

Trăm Xuân

Contents

Trăm Xuân	2
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	7
3. Q.1 - Chương 3	11
4. Q.1 - Chương 4	15
5. Q.1 - Chương 5	18
6. Q.1 - Chương 6	21
7. Q.1 - Chương 7	25
8. Q.1 - Chương 8	29
9. Q.1 - Chương 9	32
10. Q.1 - Chương 10	36
11. Q.1 - Chương 11	39
12. Q.1 - Chương 12	43
13. Q.1 - Chương 13	46
14. Q.1 - Chương 14	50
15. Q.1 - Chương 15	53
16. Q.1 - Chương 16	57
17. Q.1 - Chương 17	62
18. Q.1 - Chương 18	66
19. Q.1 - Chương 19	69
20. Q.1 - Chương 20	73
21. Q.1 - Chương 21	76
22. Q.1 - Chương 22	80
23. Q.1 - Chương 23	83
24. Q.1 - Chương 24	87
25. Q.1 - Chương 25	90
26. Q.1 - Chương 26	95
27. Q.1 - Chương 27	98
28. Q.1 - Chương 28	102
29. Q.1 - Chương 29	105
30. Q.1 - Chương 30	110
31. Q.1 - Chương 31	115
32. Q.1 - Chương 32	118
33. Q.1 - Chương 33: Chương 32	123
34. Q.2 - Chương 1	127
35. Q.2 - Chương 2	130
36. Q.2 - Chương 3	134
37. Q.2 - Chương 4	138
38. Q.2 - Chương 5	141
39. Q.2 - Chương 6	145
40. Q.2 - Chương 7	149
41. Q.2 - Chương 8	153

42. Q.2 - Chương 9	157
43. Q.2 - Chương 10	161
44. Q.2 - Chương 11	165
45. Q.2 - Chương 12	171
46. Q.2 - Chương 13	176
47. Q.2 - Chương 14	182
48. Q.2 - Chương 15	189
49. Q.2 - Chương 16	200

Trăm Xuân

Giới thiệu

Trước đến nay nàng là một người tốt, biết an phận, có tinh thần trách nhiệm rất cao. Trước sáu tuổi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-xuan>

1. Q.1 - Chương 1

Quyển Thượng

Lúc Y Xuân cả người đầy máu tỉnh lại, đã thấy vàng trắng tròn vắt ngang chân trời, sáng trong ngàn dặm, to đến kinh ngạc, vươn tay ra có thể hái xuống.

Lạnh quá, nổi rét buốt thấu xương len lõi vào từ mỗi một miệng vết thương trên cơ thể, máu như đông lại.

Nàng thở hắt ra một hơi, khói trắng lượn vòng bay lên, lập tức tiêu tán.

Một chiếc thuyền con nhỏ chậm rãi dao động trên mặt hồ lấp lánh vụn băng, thân thuyền thi thoảng lại chạm vào chúng, tiếng bộp bộp quanh quẩn trong màn đêm yên tĩnh.

Từ lúc Y Xuân có một chút phản ứng, bờ hồ đã phủ đầy tuyết trắng, trời cao núi trải dài, tất cả tựa như một giấc mơ.

Giấc mơ lộn xộn nơi lớp tuyết sâu giữa hồ.

Nàng vẫn đang luyện võ trên Nhất Thốn kim đài* (đài màu vàng) ngập tràn hoa sơn trà, hóa giải vài chiêu của Dương Thận, y thua một cái màn thầu, cười như không cười quyết mất.

Hoặc đang cùng y xuống núi, ngủ trong rừng bị muỗi đốt sưng thành bánh bao, khi tỉnh lại, phát hiện rằng chưa từng thay đổi bất cứ gì.

Bấy giờ, nàng vẫn ổn. Lúc ấy, y vẫn yên vui.

Loáng thoáng có tiếng gậy đàn, thanh thoát nhàn nhã, tựa một cơn gió thờ ơ.

Tính tính tang tang, đàn tam huyền đang cất lên tiếng hát, một chàng trai góp giọng ca vang: Ngọc vũ tịnh vô trần, bảo nguyệt viên như kính. Phong sinh thúy tụ, hoa lạc nhàn đình* (Điện ngọc không vương bụi, trăng tròn trong như gương. Tay áo xanh như gió, hoa rơi vắng bóng đình).

Buổi đêm an tĩnh được thưởng thức giọng ca tuyệt vời đến vậy, khiến người ta ngỡ ngợ đã gặp thần tiên.

Thế nên, Y Xuân cố gắng ngẩng đầu lên, thấy một chàng trai tựa vào mũi thuyền, ôm đàn tam huyền trước ngực hát vang.

Hắn vận áo choàng ngắn đỏ bạc, cổ quấn một chiếc khăn choàng lông chồn tía mềm mại, màu sắc đẹp tựa ngọc tốt. Bên chân đặt một cái tiểu án* (bàn dài nhỏ), trên án bày trà đương bốc khói, hơi nước mờ mờ, hương thơm lan tỏa khắp hồ.

Nàng ngơ ngác nhìn hồi lâu, giọng nói từ cổ họng phát ra khàn khàn: "... Thư Tuyền."

Thư Tuyền buông đàn tam huyền, cúi đầu nhìn sang đây, vẻ mặt kia tựa hồ có nghìn lời muốn nói, rốt cuộc rút lại thành một câu: "Nàng vẫn còn sống."

Nàng không đáp lời.

Ngay sau đó, Thư Tuyền đắp một chiếc khăn lên mặt nàng, thanh âm rất khẽ: "Ngủ thêm lát nữa nhé."

Y Xuân ngoan ngoãn nhắm mắt lại, chiếc khăn trên mặt vừa mềm vừa nhẹ, lại mang theo hương thơm thoang thoảng. Song rất nhanh, nó đã ướt đầm, lạnh lẽo kề sát mắt nàng, nhoi nhói tựa kết băng.

Nàng mơ thấy rất nhiều người, rất nhiều chuyện, trán như bị siết lại đến phát đau.

Cuối cùng, tất cả đều hóa thành một cảnh nền mơ hồ, sâu trong ánh sáng trắng nứt ra từng mảng từng mảng màu hồng, đây là rừng đào Hậu Sơn ở Giảo Lan sơn trang, vừa vào độ nở hoa, vừa gặp cảnh mưa rơi đẹp đẽ, cậu thiếu niên trong rừng xuất hiện cũng vừa đúng lúc.

Y phát câu: Tên đệ là Dương Thận, Dương Thận đây! Gọi tên người ta thành ra thế, vui lắm phải không?

Y thỉnh thoảng thẹn thùng: Hôm nay, sư tỷ ăn vận như này...thế mà đẹp hơn rất nhiều.

Y cũng nhiệt tình tựa lửa: Ta sẽ chẳng làm gì cả. Y Xuân, việc nàng vẫn sống ý nghĩa hơn tất cả mọi thứ.

Tiếc rằng, xem tỷ nàng đã chết.

Người cứu nàng vẫn đang gảy đàn tam huyền, thờ ơ hát: Ngọc vũ tịnh vô trần, bảo nguyệt viên như kính. Phong sinh thúy tụ, hoa lạc nhàn đình.

Cả vùng tuyết đêm mênh mông nằm gọn giữa một lớp sương trắng, được tiếng ca của hắn phủ lên, tĩnh mịch, nhàn nhã, lãng đãng.

Y Xuân đắp khăn, giọng nói mơ hồ: "Thư Tuyền, sao huynh lại cứu ta?"

Hắn uể oải "Ừm" một tiếng, dừng gảy đàn, nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lãnh đạm nói: "Có lẽ... vì ta hơi thích nàng."

Câu trả lời của nàng thành linh bật ra rất nhanh: "Nhưng ta không thích huynh."

Thư Tuyền qua đây giở khăn lên, vẻ mặt cười như không cười, như câu như không: "Nàng từ chối rất thẳng đấy."

Dứt lời, hắn cứ ngồi cạnh nàng, đưa tay vỗ nhẹ lên mặt nàng, mắt nhìn đất tuyết trắng xóa xa xa, nói: "Ta sẽ khiến nàng thích mình, chắc chắn."

Hôm ấy trời mưa, mưa bụi rơi từng giọt thật mảnh.

Y Xuân sớm đã để thư cho Mặc Vân Khanh, hẹn gặp nhau ở rừng đào Hậu Sơn.

Nàng bung chiếc ô bằng trúc tía, mặt ô có vẽ hình hai con bướm vờn một đóa hoa rất đẹp. Cả người nàng cũng trang điểm tinh tế hiếm thấy, la quần* (áo váy tơ tằm) màu tử đình hương, tóc được chải gọn gàng, mặt thoa một lớp phấn mỏng, tự thấy mình chẳng thua kém bất kỳ ai.

Đến rừng đào, hoa đã sắp rụng, cảnh trữu nặng, Mặc Vân Khanh khoanh tay đứng dưới tán cây, thần sắc đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Y Xuân nhìn ngang nhìn dọc, ngắm thế nào cũng thấy thích mắt, chàng đứng dưới tán đào, gương mặt tuấn tú đẹp dễ tựa ánh mặt trời xuyên thấu biển mây, ai cũng muốn đến gần.

Quyết định rồi, hôm nay phải nói với chàng.

Nàng muốn hỏi chàng, liệu cách ăn mặc hôm nay của mình có đẹp không.

Còn nữa, chàng quá thân mật với Văn Tĩnh rồi, tuy chẳng bằng chàng và nàng ngày trước [tự nàng nghĩ thế], nhưng vẫn khiến nàng không vui. Không chừng chàng có ý tốt với Văn Tĩnh để nàng phải phát cáu lên [vẫn tự mình nghĩ thế thôi]* (trong ngoặc [...] là nguyên văn của tác giả).

Cuối cùng, nàng cực kỳ thích chàng, rất mong được ở bên nhau, chẳng hay chàng có nguyện ý.

“Tóm lại, gọi ta đến làm gì?” Do nàng im lặng, chàng rốt cuộc cũng lên tiếng, giọng trầm thấp.

Y Xuân nở nụ cười dịu dàng, đáy lòng vẫn hơi thấp thỏm, thử thăm dò chàng: “Ăn cơm chưa?”

Đôi mày chàng ta cau càng chặt: “Cô thừa lời thế làm gì? Tóm lại có nói không?”

Y Xuân đành nghiêm mặt: “Thôi được, Vân Khanh. Ta thích huynh, huynh thấy ta thế nào? Chúng ta đến cầu tình với sư phụ, để Người làm chủ, được không?”

Biểu cảm chàng ta trở nên rất kỳ lạ – giống như nhìn thấy một đàn heo bỗng bay lên trời, lảo đảo: “Cát Y Xuân, cô vừa nói gì? Lặp lại xem?”

Y Xuân đỏ mặt, tươi đẹp hơn cả hoa đào.

“Ta bảo rằng ta thích huynh, muốn cùng huynh thành thân, huynh đồng ý chứ?”

Chàng ta trầm mặc rất lâu, chỉ còn tiếng mưa rơi lộp bộp trên ô, Y Xuân càng chờ càng thấy tim mình cũng đập hỗn loạn như tiếng mưa rơi ấy.

Đột nhiên, chàng ta lộ ra vẻ mặt căm phẫn như bị sỉ nhục hoặc đùa bỡn, lông mày dựng thẳng: “Cô giỡn đủ rồi chứ? An phận chút được không? Ông đây sinh ra là để cho cô đùa à?”

Y Xuân kinh ngạc tròn tròn mắt: “Ta đùa huynh hồi nào? Đang nghiêm túc mà.”

Chàng ta khinh bỉ phất tay áo, hất hết nước mưa đi, lạnh nhạt nói: “Cô từng có lúc nghiêm túc à? À phải, nếu đứng cách vạn bước chân mà nhìn, ừ cô nghiêm túc thật. Gì mà ta thích huynh, muốn cùng huynh thành thân? Cô lại tưởng mình là ai vậy? Cô xứng để tôi lấy hử? Rảnh rồi đến vậy, chi bằng về phòng soi gương đi!”

Chàng ta hất mặt bước đi. Y Xuân khẩn trương đuổi theo hai bước: “Ày, ta thật sự rất nghiêm túc mà! Sao huynh nổi nóng với ta chứ? Văn Tĩnh quả tốt hơn ta ư?”

Chàng ta ngoái đầu, chỉ vút lại một câu: “Mặt nào muội ấy cũng tốt hơn cô. Nói thích ta hử, cô là cái thái gì!”

Chiếc ô bằng trúc tía rơi xuống đất, Y Xuân ngẩn ngơ đứng dưới rừng đào thật lâu.

Trước giờ nàng hơi chậm chạp, vẫn chẳng hiểu rõ ràng rốt cuộc người ta đối xử với mình như nào.

Tỉ mỉ hồi tưởng lại tám năm ở cùng nhau, thời gian dài tựa dòng nước từ từ chảy xuôi trong trí nhớ.

Lúc gặp cậu ta, nàng mới sáu tuổi, vì cha mẹ đều là tôi tớ của Giảm Lan sơn trang, nàng bèn mặc định tương lai mình cũng phải làm nha hoàn, suốt ngày cầm giẻ lau chùi khắp mọi nơi, muốn thạo việc phải chăm luyện tập.

Trên phương diện nào đó, Y Xuân là một đứa trẻ ngoan, chăm chỉ lại có trách nhiệm.

Sau này, gặp Mặc Vân Khanh ở bờ sông, cậu ta ỷ vào thân phận chủ nhân mắng đánh, buộc nàng cùng mình chơi trận kiếm gỗ, Y Xuân bị quần lấy bèn mất kiên nhẫn, cướp kiếm gỗ phất qua mặt cậu, đánh cậu nằm liệt giường ba ngày.

Ai ngờ được trận đánh này lại thay đổi thân phận nàng từ đây về sau, đêm ấy, Trang chủ đến tìm. Cha mẹ nghĩ ông ấy đến khởi binh vấn tội, sợ đến mức đã trối gô Y Xuân ném trước cửa nhà từ sớm, tùy ông trừng trị.

Trang chủ chẳng những không đánh mà còn xoa đầu khen nàng là đứa trẻ ngoan, nhân tiện cởi dây trói.

Cha nàng lộ đầu ra cửa sổ, giọng nghẹn ngào: “Lão gia ơi, con bé này mạo phạm chủ tử, thật sự là... tội lớn tày trời, tùy ngài xử phạt, chúng tôi tuyệt đối không lên tiếng!”

Trang chủ nghe bèn cười: “Ta thấy đứa bé này có khung xương dẻo dai, rất có khiếu luyện võ, cho nó làm đệ tử ta nhé.”

Dứt lời, ông cúi đầu hỏi Y Xuân: “Sao nào, muốn học võ với sư phụ không? Sau này cho con kế thừa Trảm Xuân kiếm.”

Trảm Xuân kiếm vô cùng sắc bén, hàn quang sâu dày, là vũ khí nổi danh trên giang hồ, cũng là đại diện của Giảm Lan sơn trang.

Y Xuân nghĩ thanh kiếm ấy bén đến vậy, nếu dùng để thái rau quả, chắc chắn sẽ rất bùi tay. Thế nên phần khởi nhận lời.

Nàng cứ ù ù cạc cạc mà thành đệ tử của Giảm Lan sơn trang.

Nghe bảo rằng võ thuật của Giảm Lan sơn trang chỉ truyền cho người thân, hơn nữa truyền nam không truyền nữ, sư phụ nàng lại cứng rắn sửa lại quy tắc cũ, chính thành không thể bề quan tự thủ* (đóng cửa không giao lưu với bên ngoài), chẳng giới hạn nam nữ, chiêu mộ bốn, năm đứa trẻ vào truyền dạy võ nghệ.

Y Xuân tất nhiên chẳng quan tâm đến những việc này, nàng chỉ biết thân phận mình đã đổi khác, không còn là nha hoàn mà thành đồ đệ sư phụ, sau này phải luyện võ bằng lòng yêu kính, không thể làm mất mặt Người.

Từ đây, mỗi ngày nàng cùng sư phụ luyện võ ở Nhất Thốn kim đài nở đầy hoa sơn trà.

Cộng cả nàng và Mặc Vân Khanh, sư phụ có tất thảy sáu đệ tử, người lớn nhất mười tám tuổi, suốt ngày bị sư phụ mắng là lười nhác, háo sắc mất gốc. Sau này, khi Y Xuân lên tám tuổi, đại sư huynh đã mất tích, nghe đồn là lừa con gái nhà ai dưới chân núi bỏ trốn, có bị bắt lại hay không thì nàng chẳng rõ.

Sau nữa, lúc Y Xuân mười một tuổi, nhị sư huynh cũng lừa tam sư tỷ bỏ trốn, trước khi đi họ còn để lại một phong thư, dốc sức mắng sư phụ nghiêm khắc như quỷ, không hợp tình người, khiến Người tức đến nổi xé thư ngay tại chỗ, phách người xuống núi lòng bất, cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì.

Khi Y Xuân mười ba tuổi, tứ sư huynh trộm Trảm Xuân kiếm tìm cách xuống núi, bị người khác phát hiện, sư phụ chặt một cách tay của gã rồi trục xuất khỏi sư môn, về sau chưa từng gặp lại.

Từ đây, Y Xuân rất hiếm khi thấy sư phụ cười, Người luôn bặm môi cay mòi, lúc hướng dẫn kiếm pháp thường hay lơ đãng trong một chỗ, tâm tư chẳng biết đã bay đến nơi nào.

Sáu đệ tử, cuối cùng chỉ còn con mình và một nữ đồ đệ. Sư phụ thi thoảng uống say lại bùi ngủi: “Vi sư đã nhận quá nhiều đệ tử khiếm khuyết, chỉ thu được một đứa thích hợp. Y Xuân, con phải cố gắng nỗ lực, đừng để sư phụ thất vọng nhé.” Sau đây, Người xoa đầu nàng.

Vì sư phụ cực kỳ nghiêm khắc, Mặc Vân Khanh cũng chẳng chịu nổi, thường ngày nếu không núp ở rừng đào Hậu Sơn khóc thì đến đánh nhau với Y Xuân.

Nàng học gì cũng nhanh cũng giỏi, ném cậu chàng bay đến tận vài con đường. Tội tở lại vượt mặt chủ tử, việc này tất nhiên không ổn. Mặc Vân Khanh rất không vừa mắt nàng, thường xuyên mắng: “Con đàn ông! Cô còn bần hơn heo trong chuồng nữa đấy! Đừng đến bắt chuyện với ta!”

Y Xuân liền gục đầu nhìn y phục thấm ướt mồ hôi và búi tóc rối của mình, tự thấy tất cả đều ổn, chẳng có gì lạ, không hiểu rốt cuộc cậu chàng nổi giận vì gì.

Nhị Nụ – em gái ranh ma lém lỉnh nghe kể lại bèn nháy mắt nói với nàng: “Tỷ à, muội nghe nói các chàng trai chỉ thích bắt nạt người con gái mình thích thôi, Vân Khanh thiếu gia thích tỷ đấy?”

Nàng tỉ mỉ nhớ lại, quả thật. Lúc trước, khi bọn đại sư huynh vẫn còn ở đây, chưa từng thấy Mặc Vân Khanh trêu chọc họ.

Ầy, cậu chàng này, thích thì cứ mạnh dạn mà thổ lộ chứ, việc gì phải thẹn thùng. Về ngoài cậu chàng đẹp đến thế, tất cả hoa đào ở rừng đào Hậu Sơn cùng nở cũng chẳng so nổi với một nụ cười ấy, nàng tất nhiên đồng ý.

Từ đây về sau, ánh mắt nàng nhìn Mặc Vân Khanh khó nén nổi một chút “ý gì đó”.

Có một lần nghe thấy sư phụ nói chuyện riêng với cậu chàng, Người bảo: “Con thường xuyên chọc Y Xuân, ta biết con ghét con bé, vì trước nay ta cũng chiều nó, lòng con bất mãn. Nếu quả thật con không thích con bé, ta lập tức đuổi nó đi, cả sơn trang, cả Trầm Xuân kiếm từ đây về sau đều là của con hết, chịu không?”

Mặc Vân Khanh vội hét lên: “Cha đuổi nhiều người tới vậy, giờ lại đuổi nó đi, muốn một mình con buồn chết trong cái sơn trang này à! Ngay cả một người để nói chuyện còn tìm chẳng ra!”

Y Xuân nghe xong rất cảm động, trong tim cậu chàng thực sự có nàng.

Nàng quyết định sau này đồng ý cùng cậu xuống núi chơi, sẽ đối xử tốt với cậu hơn một chút.

Chẳng ngờ sau nửa tháng, sư phụ đưa thêm hai đệ tử từ dưới núi về, một trai một gái.

Đứa con trai tên Dương Thận, nhỏ hơn Y Xuân một tháng, năm nay mười bốn tuổi.

Bé gái tên Văn Tĩnh, nhỏ hơn Y Xuân một tuổi, năm nay mười ba.

Sau khi Văn Tĩnh đến đây, tất cả mọi việc đều thay đổi.

Cô bé như cầu vồng tươi sáng xuất hiện nơi chân trời, chậm chậm hạ xuống Giảm Lan sơn trang.

Y Xuân chẳng thể không thừa nhận rằng nàng chưa từng gặp một cô bé xinh xắn đến vậy, người cũng như tên, văn nhược* (nhỏ nhẽ) tĩnh lặng.

Nàng không nén nổi tự gục đầu nhìn chính mình, bỗng hiểu hai chữ ‘nhếch nhác’ có nghĩa gì, mình bị gọi thế cũng chẳng oan ức. Đóa hoa sơn trà trên giày Văn Tĩnh còn sạch hơn nàng ba phần.

Văn Tĩnh rụt rè tiến lên hành lễ với sư phụ và bọn Y Xuân, giọng nói cũng êm ái tựa nước chảy, khẩu âm vùng Giang Nam: “Văn Tĩnh bái kiến sư phụ, sư huynh, sư tỷ.”

Xương cứ như muốn nhũn ra.

Mặc Vân Khanh cúi đầu ho khan một tiếng, ánh mắt dán chặt vào cô bé như bốc hỏa, khiến gương mặt thiếu nữ tựa bạch ngọc ứng đỏ.

Họ nhanh chóng gần bó keo sơn, ngọt ngào tựa mật. Mặc Vân Khanh chẳng bao giờ bảo mình buồn nữa, hận không thể quần lấy Văn Tĩnh cả mười hai canh giờ, chàng vốn chẳng có thời gian để buồn.

Sau ba lần liên tục bị Mặc Vân Khanh từ chối lời mời cùng xuống núi chơi, cuối cùng Y Xuân cũng nảy sinh một chút cảm giác nguy hiểm.

Như một thứ vốn tưởng thuộc về mình, bỗng nhận ra nó định chạy mất.

Nên nàng muốn thổ lộ với Mặc Vân Khanh, nói rõ ràng với chàng.

Nhưng nàng đã tính đến vô số trường hợp, chàng sẽ nói gì, biểu cảm trên mặt sẽ thay đổi như nào, tức giận hoặc thẹn thùng, hay là vui sướng khi tỉnh ngộ.

Song không nghĩ rằng chàng sẽ thẳng thừng từ chối.

À, đây đâu phải là từ chối, là làm nàng nhục nhã.

Người bỗng dưng tỉnh ngộ là nàng.

Té ra chàng vốn chẳng thích nàng — không, chẳng đúng lắm, phải nói là chàng ta cực kỳ ghét nàng, đồ kị nàng đã giành giật sự chú ý của sư phụ, nếu không vì buồn chán đến phát rầu, chàng ta chắc chắn sẽ không đến tìm nàng chơi cùng.

Nàng trước giờ đều tự đưa mình đến mặc người ta làm nhục.

Y Xuân ngây ngốc thật lâu trong rừng đào Hậu Sơn, hơi mờ mịt, chẳng biết sau này mình nên làm gì và đi đâu.

Châu hoa trên đầu nặng chịch, la quần vừa đẹp vừa vướng víu trên người, nhìn xuôi ngược thế nào cũng thấy như trò hề cả. Nàng thở dài một hơi tựa như thương hại, vuốt ve đai lưng mềm mại, thứ nàng muốn an ủi không phải bộ y phục đáng thương mặc trên người chẳng phát huy được tác dụng gì, mà là chính cái đũa tự cho rằng mình đúng nàng đây.

Mùa xuân đã qua, hoa đào khắp núi nên rơi rồi.

Y Xuân xoay người, chỉ thấy thân ảnh gầy gò của Dương Thận vụt qua rừng đào.

Đối diện với đôi mắt đen như mực của nàng, y lộ ra một chút thần sắc lúng túng hiếm có, nghĩ ngợi rồi giải thích: “Đệ không cố ý nghe lén, chỉ bất cẩn đi ngang thôi.”

2. Q.1 - Chương 2

Nói đến Dương Thận, thực ra trước đây Y Xuân chưa từng chú ý đến y.

Hôm sư phụ đưa đệ tử lên núi, sự chú ý của họ đều đặt trên người cô bé Văn Tĩnh xinh đẹp như châu ngọc kia, vốn chẳng ai nhìn tới y.

Trong ấn tượng của Y Xuân, y là cậu thiếu niên trông như giá đỗ, thích dùng mái tóc dày che đi gương mặt, rất kiêu lời, thường lảng lạng đứng một bên, chẳng có cảm giác tồn tại.

Khi ấy, sư phụ bảo hai người nàng đưa họ tham quan sơn trang, Mặc Vân Khanh đã cuỗm Văn Tĩnh chạy mất từ lâu, chẳng thấy bóng dáng.

Nàng chỉ đành quay đầu nói với sư đệ mới tới cứ một mực im lặng không lên tiếng: “Chúng ta cũng đi thôi, chặc, đệ tên là Dương, Dương...”

Vị sư đệ này quả thật ảm đạm đến chẳng có tí tia sáng nào, ngay cả tên, Y Xuân cũng đã quên mất.

“Dương Thận.” Thiếu niên cúi đầu mở miệng, giọng khàn khàn, “Sư tỷ, đệ tên Dương Thận.”

“À đúng vậy! Dương Thận Dương Thận.” Khẩu âm Y Xuân lạ lùng, đã thành công khi phát âm Dương thành Dưỡng* ([yǎng] thành [yǎng]).

Hai chữ Dưỡng Thận vang dội lượn lờ giữa không trung, những bà bác nhóm lửa, ông chú dọn củi không rõ nguyên nhân xung quanh đều tò mò trông sang đây.

Đọc tên người ta thành thế này, chắc chắn là nàng ta cố ý.* ([Dương – cây dương] [Thận – thận trọng]; [Dưỡng – bồi bổ] [Thận – quả thận])

Dương Thận quyết định ghét nàng cả đời.

Y Xuân nhanh chóng phát hiện cậu thiếu niên này rất khó lường.

Rõ ràng nhìn rất giống cọng giá nhưng lại ngang bướng đến mức khiến người ta bất ngờ, liều mạng luyện công, xem thân thể như chả phải của mình, mạng sống cũng chả phải của mình nốt, cả sư phụ vốn nghiêm khắc cũng đã từng chẳng kìm nổi, hạ lời bảo y đừng nóng vội, tập võ là một quá trình cần phải tiến hành từng bước.

Nói thì nói thế, song Dương Thận có thể là đệ tử chăm chỉ nhất của sư phụ trong mười mấy năm qua, hơn nữa tuy thiên phú* (tư chất trời cho) không bằng Y Xuân nhưng vẫn hơn con trai nhà mình, thoáng đánh bóng liền rực rỡ. Sư phụ không khỏi dè dặt lòng chuyên sủng Y Xuân sang bớt cho y, thậm chí sau giờ Dậu* (từ 5 giờ đến 7 giờ tối) còn dành một canh giờ chỉ điểm riêng cho Dương Thận.

Rất rõ ràng, bấy giờ Dương Thận và Y Xuân mới là những đệ tử mà ông ấy quý mến và quan tâm, Mặc Vân Khanh là con trai ông nhưng lại bị xếp sau.

Lúc này, việc nàng đến tỏ bày cùng Mạc Vân Khanh bị vị sư đệ trầm tĩnh kiêu lời phát hiện, y luôn mồm nói rằng không phải cố ý nghe lén, song trong lòng chẳng biết đã cười nhạo nàng đến tận đâu tận đâu.

Y Xuân nhún nhún vai: “... Chẳng sao, dù gì cũng đã vậy.”

Nàng vốn đã tham dự vào vở hài kịch lớn nhất đời rồi, nên dù có xuất hiện thêm bất cứ loại tuồng chèo gì sau đây nữa, nàng đều có thể mặt không đổi sắc.

Dương Thận lặng lẽ đứng phía đối diện, cũng chẳng biết nên nói gì.

Việc này quả thật rất khó xử, y sớm đã nhận ra Y Xuân thích Mạc Vân Khanh, lại biết trong lòng Mạc Vân Khanh vốn chẳng có nàng ta, tuy vậy, tự mình bắt gặp, thực sự rất bối rối.

Y Xuân dậm hai bước, khẽ nói: “Đi, đến Nhất Tắc kim đài. Sư phụ vẫn chưa dạy hết bộ kiếm pháp lần trước, đệ chắc muốn học lắm nhỉ? Ta dạy đệ nhé.”

Dương Thận do dự gật đầu, bước theo nàng một đoạn ngắn, cuối cùng không nén nổi, thấp giọng: “Sư tỷ à...”

Y Xuân không quay đầu, thanh âm nhẹ nhàng thoảng qua: “Đừng an ủi ta, chẳng sao cả.”

Giọng y còn nhẹ hơn: “Không phải thế... Đệ chỉ muốn nhắc tỷ, Nhất Thốn kim đài không nằm trên đường này.”

Nàng đành dừng lại, Dương Thận lặng lẽ nhìn bóng lưng ấy, thoáng nghĩ ngợi rồi nói: “Sư tỷ, hôm nay đừng đến đó nữa, chẳng bằng tỷ về nghỉ ngơi một tý?”

Y Xuân khẽ thả chiếc ô trúc tía đẹp đẽ xuống đất.

Nàng xoay người, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười: “Ta thực sự đã nghĩ rằng huynh ấy cũng thích mình nhiều như này. Trước đây, chính miệng huynh ấy nói, bọn đại sư huynh đều rời khỏi đây rồi, trong sơn trang chỉ thừa lại mỗi hai chúng ta, vậy nên Y Xuân không thể chạy mất, chẳng thế thì huynh ấy sẽ rất cô đơn. Vì thế ta ở lại, nhưng xem ra, dường như người bỏ đi trước lại là huynh ấy.”

Dương Thận rủ mi xuống, một lúc sau, thấp giọng: “Trên đời chẳng có thứ gì không thay đổi cả, sư tỷ là người cởi mở, nên hiểu rõ điều này.”

Y Xuân gật gật đầu: “Ừm, đệ nói đúng.”

Dương Thận nghiêng đầu, thanh âm càng nhẹ nhàng: “Vậy thì... đừng khóc nữa.”

Y Xuân lau đôi má ướt sũng, thở dài: “Không phải đâu, chỉ là nước mưa thôi.”

Dương Thận không nói gì.

Trên tay nhóp nhép rất khó chịu, Y Xuân cúi đầu nhìn mới nhận ra lòng bàn tay hồng hồng trắng trắng, chẳng ngờ là son phấn lúc nãy thoa lên mặt, giờ thì hay rồi, bị mưa rửa trôi đi, lúc này đây e rằng mình quả thực đã nhập vai mặt hoa* (trong tuồng hát) hài hước.

Nàng vội vã dùng tay áo gấu sức lau mặt, sau đấy lại phát hiện son phấn dây ra la quần mới, bắn một mảng to, nàng “Hầy” một tiếng, cười khổ: “Quả là người xui xẻo thì đến uống nước nguội cũng bị sặc, bộ đồ này ta mặc lần đầu tiên, về đến nhà mẹ mắng ta chết mất.”

Dương Thận gạt tócбет nước ra sau, sờ sờ mũi, bỗng mở lời: “Cách ăn mặc hôm nay của sư tỷ rất đẹp, khác xa trước đây.”

Y Xuân hơi khó tin nhìn y, đại khái là cậu thiếu niên này rất kiêu những lời an ủi con gái như này, đến tai cũng đã đỡ, nghiêng đầu, cổ ra vẻ tự nhiên.

Thật chẳng nghĩ rằng người đầu tiên khen cách ăn mặc của mình khá đẹp mắt là y.

Nàng ngáy người một lúc lâu, bỗng nở nụ cười, đây là nụ cười thực sự.

Phút chốc, Dương Thận dậm bước đi, nếu biết trước thì y đã không nói rồi, đây là phản ứng gì vậy!

Y Xuân chạy nhanh đến chộp lấy y, cười nói: “Được rồi, cảm ơn đệ, Dương Thận.” Bỗng nàng thấy vừa mắt hơn với cậu thiếu niên gầy yếu thấp bé, thích xoa tóc che mặt này, thế nên: “Dương Thận à, đệ cũng rất dễ nhìn, sau này chắc chắn sẽ là một chàng trai khôi ngô.”

Dương Thận nhú mày nhìn nàng, đột nhiên thấy hối hận khi mình rồi hơi an ủi người ta, thần kinh nàng còn cứng hơn cả cây tre già nữa, vốn chả thể bị tổn thương được.

“Là Dương Thận, Dương Thận đấy! Dương Thận nào! Gọi tên người ta thành ra thế, vui lắm phải không?!”

Y nhìn không nổi nữa liền bùng nổ.

Y Xuân cuống quýt sửa lại: “Xin lỗi, Dương Thận* (lần này là : thận của con dê...), ta sẽ chẳng bao giờ gọi sai nữa đâu.”

Mẹ nàng là người vùng khác, không rõ là khẩu âm vùng nào, Y Xuân nghe từ nhỏ nên quen rồi nên chẳng có vấn đề gì, người khác thì thấy giọng này rất rất quê mùa.

“Thực chả thể chịu nổi cô này...” Dương Thận lẩm bẩm một câu, “Hôm nay không luyện võ nữa, đệ đi đây. Tỷ cũng nhanh về nhé.”

Y Xuân lắc đầu, gỡ búi tóc dẫm nước ra, gạt hết về sau, dùng dây buộc lại: “Thôi, cùng ta luyện kiếm pháp đi, ta cần phải tìm việc gì đó để làm.”

Dương Thận bắt kiếm gỗ trên lưng, có chút khâm phục nàng, nói: “Cũng được. Nhưng hôm nay đừng luyện Phất Liễu kiếm pháp nữa, hai chúng ta so chiêu nhau, phải bộc lộ hết thực lực của mình ra.”

Vừa dứt lời, chỉ cảm nhận được một đạo kinh phong ập thẳng vào mặt, y vội vã chặn lại bằng kiếm gỗ, hét to: “Vẫn chưa đến Nhất Thốn kim đài mà! Tỷ xuống tay nhanh quá rồi đấy?!”

Mái tóc dài ướt nước sau lưng Y Xuân vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp, nói: “Đệ đỡ tốt lắm, ta sẽ không nương tay đâu!”

Liều lĩnh so chiêu cả buổi chiều dưới mưa trong rừng đào, hậu quả là cả hai người đều sốt cả, bẹp dí trên giường hai, ba ngày.

Lúc sư phụ đến thăm bệnh, Y Xuân đang sốt đến độ đầu vầng mắt hoa, nhả mạo kim tinh* (nổ đom đóm mắt), cung kính dâng lên cái lư hương được lẩm tưởng là chung trà.

Vì vậy mà sư phụ bất đắc dĩ thở dài: “Nằm xuống đi, đừng lộn xộn nữa.”

Cha mẹ đang làm việc, trong nhà chỉ còn em gái Nhị Nụ, nó thấy ông chủ thì chân đã mềm ra, vốn không dám tiến vào bưng trà đưa nước, sư phụ đành phải tự châm một chén trà lạnh ỉn, thử một ngụm lập tức ghét bỏ, đặt sang bên cạnh.

“Sốt cao lắm à?” Ông ngồi cạnh giường, vắt khăn mới đắp lên trán nàng, tiện thể dém góc chăn.

Y Xuân nghẹt mũi đến là nghiêm trọng, lắc đầu mạnh: “Không, chẳng sao đâu ạ, mai con đã lên núi được rồi, xin Người an lòng.”

Sư phụ trầm mặc chốc lát, thấp giọng buông lời: “Vân Khanh đã xin ta, hi vọng được ấn định hôn sự với Văn Tĩnh thật sớm, ta đồng ý rồi.”

Y Xuân bỗng hắt xì thật to, nước mũi đầy mặt, hấp tấp dùng khăn lau lau: “Oa, tốt, tốt thật. Được ăn cỗ rồi.”

Chàng ta có cần gấp gáp đến vậy không? Ngày kia vừa thổ lộ cùng chàng, hôm nay đã nhận được tin chàng ta vội vàng thành hôn với Văn Tĩnh. Nàng bày tỏ thôi mà, cũng có phải ăn thịt người đâu, sao chàng ta lại bị kích thích ghê vậy?

Lẽ nào chàng ta nghĩ nàng sẽ cắn chặt không buông?

Sư phụ thấy vẻ mặt nàng bình tĩnh, thoáng yên tâm, lại nói: “Văn Tĩnh vẫn còn nhỏ, vừa mười ba thôi. Ta định để chúng lập hôn ước trước, đến khi con bé cập kê mới chính thức cử hành hôn lễ.”

Y Xuân chẳng biết mình nên nói gì cho phải, đành cười gượng.

“Y Xuân, con là đứa trẻ ngoan.” Sư phụ bỗng cảm khái một câu, “Nên yêu cầu của sư phụ dành cho con cao hơn rất nhiều so với người khác. Hi vọng con có thể thành tài, kế thừa Trảm Xuân kiếm, để Giảm Lan sơn trang nổi danh trên giang hồ. Sư phụ không muốn con giống những cô cậu bé bình thường, đến tuổi bèn lập gia đình, sinh con đẻ cái, phí hoài cả một đời.”

Y Xuân nén không nổi lại hắt xì một cái, bóp mũi nói: “Con, con ớn mà, sư phụ, con biết rồi.”

“Con và Dương Thận, đứa nào cũng rất chăm chỉ, sư phụ vui lắm. Kiến thức hiện nay của Dương Thận còn ít, hơi non nớt, sức ta có hạn, khó tránh khỏi đôi khi sơ suất, con thân là sư tử, cũng như nửa sư phụ của nó rồi, rảnh rỗi thì nên chỉ dạy nó nhiều hơn.”

Đương nhiên rồi, nàng liên tục gật đầu.

Sư phụ dừng một chút, thần sắc bỗng dưng nghiêm túc hẳn: “Y Xuân, con có biết nếu muốn kế thừa Trảm Xuân kiếm phải khổ luyện như nào không?”

“... Con biết.”

Muốn kế thừa Trảm Xuân, chẳng phải chỉ cần dựa vào sự đồng ý của sư phụ.

Sư phụ của sư phụ trước khi chết đã để lại một túi gấm, trong đó có một quyển mật sách được phong kín, viết một việc mà người kế thừa Trảm Xuân kiếm cần phải làm được. Chỉ có những đệ tử nổi bật mới có thể tìm được quyển mật sách trong túi gấm, sau đấy, ai làm xong việc này trước, người đó sẽ được thừa kế Trảm Xuân.

Sư phụ nói điều này với nàng, chẳng khác nào bảo nàng và Dương Thận là hai đệ tử may mắn được xem mật sách, để kế thừa Trảm Xuân, họ phải hoàn thành một nhiệm vụ, ai xong trước sẽ được kế thừa.

Y Xuân ho hai tiếng, khàn giọng nói: “Sư phụ, Người muốn lập tức quyết định ai sẽ kế thừa Trảm Xuân kiếm à?”

Nàng và Dương Thận mới mười bốn tuổi, bây giờ nhận kiếm hình như hơi sớm?

Sư phụ cười, bảo: “Đương nhiên không phải để các con kế thừa ngay bây giờ, ta chỉ muốn các con làm tốt công tác chuẩn bị ra ngoài kiểm nghiệm thực lực bất cứ lúc nào, tuy trong sơn trang có sư phụ dạy võ nghệ cho các con, nhưng kinh nghiệm và lòng người thì chẳng thể nào dạy được, thừa lúc tuổi còn trẻ, xông xáo nhiều cũng tốt.”

Y Xuân gật gù, sư phụ vỗ vai nàng, đứng dậy nói: “Con nghỉ ngơi cho khỏe, lành bệnh hăng lên núi. Vì sư sẽ bắt đầu truyền dạy Hồi Yến kiếm pháp.”

Y Xuân lập tức mừng rỡ.

Hồi Yến kiếm pháp chính là môn võ công tuyệt diệu nhất của Giảm Lan sơn trang, nàng ngáp ghé nó đã lâu, ước gì khỏe ngay tức thì để về học.

Gần như đã vớt Mặc Vân Khanh ra sau đầu.

Quả nhiên nàng vẫn không thể phụ lòng mong đợi của sư phụ, kế thừa Trảm Xuân mới là mục tiêu của nàng, tình yêu gì đó kia, cứ để gió cuốn đi. Những ‘sợi dây’ trói buộc sắc mãnh như này dễ làm tổn thương người ta nhất.

Lúc về núi, gặp Dương Thận, bệnh y cũng khỏi rồi, đang múa kiếm gỗ ở Nhất Thốn kim đài.

Y Xuân đến đấy, ho một tiếng, ý là bắt chuyện.

Dương Thận đầu đầy mồ hôi, lưỡi quay đầu đáp lời, một lúc sau mới nói: “Tỷ yên tâm đi, đệ chưa kể ai.”

Y Xuân khề giọng: “Thật không nói ai đấy nhé?”

Nàng vẫn chưa thân với y, không tin lắm. Thoáng nhìn thẳng nhóc này rất nham hiểm, có lẽ trong lòng đầy suy tính này nọ, chẳng thể xem thường.

Dương Thận không khỏi giận dữ, vứt kiếm gỗ xuống, chụm tay lên miệng hét to: “Này! Mọi người đến đây đi! Hai ngày trước ở rừng đào Hậu Sơn đã xảy ra một chuyện vô cùng khủng khiếp đó —”

Y Xuân lật đật kéo y, dùng tay bịt mồm lại: “Rõ ràng đệ đã hứa không nói mà!”

Dương Thận liếc xéo nàng một cái, chìa tay ra: “Đệ vốn muốn nhét việc này vào lòng xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng do thái độ nghi ngờ của sư tỷ khiến người khác quá khó chịu, đưa năm mươi văn tiền đây, đệ sẽ kín miệng.”

Lần này đến lượt Y Xuân điên lên: “Đây rõ là đệ đang đe dọa ta!”

Thế nên, y tiếp tục rêu rao: “Mọi người đến đây đi — Việc hôm ấy xảy ra ở rừng đào Hậu Sơn —”

Tóc Y Xuân suýt nữa đã dựng thẳng lên hết, vội cuống quýt lấy tiền trong tay áo ra, nhét vào tay y.

“Ba mươi văn, không kỳ kèo!”

Dương Thận lập tức im bặt, ánh chừng tiền trong tay, hài lòng nhét vào ngực áo, nhặt kiếm gỗ lên, xem như chẳng có gì xảy ra mà tiếp tục khua khoắng.

Y Xuân có tật giật mình, nhìn trái ngó phải, xác định xung quanh không có người làm nào bị lừa đến, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Bất thành linh, giọng sư phụ vang lên từ dưới đài: “Ở rừng đào Hậu Sơn đã xảy ra chuyện gì vô cùng khủng khiếp thế?”

Nhất thời tay chân nàng luống cuống, ước gì có một cái lỗ dưới đất, nàng sẽ chui vào, không bao giờ ngoi lên nữa.

Dường như tâm trạng sư phụ rất tốt, gương mặt thoáng ý cười, bước qua nhìn hết đứa này lại ngó đến đứa kia. Hai người họ đều là đệ tử ông yêu quý, thế nên vẻ mặt ông hết sức dịu dàng.

Dương Thận cố ý ngoảnh đầu lại liếc Y Xuân, nét mặt kỳ lạ, dọa nàng sợ đến mức mặt cắt chẳng còn giọt máu.

“Dạ, hôm ấy con phát hiện ra một con cáo ở rừng đào Hậu Sơn, rất dễ thương.” Y nói đến là tự nhiên.

Trong nháy mắt, Y Xuân từ đỉnh cao của sự căng thẳng rơi xuống, cả người mềm nhũn.

Len lén lườm Dương Thận một cái, y cũng đang nhìn về phía này, cười với nàng, có vài phần xảo quyết.

3. Q.1 - Chương 3

Thời gian thấm thoát trôi, rốt lại đã gần cuối năm, trên núi đã sớm đổ hai, ba trận tuyết lớn, phóng mắt trông ra xa, tất cả đều nhuốm màu trắng xóa.

Hơn nửa năm trước, sau khi Y Xuân và Dương Thận đồng thời ngã bệnh, sư phụ đã tách bốn đệ tử ra, dạy riêng từng đứa.

Hai người là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, cả buổi chiều và quá nửa buổi tối đều được sư phụ tự mình truyền thụ kiếm pháp, chỉ điểm cách phá chiêu. Buổi sáng, khi họ luyện kiếm ở Nhất Tắc kim đài, sư phụ đến một võ đường nhỏ hơn trong sơn trang để hướng dẫn Mặc Vân Khanh và Văn Tĩnh.

Nơi tập luyện của hai bên cách nhau khá xa, tận đến ngày ba mươi tết, Y Xuân mới gặp lại Mặc Vân Khanh đã hơn nửa năm không thấy, cậu chàng khoác áo choàng ngắn màu xanh đen mới may, đầu cũng búi cao lên nhiều, mặt tựa quan ngọc* (ý chỉ sự đẹp đẽ trong trẻo), nhìn thoáng qua giống một vị công tử bóng bẩy.

Văn Tĩnh dịu hiền đứng cạnh cậu chàng, ai thấy cũng phải tán thưởng trong lòng: Hay ột đôi kim đồng ngọc nữ* (traoi tài gái sắc).

Trông thấy Y Xuân và Dương Thận cùng tiến đến, Văn Tĩnh lập tức mỉm cười bước lên thi lễ: “Chào sư tỷ, chào nhị sư huynh.”

Y Xuân gật gật đầu: “Chúc mừng năm mới, cung hỷ phát tài nhé!”

Văn Tĩnh khẽ cười một tiếng, che miệng lại nói nhỏ: “Sư tỷ lại đùa rồi, muội sao có thể phát tài gì gì chứ! Vân Khanh là tân chủ nhân của sơn trang, thế mới là phát tài.”

Hơn nửa năm không gặp, đến cả hai chữ sư huynh mà nó cũng bỏ bớt được, giỏi lắm. Trong câu nói kia, dường như có thêm một chút sắc thái đắc ý, trộn lẫn điệu bộ của kẻ chiến thắng.

Y Xuân chẳng hề nhận ra, tự kéo ghế ngồi xuống, bỗng cảm giác có người đang nhìn mình, nàng ngẩng đầu xem, chỉ thấy ánh mắt không thân thiện của Mặc Vân Khanh.

Nàng đứng dậy, cung kính ôm quyền thi lễ: “Chúc sư huynh năm mới vui vẻ, cung hỷ phát tài.”

Cậu chàng không tiếp lời, hừ mũi một tiếng, chẳng quay đầu lại, nói: “Đa tạ, nhận lời chúc của cô. Cũng mong năm tới cô có nhiều số đào hoa, tìm được một chàng trai môn đăng hộ đối.”

Ngụ ý rằng muốn chỉ trích nàng có mưu đồ trào cao bám lấy mình.

Bữa cơm này rất nhạt nhẽo, Y Xuân chăm chú gắp cơm trong bát, ước gì ngày qua nhanh để đêm buông xuống, nàng có thể về nhà.

Mặc Vân Khanh ngồi đối diện đang cười đùa vui vẻ, chẳng biết bàn đến chuyện gì, đột nhiên cất cao giọng: “Sao Y Xuân sư muội không ăn đi, nghe đồn tối nay cô phải về nhà, trong nhà của tôi tớ e rằng không có những món ngon như này đâu?”

Da đầu nàng run rẩy, ngẩng lên trông cậu chàng, ngó sang Văn Tĩnh, nó đang nén cười. Lại nhìn sư phụ, trong mắt ông hơi hiện vẻ tức giận.

Y Xuân bèn chậm rãi nói: “Thực ra thì thức ăn trong nhà tôi tớ cũng ngon lắm, những thứ khác không bàn tới nhưng vẫn dư dả để ném ột kẻ ba hoa lắm chuyện no đến ghen.”

Nàng thích cậu chàng, thế nên cậu chàng nghĩ mình có thể xem nàng như tượng đất, mặc sức nhào nặn vì tình cảm của nàng chẳng đáng tiền, chắc còn làm ô nhục xuất thân cao quý kia nữa ấy chứ.

Nhưng cậu chàng phải rõ một điều: Nàng không phải tượng đất, nàng biết tức giận.

“Cô có ý gì?” Gương mặt tuần tú quả thật đã đành lại.

Y Xuân không đáp, tiếp tục gắp cơm.

Không khí hơi khó xử, sau một lúc, Dương Thận bật ho khan làm dịu tình hình: “Sư tỷ à, đệ vẫn chưa đến nhà tỷ bao giờ, lễ mừng năm mới đến chơi được không?”

Y Xuân nhoẻn miệng cười, gật gật đầu.

Nàng càng lúc càng thấy vị sư đệ này rất vừa mắt, vô cùng vừa mắt.

Mặc Vân Khanh mở miệng định lảng tránh, sư phụ bất thành linh lên tiếng: “Trời không tốt, e là sắp có tuyết rơi, Y Xuân, Dương Thận, tụi con thu dọn gọn ghẽ chuẩn bị xuống núi đi, nhớ ra đồ tuyết rồi thì đường núi khó đi đấy.”

Y Xuân thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhận được lệnh liền nhanh chóng đứng dậy hành lễ, một mạch rời đi thu xếp.

Nàng bước thẳng về phòng gói gọn một bọc đồ nhỏ, trở ra cửa mới phát hiện Dương Thận sớm đã đứng chờ, áo quần phong phanh, mặt đường như đông cứng đến tím tái.

Nàng ngạc nhiên hỏi: “Sao đệ không đem theo thứ gì vậy? Cứ mặc... bộ đồ kia đón năm mới à?”

Bỗng phát hiện hình như thằng nhóc này không hay đổi quần áo, một năm chỉ mặc qua mặc lại giữa hai bộ, chả phải áo ngoài vải thô màu xanh chì chẳng chịt mảnh vá thì là áo ngoài vải thô nâu đất chẳng chịt mảnh vá, từ xuân tới đông, đến cả đồ hơi dày một chút cũng chẳng có.

Lúc này đây y đã cao lên, quần áo trên người có vẻ vừa ngắn vừa nhỏ, chân mang một đôi giày cỏ rách nát, mười đầu ngón chân lạnh đến trắng hồng, càng nhìn càng thấy đáng thương.

Dương Thận nói: “Không có gì để mang theo, đi thôi.”

Y Xuân do dự chốc lát rồi gật đầu, hai người cùng nhau xuống núi về nhà.

Vì lần đầu tiên Y Xuân mang một cậu trai về, hơn nữa người đó không phải Mặc Vân Khanh, cha mẹ sôi nổi hẳn lên. Cha cười hà hà hỏi y biết chơi cờ không, luyện kiếm pháp ra sao, mẹ thì lại nắm tay thân thiết hỏi tên, hỏi y thích ăn gì.

Y Xuân cười khi ngồi nhặt rau, nói: “Đây là sư đệ của con, tên Dương Thận, hai người kiếm chế một chút, đừng dọa đệ ấy sợ. Cha ơi, thịt kho tàu đêm nay phải thái miếng to, nhiều mỡ nhé! Dương Thận thích ăn thịt.”

Cha nàng cười hà hà đồng ý xong ra ngoài mổ heo, Dương Thận thấy mẹ Y Xuân nhào bột tốn nhiều sức quá, liền rửa tay xắn áo xung phong giúp đỡ. Mẹ nàng cười đến không khép miệng lại được, hỏi y: “Năm nay con bao tuổi rồi? Là người ở đâu?”

Trước mặt người lớn, Dương Thận rất nề nếp quy củ, đáp: “Năm nay con mười lăm, nhỏ hơn sư tỷ một tháng. Là người Thiệu Châu.”

“Cha mẹ con vẫn khỏe chứ? Nhà có mấy anh chị em?”

Dương Thận khựng lại một chút, không đổi giọng: “Trong thành phát bệnh dịch, họ chết cả rồi, chỉ mỗi con còn sống, được sư phụ mang lên núi.”

Cả nhà lặng lại.

Nhị Nụ kéo kéo áo Y Xuân, khẽ hỏi: “Tỷ, muội nghe nói cậu đệ tử mà ông chủ vừa nhận về gầy như cây tre, nhìn rất xấu. Sao người này không giống lời đồn vậy?”

Y Xuân nói: “Đệ ấy gầy, nhưng ai nói xấu chứ? Đệ ấy... à...”

Bộ dạng của Dương Thận ra sao, nàng chưa từng để ý. Bấy giờ ngoái đầu nhìn, vừa lúc y gạt hết mớ tóc dày phủ mặt của mình về phía sau, lộ toàn bộ vầng trán.

Xuất hồ ý liệu* (chẳng ngờ rằng), thế mà lại hé ra một gương mặt nho nhã tuấn tú, lông mi dài rậm, chẳng thua gì hai phiến quạt nhỏ trên mặt Mặc Vân Khanh.

Song vẫn thấy gương mặt thẳng nhóc này chẳng tốt lành gì, cứ như trong bụng chứa đầy ý nghĩ xấu xa, bất cứ lúc nào cũng có thể lên lút giở trò tồi sau lưng mình.

Y Xuân xoa đầu, nói: “Cậu ta có một gương mặt dễ tiện, nhưng là người rất tốt.”

Có người sở hữu gương mặt thánh thiện, thần thái sáng sủa, lại chẳng phải thứ tốt lành gì.

Qua đêm ba mươi, sắp đến mừng ba, ngày về sơn trang đã gần kề.

Mấy hôm trú ở nhà Y Xuân, Dương Thận chơi mười bảy trận cờ với cha nàng, bốn thua mười ba thắng. Giúp mẹ nàng rửa chén, đập bể chén đĩa tổng cộng ba cặp. Thay Nhị Nụ múc nước giếng, kéo đứt năm sợi thừng. Cùng Y Xuân so chiêu tám trận, bốn thắng bốn thua, ngang tay.

Dù sao thì thoát nhìn y rất hạnh phúc, tuy cười phá lên trông rất gian xảo, tướng ngũ thì như đang vật lộn với quỷ, cha mẹ vẫn rất thật lòng đón tiếp tên nhóc dễ thương này.

Buổi tối ngày phải rời đi, mẹ Y Xuân kéo con gái lại, khẽ dặn dò: “Đại Nụ, thằng bé nọ tốt đấy. Con phải giữ chặt, đừng để nó trốn nhé.”

Y Xuân liên tục lắc đầu: “Mẹ nói gì vậy, nó là sư đệ con mà! Con cũng chẳng có ý đó.”

“Không có ý đó? Con đưa người ta về nhà, còn nhờ mẹ cắt may quần áo, làm giày dép cho người ta, sẵn sóc kỹ càng thế mà bảo là không có ý đó?”

Y Xuân vẫn lắc đầu, nghiêm túc: “Thật không có ý gì khác, nó là sư đệ của con, cũng y như em trai ruột thôi, tất nhiên con phải lo lắng cho nó nhiều hơn, sư phụ cũng dặn dò vậy đấy. Hơn nữa, lòng con bây giờ toàn nghĩ đến việc luyện võ thật giỏi để sau này kế thừa Trảm Xuân kiếm, những thứ yêu yêu thích thích kia, con không có thời gian để nghĩ tới. Mẹ à, mẹ cũng đừng cả nghĩ.”

Mẹ nàng không khỏi nản chí.

Sáng hôm sau, Dương Thận đẩy cửa ra liền thấy Y Xuân cầm một bọc đồ, đứng cười với mình.

Y ngạc nhiên hỏi: “Sư tỷ, sớm thế đã về à?”

Y Xuân đưa bọc đồ cho y: “Tặng quà cho đệ này, thích không?”

Y ngồi vực mở ra, bên trong là mấy đôi giày mới tinh, có loại bằng bông, có loại bằng vải bố, làm rất khéo. Còn có vài bộ đồ mới bằng vải thô, mỏng dày đủ cả.

“Đây là...” Dương Thận lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn nàng.

Y Xuân cười, nói: “Quần áo của đệ hết vừa rồi, ta nhờ mẹ cắt may vài bộ mới cho đệ, đệ vẫn sẽ cao lên, thế nên may hơi to một chút. Đệ thử xem, thích không?”

Y chờ người một lúc lâu, bỗng thốt lên một câu: “Đệ còn tưởng là sư tỷ may ấy chứ.”

“... Ta không biết dùng kim may vá gì đâu, đừng mơ.” Y Xuân khoát tay.

Dương Thận lặng lẽ trở vào phòng, chốc lát đi ra, quả đúng là thay đồ mới giày mới thì gương mặt sáng sủa hẳn lên, có sức sống hơn.

Mặt y cũng lộ nét cười, hiếm khi cười mà chẳng thấy hắc ám, là nụ cười trong trẻo thực sự của một thiếu niên mười lăm tuổi.

“Cảm ơn, sư tỷ.” Chân thành biết ơn.

Y Xuân lại cười: “Đừng cảm ơn ta, đến cảm ơn mẹ ta ấy, là mẹ may mà.”

Dương Thận khẽ nói: “Người thân của sư tỷ tốt bụng quá, có người thân thật hạnh phúc.”

Y Xuân biết y lại nhớ đến gia đình chết thảm trong trận dịch, không khỏi cảm thông vỗ vỗ bờ vai y, vô tình phát hiện chẳng biết từ khi nào thằng nhóc này đã cao bằng mình, chẳng còn giống còng giá gầy yếu lúc trước nữa.

“Sau này, chúng ta đều là người thân của đệ.” Nàng an ủi y, lập tức quyết định quảng cái chuyện y đã lừa mình ba mươi văn tiền ra sau đầu, từ đây sẽ đối xử với y tốt hơn.

Dương Thận sờ sờ quần áo mới, thấp giọng: “Cảm ơn sư tỷ đã quan tâm đệ đến vậy... Nhưng, ba mươi văn tiền kia, đệ không trả lại tỷ đâu đấy.”

“...”

Y Xuân thấy mình vẫn nên nhớ kỹ món nợ này.

Y dậm bước đi, bỗng xoay đầu lại cười với nàng, vẻ mặt dịu dàng: “Sau này kiếm được tiền rồi, đệ sẽ trả tỷ ba mươi lượng bạc.”

Một năm mới cứ thế bắt đầu, tiền đồ mới, hi vọng mới, tất cả đều trải rộng trước mắt, đợi chờ họ thu gặt.

Nhưng Y Xuân chẳng ngờ nó đến nhanh như vậy.

“Các con chuẩn bị đi, tháng ba xuống núi.”

Năm ấy nàng mười lăm tuổi, bắt đầu bước vào giang hồ.

Trước khi xuống núi, mẹ Y Xuân xếp hai bọc hành trang, một cho con gái nhà mình, một cho Dương Thận, bảo Nhị Nụ đem đến sơn trang.

Y Xuân tiện tay lục lợi một chút, từ trong ào ào rơi ra vài đôi đũa cùng mấy con búp bê gỗ mà hồi nhỏ nàng rất yêu thích, tản đầy dưới đất.

Nàng ngáy người: “... Chắc mẹ muốn gói cả căn nhà lại cho ta mang theo lắm.”

Nhị Nụ che miệng cười: “Bọc kia là của Dương Thận* (bồi dưỡng thận), tỷ đừng quên đưa cho huynh ấy.”

Y Xuân trịnh trọng lắc lắc ngón tay: “Là Dương Thận, Dương Thận* (cật dê), không phải Dương Thận. Sau phải sửa giọng này đây, đỡ bị kẻ khác chế nhạo.”

“Tỷ mới phải sửa ấy...” Nhị Nụ nguýt nàng, “Gì mà Dương Thận, em có cả Mã Thận* (cật ngựa) này...”

Chợt thấy Y Xuân dọn từng món từng món đồ ra ngoài, chỉ chốc lát sau, bọc hành trang to như quả đồi kia lập tức nhỏ gọn nhẹ, con bé ngạc nhiên nói: “Tỷ không cần những thứ này à?”

“Chúng ta nhập giang hồ để rèn luyện mình, có phải đi chơi đâu, đem theo nhiều thứ thế kia, rườm rà chết mất. Đây, muối gom cái đồng đây về đi, chẳng xài được.”

Nhị Nữu ngó quanh một vòng, lại hỏi: “Tỷ, Dương Thận đại ca đâu rồi? Chẳng phải hôm nay sẽ xuống núi à? Bọn tỷ không khởi hành cùng lúc sao?”

“Ừ, sư phụ gọi đệ ấy đi rồi, bảo là muốn dặn dò việc quan trọng. Lúc này cũng cần vận tỷ rất lâu, còn gửi tỷ vài tấm bái thiếp* (thiệp chào), Người có vài bạn cũ ở Dương Châu.”

Ánh mắt Nhị Nữu tức khắc sáng lên: “Dương Châu ư! Tỷ nhớ mua vài món ngon ngon về nhà nhé!”

Y Xuân thở dài một hơi: “Đây giờ nói muối hiểu không vậy? Bọn tỷ đi rèn luyện, là rèn luyện đấy! Không phải du sơn ngoạn thủy* (du lịch ngắm cảnh) đâu.”

Vừa dứt lời, chợt nghe có người bỗng đẩy cánh cửa ở cuối hành lang đập vào tường, phát ra tiếng vọng lớn, nói theo sau là tiếng bước chân hỗn loạn, như đang chạy về phía này.

Hai người hiếu kỳ lộ đầu nhìn thì thấy Dương Thận lao đảo chạy đến, sắc mặt trắng xanh trộn lẫn vào nhau, bộ dạng hoảng hốt này rất ít khi xuất hiện ở y. Y Xuân chẳng kìm nổi cất tiếng hỏi: “Sao thế? Sư phụ nói gì với đệ?”

Y lấy làm kinh hãi, như chỉ vừa phát hiện bọn Y Xuân đang đứng đối diện mình, run rẩy hồi lâu mới lẩm bẩm: “Không... Không có gì. Sư phụ bảo giang hồ nguy hiểm... Làm gì cũng nên cẩn thận.”

Y Xuân không khỏi cười, nói: “Thì ra đệ bị dọa bởi chuyện này, gan nhỏ thế! Sợ gì chứ, có sư tỷ ta đây mà, ta che chở cho đệ.”

Dương Thận “Ừm” một tiếng, vẫn không yên lòng.

4. Q.1 - Chương 4

Cả khi chính thức cưỡi ngựa xuống núi, ra khỏi phạm vi Giảm Lan sơn trang rồi, Dương Thận vẫn im lặng, Y Xuân hì hì cười đùa với y, y chỉ đáp lại mỗi “À” hoặc “Ừ”.

“Đây, đệ sao thế? Không khỏe hả?” Cuối cùng, dù Y Xuân trì hoãn lắm cũng cảm thấy y rất bất thường, giục ngựa tới gần, giờ tay sờ trán y, “Sốt à?”

Trong chớp mắt, cả người y căng ra đầy cảnh giác, tay trái vẫn vờ như chẳng có chuyện gì nắm dây cương, tay phải lại khê đặt lên thanh bội kiếm.

Song cánh tay trên trán nhanh chóng buông xuống, Y Xuân nói: “Không sốt mà. Đệ chịu đựng một tý đi, trước mặt là thị trấn rồi, chúng ta nghỉ một đêm cho khỏe rồi lại đi tiếp.”

Bàn tay nắm bội kiếm của Dương Thận cũng lặng lẽ dời ra, không nói gì, chỉ gật đầu.

Lại qua nửa dặm đường, trời đã sắp tối, hai người lại bị lạc trong rừng, ngoặt trái rẽ phải vẫn chẳng ra nổi.

Y Xuân dứt khoát ghìm cương ngựa, ngó nghiêng xung quanh, thở dài: “Trời tối rồi, Dương Thận, đệ còn chịu được không?”

Y cúi đầu, hờ hững nói: “Ta không sao, chẳng phiền sư tỷ quan tâm.”

Vừa dứt lời đã thấy nàng nhảy xuống ngựa cực nhanh, tay rút bội kiếm, y giật nảy người, chùng như là bản năng lại giục y khoát tay lên thân kiếm của mình.

Bên tai vang lên lời nhắc nhở của sư phụ trước khi đi: Đừng thiếu cảnh giác, Y Xuân rất lợi hại, một kích không trúng thì chỉ có thất bại thảm hại đang chờ con.

Dương Thận cảm thấy hô hấp của mình ngừng lại, sau lưng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Y Xuân thấp giọng nói: “Dương Thận, đằng trước hình như có tiếng động lạ! Nghe bảo gần đây có sơn tặc cướp bóc người đi đường, chúng ta nên cẩn thận.”

Y không khỏi sửng sốt — Sơn tặc?

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chợt nghe tiếng xé gió thốc đến từ phía trước, một cây phi đao xoay vòng phóng tới, đỉnh đầu tối sầm lại, dường như có thứ gì đó tựa lưới đánh cá trùm xuống. Dương Thận cúi mình, lăn từ thân ngựa xuống.

Hai con ngựa bị mắc trong cái lưới lớn phủ từ trên trời, kêu hí hí kèm theo tiếng rên rĩ, con ngựa đen mà Dương Thận cưỡi bị phi đao chém mất nửa cái đầu, chết ngay tức khắc.

Y Xuân giận tím mặt, rút kiếm vọt lên, mặt lạnh lùng nói: “Là kẻ nào?! Lăn ra đây cho ta! Có biết bây giờ trên chợ, một con ngựa giá bao nhiêu không?! Chúng bây đền nổi chứ hả?!”

Giữa vòng nguy hiểm, Dương Thận bỗng nảy sinh cảm giác dở khóc dở cười, trên cái cây đối diện có mười mấy tên áo đen nhảy xuống, cầm đao kiếm sáng chói, mặt bịt vải bố, quả đúng là sơn tặc trong truyền thuyết rồi.

Hai người họ là nghé con mới sinh không sợ hổ* (từ dân dã là trẻ trâu...), chẳng quan tâm số người nhiều ít gì cả, rút kiếm liền chém tứ tung. May mà bọn sơn tặc này chỉ biết vài ngón nghề đơn giản, cướp người qua đường bình thường thì dư dả, nhưng muốn đối phó với hai kẻ chăm chỉ luyện võ bọn họ à, e rằng phải trải trật lất.

Dương Thận khua kiếm đỡ đòn công kích của sơn tặc, nghe âm thanh đánh nhau đến là từng bừng của Y Xuân ở sau lưng mình, chẳng kìm nổi mà ngoái đầu nhìn.

Sư phụ đánh giá cao Y Xuân tất nhiên có cái lý của Người.

Y quan sát một hồi bỗng ngộ ra, mình bây giờ chẳng phải đối thủ của tỷ ấy.

Mỗi một động tác nhảy, né, tấn công của tỷ ấy đều khéo léo mà tuyệt đẹp, động tác chẳng thể nắm bắt.

Rất nhẹ nhàng, loại nhẹ nhàng này tựa như không có sức nặng, tựa như lưỡi đao mỏng nhất bén nhất, lẹ lẹ đến gần, giết người không thấy máu.

Cũng chính sự nhẹ nhàng và tĩnh lặng này khiến kẻ khác sợ.

Bọn sơn tặc rất nhanh đã bị đánh đến mức thất linh bát lạc* (nằm rải rác), thối còi đưa ám hiệu bảo nhau rút lui.

Dương Thận và Y Xuân chia trái phải đuổi theo, cản ba, bốn người chạy chậm nhất lại. Y Xuân khua kiếm, rất ra dáng hung thần ác sát: “Nộp những vật có giá trị ra đây! Đền tiền con ngựa cho chúng ta!”

Dương Thận vô cùng hợp tác tiến lên một bước, thần sắc âm trầm trợn mắt nhìn chúng. Gương mặt tội bại của y quả thật rất sinh động, hiển nhiên đã gửi một thông điệp cho chúng: Nếu không giao tiền của ra, lão đây sẽ nhóm lửa lột da rút gân hầm thịt chúng mày ăn cho bổ.

Bọn sơn tặc sợ đến mức đều móc hà bao* (ví tiền), thế mà lại có thêm cả một bọc màn thầu* (bánh bao không nhân) lạnh, chừng mười mấy cái, đủ để hai người họ ăn vài ngày.

Dương Thận nhặt hà bao lên, trút tiền đồng ra đếm, cau mày nói: “Ba trăm văn bọ, cũng chỉ là bọn chết tiệt nghèo mặt rệp thôi!”

Y Xuân chưa hài lòng, tiếp tục khua kiếm: “Một đồng cũng không được điểm đâu đấy! Nộp hết ra đây!”

Đám sơn tặc khóc lóc, nước mắt chảy thành dòng, chỉ thiếu mỗi bước cưỡi quân ra: “Nữ đại vương à, hết thật rồi ấy! Có chém đầu cũng chẳng còn đâu!”

Y Xuân phần nộ thu kiếm lại, nói: “Sau này mà còn cướp bóc người qua đường, ta chém hết đầu, vẽ rùa trên mặt chúng bây!”

Sau khi bọn sơn tặc tè ra quần chạy đi, Dương Thận nhin không nổi nhìn nàng, lén cười.

Y Xuân nghiêm mặt: “Đừng cười, ba trăm văn tiền khi này đâu? Cất chỗ nào rồi?”

Y nhún nhún vai: “Ba trăm văn gì vậy?”

“Đáng ghét! Đệ muốn ngốn một mình hả?! Đó là tiền để dành mua ngựa đó! Mau nộp ra đây!”

“Dù sao ngựa chết cũng là ngựa của ta, muốn mua cũng là ta mua, sư tử đừng nhúng tay vào làm gì.”

“Đệ không quản lý việc nhà thì chả biết củi gạo dầu muối tương dấm trà! Lỡ mà phung phí nhằm nhột thì sao đây? Sư phụ chỉ đưa mỗi hai mươi lượng bạc, mua được giống ngựa gì chứ? Giờ không tiết kiệm, sau khi xài hết bạc, lẽ nào muốn đi xin ăn à?”

“Xin cái đầu tỷ ấy! Sư phụ sớm đã dặn trong một năm làm cho xong chuyện, hai mươi lượng bạc thế nào cũng đủ sống qua năm!”

“Gì mà một năm?” Y Xuân ngờ vực, bình tĩnh lại nhìn y, “Sư phụ nói trong một năm phải làm xong chuyện gì?”

Dương Thận ngẩn người ra, hồi lâu không nói nên lời.

Qua một khoảng thời gian, bỗng y thở dài một tiếng, đặt mông ngồi xuống đất, lẩm bẩm: “Hóa ra... tỷ ấy không biết... Sư phụ không dặn tỷ ấy à?”

“Dặn gì?” Y Xuân cũng ngồi xổm xuống, mắt tròn thật to nhìn y.

Trông mắt y khê đảo, cười nói qua loa: “Có gì đâu... Ý của sư phụ là cho chúng ta một năm để quyết định ai kế thừa Trảm Xuân kiếm.”

Y Xuân do dự chốc lát: “Lạ vậy, sao sư phụ không nói ta biết chuyện này...”

Dương Thận mở miệng định cất lời, chợt nghe trước mặt truyền đến tiếng xôn xao như có ai đó đang hét lên, giọng rất khẩn thiết.

Hai người nhìn nhau, vội vã dắt ngựa đuổi theo, chưa được bao xa thì gặp bọn sơn tặc vừa bị họ cướp tiền đang bị người ta dùng thùng treo lên cây cao, kêu cha gọi mẹ.

Dưới tán cây có hai người đang đứng, một nam một nữ, mẽ ngoài rất đẹp.

Cô gái thoát nhìn không lớn lắm, đôi mắt lại vô cùng linh động, ngẩng đầu nhìn bọn sơn tặc, vỗ tay trầm trồ khen: “Đáng đời! Ai bảo chúng bây đã là sơn tặc lại còn nghèo đến vậy, trên người cả một đồng cũng chả có!”

Đám sơn tặc này đương nhiên có nỗi khổ không nói được, chẳng nhẽ bắt chúng bảo rằng vừa nãy muốn cướp người qua đường, kết quả là bị cướp hết tiền ngược lại ư?

Chàng trai kia đứng một bên, y phục trên người vô cùng phong tao lộng lẫy, áo ngoài màu đỏ rắng chiều, tóc đen không buộc, một nửa buông xõa sau lưng tựa gấm đen.

Hắn uể oải, ngáp dài ra lệnh: “Tiểu Nam Qua* (bí ngô nhỏ), thả chúng xuống trước đã. Trên người không có tiền thì quần áo vẫn có giá vài văn, lột sạch đi.”

Cô nhóc được gọi là tiểu Nam Qua nhíu mày nói: “Chủ tử à, quá ác rồi! Ít nhiều gì cũng phải để lại quần áo cho người ta chứ, bây giờ trời vẫn còn lạnh đấy!”

Giọng của chàng thanh niên kia vẫn uể oải: “Lúc người ta cướp chúng ta ấy, chả có lòng tốt đến vậy đâu, còn lo đến trời lạnh thì để lại quần áo.”

Tiểu Nam Qua đang định cởi quần áo đám sơn tặc này thật, Y Xuân chẳng nén nổi bước qua, nói: “Đừng lột quần áo chứ? Họ cũng chả cướp được gì của các người.”

Hai người nọ cùng lúc ngoái đầu lại, Y Xuân và Dương Thận đều ngẩn ra.

Chàng trai kia lộ ra gương mặt trắng bóc, nhìn thoáng qua vừa dịu dàng vừa lương thiện, cứ như cái loại người tốt bụng trước giờ chỉ làm việc tốt, chưa từng làm việc xấu.

Hơn nữa, hắn rất đẹp. Bốn chữ sắc như mỹ ngọc* (đẹp như ngọc quý) dùng ột chàng trai có lẽ không hợp, song hoàn toàn có thể ướm lên người hắn.

Hắn đánh giá từ trên xuống dưới hai người họ một lần, hừ mũi một tiếng, xoay người đi rồi nói: “Tiểu Nam Qua, giải quyết tốt hậu quả đi.”

Tiểu Nam Qua nhanh chóng đáp lại, tay áo vung lên, một làn khói màu vàng tràn ra, Y Xuân phản ứng lẹ, lùi gấp vài bước, mũi vẫn hít phải vị cay, chẳng kịp nổi hắt xì vài cái.

Dương Thận và bọn sơn tặc kẹt bên trong lại chẳng may mắc đến vậy, thứ thuốc bột kia xông đến mức nước mắt lẫn nước mũi chảy ròng rã, cuối cùng Dương Thận ép thân mình thấp xuống, khác với bọn sơn tặc ngất ngay tại chỗ, song sau khi thuốc bột tản ra hết, hai mắt y cũng sưng đỏ cả, họng đau nhức, trong đầu như có kim đang châm.

Đôi chủ tớ thần bí lại đáng ghét kia chẳng biết đã chạy đi đâu mất từ sớm. Y Xuân vương tay đỡ lấy Dương Thận, vội hỏi: “Đệ không sao chứ?! Có phải thuốc độc không?”

Dương Thận khoát tay, chẳng thốt nên lời, sau đó mắt đảo một cái, cuối cùng chẳng chịu đựng nổi mà hôn mê.

5. Q.1 - Chương 5

Vì Dương Thận “trúng độc”, Y Xuân đành phải tìm khách điểm ở trấn Hiền Đức, thu xếp chỗ ngủ cho Dương Thận trước rồi mới rời đi mời đại phu* (thầy thuốc).

Lúc xuất môn, sư phụ ỡn người mười lượng bạc, nghiêm túc nói: Phải dùng tiết kiệm, hết là không còn nữa đâu.

Y Xuân sờ sờ nắn nắn hà bao của mình, ngẩng đầu nhìn mấy chữ lớn trên cửa y quán: Đến khám tại gia – năm mươi văn trở lên, bệnh khó trị, triệu chứng linh tinh – một trăm văn trở lên.

Thoáng chốc bỗng thấy nghèo túng cũng là một loại hổ thẹn. Đi tới đi lui trước cửa y quán hồi lâu, nàng chẳng quyết định được nên vào hay không. Đầu năm nay ra đường không dễ sống đâu, ăn, mặc, ở, đi lại, có thứ nào mà không cần tiền chứ? Bội kiếm mang bên mình lỗ mà sứt mẻ gì đó, bảo dưỡng lại cũng tốn kha khá bạc đấy. Còn nhớ không quên tiết trời, hơi tấy là đau đầu nhức óc, phỏng chừng chưa đến hai ngày đã tiêu hết mười lượng bạc rồi.

“Cô nương, có thể để tại hạ vào không?”

Sau lưng bất thành linh vang lên giọng một chàng trai. Y Xuân nhanh chóng xin lỗi, lùi hai bước nhường người ta vào trước.

Đó là một chàng trai mặc đồ săn ống tay hẹp, cánh tay trái máu tươi chảy đầm đìa, nhuộm ướt quần áo, song xem ra chàng ta chẳng thấy đau một chút nào, mặt không đổi sắc, hòa nhã nói: “Mời Khuru đại phu ra đây.”

Tiểu nhị tiếp đãi chắc hẳn là kẻ mới vào, chưa từng gặp người này, lại thấy chất vải của chàng ta thuộc loại thượng thừa, phong thái bất phàm, chỉ muốn cầu được cái đầu dê béo ấy, bấy giờ tùm tùm nói: “Công tử à, Khuru đại phu là chiêu bài đại phu* (thầy thuốc nổi danh nhất, là bằng hiệu sống) của y quán chúng tôi, mỗi ngày kẻ vờn ngài ấy khám bệnh không một ngàn thì cũng cả trăm, chẳng như những đại phu bình thường khác đâu. Ngài muốn gọi ngài ấy thì chi bằng ứng trước một lượng tiền cọc.”

Một lượng bạc! Hắc điểm* (nơi giết người cướp của) hả! Y Xuân bị dọa đến nhảy dựng lên.

Chàng trai kia thoáng khựng lại, tháo tấm mộc bài* (lệnh bài bằng gỗ) bên hông xuống, nói: “Cậu cầm cái này vào tìm Khuru đại phu đi, chắc y sẽ nhận ra.”

Tiểu nhị không vờ vét được tiền cọc, chỉ đành cầu nhậu trở vô gọi người. Chẳng bao lâu sau, rèm cửa vén lên, một đại phu chừng ba mươi tuổi nhanh chóng bước ra, chấp tay chào chàng trai: “Có lỗi quá, Yển thiếu gia, thằng bé mới đến chẳng biết phép tắc gì, không nhận ra cậu, để cậu phải chờ lâu rồi.”

Thiếu gia họ Yển kia khoát tay ý bảo chuyện nhỏ thôi, xắn ống tay áo của mình lên, lộ miệng vết thương, nói: “Anh xem đi.”

Khuê đại phu tập trung quan sát hồi lâu, hơi giật mình: “Ấy, vết thương này lạ quá vậy! Lẽ nào là mấy tên Ba Thực* (là tỉnh Tứ Xuyên bây giờ) kia...”

Lời còn chưa dứt, Yến thiếu gia đột ngột ngẩng đầu lên nhìn về phía Y Xuân, gương mặt trắng như tuyết, mày dài mắt thanh tú, tướng mạo vô cùng khôi ngô, càng hiem thấy chính là khí chất toát lên từ đôi mắt ấy, trong trẻo không tí vẩn đục, thần thái xuất trần khác hoàn toàn với Mặc Vân Khanh.

“Cô nương đến xin chẩn bệnh à?” Giọng Yến thiếu gia hơi trầm xuống, ngầm chứa uy thế.

Y Xuân vốn đang lưỡng lự giữa việc có mời đại phu hay không, bị chàng ta hỏi câu này thì hơi ngại, ngượng ngùng tiến vào, khẽ nói: “Có đại phu nào... rẻ hơn một chút chăng? Năm mươi văn thì...”

Yến thiếu gia thoáng liếc Khuê đại phu, gã ngầm hiểu gât đầu, bảo: “Vậy xin cô nương chờ một tý, đợi ta chữa thương cho vị công tử này xong, sẽ theo cô nương về nhà chẩn bệnh.”

Nàng lại nhảy dựng lên một cái, xua tay nói: “Không cần ngài đâu! Ngài là danh y, đặt cọc đến một lượng bạc lận!”

Khuê đại phu cười: “Đó là thằng bé vừa vào làm nói lung tung thôi, ta mà danh y gì chứ. Huống hồ kẻ hành nghề y lấy việc cứu đời, cứu người làm đầu. Xin cô nương đợi giây lát.”

Y Xuân thoáng thả lỏng, kéo ghế đến ngồi dựa vào cửa sổ, lúc này đây lại nghe hai người kia nói chuyện tiếp, giọng quả nhiên đã khẽ hơn, thính giác của người thường e là hoàn toàn không nghe thấy.

Song mức độ này, với nàng thì dễ như ăn sáng. Thực ra nàng cũng chẳng cố ý theo dõi, nhưng trong y quán rất yên ắng, tự hai người họ nói chuyện mà, nàng có muốn không nghe cũng không được.

“Mấy tên Ba Thực kia lại có thể đuổi theo tới đây? Bên người thiếu gia chẳng có đến nửa tên hộ vệ à?”

“Không liên quan đến Ân tam thúc, do ta tự muốn đi một mình. Chỉ chẳng ngờ rằng chúng không ngại đóng giả phụ nữ và trẻ em, dùng loại ám khí rất lạ tấn công ta, may mà còn thừa sức chạy thoát, nhưng ám khí này có dùng cách gì cũng không moi ra được, chỉ đành phiền Khuê đại phu.”

“Ám khí là chuyện nhỏ, thoát nhìn dường như có độc.”

Khuê đại phu quệt máu từ miệng vết thương, đưa lên mũi ngửi: “Diên Cuồng Bách Xà... Ồ, tựa hồ có thêm một ít Tiên Nhân Tán. Đây là những loại độc có thể giải, thiếu gia chớ sốt ruột.”

Dứt lời, chẳng biết gã rút từ đâu ra một lưỡi dao bén, ấn xuống, miệng vết thương hở ra, máu chảy càng nhiều. Về mặt vị thiếu gia nọ lại rất bình thản, tay kia hãy còn bưng chén trà, nước trà chẳng có lấy một gợn dao động.

Bận rộn hồi lâu, Khuê đại phu moi ba cây ngân châm có móc câu từ miệng vết thương ra, đầu châm xanh óng ánh, dễ nhận thấy đã được luyện độc.

Thì ra đó là ám khí nhúng độc trong truyền thuyết. Y Xuân một tay chống má, len lén liếc mắt, nhìn đến không dời.

Khuê đại phu rắc thuốc bột vào vết thương, tỉ mỉ băng lại, bấy giờ mới hạ bút viết đơn thuốc: “Tôi bốc thuốc ngay đây.”

Yến thiếu gia khoát tay: “Ta tự lấy được rồi, vị cô nương kia còn chờ anh đấy, cứu người quan trọng hơn.”

Lời này rất khê, người bình thường tuyệt đối không nghe được, nhưng Y Xuân lại lộ ra vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm rất rõ ràng. Chàng trai kia không khỏi bắn một ánh mắt cho Khuê đại phu, đối phương lập tức đứng dậy, hòa nhã nói với Y Xuân: “Cô nương, vậy chúng ta đi thôi.”

Y Xuân hơi ngượng, cào cào tóc, nhỏ giọng nói: “Thế... phí chẩn bệnh tại gia của đại phu là bao nhiêu?”

Nàng là người nghèo, tiêu không nổi phí chẩn bệnh quá đắt đâu.

Khuê đại phu cười ôn hòa: “Không nhiều, mười văn thôi.”

Sau khi về lại khách điểm, Dương Thận vẫn nằm trên giường nhưng sắc mặt đã tốt hơn nhiều, hai mắt không sưng phù như quả đào nữa.

Y Xuân sờ trán y, khẽ nói: “Dương Thận đừng lo, ta đã mời đại phu, đệ sẽ ổn liền thôi.”

“Đưa tay cho ta.” Khuất đại phu ngồi bên giường, lặng lẽ đánh giá hai thiếu niên này.

Dương Thận chậm rãi chìa tay trái qua, Khuất đại phu ngưng thần bắt mạch hồi lâu, xong mới nói: “Không phải độc, chỉ là một loại thuốc bột kích thích. Chẳng nghiêm trọng, ta lập tức viết đơn thuốc, ngày mai sẽ khỏi hẳn.”

Bấy giờ, Y Xuân mới thở phào nhẹ nhõm, vuốt vuốt ngực.

Khuất đại phu nghĩ ngợi một chốc, lại nói: “Công tử thường xuyên có triệu chứng tim đập nhanh, ra mồ hôi trộm phải không? Hẳn là có khúc mắc không giải đáp được? Nên nhìn thoáng mọi thứ thì tốt hơn.”

Dương Thận khẽ gật đầu, mi mắt nhẹ run.

Khuất đại phu viết đơn thuốc, cùng Y Xuân ra khỏi cửa, vờ ra vẻ thuận miệng cười nói: “Ta thấy cô nương và vị công tử kia mang bội kiếm tùy thân, chắc là người giang hồ. Gần trấn Hiền Đức này có thể lực của Giảm Lan sơn trang, hai vị tuổi còn nhỏ, làm việc gì cũng nên hạ thấp mình một chút, chớ chọc vào người của Giảm Lan sơn trang.”

Y Xuân khó hiểu: “Chọc vào ư? Giảm Lan sơn trang đáng sợ đến thế à? Bọn ta là người Giảm Lan sơn trang mà.”

Khuất đại phu cười tự giễu: “Ta lầm lời rồi, chỉ là nghe vài lời đồn đãi trong giang hồ, hư vô mờ mịt* (không có thực), cô nương đừng để bụng.”

Y Xuân vốn muốn hỏi trên giang hồ đồn những gì, gã lại nhét đơn thuốc vào tay nàng, nhún nhún: “Cô nương nên đi bốc thuốc ngay đi. Ta còn phải đến chẩn tại gia cho bệnh nhân khác, cáo từ.”

Gã nhanh chóng đi, nháy mắt đã xuống lầu, biến mất giữa đám đông.

Quanh co bảy tám lối rẽ trong hẻm nhỏ, xác định sau lưng không có ai đi theo, lúc ấy mới từ đường tắt trở lại y quán. Yển thiếu gia ngồi ở thư phòng hậu viện, trà vừa pha vẫn còn nghi ngút khói.

“Là người Giảm Lan sơn trang, một nam một nữ, tuổi chừng mười lăm mười sáu, chắc là hai đệ tử được chủ nhân sơn trang yêu quý trong lời đồn. Lần này hẳn xuống núi để rèn luyện.”

Khuất đại phu buông hòm thuốc xuống, trình bày phán đoán của mình.

Yển thiếu gia trầm tư giây lát, thấp giọng nói: “Thì ra là cái môn phái võ lâm hết thời kia, nghe nói rất thích màn cốt nhục tương tàn. Hiện nay, vị chủ tử này rất tiến bộ, nhận người ngoài làm đệ tử, song thế thì trong lòng con trai ruột duy nhất của ông ta chắc chẳng dễ chịu gì cho cam. Nhiều người đến thế, Trảm Xuân kiếm thì chỉ mỗi một thanh, kết quả là từ cốt nhục tương tàn biến thành đồng môn sát hại lẫn nhau.”

“Thiếu gia, ngài muốn thế nào?” Khuất đại phu hỏi.

Yển thiếu gia lắc đầu: “Kệ chúng đi, chỉ là bọn đệ tử mới tỵ tuổi đầu.”

Y Xuân sắc xong thuốc bèn bưng đến phòng Dương Thận, đã thấy y ngồi thẳng người trên giường, ôm gối ra chiều có tâm sự.

“Dương Thận uống thuốc đi, đại phu nói không thể nhiễm lạnh, đệ nhanh trùm chăn vào.”

Nàng thúc y, Dương Thận lại không nhúc nhích.

“Đệ đang nghĩ gì vậy?” Y Xuân khó hiểu, bỗng tỉnh ngộ: “Nghĩ tới cặp chủ tử đáng ghét kia à? Đệ yên tâm, ta nhớ rõ bộ dạng của hai kẻ đó, sau này chắc chắn sẽ tìm chúng tính sổ.”

Y chậm rãi lắc đầu, trầm ngâm một chốc, khẽ nói: “Chả phải nghĩ đến bọn chúng... Sư tỷ, tỷ xem túi gấm của sư phụ chưa? Có biết điều kiện để kế thừa Trảm Xuân kiếm không?”

Nàng chẳng ngờ y đột nhiên nhắc đến việc này, lắc lắc đầu: “Ta chưa từng thấy, đệ biết à?”

Y không đáp.

Hồi lâu sau, y bưng thuốc lên uống một hơi, bấy giờ mới ôm chầm dựa vào đầu giường, giọng nhẹ tênh: “Sư tỷ, đệ từng kể tỷ nghe, rằng cả nhà mình đều chết bởi dịch bệnh?”

Nàng gật đầu.

“... Là đệ lừa tỷ, thực ra họ chết vì bị báo thù.”

Y Xuân hơi chấn động, cúi đầu kinh ngạc nhìn y. Ánh nến nhạt nhòa hắt lên gương mặt thiếu niên, khiến gương mặt ấy thoát sáng thoát tối, không thể nắm bắt được.

“Cha đệ là một kẻ phóng túng tự do trên giang hồ, lập quán dạy võ không được, mở sạp buôn bán cũng chẳng nên. Ông ấy rất ngốc, việc gì cũng chẳng lo nổi, thế nên mẹ thường cảm râm ông vô dụng. Khi ấy, chẳng ngày nào cha được dễ chịu. Sau có một người bạn Cá Cự* (thuộc tỉnh Vân Nam) tiến cử ông đến làm tiêu sư ở một tiêu cục mới mở, chuyển tiêu đầu tiên là vượt qua Trung Nguyên, đưa hàng hóa đến Tây Vực. Trên đường gặp phải bọn cướp quá mạnh, vài người bị giết, vốn nghĩ rằng đó chỉ là đạo tặc sống trên núi nên chẳng để ý nhiều, sau khi suôn sẻ trở về, ông được lĩnh một phần bạc đáng kể, bảo muốn đưa cả nhà bọn ta đi ăn ngon một bữa. Vừa khéo hôm ấy vì bị tháo dạ* (tiêu chảy), đệ không thể ra ngoài, cha mẹ bèn gửi đệ cho Mã đại thẩm* (bà bác) hàng xóm, chỉ dẫn ca ca đệ đi. Đi rồi chẳng có ngày về, ba người đều chết dọc đường.”

Lúc kể tất cả những chuyện ấy, y bình tĩnh đến tận cùng, không tí gợn sóng trong giọng nói. Song nắm tay lại siết thật chặt, tựa như muốn bóp nát cả xương.

“Sau này đệ mới biết, mấy người cha đụng phải là bọn Cự Hạ ở Sâm Châu* (thuộc tỉnh Hồ Nam), tuy không cùng phe với đám cướp kia nhưng hôm ấy đi ngang đường thấy lợi trước mắt, có ý đục nước béo cò, lại bị cha giết chết. Chúng cũng được xem là là bè cánh lớn ở Sâm Châu, đương nhiên không nên nổi cơn giận này, điều may mắn duy nhất là cha mẹ đệ đều chết rất nhanh, không phải chịu chút đau đớn nào.”

Y Xuân chẳng biết phải nói gì.

Dương Thận hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Sư tỷ, đệ nhất định phải kế thừa Trảm Xuân kiếm, đệ phải báo thù.”

Y Xuân bước đến, vỗ thật lực vào vai y, lớn tiếng: “Lên tinh thần xú đi! Nếu muốn, đệ chắc chắn có thể kế thừa Trảm Xuân kiếm! Đừng bày ra bộ dạng đau khổ này nữa, chỉ nghĩ rằng mình muốn thì Trảm Xuân chả tự bay đến tay đệ được đâu.”

“Lẽ nào sư tỷ không muốn kế thừa Trảm Xuân kiếm ư?” Y ngược đầu hỏi.

Y Xuân hơi chững lại, xoa cằm lẩm bẩm: “Ta đương nhiên muốn rồi... Từ nhỏ đến lớn đã theo đuổi mục tiêu này rồi, chẳng qua bây giờ có muốn đến đâu cũng vô dụng thôi. Kế thừa Trảm Xuân thì cần phải hoàn thành nhiệm vụ mà sư phụ bàn giao mà? Hãy còn sớm. Bây giờ chúng ta gắng sức chen chân vào giang hồ đã, tích lũy nhiều kinh nghiệm một tỷ thì hơn.”

Dương Thận nhìn nàng thật lâu, bỗng nở nụ cười, khẽ nói: “Đệ còn nghĩ tỷ sẽ mau mắn bảo tặng đệ.”

“Nếu ta nói thế thì đệ chẳng vui đâu?” Y Xuân bưng chén thuốc lên, “Không dựa vào bản lĩnh thực sự của mình mà giành được Trảm Xuân, chắc chắn đệ cũng chẳng thích thú gì, đúng chứ?”

Y ngó ra một lúc, chậm rãi gật đầu: “... Tỷ nói đúng.”

Dứt lời, y cong khóe môi lên, lộ ra nụ cười dịu dàng: “Sư tỷ à, tỷ rất tốt, đệ biết mà.”

6. Q.1 - Chương 6

Tà dương ngả về Tây, trong rừng thốc đến một trận gió, Y Xuân không khỏi rung mình.

“Chà, mặt trời giống lòng đỏ trứng vịt quá!” Nàng chẳng nén nổi thốt lên đầy xúc động, bụng lại vô cùng đúng lúc réo một tiếng.

Dương Thận dắt ngựa dẫn đường phía trước, gạt bụi cỏ đại ra, nói: “Mấy cái màn thầu cướp được hôm qua bị tỷ ôm đi hơn nửa, chả nhẽ hôm nay đã hết sạch à?”

Y Xuân then thùng cười cười: “Sư đệ ngoan, chắc chắn đệ còn, chia ta một ít được không? Đến Đàm Châu rồi ta mua mười cái trả lại cho.”

“Không có cửa đâu.” Y cự tuyệt vô cùng dứt khoát.

Rời khỏi trấn Hiền Đức, họ đã đi vài ngày trong rừng, lại gặp sơn tặc mười mấy lần, mỗi bận đều vơ vét giết tiền cướp thức ăn của bọn sơn tặc “hảo tâm” đó, còn thu được cả một con ngựa.

Đại để bởi vì đây chỉ là vùng khỉ ho cò gáy, bọn sơn tặc cũng nghèo đến đáng thương, hôm qua cướp được mười mấy cái màn thầu quả thực đã đáng cười thắm rồi.

Ngẩng đầu nhìn màu trời, ánh nắng sắp khuất núi, sắc xanh đậm chậm rãi lan ra phía cuối chân trời, Dương Thận buộc cương ngựa vào cây, bảo: “Hôm nay lại đành phải ngủ ngoài trời thôi, đệ đi nhặt nhánh cây khô, tỳ trải thảm nhé.”

Lúc về, trong tay y không những đầy củi mà còn cả hai con gà rừng đã vặt rửa sạch sẽ, y xiên gà bằng dao găm, nướng từ từ. Tuy tay nghề y rất bình thường, hai con gà bị nướng đến khét một mảng to, nhưng ánh mỡ bóng lưỡng vàng ruộm tan chảy lòng người cộng thêm hương thịt cháy sém thoang thoang vẫn thành công khiến nước bọt Y Xuân tứa ra.

Nàng thò tay định chop, rồi lại không dám. Mấy ngày nay, có lẽ nàng đã hiểu một chút về tính cách của Dương Thận, nếu thực sự chọc giận y, bộ mồm mép độc địa kia chắc chắn chẳng buông tha mình.

Y Xuân chỉ đành đực mặt ra nhìn hai con gà rừng xoay mình trong đồng lửa, lẩn tới lẩn lui. Mắt nàng cũng theo nó đảo qua đảo lại.

Y tách lớp da cháy ở ngoài ra, thái nhỏ thịt đùi kẹp giữa màn thầu, giơ lên tay ánh chùng, đột ngột ngược đầu lên nhìn nàng.

“Muốn ăn hả?” Y vô cùng tốt bụng cho nàng bậc thang leo xuống, “Mười văn một cái, bán cho tỷ.”

Y Xuân lắc lắc đầu: “Ta không đói! Hừ, keo kiệt!”

“Vậy đệ ăn một mình đây.”

Y há mồm liền cắn phập xuống cái màn thầu kẹp thịt gà kia, ánh mắt thèm thuồng của Y Xuân bắn ra tia sáng xanh lục, chợt thấy miệng mình mẫn mẫn, đã bị y nuốt một miếng thịt gà nóng hổi vào, nóng đến thiếu chút đã nhảy dựng lên.

Dương Thận cười nói: “Đồ ngốc, đệ không cho, tỷ không biết tự lấy à?”

Y Xuân cả mừng, vội cuống cuống giắt một con, ngấu nghiến đến chẳng còn quan tâm đến bề ngoài, khiến y liên tục cau mày: “Mất hình tượng thật! Đồ đực rựa ạ!”

Cả lưỡi, mồm và dạ dày nàng đều nít đầy thịt gà, chẳng thể thốt lên dù chỉ nửa chữ, chỉ có thể hừ hai tiếng tối nghĩa, đổi lấy một câu kết luận của y: “Lợn.”

Cơm nước xong, hai người cùng ngả lưng trên thảm, ngắm sao trời xuyên qua bóng cây.

“A, hai ngôi sao kia là Ngưu Lang và Chức Nữ.” Y Xuân chỉ vào hai ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, giả vờ hiểu biết, “Đệ nhìn kia, quả đúng là cách cả dãy Ngân Hà đấy? Hai người họ mỗi năm chỉ có thể gặp mặt nhau một lần, đáng thương thật.”

Dương Thận lãnh đạm nói: “Sư tỷ à, mùa hè mới có sao Ngưu Lang Chức Nữ. Đó chỉ là hai ngôi sao bình thường thôi.”

“Đệ xem nó là sao Ngưu Lang Chức Nữ thì sẽ chết à?” Y Xuân hơi lúng túng, “Đệ cứ đáng ghét như vậy ấy hả, coi chừng sau này chẳng có cô gái nào thương đâu!”

Giọng y vẫn nhàn nhạt: “Đến giờ đệ vẫn chưa từng lo chuyện này. Người ta thích đệ hay không, chẳng liên quan gì tới đệ cả.”

Y Xuân thở dài thườn thượt: “Nay đệ còn nhỏ mà. Đệ coi đi, Ngưu Lang Chức Nữ rành rành là phu thê(1), con cũng có luôn rồi, thế mà lại không được phép ở bên nhau, mỗi năm chỉ gặp mặt một lần. Nghe những câu chuyện đại loại như này xong, đệ không cảm thấy nó đẹp đến đau thương à?”

(1): vợ chồng.

Dương Thận lặng lẽ nhìn bầu trời xanh đen, thật lâu sau mới khẽ nói: “Ít ra họ vẫn có thể nhìn thấy nhau, còn đệ, đã vĩnh viễn không thể gặp mặt người thân nữa rồi.”

Nàng chẳng thể nói gì thêm.

Dương Thận trở người, quán mình trong thăm: “Đệ ngủ đây, tỷ nhớ thêm củi vào lửa nhé, đừng để nó tắt.”

Y chỉ mới mười lăm tuổi, lại gánh trên lưng huyết hải thâm thù(2), thật chẳng biết sao y có thể dùng vẻ mặt bình thản để đợi từng ngày trôi qua.

(2): nợ máu.

Nếu là mình, nếu cha mẹ và em gái bị kẻ khác giết sạch, nàng hẳn sẽ điên ngay.

Y Xuân lắc lắc đầu, lòng thương xót y lại tăng thêm một phần.

Đến nửa đêm, Y Xuân đã mơ mơ màng màng từ lâu, giữa lúc nửa mê nửa tỉnh lại cảm nhận được trên đỉnh đầu có người nhìn mình. Ánh mắt này không phải của Dương Thận, là người lạ!

Nàng sờ bội kiếm theo bản năng, chẳng ngờ kẻ nọ nhanh tay hơn, chớp mắt đã điểm hai huyết đạo của nàng, nàng cứng người, chẳng thể động đậy ngay tức khắc.

Là ai?! Y Xuân nghi hoặc mở to mắt, bấy giờ mới phát giác chẳng biết từ lúc nào lại xuất hiện một đám người áo trắng vây xung quanh, chẳng phát ra tí tiếng động, khác hoàn toàn với bọn sơn tặc bình thường.

Người áo trắng dẫn đầu đốt đuốc lên nhìn nàng, lại quan sát Dương Thận, cuối cùng thấp giọng nói: “Đúng rồi, người công tử muốn tìm hẳn là y. Thị nữ tùy thân vì bịt tai mắt người khác nên mặc một bộ y phục bằng vải thô, khuôn mặt thanh tú — Y chắc chắn phải là tên Thư Tuyển nọ. Đưa đi!”

Tốp người áo trắng kia không nói một lời mà vác Dương Thận được bọc chặt trong thăm đi, y chẳng giẫy dụa kêu la gì, phỏng chừng cũng bị điểm huyết.

“Thị nữ này thì sao? Cần giết để diệt khẩu không ạ?” Có tên hỏi.

“Không, công tử dặn là không muốn thấy máu. Thả nó ở đây đi, chỉ là một con thị nữ nhỏ tí thôi.”

Dứt lời, bọn chúng lướt đi, thoáng cái đã biến trong rừng.

Y Xuân cứng người nằm dưới đất, vẫn chưa rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Gì mà Thư Quyển(3)? Chúng có nhìn lộn người không vậy?

(3): Y Xuân nghe nhầm Thư Tuyển [] thành Thư Quyển [].

Tại sao chỉ vừa xuống núi hai, ba ngày, họ đã gặp nhiều chuyện mặc danh kỳ diệu(4) đến thế chứ? Sư phụ có từng bảo rằng giang hồ lộn xộn như này chưa nhỉ?

(4): quái lạ.

Đã khuya lắm rồi, gió trong rừng rất to, thốc đến cả người Y Xuân phát rét, nàng chẳng kìm nổi mà hắt xì lớn một tiếng, cảm thấy nước mũi sắp chảy ra lại không thể đưa tay quệt.

Sau lưng bỗng truyền tới từng tiếng bước chân nhàn nhã, tiếp đó, một giọng nói trong trẻo vang lên: “Chủ tử, ở đây có người đốt lửa ngủ ngoài trời.”

Tiếng chân dần dần đến gần, Y Xuân tròn tròn mắt gắng sức lật người, muốn nhìn rõ xem là ai đến.

Mũi bỗng ngửi thấy một làn hương thoang thoảng, không giống với mùi của các loại bánh nhang trong lư hương trước đây, hương thơm này như xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, cực thanh nhạt khiến lòng người ấm áp.

Một tấm sa màu đỏ thẫm xuất hiện mắt nàng, ẩn sau nó là một gương mặt trắng tựa tuyết, đôi mắt đen láy, nhìn thoáng qua trông vô cùng trong trẻo thiện lương, thập phần vô tội.

Người nom rất quen, quả đúng là cặp chủ tớ khó ưa gặp vào hôm ở trong rừng.

Đôi mắt đẹp dễ nhìn chăm chăm nàng một hồi, chớp chớp, chủ nhân của nó đột ngột cất tiếng: “À, là một con mèo hoang thật bản.”

Mèo... hoang... Nói nàng ư?

Tấm sa bỗng dưng biến mất, sau đó một gương mặt thanh tú đoan trang khác hiện ra trong tầm mắt nàng, là tiểu Nam Qua.

Nàng ta khẽ nói: “Cô nương ơi, chúng tôi là người qua đường, giờ bị lạc trong rừng núi này chẳng biết phải về đâu, cô có thể cho chủ tớ bọn tôi cùng tạm nghỉ chân nơi đây không?”

Xem ra họ đã quên bèn nàng rồi, nói năng nho nhã đến mức vậy kia.

Y Xuân đang định đồng ý, nàng trước giờ luôn rộng lượng, song bấy giờ đang bị điểm huyết, miệng chẳng thể thốt ra tiếng, thân thể lại chẳng cử động được, nàng đành phải nhắm mắt thật mạnh.

Tiểu Nam Qua xoay lại thưa lời: “Chủ tử, hơi bất thường, vị cô nương này thoát như đã bị kẻ nào đó điểm huyết.”

Vị chủ tử che tấm sa đỏ ngồi bên đống lửa, khoanh tay nói: “Kệ nàng ta đi, chúng ta lo việc nghỉ ngơi của mình đã.”

Ê này! Máu lạnh quá vậy!

Tiểu Nam Qua hơi ngại, cúi đầu bảo: “Xin lỗi, chủ tử nhà tôi ghét nhất ngủ ngoài trời, thế nên tâm trạng không tốt cho lắm, cô nương đừng trách nhé.”

Có thời gian nói những điều vô nghĩa đó, chẳng thà cô đến giải huyết cho ta thì hơn! Y Xuân sốt ruột đến mức nhắm mắt thiếu điều chuột rút cả mí.

“Chủ tử à, lạ thật. Ở đây buộc hai con ngựa, hai bọc hành trang nhưng lại chỉ có một vị cô nương đang ngủ, lại bị điểm huyết, chẳng nhẽ bị bọn cướp mang người đi rồi?”

Tiểu Nam Qua vừa nói vừa trải tấm thảm thật dày lôi ra trong bọc đồ của mình xuống đất cho chủ tử nghỉ ngơi.

Vị chủ tử ấy vẫn nói câu cũ kia: “Kệ nàng ta đi.”

Cái gọi là thói đời nóng lạnh hẵn là thế này rồi. Y Xuân bị gió thốc đến lạnh run, kìm không nổi hắt xì một cái, nước mũi đầy mặt.

Tiểu Nam Qua tốt bụng cầm khăn tay chùi mũi thay nàng, dịu dàng nói: “Đêm dài gió lớn, cô nương coi chừng cảm lạnh.”

Dứt lời bỗng nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, mặt lộ ra một tia nghi hoặc, ngoái đầu nói: “Chủ tử, thủ pháp điểm huyết này rất độc đáo, là người thuộc Tiêu Dao môn.”

Rốt cuộc vị chủ tử kia đã nổi lên một tí hiếu kỳ, “Hử” một tiếng, ló đầu nhìn sang đây. Nhìn trái ngó phải, bỗng hắt nói: “Bây giờ ta hỏi cô vài câu, đúng thì chớp mắt trái, sai thì chớp mắt phải. Rõ chưa?”

Y Xuân nhanh chóng chớp mắt trái.

“Cùng đi với cô, người bị mang đi là nam, còn có bề ngoài rất đẹp, đúng chứ?”

Chớp mắt trái.

“Những kẻ đưa bạn cô đi mặc áo trắng, tất cả đều là mấy thằng xinh như hoa, lại hơi khùng khùng, luôn mồm công tử bảo bối này, công tử dặn bắt nọ suốt buổi, đúng chứ?”

Thoáng chần chờ, lại chớp mắt trái.

“Chúng làm bạn cô là một người họ Thư tên Tuyền, còn nhầm cô là thị nữ Thư Tuyền, đúng chứ?”

Dốc sức chớp mắt trái.

Vị chủ tử kia vỗ tay một cái, vẻ mặt dịu dàng trong trẻo, cười nói: “Ra là vậy, tiểu Nam Qua, chúng lộn kẻ khác là ta rồi bắt đi.”

Tiểu Nam Qua cau mày: “Quả nhiên là thủ đoạn của gã công tử mặt dày thuộc Tiêu Dao môn kia! Cả ngày cứ nhìn chòng chọc chủ tử, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga!”

Thư Tuyền chống cằm, mỉm cười nhìn vẻ mặt lúc xanh lúc trắng của Y Xuân, nói: “Đã có người lãnh tội thay, chẳng còn gì bằng. Chúng ta nghỉ một đêm, sáng mai lại lên đường.”

Sắc mặt Y Xuân chuyển hoàn toàn sang trắng bệch.

Tiểu Nam Qua không đành lòng, khê bẩm: “Chủ tử à, ít ra cũng giải huyết cho vị cô nương này. Người ta chịu tội cho Người đã là đáng thương lắm rồi.”

Thư Tuyền nằm ngang trên thảm, bộ dáng mệt mỏi, hai mắt khê khép lại, nhỏ giọng: “Người ngốc à, giải huyết thì chủ tử của người sẽ lại thêm một mối phiền phức. Nếu làm người tốt thì làm từ đầu, chẳng cần phải đến lưng chừng mới làm. Chi bằng điểm thêm vài huyết lên người nàng ta, để nàng ta ngủ yên đêm nay đi.”

Tiểu Nam Qua liên tục xua tay: “Thôi quên cái vụ điểm huyết đi chủ tử! Thịnh thoảng cũng phải tích chút đức chứ.”

Thư Tuyền không nhiều lời nữa, tựa hồ đã ngủ, gương mặt tuần tú nho nhã thoát sáng thoát tối dưới ánh lửa, hình ảnh ấy trong mắt Y Xuân như Bồ Tát và ác quỷ lần lượt hiện lên.

Về ngoài tựa Bồ Tát, lòng dạ lại như ác quỷ, là ác quỷ đấy!

7. Q.1 - Chương 7

Màn đêm lui xuống, ánh nắng bạc màu hắt lên gương mặt Y Xuân. Đêm gian nan rốt cục đã kết thúc.

Nàng mở bừng mắt, đột ngột vặn người, cổ cũng xoay theo, kế đến là cánh tay và cẳng chân. Cuối cùng, nàng từ dưới đất nhún người nhô dậy — Huyết đã giải trừ, nàng tự do rồi.

Ngoài đầu cảm hận lườm cặp chủ tử vô lương tâm phía đối diện, bọn họ đang cuộn mình trong tấm thảm dày y như hai con sâu róm, ngủ đến là say giấc.

Y Xuân thực sự không có thời gian tính toán với họ, nhảy lên ngựa phóng vụt đi.

Tiếng vó ngựa dần mất hút, tiểu Nam Qua vẫn nhắm chặt mắt, nói nhỏ: “Chủ tử à, hân nàng ấy vội vã đi cứu bạn mình rồi, ngay cả hành trang cũng quên mang theo.”

Thư Tuyền trèm thắm lên mặt, giọng khó chịu: “Qua đó tìm xem có tiền không.”

“... Người đã kéo họ ra chịu họa hộ mình, giờ lại còn muốn hỏi của hả?”

“Mấy thứ ấy là do nàng ta để lại, đâu phải ta cường thủ hào đoạt(1).”

(1): dùng sức mạnh và lời đe dọa hống hách để chiếm đoạt.

Tiểu Nam Qua kéo thảm ra, ngửa mặt lên trời rống to: “Sao tôi phải hầu hạ cái loại chủ tử trơ tráo bỉu này chứ!”

Thư Tuyền ló đầu ra khỏi tấm thảm dày, mái tóc đen rối tung buông dài xuống, gương mặt vô cùng xinh đẹp, có nhìn xuôi ngược gì cũng giống một người lương thiện thuần khiết. Hắn ôm thảm lăn đến trước bọc hành trang, dùng tay kéo chúng qua, nói: “Ta tự tìm vậy.”

Sau khi mở bọc hành trang ra, đồ rơi đầy đất, chỉ gồm mấy thứ tựa như áo rách quần nhàu, chẳng có đến nửa đồng tiền.

Thư Tuyền thẳng tay vứt đi, khinh thường ngoảnh đầu: “Quý nghèo!”

“Ngay cả quý nghèo mà Người vẫn cướp!” Tiểu Nam Qua trào dâng cảm phẫn.

Thư Tuyền chui ra khỏi thảm, ngáp một cái, lầm bầm: “Phải đổi thuộc hạ thôi, không mấy nó sắp leo thang lên đầu mình ngồi rồi.”

Tiểu Nam Qua bê nước đến cho hắn rửa mặt súc miệng, vừa chải tóc vừa lải nhải: “Chủ tử à, làm người không thể vô lương tâm quá, sẽ bị trời phạt đấy! Người thấy tên XX không, vì trộm vặt mà ba năm trước té gãy chân trái. Còn tên XXX kia nữa, bởi hãm hại người khác, năm ngoái mù cả hai mắt...”

“Nguyên rửa đủ chưa?” Thư Tuyền ngoái đầu liếc nàng một cái, tiểu Nam Qua nín bật, nhanh chóng thu dọn đồ đạc gọn gàng.

Hắn tiến lên trước hai bước, nói, “Đi dắt con ngựa lại đây.” Hắn chỉ con ngựa được buộc vào cây, đó là con ngựa mà Y Xuân không kịp dẫn theo.

Tiểu Nam Qua quát to: “Muốn trộm luôn ngựa của người ta ư?!”

Thư Tuyền lại lườm nàng ta lần nữa, thở dài: “Chúng ta cười con ngựa này đến Tiêu Dao môn xem trò vui.”

Tiêu Dao môn quả thật là một cái cửa(2), trên đây trạm nổi ba chữ “Tiêu Dao môn” to lại còn quét phấn vàng, sợ người ta không biết mình có tiền.

(2): “môn” là “cửa” [].

Lúc Y Xuân một cước đá văng cửa chính, người đứng đông nghịt bên trong đều xoay đầu lại nhìn nàng, thần sắc khác nhau.

Nàng quắc mắt, sớm đã thấy hai tên áo trắng đêm qua cắp Dương Thận đi đang lẫn trong đám đông, bấy giờ rút bội kiếm, quát lớn: “Giao Dương Thận ra đây!”

Không ai đáp lời nàng, trong đình viện một mảng lặng im khiến người ta nghẹt thở.

Chốc sau, một ông chú trung niên ăn vận lộng lẫy, vẻ mặt nghiêm túc trầm giọng hỏi: “Cô nương là ai? Sao vô lễ vậy?”

Y Xuân nói: “Các người vô lễ trước đây, đêm qua đã phái người đến cắp sước ta!”

Ngay sau đó có người cười mỉa: “Không biết cô nương thuộc môn phái nào mà lại có thể khiến Tiêu Dao môn phải ra tay bắt cóc sước của cô? Hắn cô nương vừa bước chân vào giang hồ, vẫn chưa biết tiếng tăm của Tiêu Dao môn nhỉ?”

Y Xuân lắc đầu: “Việc này chẳng liên quan quái gì đến tiếng tăm cả, ta chỉ tin tưởng vào tai mắt của mình.”

Người đàn ông trung niên kia lộ ra tia tức giận, xoay người ôm quyền, tạ lỗi với thanh niên áo xanh đứng đối diện: “Thật xin lỗi Yển thiếu gia, hôm nay có kẻ đến tận cửa bốn phái gây hấn. Tại hạ giải quyết chuyện này xong sẽ đến tiếp chuyện với cậu ngay.”

Dáng người thanh niên ấy cao thẳng tựa ngọc thạch, dáng vẻ hiên ngang, đích xác là vị Yển thiếu gia đã gặp ở y quán thuộc trấn Hiền Đức kia. Mới vừa sang mà chàng ta đã đến Tiêu Dao môn, hẳn có chuyện quan trọng muốn bàn bạc, chỉ chẳng ngờ rằng lại gặp được cô nhóc Giảo Lan sơn trang này.

Y Xuân không có kinh nghiệm giang hồ, nói năng càn rỡ, thái độ kiêu căng, chẳng khác nào tự tìm phiền phức lớn. Để tránh lời thôi, chàng ta giả vờ không biết nàng, bày thế “tùy ý” với Môn chủ Tiêu Dao môn, chấp tay lui vào góc khuất.

Môn chủ kia lập tức quét mắt về phía thuộc hạ của mình, cảnh cáo người liên vây Y Xuân vào giữa.

Môn chủ lạnh nhạt chất vấn: “Chẳng hay phải xưng hô thế nào với cô nương đây? Tôn sư là ai? Cô luôn mồm bảo Tiêu Dao môn bắt cóc sước mình, có chứng cứ gì không?”

Y Xuân chẳng muốn đồng dài với ông ta, nhắc chân liền đá hai tên chắn trước mặt nàng lảo đảo, sau lưng vút đến tiếng gió bén nhọn, chúng đã khua kiếm đâm tới, nàng lật người về phía trước, thanh kiếm trong tay múa nhanh như chong chóng, thể vô cùng mãnh liệt đột phá trùng vây.

Song những kẻ này lại chẳng phải đám sơn tặc ô hợp, tất cả bọn chúng đều mười phần cảnh giới, dù thân thủ nàng linh hoạt nhưng tuổi còn nhỏ, không thể chiếm ưu thế, lúc phá vỡ lớp bao vây kia đã bị một kiếm đâm trúng vai, đau đến hải huyệt.

Trước mắt chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng xông vào trong tìm Dương Thận quan trọng hơn.

Nàng bắt chắp đau đớn từ vết thương, vọt lên tam cấp, mạnh mẽ vọt vào nội viện. Thành linh trong góc khuất có một bàn tay thò ra, động tác cực nhanh, tập kích vào chỗ hiểm trước người nàng.

Y Xuân chẳng những không né mà còn nghênh đón, ngón trở co lại, bắn về phía mạch môn trên cổ tay người nọ khiến kẻ ấy phải biến chiêu giữa trận, lật tay tóm lấy cánh tay nàng.

Trong nháy mắt, họ đã so hơn mười chiêu với nhau, cuối cùng do bả vai Y Xuân bị thương nên động tác không nhanh nhẹn được như trước, tên kia duỗi ngón tay chụp về phía mu bàn tay nàng, nhúc nhích chậm chạp kéo đến, kẻ đó mạch môn thắt một cái, đã bị bàn tay kẻ ấy chế trụ.

“Sao cô nương không hạ hỏa một tý, có gì từ từ nói.” Người nọ ôn tồn khuyên ngăn.

Y Xuân ngẩng phắt đầu lên, thấy dung mạo tuấn tú của chàng ta thì không khỏi ngẩn ra — Là thật, hình như hơi quen, nàng từng gặp kẻ này rồi à?

Yến thiếu gia vốn không muốn nhúng tay vào việc này nhưng thấy nàng dốc sức chống cả đám người, động tác vô cùng lưu loát, đánh đến là hoa mỹ. Chàng xưa nay yêu võ thuật, bỗng nổi hứng muốn luận bàn một phen, nhất thời chẳng kiềm nổi đã ra tay bắt lấy nàng.

Thấy Y Xuân nghi hoặc nhìn chằm chằm, chàng ta mỉm cười định cất tiếng, chẳng ngờ nàng nhấc chân đá vào mặt mình. Nếu mạch môn ở cổ tay người bình thường bị chế trụ thì chẳng thể nào xuất ra được động tác ấy, thân thể nàng lại mềm như cá chạch, quả thật đã dùng dao mổ trâu cắt tiết gà.

Yến thiếu gia chẳng thể không buông tay nàng ra, Y Xuân hóa hư chiêu, xông vào nội viện giữa một mảng tiếng hò hét chửi rủa.

Bên cạnh có một người đội mũ tre rộng vành khẽ hỏi ý: “Thiếu gia, thủ hạ bắt nàng ta lại nhé?”

Yến thiếu gia lắc đầu: “Thôi khỏi, nhiều người như này, nàng ta chịu không ít khó khăn rồi.”

Y Xuân đi lung tung trong nội viện như con ruồi bị ngắt đầu, sau lưng còn cả đám người thuộc Tiêu Dao môn, sơ sẩy một chút sẽ bị bắt, e rằng cái mạng nhỏ này cũng vứt tại đây.

Tình huống rõ là thập phần hung hiểm, thế mà Y Xuân lại thấy hưng phấn đến phát run, không thể dứt mình khỏi loại cảm giác này.

Nhún người nhảy lên tường vây cao cao, gió bỗng mạnh dần, cuốn dây buộc tóc của nàng rơi xuống, mái tóc rối lập tức tung bay cùng y phục.

Khuất sau tường vây là một tiểu viện xinh xắn, vài thiếu niên mỹ mạo mặc đồ trắng đang tưới hoa, trông thấy Y Xuân ngẩng đầu ưỡn ngực đứng đầu tường, không khỏi ngáy người.

Nàng nhe răng cười, ngược nắng nên gương mặt không rõ, răng lại trắng bóng, ngay sau đó đã hạ xuống viện, ối tên một gậy, quật họ ngã ra đất.

Đẩy cửa phòng ra, hai người bên trong đều kinh hãi.

Dương Thận vận áo lụa trắng như tuyết, dây buộc tóc màu bạc buông rủ theo làn tóc đen nhánh xuống bên má, đám tóc lò xo che hết trán trước kia được chải hết ra sau, hé lộ gương mặt tinh tế thanh tú song ẩn chứa tà khí.

Thần sắc kinh ngạc đang đông cứng trên gương mặt ấy.

Đối diện y là một cô gái cũng mặc áo trắng, tay bưng bát, tay gấp mì, như đang định đút Dương Thận ăn, động tác cứ thế mà cứng lại.

“Dương Thận!” Y Xuân gọi một tiếng, vô cùng mừng rỡ, “Đệ không sao chứ?”

Dương Thận nhanh chóng bật dậy, tựa hồ không thể tin nổi, bước chân từ chậm chạp đến vội vã, cuối cùng bước dài vọt đến trước mặt nàng, cúi đầu nhìn máu đầm đìa một mảng trên bờ vai kia, một lúc lâu sau mới khẽ hỏi: “Máu...?”

Nàng tiện tay xoa một cái, chẳng quan tâm lắm: “Vết thương nho nhỏ thôi mà, chẳng sao! Ta đến đón đệ đấy, chúng ta đi!”

Y vẫn muốn nói gì đó, cô gái áo trắng phía sau bỗng phản ứng lại, hét một tiếng, hất bát xuống đất.

“Người đâu! Có một con nhỏ vừa dơ vừa xấu xông vào phòng ta!” Nàng ta ôm đầu, quát thất thanh, lùi về sau bàn, sợ hãi nhìn Y Xuân, tựa như nàng là quái vật.

Y Xuân bắt lấy tay Dương Thận, đẩy cửa chạy ra.

Đối diện là bọn Tiêu Dao môn đang đứng nghênh đón, Y Xuân khua kiếm tả xung hữu đột, nhanh đến kinh người, nhất thời chẳng ai cản lại được, vòng vây lại bị nàng chọt thủng một lỗ, nhảy lên tường chạy điên cuồng.

Có vài tên áo trắng vọt vào phòng, liên thanh nói: “Công tử! Do thuộc hạ sơ suất, khiến công tử hoảng sợ rồi!”

Y Xuân gãi đầu, nhìn Dương Thận: “Nàng ta... Công tử?”

Y hồ hững: “Đúng vậy, nàng ta là một vị tiểu thư. Con gái độc nhất của Môn chủ Tiêu Dao môn, thuở nhỏ đã sợ phái nữ, chỉ thích con trai, thế nên mới có vô số tên tốt mã được tập hợp từ khắp các nơi đến hầu hạ nàng ta.”

Y Xuân hơi choáng váng, thấy thần sắc y thần nhiên, không xúc động cũng chẳng vui vẻ gì, nhớ lại lúc mình đẩy cửa vào, trông vẻ mặt cô gái kia dịu dàng dịu y ăn, thoáng qua thì y cũng chẳng có ý chống cự lại, không khỏi cả kinh: “Dương Thận, có phải ta đã làm hỏng việc của đệ không? Chẳng lẽ không nên đến cứu đệ à?”

Y lập tức nổi giận: “Nhảm nhí!”

Y Xuân cười vang, mắt thấy dưới tường đầy bọn người của Tiêu Dao môn, trừ phi nàng mọc cánh để có thể lướt thẳng qua đại viện đến bờ tường cao ở cổng trước, bằng không thì một khi nhảy xuống sẽ bị bắt sống.

“Xuống hết được rồi.” Nàng bối rối gãi đầu, “Rõ ràng bọn chúng bắt cóc người ta trước, giờ lại hung hăng càn quấy vậy đó!”

Dương Thận lắc lắc đầu, thấp giọng bảo: “Tỷ đi đi, mình tỷ thì còn có cơ hội thoát. Đệ bị vị tiểu thư kia hạ được, trong vòng ba ngày tay chân mất hết sức, không thể chạy cùng tỷ đâu.”

Thảo nào lúc này y không ra tay, hóa ra là do bị hạ được.

Y Xuân nghiêng rằng, trong lòng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, không rõ là hưng phấn hay sợ hãi. Nàng khẽ nói: “Ta nhất định sẽ đưa đệ rời khỏi đây, nắm chặt, đừng buông tay!”

Nàng nắm chặt kiếm, định ‘được ăn cả ngã về không’, nhảy xuống mở một đường máu. Chợt nghe phía đối diện, trên bức tường cao vây cổng trước có người huýt sáo, nhỏ giọng gọi: “Nhóc con, bắt lấy này!”

Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một sợi thừng được ném đến đây, một thiếu niên vận áo đen đang ngồi trên tường bên ấy, quả đúng là Thư Tuyển. Hắn cười dài, một tay nắm thừng, một tay uể oải chào bọn họ.

Y Xuân mừng rỡ, lập tức buộc thừng vào eo, ôm ngang Dương Thận, sau đấy cười mây lướt gió bay lên, chân vững vàng đáp xuống ngoài cổng chính của Tiêu Dao môn.

Đúng lúc có hai con ngựa phi nước đại đến gần, đúng là hai con ngựa của họ. Tiểu Nam Qua đang ngồi trên lưng một con trong số đó, nàng ta vẫy tay: “Lên đi!”

Y Xuân phản ứng cực nhanh, đợi ngựa chạy tới trước mắt mình thì nhảy lên ngay, nắm chặt cương.

Tiểu Nam Qua vung roi, quát mạnh mông ngựa: “Chạy mau!”

8. Q.1 - Chương 8

Lúc ba người Y Xuân giục ngựa phóng thật nhanh rời khỏi đấy, trên tường, Thư Tuyền đứng dậy, giơ tay che nắng nhìn quanh, chẳng rõ đang tìm ai.

Cả đám người Tiêu Dao môn đứng dưới đất vừa chửi mắng vừa nhặt đá ném. Cũng có kẻ nhảy lên tường vây dùng tay không tóm hắn, lại bị hắn đá xuống như trái cầu.

Yến thiếu gia đứng cách đấy khá xa, chỉ có thể thấy gió thổi bộ y phục đen bay lất phất, lại thêm da hắn rất trắng, nhìn xa cực giống một cô gái có vóc người cao gầy.

Tên thuộc hạ đội nón tre khê thưa: “Thiếu gia, người đẩy hao hao Thư Tuyền.”

Mi mắt Yến thiếu gia không khỏi nảy một cái.

Hóa ra là gã Thư Tuyền tiếng xấu lan xa, vừa lẳng lơ vừa bỉ ổi lại hèn hạ trơ tráo, hành tung bất định, gây thị phi khắp nơi.

Nghe đồn bình thường hắn có thói quen trộm đồ, thấy gì cướp đó, đến cả cây đu đủ cầu bồng(1) của ăn mày cũng không tha.

(1): gậy đánh chó.

Nghe đồn hắn chôn hết của cải mình gom được xuống đất, cất một tòa đại trạch lộng lẫy ngay trên đó, bên trong chất đầy rượu thịt, mỹ nữ nhiều như mây, sống xa hoa trụy lạc.

Còn có rất nhiều rất nhiều lời đồn... Nhiều đến nỗi khiến người ta lú lẫm.

Yến thiếu gia chẳng kềm nổi mà liếc thêm một cái, vừa lúc hắn xoay đầu, dung nhan tựa ngọc tạc tràn đầy sức sống, nụ cười đượm chất trẻ thơ.

Chàng ta bỗng dưng cảm thấy lời đồn chưa hẵn đã là thật.

Đám người Tiêu Dao môn loạn như một nồi cháo sôi lục bục, ồn ào đến là xấu hổ. Chàng ta không khỏi âm thầm lắc đầu, cau mày lại.

Thuộc hạ thưa: “Thiếu gia, người nơi đây hành sự bất ổn, giấu đầu lòi đuôi, quá nông cạn hạn hẹp, tốt hơn hết là không cùng họ bàn bạc chuyện đó nhỉ?”

Yến thiếu gia gật gù: “Ừ, ông già kia cũng chẳng phải dạng tốt lành gì, giáp mặt chưa gì đã gây chuyện bừa bãi ngang ngược, lén lút sau lưng chẳng biết còn làm biết bao nhiêu việc ác, chỉ bằng thẳng tay trừng trị một chút.”

“Thuộc hạ lập tức chuẩn bị ngay.” Gã đội nón tre liền cáo lui.

“Đợi chút.” Yến thiếu gia nhẹ nhàng ngăn lại, lộ nét cười ranh mãnh khi xem trò vui, “Xem hắn sẽ làm gì trước đã.”

Ngay lúc ấy, một nhóm thiếu niên áo trắng nom rất khôi ngô xông ra từ tiểu viện, che chắn xung quanh một cô gái thanh tú cũng vận đồ trắng, ngẩng đầu nhìn Thư Tuyền với bộ dáng thông dong vắt vẻo trên tường, mặt cô gái lập tức đỏ lên như sắp ngất, ôm lấy cánh tay của một tên “trắng” bên người, khê dạn vài câu.

Thiếu niên áo trắng tiến lên một bước, ôm quyền nói: “Chắc hãn vị này mới là Thư Tuyền công tử thật sự, công tử nhà tôi ngưỡng mộ danh tiếng của ngài đã lâu. Từ lần tình cờ gặp mặt ở hội Mầu Đơn tại Lạc Dương năm ngoái, công tử nhà tôi nhớ mãi chẳng quên, cứ mãi căn vặn chúng thuộc hạ hỏi thăm tung tích của ngài khắp nơi, chờ một ngày được cùng ngài bình chúc trường đàm(2).”

(2): đốt đèn tâm sự dài lâu.

Thư Tuyền chống cằm, chậm chạp nhả chữ: “Ta lại thấy các ngươi chả phải thăm hỏi gì cả, mà là cưỡng chế bắt người. Nghe đồn hôm qua còn bắt nhầm một vị thiếu niên, ấy thế đã nhầm cho nhầm luôn, chả thèm tha người ta về. Lòng si tình dành cho ta của công tử các ngươi cứ thế mà vứt đi ư?”

Nét mặt của cô công tử ấy trắng bệch, lại cúi đầu dấn dò tên áo trắng kia, chợt nghe giọng Thư Tuyền từ đỉnh đầu vọng xuống: “Có gì thì cứ đích thân nói, nào, ngẩng lên nhìn ta.”

Vừa dứt lời, hần đã đứng đối diện cô công tử ấy trong khoảng hai thước(3), giữa những tiếng hét hoảng sợ, hai ngón tay hần đặt dưới cằm nàng ta, từ từ nâng lên.

(3): khoảng 67cm.

Mặt nàng ta đỏ tựa ráng chiều, ánh mắt mơ màng, chỉ cảm thấy hơi thở của hần thơm nồng nàn nhẹ nhàng phả vào da mặt, giọng nói lại trầm thấp dịu dàng: “Em muốn nói gì với ta?”

Nàng ta chẳng thốt lên lời.

Thư Tuyền bèn cười, bảo: “Con người ta rất ích kỷ lại rất xấu xa, muốn thích ta thì chỉ có thể thích mỗi ta thôi, bằng không, ta sẽ mặc kệ kẻ ấy.”

Hần ung dung gạt tóc mai rơi xuống hai bên tai cô công tử ấy ra sau, ngón cái chậm rãi xoa cánh môi mềm mại của nàng ta, giọng càng thêm dịu dàng: “Cô bé tham lam này, từ sau hội Mẫu Đơn ở Lạc Dương đã quần lấy ta, quả rất giống một đồng cốt chó vầy mãi không ra, vừa thối vừa phiền. Ta bỗng dưng tò mò muốn xem xem rốt cuộc em nom như nào, dựa vào đâu mà dám cưỡng đoạt bất cóc thiếu niên nhà lành. Thế là ta đã có mặt ở đây, ày, cốt chó đúng là cốt chó, em xấu lắm luôn ấy.”

Bàn tay khê khàng vỗ vỗ gương mặt đang dần thối kia, hần lại mỉm cười, đặt một bọc giấy vào tay nàng ta: “Sau này đừng tới làm phiền ta nữa, hiểu chưa? Cứ xem đây là quà gặp mặt ta tặng em, vậy nhé.”

Dứt lời, hần nhẹ nhàng xoay người bay lên tường vây, bắn mình xa cả trượng(4) nhanh như sét, tựa hồ chỉ chớp mắt đã mất tăm. Bản lĩnh chạy trốn quả rất cao cường.

(4): khoảng 3,33m.

Công tử ngơ ngác nhìn bọc giấy giữa lòng bàn tay, mùi hôi thối bốc ra từ bên trong, chẳng ngờ đúng là một bãi cứt chó thật.

Nàng ta liền vung tay ném đi, té xỉu.

“Nhàm chán.” Nam tử đội nón tre nhú mày, đánh giá bằng hai chữ. Đây đúng thật là trò đùa dai của một đứa trẻ hư hỏng từ trong ra ngoài, uống cho kẻ làm người lớn như gã đã nghĩ phải đối tốt với một bé gái.

Yến thiếu gia cũng dở khóc dở cười, nhìn đám người Tiêu Dao môn ầm ầm đi vào phòng, chàng ta nhỏ giọng bảo: “Chúng ta đi thôi, hết trò vui để xem rồi.”

Họ lặng lẽ ra khỏi Tiêu Dao môn lộn xộn kia, chưa đến nửa dặm(5) đã được xe ngựa đến đón, có hai người nhảy xuống bẩm: “Cô bé kia đã chạy về hướng Đàm Châu, lần này có Thư Tuyền theo cùng, chúng thuộc hạ không dám phớt người tiếp tục theo dõi.”

(5): nửa km.

Yến thiếu gia nói: “Đừng để ý đến họ nữa, chuyện của chúng ta quan trọng hơn. Mấy tên Ba Thục như mè xướng kia vẫn còn dính lấy chúng ta chứ?”

Hai người kia thưa: “Lần này công tử đến Đàm Châu phải cẩn thận ạ.”

Ngụ ý là, mè xướng vẫn cứ là mè xướng thôi, không dính sao là mè xướng được.

Yến thiếu gia gật gù đầu, vào xe ngựa, đoàn người cũng chậm rãi đến Đàm Châu.

Ba người bạn Y Xuân giục ngựa phi nước đại cả một đường, sau khi vào rừng thì dần thả chậm lại.

Tiểu Nam Qua thấy nửa người Y Xuân toàn máu, không khỏi lo lắng ướm lời: “Cô nương à, tốt hơn hết cô nên băng bó vết thương đi, nếu không lát nữa máu khô lại, cỡi y phục rất đau đấy.”

Quả thực Y Xuân đã chẳng cầm cự được bao lâu nữa, trước mắt như có vô số ngôi sao nhấp nháy. Nàng xuống ngựa, kéo túi nước xối từ trên vai xuống, xối đến mức nhe răng trợn mắt.

“Dương Thận, đệ ngốc rồi à? Không biết kiểm tra miệng vết thương hộ ta hả!” Vì vết thương ở sau vai, Y Xuân nhìn không tới, mắt thấy Dương Thận chẳng những không đến giúp mà còn quay đầu sang hướng khác, rốt cục nàng cũng nổi giận.

Y cũng phát cáu: “Tỷ dần ư! Đối diện có một cô gái kia, sao tỷ không nhờ người ta kiểm tra đi? Đệ là con trai mà?!”

Liên quan gì tới nam nữ chứ?! Y Xuân đang muốn nói gì đó, chợt nghe tiếng cười thẹn thùng của tiểu Nam Qua, “cô bé” bưng mặt khẽ nói: “Tôi... Tôi cũng là con trai đấy.”

Hai người cứng đờ ngay tại chỗ.

Tiểu Nam Qua vỗ vỗ ngực, bịch bịch bịch, thật sự bằng phẳng, có điều quần áo cậu ta rộng thùng thình, vẻ ngoài xinh đẹp lại phục sức như con gái nên nhìn chẳng ra.

“Tôi ra ngoài du ngoạn với chủ tử, Người bảo tôi giả nữ tiện hơn, suy cho cùng thì ngoại trừ số ít là lưu manh, phần lớn người trong giang hồ vẫn chiều chuộng con gái hơn.”

Đúng thế thật.

Y Xuân xúc động nhìn tiểu Nam Qua, cậu ta mà là con trai à, vẻ ngoài thanh tú thế này, chẳng hề kém cạnh Văn Tĩnh. Cũng vì tuổi còn nhỏ, vừa mười ba, mười bốn, giả gái quả thật giống như đúc.

Dương Thận khó khăn xuống ngựa, cô công tử kia hạ được y, tay chân bây giờ còn yếu hơn cả người không luyện võ.

Y chấp tay chào tiểu Nam Qua, giọng chân thành: “Đa tạ tiểu ca cứu giúp, chẳng hay tôn tính đại danh của tiểu ca là gì?”

Tiểu Nam Qua hấp tấp khoát tay: “Khỏi cảm ơn! Rắc rối này đều do chủ tử nhà tôi gây ra, các huynh không trách tội đã quá tốt rồi, xin đừng khách khí! Tôi cũng chả có tôn tính đại danh gì hết, tôi là tiểu Nam Qua, chủ tử nhà tôi là Thư Tuyền. Còn các huynh?”

Chưa dứt lời, chợt nghe tiếng bước chân thanh thoi vang lên phía sau, giọng Thư Tuyền nhàn nhạt truyền tới: “Hồ tỷ là người lại thông báo lung tung tên ta cho người ngoài.”

Tiểu Nam Qua cười: “Sao tên của chủ tử thì không được nói ra chứ?”

Thư Tuyền không để ý đến cậu ta nữa, trực tiếp dắt một con ngựa, ngoái đầu bảo: “Này hai người kia, ta cứu mạng các người, giờ dắt một con ngựa đi cũng chả quá đáng đâu nhờ?”

Nói xong, chẳng quan tâm họ đồng ý chưa đã lên ngựa kẹp chặt chân, con ngựa tung vó chạy mất, chớp mắt xông khỏi rừng.

Tiểu Nam Qua gọi với theo chủ tử, quay lại chấp tay chào hai người họ, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Y Xuân ngây ngẩn hồi lâu, bỗng nhớ ra một chuyện, hét to: “Hắn ta cướp mất hành trang của tỷ rồi!”

Tuy trong đây không tiền nhưng lại có một đồng quần áo để thay, tốt xấu gì cũng là do mẹ nàng từng mũi kim đường chỉ may cho trước khi xuống núi mà.

Cái tên Thư Tuyền này, thực chả hiểu rốt cuộc hắn là người tốt hay xấu nữa.

Dương Thận chẳng ừ chẳng hử đã cầm túi nước dội thẳng vào miệng vết thương của nàng, Y Xuân tức khắc nhảy dựng lên: “Xót quá!”

Sắc mặt y u ám, khẽ giọng: “Đừng nhúc nhích, để đệ xem vết thương.” Dứt lời đã rút dao găm từ trong ống tre dưới giày Y Xuân, rách áo chỗ bả vai nàng, một vết thương máu thịt lẫn lộn lập tức hiện ra.

Nếu là vết chém còn dễ chữa, ngặt nỗi đây lại là vết đâm, kiểm tra sơ đã thấy sâu gần hai tấc(6), nứt thành một lỗ máu, nhìn rất ghê.

(6): khoảng 7cm.

Y nghiêng chặt răng, nhẹ nhàng rắc thuốc bột lên vết thương, dùng vải bố rịt chặt lại, khẽ nói: “Tỷ tạm chịu đựng một chút, chờ đến Đàm Châu đệ mua thuốc rồi băng bó kỹ hơn.”

Y Xuân vốn đau đến độ nhe răng nhếch mép, nghe giọng bất thường bèn trở tay vỗ vỗ cánh tay y, cười: “Không sao đâu, vết thương nhỏ thôi mà, chả chết người được.”

Rất lâu sau Dương Thận vẫn chẳng nói gì, chỉ khe khẽ “Ừm” một tiếng.

Một con ngựa đã bị Thư Tuyền cưỡng chế đem đi mất, hai người họ một bị hạ được, một thì bị thương, đành cưỡi chung một con.

Y Xuân liền thoáng hỏi chuyện: “Cô công tử kia bắt đệ đi rồi không ăn hiếp đệ chứ? Ngoại trừ hạ được thì có bị thương không?”

“Không, chỉ do đệ định chạy trốn bị phát hiện, nàng ta đã hạ được vào lư hương.”

“Nàng ta biết đệ không phải Thư Tuyền mà vẫn muốn giữ đệ lại? Cô gái này bị sao vậy nhờ...”

“...” Chẳng riêng gì Thư Tuyền đâu, nàng ta thích tất cả thiếu niên và đàn ông khôi ngô tuấn tú khắp thiên hạ đấy. Song lời này y không nói, cũng chả có tâm trạng kể lể nên dứt khoát im lặng.

Y Xuân ngoái đầu, ngắm gương mặt có vàng trán gòn gàng kia rồi nói: “Cô công tử này đúng là lập dị thật nhưng khiếu thẩm mỹ lại chẳng khác người cho lắm. Đệ chỉnh trang như này chả phải đẹp hơn nhiều so với trước kia à?”

Hóa ra sau khi Dương Thận bị đưa đi đã được một nhóm người giúp y tắm rửa, buộc tóc, thay quần áo. Cô công tử kia thích màu trắng, toàn thân y không vương cả một hạt bụi nhỏ, đại khái thì có vài phần giống với “đám thiếu hiệp vận áo trắng thanh nhã trên giang hồ” trong lời thuyết thư(7) thường hay kể.

(7): người kể chuyện.

Song y vẫn một mực im lìm, không nói gì nữa.

9. Q.1 - Chương 9

Chuyện đầu tiên phải làm khi đến Đàm Châu là tìm khách điểm để trọ. Dương Thận buộc ngựa cẩn thận trong chuồng, vừa vào đại sảnh đã nghe Y Xuân đang mặc cả cùng chưởng quầy.

“Khởi cần phòng chữ Thiên(1), ta nói bao nhiêu lần rồi, cho hai gian phòng thường thôi!”

(1): phòng hạng nhất.

“Khách nhân à, hiện nay tiểu điểm có hoạt động ưu đãi, hễ vị nào đến tiểu điểm chúng tôi đặt phòng chữ Thiên sẽ được bốn điểm dâng điểm tâm sáng đa dạng phong phú hơn. Lại còn được đàn tuần nam nữ phục vụ tận răng, xoa bóp nắn chân, bảo đảm sẽ khiến ngài lưu luyến không rời.”

“... Ta chỉ cần hai gian phòng thường.”

“Tham gia hoạt động ưu đãi của bốn điểm, ngài tuyệt không hối hận đâu!”

“...” Cuối cùng Y Xuân đã hiểu thế nào là mệt mỏi.

Dương Thận bước đến, dẫn tiền đồng xuống quầy, lạnh lùng bảo: “Cho hai gian phòng thường!”

Chưởng quầy lập tức giao chìa khóa ra, tươi cười với tiểu nhị: “Nhanh, dẫn vị khách này lên lầu, chớ quên nước nóng và thức ăn nhé.”

Y Xuân đột nhiên cảm thấy gương mặt khốn nạn của Dương Thận rất có ích.

Dương Thận dìu Y Xuân lên lầu, một mình đến hiệu thuốc mua Kim Sang Được(2), lúc quay về, chợt thấy đối diện đường có vài gã đàn ông áo nâu tán gẫu nom rất vui vẻ tiến đến gần.

(2): thuốc trị thương, cầm máu.

Bọn Cự Hạ ở Sâm Châu! Y cảm thấy như có vật gì đó nện mạnh vào người, nhất thời mọi âm thanh ồn ã trên đường đều lắng lại, chỉ còn tiếng sôi trào của huyết mạch cơ hồ muốn chọc thủng cả màng nhĩ.

Xuất phát từ bản năng, y lập tức sờ bội kiếm nhưng tay lại chụp phải khoảng không, bấy giờ mới nhớ ra quần áo cùng vũ khí của mình sớm đã bị vứt ở Tiêu Dao môn.

Thoáng chốc, một nỗi nhục nhã khắc cốt ghi tâm trào dâng trong y, hoàn toàn là bởi bản thân mình vô dụng.

Giọng nói của vị “công tử” kia xoay vòng trong tâm trí.

Sau khi bị hạ được, trong một canh giờ y hoàn toàn không thể cử động, xụi lơ dưới đất, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu lộ sự phẫn nộ của mình.

Nàng ta cả cười, ngón tay mềm lạnh như rong biển vuốt nhẹ gò má y, giọng mơ hồ: “Đừng sợ, chàng đẹp trai thế này, em tuyệt đối không làm chàng bị thương đâu. Ồ? Chàng có bội kiếm ư? Là người luyện võ à? Bọn chúng dễ dàng đưa chàng đến bên em thế này, hẳn là võ nghệ của chàng cũng chẳng xuất chúng gì cho cam. Nhưng chàng đừng lo, đã là người của em rồi, đương nhiên em sẽ vui lòng dạy chàng. Ngày mai, em lập tức xin phụ thân nhận chàng vào môn phái, truyền công phu thượng đẳng cho chàng.”

Vốn y chỉ cảm phẫn, nhưng sự phẫn nộ ấy đột nhiên trở thành nỗi nhục nhã chẳng gì sánh bằng sau những lời vô tâm của nàng ta.

Biết bao nhiêu đêm, qua bao nhiêu ngày khổ luyện như muốn vứt bỏ cả sinh mạng, được sư phụ ưu ái, ngang vai bằng vế với vị sư tỷ thiên tài, y tự thấy mình đã đạt chút thành tựu.

Nhưng hóa ra y chẳng là cái thá gì.

Ngay cả bội kiếm của mình còn chẳng giữ được, cả nó cùng y phục đều bị vứt đi vì được xem là rác, lòng tự trọng của y tựa như cũng đã trở thành một đồng cặn bã bị giẫm nát.

Nàng ta mặc xiêm áo đẹp đẽ cho y, bày thái độ dịu dàng quyến rũ với y, khiến y trông như một con rối.

Y vận bạch y phát phơ đứng giữa đường thế này, biết bao thiếu nữ liếc trộm, đỏ hồng đôi má. Song, há có lợi gì? Chỉ càng làm y cảm thấy phẫn nộ và hoang mang. Y bán mạng luyện võ, rốt cục vẫn trở thành cái bình hoa ột cô gái, hoàn toàn chẳng thể phản kháng, thậm chí còn hại Y Xuân suýt chết.

Chẳng những không báo thù được, nỗi nhục nhã vừa trôi lên lại lắng trĩ y hết lần này sang lần khác.

Y còn quá yếu.

Thế nên chỉ có thể trở mặt nhìn đám kẻ thù cười nói vui vẻ lướt qua, gió táp lên mặt rất tựa đao chém.

Dương Thận không khỏi khép mắt lại, gặm nhấm nỗi đau đớn.

Về đến khách điếm, y vừa đẩy cửa phòng đã thấy Y Xuân đang cố gắng ngoái đầu ra sau, nỗ lực nhìn rõ hình dạng vết thương của mình.

Dường như nàng không phát hiện áo mình đã men theo cánh tay trượt xuống, hơn nửa tấm lưng trần cứ thế mà lộ ra. Gương mặt và tay nàng đều có màu bánh mật vì luôn luyện võ dưới ánh mặt trời, phơ gầy đen như than, song làn da nơi tấm lưng lại trắng bóc, khung xương mảnh dẻ, có cảm giác xinh đẹp chẳng thốt nên lời.

Đầu tiên, Dương Thận ngăn người hồi lâu, chưa kịp tông cửa xông ra đã thấy vết thương trên vai nàng, vô cùng ghớm ghiếc và vẫn đang chảy máu.

Y đành đóng cửa lại.

Y Xuân buộc xong y phục, quay đầu uể oải nhìn Dương Thận, sắc mặt hơi tái.

“Mua được thuốc rồi chứ?” Nàng thấy trước mắt mình càng lúc càng nẩy nhiều sao, cứ như trời đang mưa vậy.

Dương Thận lặng lẽ gạt đầu, lát sau cổ ép bản thân không được run rẩy, khe kéo áo nàng xuống, lộ vết thương ra.

Thoa thuốc, băng bó, cổ tay y không dần được run rẩy.

Y Xuân bảo: “Đệ đừng sợ, ta chả sợ thì đệ sợ gì chứ. Chẳng đau chút nào cả!”

Vết đâm sâu gần hai tấc, không chừng đã tổn thương gân mạch, sao có thể không đau? Dương Thận nghiêng chặt răng, khẽ nói: “Sư tỷ à, nếu sau này đệ lại bị bắt đi thì đó là minh chứng cho việc đệ vô dụng, tỷ đừng lặn lội gian khổ tới cứu đệ nữa.”

Nàng hoảng hốt: “Đệ là sư đệ ta, sao ta có thể không cứu? Nói nhảm gì thế!”

“Do đệ vô dụng, không thể liên lụy người khác được. Bản lĩnh chả bằng ai thì nên hai tay dâng Trảm Xuân kiếm lên, sư tỷ kế thừa nó rồi hãy báo thù hộ đệ nhé.”

Rốt cuộc Y Xuân cũng kìm lòng chẳngặng đặng mà ngoái nhìn, đập vào mắt nàng chính là nét mặt thâm đậm của y, thần sắc ấy tựa như đau đớn đến khóc thành lời.

Nàng nhẹ giọng: “Dương Thận à, chỉ là một chút xíu thất bại thôi mà, đệ đừng mất tinh thần. Phải tin rằng bản thân nhất định sẽ được kế thừa Trảm Xuân, nhất định báo thù thành công chứ.”

Dương Thận bỗng thấy cay cay khóe mắt, vội vã lấy tay che lại, không muốn bất cứ ai nhìn thấy những giọt nước mắt yếu đuối của mình.

Bàn tay đang nắm chặt tay y truyền đến cảm giác ấm áp, nàng xoa đầu y vài ba cái, cách an ủi trông rất vững vẻ, lời dỗ dành cũng thật ngây ngô, chỉ gồm hai câu được lặp đi lặp lại: “Đệ đừng buồn và suy nghĩ quá nhiều nữa, chẳng phải giờ vẫn rất ổn sao? Ổn cả, ổn cả mà.”

Ai bảo nàng chậm chạp thô lỗ chứ, thực ra nàng vừa dịu dàng lại chu đáo, chỉ là diễn đạt không khéo, vụng về một tý thôi.

Dương Thận áp sát trán mình vào lòng bàn tay nàng, giọng run run: “... Sư tỷ à, nếu chỉ có một người được quyền kế thừa Trảm Xuân kiếm, người thất bại chỉ còn đường chết, tỷ sẽ làm gì?”

Y Xuân ngẩn ra, hồi lâu sau mới do dự nói: “Gì chứ? Người không kế thừa nổi sẽ chết?”

“Đệ chỉ bảo là... nếu.”

“Ồ, ta sẽ cố gắng lấy được Trảm Xuân kiếm, sau đó bảo vệ đệ, không để bất cứ kẻ nào giết đệ đâu.”

Đáp chẳng chút chần chừ, chả cần cân nhắc.

Dương Thận bỗng muốn mỉm cười. Y nắm chặt tay Y Xuân, khẽ nói: “Thế thì... đệ cũng vậy. Sư tỷ, đệ tuyệt không để bất cứ kẻ nào giết tỷ đâu.”

Y Xuân bối rối: “Này, thật sự chỉ là giả dụ ư? Sao đệ nghĩ ra điều hung hiểm đến vậy chứ?”

Dương Thận lau mặt xong, rút cục cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt phiếm hồng, song vẻ mặt gần như tuyệt vọng đã biến mất.

Y lộ thần sắc vừa rụt rè vừa đắc chí cười cười, nhỏ giọng: “Cho đệ năm mươi văn, đệ lập tức nói lý do mình lại nghĩ đến khả năng ấy cho tỷ nghe.”

... Về sau, tên này thể nào cũng sẽ chết vì tiền.

Trận sóng gió chẳng lớn chẳng nhỏ tạm thời kết thúc, lúc trọ ở khách điểm để dưỡng thương, đôi lúc Y Xuân lại nhớ đến những người mà mình đã gặp, vừa gian xảo vừa thiện lương như Thư Tuyền, cậy thế hiếp người như Tiêu Dao môn, cả vị công tử áo lam nom vô cùng quen mắt, dường như ai cũng rất phức tạp, họ hoàn toàn khác với nàng cùng cuộc sống đơn giản mười lăm năm qua.

Giang hồ quả thật là một nơi quá ư lộn xộn.

Nàng bắt đầu nhớ tới tất cả mọi thứ ở Giảm Lan sơn trang, nhớ cha mẹ ưa cằn nhằn nhưng rất thương yêu mình, nhớ vị sư phụ nghiêm khắc lạnh lùng lại vô cùng công bằng vô tư, thậm chí khi nghĩ đến tên Mặc Văn Khanh ác mồm độc miệng cũng thấy ấm áp hơn hẳn.

Chẳng biết Dương Thận có cùng cảm giác hoài niệm như nàng không.

Vai bị thương thì muốn làm gì cũng chả bất tiện lắm, trừ gọi đầu có phần khó hơn mà thôi. Vì tránh để vết thương trúng nước, từ lúc bị thương đến giờ nàng chưa từng gọi đầu. Nhiều ngày thế rồi, chính nàng cũng cảm thấy vô cùng khó ngủ, đến khi chẳng kìm nổi nữa đã gọi tiểu nhị bê hai thùng nước ấm lên, cẩn thận xoa tóc ra gọi.

Lúc Dương Thận gõ cửa, vừa khéo mái tóc dài của nàng ướt sũng cả, tạm thời không ra ngoài được, trực tiếp bảo: “Vào luôn đi! Gõ cửa làm gì chứ!”

Y vừa vào phòng đã thấy người kia cởi gần hết áo rồi, chỉ còn mỗi một lớp trung y(3) cũ mớ tang, chỗ cánh tay và phần lưng bị rách một lỗ lớn, hai sợi dây yếm thò ra từ chỗ thủng ấy như đang chào hỏi y.

(3): người xưa xem nó như áo lót.

“Quá đáng thật! Tỷ có tỷ gì gọi là để phòng không vậy?! Đang trong tình trạng này thì mời vào làm gì chứ?!”

Dương Thận chẳng nhịn nổi mà chửi ầm lên, xoay người rời đi.

“Ta gọi đầu chứ có tắm đâu! Cái tên háo sắc này, đầu đệ đang nghĩ gì thế!” Y Xuân chả hiểu đầu của tai nheo gì.

Dương Thận cho rằng sớm muộn gì mình cũng bị nàng chọc giận đến điên mất, y nên mạnh vào cửa, tức tối quát: “Ý của tỷ là dù trước mặt bất cứ đũa nào thì mình cũng có thể cởi áo gọi đầu được à? Tỷ ăn cái giống gì để trưởng thành vậy?”

“Đương nhiên ta biết là đệ nên mới bảo vào mà! Đệ cho rằng ta ngu vậy hử?”

Tỷ thật sự dần đến thế đấy! Dương Thận mệt mỏi quát một hồi, cả bụng lửa vừa nãy chả hiểu tại sao đã tắt hẳn.

Thôi được, nàng bảo vì là y nên mới chả sao, y tuyệt đối không thừa nhận vì câu này mà mình bỗng vui vẻ hơn. Hừm, nhất định là do tình đồng môn, đúng thế, tình đồng môn, tình cảm giữa họ gắn bó thì chắc chắn sự phụ cũng mừng lây.

Thế nên bây giờ y rục rịch, không cầm nổi ngoái đầu lại nhìn nàng, cũng chả có ý gì khác, chỉ là nghĩ nàng bị thương sẽ cử động bất tiện, mình thân là sư đệ thì hẳn phải ra tay giúp đỡ.

Một cái áo bất thành linh được phủ lên người Y Xuân, che đi chỗ thủng trên trung y đã cũ, cũng che cả những chỗ da bị lộ ra. Nàng thắc mắc ôm tóc ngược đầu nhìn, bèn thấy Dương Thận đã xắn xong tay áo, ngồi đối diện mình với nét mặt cứng nhắc, trầm giọng bảo: “Đệ, đệ đang có tỷ lòng hảo tâm nên giúp tỷ gọi đấy!”

Nàng chẳng kìm nổi nhếch miệng cười, yên lòng giao cho y, cúi đầu để y xối nước ấm lên tóc, sau đó tỉ mỉ xoa bằng bồ kết.

“Cảm ơn nhé, đệ tốt bụng thật ấy, Dương Thận à!”

Tim bỗng nảy lên một cái chẳng có nguyên do, gò má đột nhiên như bị châm lửa, y vô cùng luống cuống nên đã vỗ đầu nàng một cái, cố ý chê: “Bẩn chết được! Coi nước trong chậu kia, thành màu đen luôn rồi!”

Thực ra nàng không bẩn, cũng chẳng xấu xí.

Đầu ngón tay tiếp xúc với mái tóc mềm ướt tựa như tơ lụa mịn màng khiến y bất giác dịu dàng hơn, hồ như nặng tay một chút sẽ làm nàng bị thương.

Trên người nàng chỉ khoác mỗi chiếc áo bằng vải thô màu xanh thẫm của y, hơi to, lúc nghiêng về phía trước, sống lưng nàng như càng mảnh dẻ hơn, tựa hồ chạm nhẹ vào sẽ gãy.

Thật chẳng dám tin một cơ thể non nớt gầy yếu như này lại có sức mạnh tới vậy, dám mở đường máu đến cứu y.

Muốn hỏi nàng trong lúc đó đã nghĩ gì. Bởi vì y là sư đệ, là đồng môn nên phải cứu — hay bởi lý do nào khác? Lòng y xao động, chính bản thân cũng chẳng dám nghĩ đến những thứ “khác” ấy.

Song vẫn không thể hỏi nên lời, y chỉ đành lặng lẽ ngắm cái gáy mảnh dẻ kia, tóc tơ mềm mại, dễ thương chẳng gì diễn tả được. Vì từng ấy năm đều bị tóc và cổ áo che mất, gáy nàng không đen mà trắng ngần đầy vẻ mỏng manh dịu dàng.

Ngắm mãi ngắm hoài, đầu ngón tay chẳng kìm nổi khẽ chạm vào một chút, đáy lòng y như say mất rồi.

Dương Thận tự nhắc nhở trong lòng mình: đồng môn, đồng môn, đồng môn...

Nhưng bờ môi lại nhẹ nhàng gọi: “Y Xuân à.”

“Hửm?” Nàng đáp rất tự nhiên, hoàn toàn không phát hiện sự thay đổi trong cách xưng hô.

Dương Thận hoảng hốt, lắp bắp: “Y Xuân... À không, y, y phục! Ta nói rằng hành trang của tỷ bị Thư Tuyền cướp mất, không còn y phục để thay nên ta đi mua dùm tỷ rồi!”

Y Xuân vuốt khô mái tóc ướt rượt đã gội xong, đầy ngạc nhiên ngó nghiêng khắp nơi, thốt lên: “Ồ? Dương Thận giúp ta mua y phục rồi? Đâu nào?”

Y thở phào nhẹ nhõm, chỉ chỉ cái giường, trên đấy quả đã bày sẵn một bộ la quần mới màu lam nhạt.

Y Xuân vô cùng mừng rỡ, giũ giũ váy đã cảm nhận được chất vải mềm mại, hiển nhiên là hàng thượng phẩm. Cổ áo và vạt váy đều được thêu hoa lan, vô cùng tinh tế. Song những thứ ấy vẫn chẳng bằng màu váy, sắc màu ấy tựa như bầu trời giữa buổi sớm mai, ánh lên tầng lam nhạt trong trẻo nhất.

Nàng khó tin quay lại nhìn Dương Thận: “Đẹp quá! Cảm ơn đệ nhé, Dương Thận!”

Y khục khục vài tiếng, gương mặt đỏ lên, không xoay đầu nhìn nàng, cố ra vẻ tự nhiên mà nói: “Đừng khách sáo chứ... Tỷ đã cứu ta mà. Còn cái bọc nhỏ cạnh đấy... Ta không biết chọn mấy thứ ấy, nếu tỷ không thích thì vứt đi cũng được...”

10. Q.1 - Chương 10

Y Xuân cầm cái bọc nhỏ kề bên bộ y phục lên, chưa kịp mở ra xem thì đã có vật gì đó nặng trĩu rơi ra. Là một đôi hoa tai màu lam cần hai viên trân châu.

Nàng dè dặt đặt vào lòng bàn tay nhìn tỉ mỉ, khẽ nói: “Ta thích lắm, Dương Thận à, đệ biết chọn đồ lắm ấy, ta thật sự rất thích.”

Tặng đá lớn trong lòng được vững vàng hạ xuống, y cúi đầu nói: “Vây... tỷ thích thì tốt. Chẳng bỏ công ta vất vả hai ba ngày...”

Hóa ra mấy hôm nay dương thương, nàng chẳng thấy bóng dáng Dương Thận là vì y đặc biệt chạy đi mua đồ hộ mình.

Y Xuân cảm động, bỗng đồng thời cảm thấy có gì đó không ổn, nàng cầm đôi hoa tai trân châu và bộ y phục lên nhìn cả buổi, bất thành linh ngoái đầu lại hỏi: “Đắt lắm nhỉ? Chả nhẽ đệ tiêu hết mười lượng bạc rồi hử?!”

Dương Thận liếc nàng một cái: “Sao ta có thể ăn xài phung phí như tỷ được. Lúc ở Tiêu Dao môn, y phục mà cô công tử kia đưa cho ta thay rất có giá, bán được năm lượng đấy.”

Y phục và trang sức năm lượng bạc! Y Xuân bỗng choáng váng, nàng sống mười lăm năm, chưa một lần sở hữu bộ y phục mắc đến vậy. Nàng lập tức khúm na khúm núm xếp y phục gọn gàng lại, cẩn thận cất vào bọc hành trang cùng với trang sức, chỉ thiếu điều muốn chấp tay hành lễ quỳ lạy chúng nó.

Dương Thận khẽ nói: “Tỷ... không mặc à?”

Y Xuân xoay đầu, mỉm cười với y: “Không phải thế, y phục và trang sức rất đẹp, không nỡ mặc. Chờ thời tiết cùng thương thế của ta tốt hơn, lúc ấy mặc đi chơi sau.”

Y cũng cười, gãi gãi mũi, chả biết nên nói gì.

Bỗng thấy nàng đến gần gặt phắt mở tóc dày chỗ trán mình ra, áp tay lên đó khiến y giật nảy người, hô hấp hơi hỗn loạn.

Nàng sắp lại ngó kỹ mặt y, y cũng thụ động nhìn nàng, trong lòng rối bời, thầm nghĩ nàng quả thật chẳng xấu, chỉ hơi đen thôi. Sau kỳ dưỡng thương, nước da nàng đã trắng hơn, phối với đôi mắt hai màu rõ ràng và đầy sức sống, trông vô cùng xinh đẹp.

Y Xuân nhìn nửa ngày, ánh mắt cười đến cong lên như trăng khuyết, đơn thuần lại thẳng thắn.

“Bới tóc lên đi, thế này mới có tinh thần được.”

Dương Thận rử mi, phát hiện tay nàng đã rời khỏi trán mình, lưu lại hương bồ kết nhẹ nhàng khoan khoái.

Y thầm nhủ: “... Được, nếu sư tỷ thích, sau này ta sẽ bới tóc lên.”

Y Xuân trải mái tóc dài của mình trên bệ cửa sổ, để gió từ từ hong khô. Ánh mặt trời rót lên người tạo thành lớp nhũ vàng êm dịu, thi thoảng nàng lại chống đầu ngáp dài, nom thật uể oải.

Giống mèo thật, Dương Thận nghĩ.

Nhưng lại chẳng thể vuốt ve.

Mỗi năm cứ đến trung tuần(1) tháng ba, chùa Khai Phúc lân cận Đàm Châu thường tổ chức hội chùa, vô cùng náo nhiệt.

(1): khoảng mười ngày giữa tháng.

Tuy vết thương của Y Xuân vẫn chưa lành hoàn toàn, nhưng dù thế nào thì cũng chẳng nên bỏ lỡ cảnh náo nhiệt. Nàng thay bộ la quần mới mà Dương Thận mua, đứng trước gương ngắm trái nghĩa phải.

Cô bé trong gương dường như đã trắng hơn một týt, chẳng biết là vì núp trong khách điểm dưỡng thương mãi mà trắng lên, hay do sắc y phục khiến nước da sáng hơn, tóm lại, quả thật một trời một vực với bộ dáng nhếch nhác trước đây.

Dương Thận nhìn thoáng qua rồi lập tức cúi đầu xuống, hồi lâu sau mới nói: “... Hợp với tỷ lắm, vô cùng xinh đẹp.”

Y Xuân dè dặt nhắc vẩy xuống lầu, một bên bám vào cánh tay y: “Hôm nay nhất định phải cẩn thận từng bước, chẳng thể đập hỏng bộ y phục năm lượng được!”

Y chỉ đành cười khan một tiếng.

Đoàn người trên đường rộn ràng qua lại, giữa lộ, một đám múa lân trừ tà rùm beng, khua chiêng gõ trống rền vang đi ngang. Hai bên đường có đủ loại tiểu thương bày sạp thành hàng dài, mời gọi người ta đến mua. Lựa màu trên váy các cô nương phấp phới bay, tựa như cả bầu trời nhuộm trong ánh ngũ quang thập sắc, muôn màu muôn vẻ.

Y Xuân không nỡ rời tay hai con khỉ tò he, Dương Thận vô cùng thích thú các loại mặt nạ gỗ, cuối cùng mỗi người tay cầm cả đồng đồ lật vật, cùng đến chùa Khai Phúc thắp hương xin xăm.

Lão sư phụ trong chùa vừa thấy hai người họ đã vuốt chòm râu bạc, cười rằng: “Đến cầu nhân duyên phải không?”

Dương Thận lúng ta lúng túng xua tay: “Không, đâu phải!” Đồ trong tay suýt nữa đã rơi đầy đất, quả thực y rất chột dạ.

Sư phụ râu bạc cười: “Bần tăng hiểu mà, người đến cầu nhân duyên sẽ chẳng bao giờ thừa nhận cả. Mời nhị vị thí chủ vào.”

“Ta thực sự không phải...” Lời phân trần cuống cuống của y vẫn chưa dứt, Y Xuân đã kéo tay áo y: “Vào đi! Chẳng phải rất thú vị à? Để xem sau này đệ lấy được thê tử như nào?”

Những thứ y đang ôm trong lòng lập tức “lạch cạch” rớt đầy đất, trông rất chột vật.

Cuối cùng, họ vẫn cung kính đốt hương, thành kính lắc xăm.

Rốt cuộc trong lòng y đang mong gì? Chính bản thân cũng chẳng hiểu. Không kìm nổi, Dương Thận khẽ hí mắt, nhìn bóng hình màu lam đang quỳ gối kể bên mình. Nàng qua loa đại khái lắc hai cái, một thẻ xăm nhanh chóng rơi xuống, nàng nhặt lấy, vui vẻ đi tìm lời giải.

Rất muốn biết nàng cầu gì, phải chăng là nhân duyên suôn sẻ? Hay được gả ột lang quân như ý? Lúc lắc xăm, nàng có giống y hay không, một thoáng không tự chủ được, trong tâm trí lại hiện lên một góc tay áo.

Chính bởi vì vạt áo bỗng dưng xuất hiện ấy, y bất giác thành tâm hơn.

Y ngóng trông, thật sự rất mong đợi.

Một thẻ xăm rơi xuống, y cẩn thận nhặt lên, đi ra ngoài tìm lời giải.

Tiểu sa di đưa y một gói giấy đỏ, cười nói: “Chúc mừng thí chủ, đây là xăm đại cát thượng thượng(2).”

(2): xăm may nhất.

Dương Thận bỗng không kìm được nhếch môi lên, ngây ngốc đáp một tiếng, sau đấy vội vã quay đầu tìm hình bóng nàng.

Cây bạch quả trong chùa vừa trở lá xanh nhạt, trên tán cây treo đầy lời giải mà mọi người đến cầu, màu đỏ trắng xen kẽ nhau giữa ánh xanh lục tươi mát, vô cùng bắt mắt.

Y Xuân đứng dưới tán cây, bắt chước những người kia buộc lời giải vào một cành. Ánh mặt trời len lỏi giữa tán cây rớt xuống, trải dài trên mái tóc dày của nàng, gương mặt ngây thơ chăm chú, môi hơi mím lại. Vì tay chân vụng về chẳng thể buộc được, nàng sốt ruột đến cau mày lại, trong sự thiếu kiên nhẫn xen lẫn tính quật cường, tựa như vô cùng muốn hoàn thành nhiệm vụ này.

Y chậm rãi đi đến đón lấy lời giải, ung dung buộc lên cây giúp nàng.

“Xăm như nào?” Y ra vẻ vô tình hỏi.

Y Xuân nhún nhún vai: “Trung bình thôi, xem chừng nhân duyên của ta cũng chỉ có vậy, chẳng có gì hay.”

Dương Thận ho một tiếng, tay chụm vào miệng, khẽ nói: “Chưa chắc... Chuyện sau này, chẳng nói chính xác được.”

Nàng thấy y cầm lời giải của mình như ôm báu vật, không khỏi giật xem: “Òa! Xăm thượng thượng! May vậy à! Sau này chắc chắn đệ sẽ lấy được thê tử ngoan hiền!”

Y vội vàng giật lời giải về, cẩn thận gấp lại, nhét vào ngực áo: “Đừng lung tung nữa. Đi thôi, phía trước còn có nhiều thứ chưa xem kia.”

Ra khỏi chùa Khai Phúc chưa được mấy bước, họ chợt nghe giọng nói kiên định của một nữ tử: “Loại áo rách quần nát này mà cậu đòi những ba lượng á?! Còn chưa đến ba văn tiền nữa ấy chứ!”

Y Xuân vừa nghe tiếng mua quần áo, nhanh chóng kéo Dương Thận đến xem cùng. Hành trang của nàng bị Thư Tuyền cướp mất, y phục chỉ có mỗi một bộ Dương Thận mua cho, sau này mặc nó cưới ngựa hăn là không tiện.

Vừa đến gần sạp nọ đã nghe giọng chủ quầy vang lên giòn giã: “Cô nương ơi, tục ngữ đã nói, ‘nhân bất khả mạo tương, hải thủy bất khả đấu lượng’(3), bộ y phục này á, chẳng thể chỉ nhìn bề ngoài mà bảo nó không đáng giá. Cô xem chất vải này, giống vải thô lắm nhỉ? Lắm to! Thực ra nó được dệt từ Thiên Tầm ti(4) đấy. Xem đường may đi, xem cách gia công này! Cô từng thấy y phục vải thô nào được may tỉ mỉ đến thế không? Nói thật cô nghe, ta vốn được đưa vào nhà đại quan làm thư đồng ở kinh thành, vì tuổi đã lớn, phu nhân sợ ta làm hỏng thiếu gia nên tìm cơ đuổi đi. Vải bộ xiêm y này là ta thừa dịp đêm hôm trộm ra. Xiêm y nhà đại quan sao có thể là vải thô chứ?”

(3): không thể trông mặt mà bắt hình dong.

(4): một loại tơ quý.

Vị cô nương kia đã bị gã nói đến lung lay, cầm y phục chẳng nỡ rời tay.

Y Xuân càng nghe càng thấy giọng nói đó vô cùng quen tai, nhanh chóng đẩy đám người ra, ló đầu vào nhìn thử, lập tức quát to: “Tiểu Nam Qua!”

Lại cúi đầu nhìn y phục được bày trên sạp, quả nhiên đều là của nàng! Tên Thư Tuyền kia đã cuỗm hành trang của nàng thì thôi, vậy mà lại ra lệnh cho thuộc hạ mang đi bán. Bán cũng đành, song lại muốn lừa lọc vơ vét hầu bao người ta, y phục vải thô mà dám luôn miệng bảo là Tầm ti, lố quá rồi!

Tiểu Nam Qua vừa thấy nàng lập tức đập trán bồm bộp, thở dài: “Xong đời, buôn bán chẳng thành rồi.”

Y Xuân giật lại y phục trên sạp, hét lên: “Đây là áo của ta! Đây là váy của ta! Á! Ngay cả đôi giày rách này của ta mà cậu cũng muốn bán à!”

Tiểu Nam Qua gượng cười ha ha: “Tỷ tỷ đừng giận, không phải ý của tôi, là chủ tử nhà tôi ép đến đây, tôi cũng có muốn đâu.”

Nàng thẳng tay gói y phục lại, cả giận quát: “Không thể bán được! Trả hết lại cho ta! Chủ tử nhà cậu quá đáng lắm rồi!”

Tiểu Nam Qua chẳng thể làm gì khác hơn là giữ lấy nụ cười gượng kia, nhìn trái ngó phải tìm lỗ hổng để chuồn, chẳng ngờ sau lưng, Y Xuân đã tóm lấy áo chên của cậu ta.

Cậu theo chân Thư Tuyền học võ cũng đã một hai năm, thường tự tin rằng bản lĩnh chạy trốn mình cũng thuộc hạng nhất nhì, ai mà ngờ trước mặt nàng chẳng thể thi triển được mấy may, chỉ đành ngoái đầu lại cười ngây ngô.

“Tỷ tỷ à, tỷ đừng trách tôi, là lỗi của chủ tử nhà tôi mà!”

Cậu cười lấy lòng.

Y Xuân chất vấn: “Chủ tử cậu đâu? Đưa bọn ta đến gặp hắn.”

Con người tiểu Nam Qua đảo một vòng, nhanh chóng đáp: “Bây giờ ngài ấy không có mặt ở Đàm Châu, đã đi giải quyết việc gì đó rồi, chả biết lúc nào mới về nữa! Hay là tôi chuyển lời hộ tỷ nhé? Hiện nay tỷ ngụ chỗ nào?”

Y Xuân thực sự định thành thật khai báo khách điểm mình đang ở, Dương Thận nín thở một cái, giơ tay nhẹ nhàng nâng cằm tiểu Nam Qua lên, cười như không cười: “Chủ tử người không ở đây, thôi thì tìm người cũng được. Vậy, theo chúng ta đi một chuyến nào.”

Tiểu Nam Qua quả nhiên sửa miệng lại ngay tức khắc: “Được, được rồi, tôi thua. Các người theo tôi, tôi đưa đi gặp chủ tử!”

11. Q.1 - Chương 11

Thư Tuyền thế mà lại ở cùng khách điểm với bọn Y Xuân, chỉ cách nhau hai phòng.

Nàng gõ cửa cả nửa ngày, bên trong mới vang lên tiếng bước chân uể oải, kết một tiếng, cửa mở. Sau cửa đúng là gương mặt tuấn tú thuần khiết, tóc xõa xuống áo khoác hồ, bộ dáng buồn ngủ lơ đãng.

Hắn sớm đã chẳng nhận ra Y Xuân, dụi mắt bực mình: “Có việc gì à?”

Y Xuân nói: “Có. Tuy anh cướp ngựa bọn ta, lại còn trộm y phục ta mang đi bán, hơn nữa sư đệ gặp phiền phức đều do anh mà ra, nhưng, anh cũng đã giải vây cho bọn ta nên ta vẫn muốn chính miệng cảm ơn anh một tiếng, đa tạ sự giúp đỡ của anh.”

Tất cả đều ngắn tò te, Thư Tuyền ngậy người một chốc, tròn mắt soi kỹ Y Xuân hồi lâu mới vỡ lẽ: “Ồ ồ, là cô... Hôm nay đẹp hẳn lên, nhìn không ra.”

Y Xuân cười xòa một tiếng, chấp tay chào hắn: “Hết việc rồi, cáo từ.”

Nàng xoay người đi được hai bước, chợt sau lưng vang lên giọng nói uể oải của Thư Tuyền: “Muốn cảm tạ thì phải có chút thành ý, dù gì cũng nên mời người ta ăn một bữa chứ.”

Mời ăn?! Dương Thận chẳng kìm nổi nỗi xúc động sâu sắc dành cho loại người có da mặt vô cùng dày kia, quả nhiên trên đời thực sự có kẻ xem thói vô lại là một dạng vinh quang!

Thư Tuyền vén mái tóc dài buông trên vai, chậm rãi nhả từng lời: “Thực ra, hôm đó vì cứu các người mà ta đã lộ thân phận, tương đương với việc kết thù với Tiêu Dao môn. Mời ta dùng cơm cũng chẳng phải việc quá đáng gì.”

Y Xuân đắm chiêu rồi gật đầu: “Anh nói đúng, ta hẳn nên mời anh một bữa. Đa tạ ơn cứu mạng của anh.”

Thư Tuyền nở nụ cười ra chiều “cô đúng là hiểu chuyện”, khép cửa lại: “Chờ một lát nhé.”

Tiểu Nam Qua ngó xuôi nhìn ngược Y Xuân, khẽ hỏi: “Tỷ tỷ à, tỷ thật lòng muốn mời cơm hử?”

Y Xuân cười, nói: “Đương nhiên là thật rồi, mời khách mà còn giả được à? Yên tâm đi, ta có tiền.”

Tiểu Nam Qua lại nhìn nàng, không nói gì.

Sắc mặt Dương Thận có chút bối rối, kéo tay áo nàng: “Sư tỷ, tỷ đến đây một chút.”

Hai người lánh qua một bên, y nhỏ giọng: “Tỷ vô duyên vô cớ mời gì chứ? Chẳng nhẽ không phải tới kiểm chuyện với chúng ta à?”

Y Xuân ngạc nhiên: “Sao ta phải làm vậy? Quả thực hẳn đã cứu chúng ta, mời ăn là đúng rồi. Sư phụ cũng từng bảo hành tẩu giang hồ nên kết giao nhiều bằng hữu mà.”

Dương Thận cau chặt mày: “Dù muốn kết giao bằng hữu cũng đừng chọn hẳn ta chứ? Tỷ không cảm thấy tính tình hẳn quá đần lăm à? Huống chi đó là do hẳn gây chuyện thôi, sau khi cứu người đã cuỗm mất con ngựa của chúng ta, bằng với việc hai bên chẳng ai nợ ai cả.”

Y Xuân cười cười: “Ta không giỏi tính toán những thứ này, dù sao hẳn cũng đã cứu chúng ta. Trong đôi nhân xử thế, nếu phải rạch ròi tất cả mọi việc, chẳng muốn chịu thiệt nửa phần chẳng phải rất mệt mỏi ư?”

Dương Thận thấy thần sắc nàng sáng tựa ánh trăng không chút u ám, y không biết nói gì hơn, đành xuất chiêu sát thủ: “Ta không ra tiền đâu.”

Y Xuân lại không nổi cáu, chỉ mỉm cười vuốt hà bao của mình: “Yên tâm đi, ta mời mà! Sao có thể để sư đệ bỏ tiền chứ?”

Giờ đây, y thực sự cảm nín rồi.

Lúc rời cửa, Thư Tuyền đã thay xuân phục xanh lá nhạt, mày mắt sáng sủa, ấm áp tựa ngọc. Đường như hẳn luôn vận xiêm áo sắc sỡ, tuy thế, vẻ tươi sáng ấy lại trông vô cùng hài hòa, không nhuộm màu dung tục.

“Đi thôi.” Hẳn cười, đôi mắt như ngọc lưu ly đen tràn đầy sức sống, “Cô nương định mời tại hạ đến đâu ăn đây?”

Y Xuân thoáng suy nghĩ: “Ta vẫn chưa nằm lòng Đàm Châu, hình như lầu dưới của khách điểm này cũng có bán thức ăn, gọi tạm vài món xào nhé.”

Thư Tuyền mỉm cười: “Không ổn, thức ăn ở khách điểm này chẳng mấy ngon miệng. Ta biết một chỗ tuyệt lắm.”

“Tốt thôi, theo anh vậy.” Y Xuân không ý kiến.

Kết quả là họ bị đưa đến tửu lâu lớn nhất, sang nhất ở Đàm Châu, tên là Hào Trang.

Dương Thận vừa thấy mái lầu lộng lẫy, các loại lồng đèn rực rỡ treo trước cửa bay chập chờn theo gió kia thì bắp chân đã bắt giắc run lên, lo lắng nhìn hà bao tong teo của Y Xuân. Lẽ nào nàng vẫn chưa nhận ra, tên Thư Tuyền nọ vốn chỉ muốn lừa mình thôi à? Ăn một bữa này, e rằng có đem nàng đi bán cũng chẳng gộp đủ tiền thức ăn.

Bốn người, bốn vẻ mặt khác nhau vừa bước vào Hào Trang đã được đưa thẳng đến một gian phòng trang nhã, hai tiểu cô nương thơm ngát hầu khăn tay, lúc thấy dung mạo tuấn tú của Thư Tuyền và Dương Thận thì đồng loạt đỏ mặt.

“Gọi trà đi. Giờ là tiết thích hợp để phẩm trà Long Tĩnh, không ném thử trà xuân Long Tĩnh, đời người chẳng vẹn toàn.”

Thư Tuyền cười với Y Xuân, tựa như hỏi ý.

Nàng thoải mái gật đầu: “Được, trà xuân Long Tĩnh vậy. Thư Tuyền, tiểu Nam Qua, Dương Thận, các người thích ăn gì cứ gọi, đừng khách sáo.”

Sự thật chứng minh, hai chủ tớ đối diện kia vốn chẳng mang theo tí khách sáo nào, gọi cả một bàn đầy món tươi sống, món theo mùa, giả như có đến thêm ba người nữa cũng ăn không hết.

Mỗi một món được bê lên, Thư Tuyền đều nhã nhặn giảng giải một hồi: “Đây là Thanh Chương Thì Ngư(1). Cá này còn có tên là Tích Lân, chỉ cần đụng đến vảy của nó, nó lập tức ngoan ngoãn nằm yên cho người ta bắt. Những loại cá bình thường đều phải đánh vảy mới ăn được, còn hương vị của loài này thì đều nằm ở vảy cá.”

(1): cá Thì chương.

“Đây là aaa, điển tích là...”

“Kia là bbb, tên gọi khác là...”

Đôi mày Dương Thận càng cau càng chặt, đầy nhẩn nại ngắc đầu ngó Y Xuân, thế mà nàng chẳng có vẻ gì là mất kiên nhẫn, nghe đến say sưa, ngập tràn thích thú.

Thần kinh của người này quả nhiên còn thô hơn cả cây tre già.

Hai tiểu cô nương sức nức hương thơm lại đỏ mặt dâng rượu, niêm phong miệng vò được mở ra, hương rượu nồng nàn lan tỏa.

Thư Tuyền cầm chén rượu, nói: “Đây là rượu Phần, dù mạnh nhưng vị rất ngon. Nào, ta kính cô nương và thiếu hiệp một chén.”

Y Xuân nhanh chóng xua tay: “Không, ta không biết uống. Thứ lỗi nhé, thay bằng trà được không?”

Mắt hấn hơi híp lại, khẽ cười: “Cô nương cứ tùy ý.”

Y Xuân cũng cười: “Đừng mãi cô nương cô nương thế, ta tên là Cát Y Xuân, vị này là sư đệ của ta – Dương Thận. Bọn ta là người của Giảm Lan sơn trang, còn anh?”

Thư Tuyền chống cằm dăm chiêu hồi lâu: “Chuyện này ư, ta cũng chẳng rõ. Ta có nhiều sư phụ lắm, chẳng nhớ ai là ai cả.”

Đáp hoàn toàn qua quít! Dương Thận không khỏi nhú mày. Y hận chẳng thể lôi Y Xuân đi ngay lập tức, tiền bữa ăn để lại cho cặp chủ tớ trơ tráo này trả. Loại đây vốn chẳng cần phải kết giao làm gì, xem lòng chân thành của người ta như cứt chó, trên giang hồ nhiều dạng này nhất.

Đoán chừng sợ Y Xuân không trả tiền, hoặc phát giác ý định nham hiểm của họ, Thư Tuyền miệng như bôi mật, cứ như một người hoàn toàn khác với trước kia, xưng hô từ “cô nương” đến “Cát cô nương”, nay đã thành “tiểu Cát”.

“Tiểu Cát vẫn còn nhỏ, thân thủ lại bất phàm, chắc là đệ tử tâm đắc của tôn sư. Sau hành tẩu giang hồ, hẳn sẽ thành danh một đời nữ hiệp.”

Xu nịnh buồn nôn đến thế, Dương Thận có cảm giác da gà nổi lên từng mảng, vô cùng mệt mỏi đỡ trán.

Gương mặt Y Xuân đã phiem hồng, cầm chén khẽ nói: “Ta chẳng nghĩ đến việc làm nữ hiệp. Xuống núi rèn luyện mới gần một tháng đã thấy giang hồ quá lộn xộn, hình như ai ai cũng vô cùng cảnh giác người khác, không phải thế thì cũng tính cách trục lợi từ người khác. Phong phạm hiệp khách trước kia, khí khách hiên ngang hào hùng ấy chẳng biết đã lặn tăm đâu mất. Tất cả đều tranh đoạt quyền lợi, chẳng khác gì triều đình. Nói thật nhé, ta chẳng thích cái giang hồ này đâu.”

Thư Tuyền cười gượng: “Ra thế, tiểu Cát quả là cân nhắc bất nhượng tu mi(2), lòng ngực hừng hực hùng tâm tráng chí, tại hạ bái phục, bái phục.”

(2): phụ nữ không thua kém đàn ông.

Bái phục quái gì! Dương Thận thấy mình chẳng thể nén nổi phần nộ nữa, môi mấp máy định lên tiếng, chợt nghe một hồi tiếng khóc của nữ tử từ nhà gian cách vách truyền đến, bi thương khẩn thiết, vô cùng đáng thương.

Họ đồng loạt thò đầu sang nhìn thì thấy cửa phòng nhà gian để mở, vị công tử áo lam trước đã gặp ở Tiêu Dao môn khoác vẻ mặt vô cảm ngồi giữa, quanh đây có ba bốn kẻ đứng người ngồi. Có hai người khác quỳ gối bên chân công tử ấy, khóc đến thống thiết.

“Lại là tên đó.” Y Xuân khẽ cau mày, sao chỗ nào cũng đụng gã này vậy?

Thư Tuyền liếc thoáng qua rồi không nhìn nữa, ân cần rót trà gấp thức ăn cho họ.

Dương Thận khẽ hỏi: “Sư tỷ, tỷ biết họ hử?”

Y Xuân lắc đầu: “Không quen, nhưng gặp một lần ở Tiêu Dao môn, gã tự xưng ra tay ngăn ta, rất đáng ghét.”

Yến thiếu gia không để ý đến hai người đang ỉ ỏi bên chân, ra vẻ chẳng nghe được gì cả, thông thả xoay chén trà bằng góm trắng trong tay. Gã nhìn không rời mắt sắc nước mênh mông ngoài cửa sổ, tựa như chỉ đơn giản là đang thưởng thức cảnh đẹp.

Tên nón tre bên người đã chẳng nén nổi mà cất tiếng khuyên: “Nô tỳ như người chắt ít việc lắm nhỉ, đã bị trục xuất lâu rồi, cũng đã phát tiền thôi việc, giờ sao lại bám lấy Yến thiếu gia không buông thế?”

Nữ tử kia vận một thân tang phục bằng đay, khóc đến mức cặp mắt đỏ cả, run giọng: “Ngày trước công tử đã thả tay thanh lý hạ nhân toàn phủ, em chưa kịp hiểu gì đã bị tống đi, cầu xin Ân tổng quản cả nửa ngày mới được ông tiết lộ rằng công tử chạm trán kẻ thù, ngờ rằng trong phủ có nội gián. Phận hèn mọn em đây được nuôi lớn trong phủ, sớm đã nghĩ rằng đó là mái nhà thứ hai của mình. Nếu công tử hiềm vì em lười biếng nên đuổi, em tuyệt không có nửa lời oán than. Nhưng, em không thể chịu nổi oan này! Giờ đây mẹ em đã bệnh qua đời, để lại mỗi cha, trên người em chẳng còn một đồng, đến cả quan tài cũng chẳng mua nổi. Em không dám khẳng định mình đã dốc hết sức lực hầu hạ quý phủ, song tốt xấu gì cũng từng vì công tử mà mài mực thêm hương, chẳng may vô lễ, công tử nữ nào lại nhẫn tâm đến vậy!”

Nàng ta than thở vô cùng thảm thiết, thề ra người tóc bạc bên cạnh là phụ thân nàng, ông ta mặt đầy nước mắt dập đầu, rất đáng thương.

Bọn Y Xuân cách vách sớm đã dừng ăn uống, tất cả đều tròn mắt nghe ngóng.

Yến thiếu gia buông chén trà, bỗng cúi đầu liếc nàng ta một cái, nhặt giọng: “Ân tam thúc, cho nàng hai mươi lượng bạc đi.”

Nam tử đội nón tre đáp một tiếng, lập tức rút từ ngực áo ra một bọc nhỏ, đưa đến trước mặt nữ tử: “Cầm bạc đi mua hai khoảnh đất, thế có phải tốt hơn việc làm nô tỳ cho người khác không. Đây là ân đức của thiếu gia, đừng phụ lòng Người.”

Nữ tử cười thê lương song không nhận, khẽ nói: “Hôm nay em đến cầu xin công tử cũng chẳng phải vì tiền. Công tử hoài nghi có người bán đứng mình mà đuổi rất nhiều người, em không ngờ rằng chính mình cũng nằm trong số đó. Người sống một đời, chẳng gì bì được với thanh danh, em có chết cũng không sao, nhưng chẳng thể nào đeo trên lưng ác danh bán đứng chủ tử được! Cầu công tử đại ân đại đức nhận em về phủ tiếp tục làm, em tuyệt không tham bạc, chỉ xin được rũ bỏ nỗi oan!”

Té ra là nàng ta xin Yến thiếu gia nhận lại mình.

Yến thiếu gia trầm mặc một chốc rồi đột nhiên cất lời: “Giang hồ đồn rằng cái đầu của Ân mỗ đáng trăm lượng hoàng kim, một bàn tay cũng bán được đến hai trăm lượng bạc. Chẳng ngờ rằng Ân mỗ có giá đến vậy, khiến mọi người đổ xô vào. Còn người? Chúng cho người bao nhiêu để diễn một màn này?”

Sắc mặt nữ tử trắng bệch, thê lương thốt lên: “Có gì công tử nói ra lời ấy!”

Yến thiếu gia cười nhạt: “Ta không đe dọa gì người, cũng chẳng phải đặt chuyện. Thứ nhất, tuy nha hoàn bên người ta nhiều, song trước giờ chưa từng gặp người. Hai tay người thô ráp, có làm việc cũng chỉ có thể

ở phòng bếp, phòng giặt, mài mực thêm hương hủn chưa đến lượt đâu? Thứ hai, ta đến Đàm Châu không quá ba ngày, phụ thân vẫn chưa biết, người nhờ đâu mà hay tin được?”

12. Q.1 - Chương 12

Nữ tử đáng thương kia biến sắc, chỉ biết khóc.

Yến thiếu gia khẽ tựa lưng vào ghế, ra chiều mệt mỏi thở dài một hơi, hạ giọng bảo: “Người đi đi, không có lần sau đâu.”

Nữ tử đỡ cha dậy, diu ra cửa, thoáng khựng lại nói: “Công tử không tin em cũng được. Dù thế nào, mạng của em vẫn luôn nằm trong tay công tử.”

Mắt thấy họ xuống lầu, chậm chạp bước men theo bờ sông, Y Xuân đột ngột đứng dậy, khẽ khàng: “Xin lỗi... Ta có chút việc, sẽ trở lại ngay.”

Nàng không chờ mọi người đáp đã đẩy cửa sổ, nhảy xuống.

Dương Thận tựa cửa sổ nhìn nàng co đầu rút cổ giả trang người qua đường, đi lướt qua hai cha con nọ. Động tác kia vô cùng chớp nhoáng, tuy thế cũng chẳng thể lờ được mắt của người trong nghề. Nàng trút non nửa bạc vụn trong hà bao vào ngực áo nữ tử nọ.

Hành động ngu ngốc, cũng như rõ ràng sắp bị bọn Thư Tuyền lừa ột vỏ vẫn vô cùng hồn nhiên.

Song, thế mới là Cát Y Xuân.

Thư Tuyền thừa dịp kéo tai tiểu Nam Qua thì thầm: “Ai cho người đem y phục của người ta đi bán vậy? To gan thế nhờ, lại còn dám dùng danh nghĩa của chủ tử người! Tiểu tử chết tiệt này ngày càng lớn lối rồi!”

Tiểu Nam Qua bĩu môi: “Ai bảo chủ tử Người ki bo vậy đâu, giữ quá trời tiền mà chút tiền tiêu vật mua kẹo cũng chẳng chịu cho em.”

Thư Tuyền cốc mạnh lên đầu cậu, hạ giọng: “Rước đến cho lão đây nhiều phiền toái như này! Lại phải làm người xấu lần nữa rồi!”

Tiểu Nam Qua nghiêng răng trợn mắt cười trộm: “Người vốn chả phải loại tốt lành gì... Ấy da!”

Ánh mắt lạnh băng của Dương Thận lia đến, cặp chủ tớ lòng dạ khó lường kia lập tức ngồi thẳng người, vùi đầu ăn lấy ăn để.

Y Xuân lại chui từ cửa sổ vào, gãi đầu, mặt ửng đỏ, cười nói: “Ngại thật, đã rời chỗ khá lâu. Chúng ta tiếp tục thôi.”

Dương Thận vẫy tay với nàng: “Sư tỷ, tỷ qua đây.”

Y nhét vội một thứ gì đó vào tay nàng, dùng ánh mắt bảo nàng cất kỹ, ngoài miệng lại nói: “Ta thấy hôm nay mọi người vô cùng cao hứng, chỉ bằng lại bảo họ mang lên hai vỏ rượu nữa.”

Y Xuân chẳng hiểu ra làm sao, sờ vật trong tay, cứng quá, giống... bạc vụn vậy? Nàng ngần đầu nhìn y, mặt cậu nhóc này hơi đỏ lên, ánh mắt dữ dằn, tựa như cảnh cáo nàng: Nếu tiêu hết tiền của ta, hôm khác chắc chắn tỷ phải trả gấp mười lần!

Nàng lập tức hiểu ý y, không khỏi chớp mắt cười, nắm chặt tay y: Yên tâm đi, tuyệt đối không phung phí.

Họ vừa định gọi các cô gái bên ngoài mang hai vỏ rượu lên đã nghe tiếng bước chân vang lên từ ngoài hành lang, dáng người cao gầy của Yến thiếu gia xuất hiện trước mắt mọi người.

Chàng ta khoác vẻ mặt tươi cười, ôm quyền nói: “Không ngờ lại gặp chư vị ở đây, hữu duyên thật.”

Thư Tuyền mãi miết ngoạm thức ăn, ra vẻ không biết chàng ta, tiểu Nam Qua đành y đẩy mà thực hiện, cũng làm như chẳng biết gã. Dương Thận vốn không quen người này, tiếp tục ngẩn người. Tuy Y Xuân cũng rất muốn ra vẻ không biết, nhưng người ta đã đến đây chào lại không được ai chú ý đến, hủn sẽ vô cùng xấu hổ.

Nàng đành cười gượng, lên tiếng: “Chào, chào anh.”

Yến thiếu gia không để bụng, khẽ cười: “Hôm ấy ở Tiêu Dao môn là do tình hình bất buộc, tại hạ không có ý định khiến cô nương bị thương, đừng giận nhé.”

Y Xuân khoát tay, bảo: “Không sao không sao, chẳng trách chẳng trách, dù gì giờ cũng đã qua hết rồi.”

Yến thiếu gia thoáng nhìn Thư Tuyền một cái, thấy hắn vẫn không ngẩng đầu lên, rõ một bộ giả ngu tránh né. Tuy hai người họ vẫn chưa tiếp xúc với nhau, nhưng hắn hẳn phải nghe qua danh tiếng của nhị thiếu gia Ân gia, không ngờ ngang đến càng chứng tỏ tên Thư Tuyền này không phải hạng người thích dựa hơi ăn bám.

Vậy là chàng tiếp tục giới thiệu mình: “Tại hạ Yến môn – Yến Vu Phi, chẳng hay phải xưng hô với cô nương và chư vị thiếu hiệp đây như nào?”

Yến môn, Y Xuân nghe hai chữ này có lẽ chẳng phản ứng gì, vì nàng không biết. Song Dương Thận lại biết, hai chữ này như sấm bên tai người giang hồ.

Hơi khác với Giản Lam sơn trang đời đời đơn truyền cho người cùng huyết thống, tuy Yến môn cũng chỉ truyền theo huyết thống, nhưng môn hạ là đệ tử của vô số họ khác, như chúng tinh phủ nguyệt(1) vây quanh thiếu chủ họ Yến. Sự phụ đánh giá Yến môn rất cao, khác với Giản Lan sơn trang dần dần lụn bại, Yến môn là võ lâm danh môn, từng bước không ngừng phát triển, xán lạn vạn dặm.

(1): sao ôm trăng sáng.

Chắc hẳn vì hi vọng Giản Lan sơn trang có thể trở thành một Yến môn thứ hai, sư phụ mới bắt đầu phá lệ cũ mà thu người ngoài làm đệ tử. Đáng tiếc cùng lứa với y chỉ có hai môn sinh tâm đắc, Mặc Vân Khanh không phải dạng người có thể làm chuyện lớn, e rằng con đường để Giản Lan sơn trang khôi phục về huy hoàng xa xưa vẫn còn rất dài.

Tên của người này là Yến Vu Phi, hẳn là thiếu chủ đứng hàng thứ hai Yến môn. Nghe đồn Yến môn chủ có bốn đứa con, người nào cũng rất giỏi giang, trong đó, kẻ có tài nhất là vị nhị thiếu gia – Yến Vu Phi này.

Nhìn thoáng qua thì tuổi cũng không lớn lắm, chỉ khoảng ngoài hai mươi, song lời nói cử chỉ lại toát lên vẻ lồi đời, chín chắn kiên định. Lần này đến đây chào hỏi, mục đích chẳng thể nào là hai con chim non mới vào giang hồ bọn họ, e rằng gã muốn mượn dịp để làm quen với Thư Tuyền.

Y Xuân rất khảng khái, cũng rất hào phóng, người ta đã chịu nhận lỗi, nàng cũng chẳng giận nữa, lập tức sáng khoái xưng danh: “Ta là Cát Y Xuân, vị này là Dương Thận – sư đệ của ta, chúng ta là người của Giản Lan sơn trang. Về phần hai vị này thì...”

Thư Tuyền chẳng chờ nàng nói xong đã cướp lời: “Chỉ là vô danh tiểu bối, chẳng đáng nhắc đến, chẳng đáng nhắc đến.”

Y Xuân khó hiểu nhìn hắn, chẳng rõ vì sao hắn chối mình.

Dưới tình hình này nếu cứ tiếp tục hắn sẽ lúng túng, hôm nay chỉ đành dừng tại đây. Yến Vu Phi cười: “Mấy ngày trước đã mạo phạm cô nương ở Tiêu Dao môn, tại hạ lấy làm hổ thẹn. Chi bằng bữa ăn hôm nay để tại hạ làm chủ, thay lời tạ lỗi.”

“Ồ? Không cần đâu, việc đó...” Y Xuân chưa dứt lời, chàng ta đã giao hai đĩnh bạc cho cô nương hầu cửa, nhẹ nhàng bảo: “Tiền rượu và thức ăn ở gian nhà phòng này tính vào ta. Dâng thêm một bầu Đặc Nhưỡng Phần Tử(2) lên đây.”

(2): rượu Phần tử riêng.

Đặc Nhưỡng Phần Tử khác một trời một vực với rượu Phần bình thường mà bọn họ uống, một lượng bạc chỉ mua được một bầu.

Rượu đổ nghiêng vào chén, nước trong suốt thấy đáy, hương thơm lan tỏa. Yến Vu Phi rót bốn chén, tự tay đưa cho bốn người họ, lần này Y Xuân có muốn từ chối cũng không được, người ta ra tiền, cái này gọi là bắt người tay ngắn cắn người miệng mềm, nàng đành run run đón chén rượu, chân chừ lại phân vân.

“Làm phiền nhả hứng của chư vị, Yến mỗ bồi tội.” Chàng ta nốc cạn chén rượu trong tay, lại đổ thêm chén nữa, ôm quyền thi lễ với Y Xuân, nói: “Cát cô nương, mời.”

Tên đã căng dây không thể không bắn, nàng đành nghiêng răng nuốt Đặc Nhưông Phần Tử xuống, cay đến chảy nước mắt.

Bên tai lại nghe giọng trầm nhẹ của Ân Vu Phi: “Tuy thời gian tại hạ quen biết cô nương không lâu, nhưng lại dễ dàng nhận ra cô nương là một người có tấm lòng lương thiện, tính cách hào sảng. Song có vài lời tại hạ khó tránh phải lẩm bẩm nhắc nhở, suy cho cùng thì cô nương cũng vừa mới bước chân vào giang hồ, một số việc có thể không nhúng tay thì đừng nhúng tay, một số người không đắc tội được thì đừng đắc tội. Ví như nếu lại gặp phải chuyện như hồi ở Tiêu Dao môn, vẫn mong cô nương cân nhắc kỹ.”

Trong lời có lời, chàng ta mượn cớ Tiêu Dao môn để nhắc khéo rằng vừa nãy nàng không nên cho tiền nữ tử đáng thương kia?

Y Xuân hơi váng vất, hé môi định phản bác, nhưng vừa ngước đầu lên đã chẳng thấy người kia từ lâu.

Dương Thận thấy nàng chóng mặt, da ửng hồng, y biết đã bị rượu tác động, đành đến cạnh bên dìu nàng, khẽ hỏi: “Sư tỷ, hần ta đi rồi! Có, có phải tỷ rất khó chịu không? Về khách điểm nghỉ ngơi nhé?”

Y Xuân gắng sức sắp xếp lại cái đầu đang rối bòng bong, vừa định lên tiếng đã nghe Thư Tuyền sau lưng cười bảo: “Thật đúng là uống nhiều rồi. Đi thôi Dương thiếu hiệp, cùng dìu sư tỷ cậu về nào.”

Dương Thận quả thực khinh bỉ tên này tới lòng bàn chân, chẳng đáp lời mà đỡ Y Xuân xuống lầu ngay. Thư Tuyền cười hà hà bám sát theo sau, mặt hần dày nên hoàn toàn chẳng để ý, tán gẫu với tiểu Nam Qua.

Gió đêm lành lạnh thổi, Y Xuân tỉnh táo hơn. Nàng vò vò đầu váng đau, bảo: “Dương Thận à, hôm nay hèn thật đấy, có một gã xem tiền như rác giúp trả tiền. Xem như chúng ta tránh được một kiếp.”

Dương Thận có chút dở khóc dở cười: “Tỷ biết hôm nay mình nuốt hết bao nhiêu tiền không?”

Y Xuân nghiêm túc gật đầu: “Lúc tên Ân Vu Phi gì gì kia trả tiền, ta có nhìn lên, tổng cộng sáu lượng bạc. Nửa năm ta cũng chả ăn nhiều đến ngần ấy, may quá!”

Dương Thận chẳng nén nổi bật cười: “Xem chừng tỷ không say. Nhưng đã là tên Yến thiếu gia kia trả tiền, thì chẳng khác nào chúng ta thiếu gã một món ân tình, sau này gặp lại, cũng xem như là chỗ thân quen. Sư tỷ, đấy mới là kết giao thật sự, còn tỷ và Thư Tuyền... hần vốn chỉ đang lừa tiền tỷ thôi.”

Y Xuân cũng cười, không đáp. Ngoái đầu nhìn cặp chủ tớ kia, họ vẫn đang tán gẫu, nàng vỗ tay Dương Thận, bước chậm chờ Thư Tuyền đến gần.

Tiểu Nam Qua nhanh trí chạy lên trước quán lấy Dương Thận trò chuyện.

Y Xuân cười hỏi: “Thư Tuyền này, thức ăn vừa miệng không?”

Hần ngoài cười nhưng trong không cười, ân cần tung hứng: “Tất nhiên rồi, tiểu Cát đối đãi nhiệt tình quá, quả đã khiến tại hạ tâm phục khẩu phục. Nếu trong chốn giang hồ có nhiều người như tiểu Cát đây thì đã chẳng lộn xộn như hiện tại.”

Y Xuân khẽ nói: “Các người đều thích khẩu thị tâm phi, cố nhi ngôn tha(4), rất một bọn ghét người khác làm phiền bản thân.”

(4): lời nói ra mà lòng lại khác, cố ý trốn tránh vấn đề.

Thư Tuyền không khỏi bất ngờ, cúi đầu nhìn nàng. Tuy cô nhóc này hơi say, mặt hơi đỏ, song ánh mắt lại rất sáng, trắng đen rõ ràng, thẳng thắn kiên định nhìn mình.

Hóa ra, lòng nàng rõ cả.

Hần lại cười với nàng, thuận miệng bảo: “Hần là tiểu Cát say rồi.”

Y Xuân vén mớ tóc rối trước mặt, nhạt giọng: “Ta mời anh ăn chính bởi ta muốn mời, thấy đáng làm thì làm. Vậy nên anh đừng nghĩ nhiều, cũng đừng nói những lời có cánh nữa.”

Nàng nhìn hần, cười đưa cả hàm răng trắng ra: “Lặn ngụp trong giang hồ lâu dần, phải chăng sẽ quên mất ước nguyện thuở xưa? Sống thế mệt mỏi quá.”

Nàng bước nhanh hơn về phía trước, vừa vươn vai, tóc sau lưng bay lất phất như đuôi ngựa.

Thư Tuyền không khỏi ngừng chân.

Tiểu Nam Qua thậm thà thậm thụt lê đến, khẽ hỏi: “Chủ tử à, có phải Người bị họ phát hiện mình lừa tiền không? Mắng cho Người một trận đã đời chưa? Người cũng thật là, nếu không muốn kết giao thì cứ từ chối thôi, có gì phải phiền hà như thế.”

Thư Tuyền ra vẻ vô tội gãi gãi đầu: “Chỉ là... ta nghĩ nàng ta say mê dung mạo xinh đẹp này, không thể không giả làm thành tôi được.”

Tiểu Nam Qua vừa làm bộ nôn thốc nôn tháo vừa phân bua: “Chủ tử, em uống hơi nhiều rượu, tuyệt đối không có ý bất kính!”

Thư Tuyền cười, sau đó sắc mặt từ từ âm trầm, không tiếp lời.

Tiểu Nam Qua thở dài: “Vậy giờ Người biết họ chỉ đơn giản là muốn cảm tạ rồi, sao nữa đây? Em thấy cặp sư tỷ sư đệ này rất tốt, nhiều thêm một bằng hữu cũng chẳng phải chuyện xấu gì.”

Thư Tuyền lắc đầu: “Không. Vừa nhìn đã ghét.”

“Là bởi người ta không thích mũi mao của Người chứ gì... Ui da!” Tiểu Nam Qua ôm quả đầu bị cốc, đau đến giậm chân.

Thư Tuyền tiếp bước về phía trước, nhẹ giọng: “Nói sao nhỉ, ta cảm thấy nàng ta rất nguy hiểm. Tốt nhất sau này đừng gặp lại.”

Vô câu vô thúc(5), như một cơn gió mát lạnh trong trẻo, nguy hiểm.

(5): không bị kìm hãm, tự do tự tại.

Rất nguy hiểm.

13. Q.1 - Chương 13

Sự gặp gỡ giữa con người với nhau thường chỉ được quyết định bởi một ánh mắt.

Khi trùng hợp, khi không có ý sắp xếp. Nhưng vì có vô vàn loại người khác nhau trên thế gian, sự gặp gỡ ấy cũng theo đó mà thay đổi.

Tỉ như lúc Y Xuân gặp Ninh Ninh, chẳng qua cũng chỉ là vào một buổi chiều như bao ngày khác, nàng rảnh rỗi chả có việc gì làm, tiếp tục dạo hội chùa cùng Dương Thận, sau đó phát hiện một cô bé gầy trơ xương sắp chết đói ở góc đường.

Cô bé cuộn tròn mình trong một manh cỏ tranh bần thiu, trông như một con mèo nhỏ sắp trút hơi thở cuối cùng, chỉ có ánh sáng thì thoảng lóe lên nơi đáy mắt báo cho người ta biết rằng nó vẫn còn sống. Song, sống rất khắc khổ.

Nếu người mà cô bé gặp là Thư Tuyền, hần hần sẽ sai tiểu Nam Qua lột đôi giày tương đối sạch trên chân cô bé, sau đó thấy chết không cứu trước mắt bao người, thậm chí vừa quay đầu đã tìm cơ bán đi để kiếm tiền tiêu vặt.

Nếu đụng phải Yến Vu Phi, chàng ta đã vô cùng quen thuộc với cảnh người cơ cực chết đói đầu phố, chân mày sẽ không xao động, hờ hững tựa gió thoảng qua.

Cô bé ấy thật may mắn, vì người nó gặp là Y Xuân.

Thế nên cô bé được đưa về khách điểm, ngủ trên chiếc giường mềm mại, tất cả vết thương đều được dày công băng bó, tay Y Xuân không ngừng vuốt trán nó, giọng nhẹ nhàng: “Không sao rồi, em ngủ một chút trước đã. Tỉnh lại, mọi chuyện đều tốt đẹp cả thôi.”

Ninh Ninh ngoan ngoãn nghe lời, hẳn đã yên lòng.

Lúc tỉnh dậy, đã là hoàng hôn ngày thứ ba. Y Xuân đang sắc thuốc cho cô bé trong phòng, gió lọt qua cửa sổ mang theo vị ẩm ướt, thoang thoảng hương hoa đào.

Ninh Ninh nhìn bóng lưng bận rộn của nàng, bỗng cất tiếng: “Người tên gì?”

Y Xuân bất thành linh xoay đầu lại, thấy đôi mắt sáng như sao trời của cô bé, nhìn kỹ thì nó khá xinh, nhưng đôi mắt kia quá sáng, chẳng giống người sắp chết tẹo nào.

Nàng cười, bảo: “Ta là Cát Y Xuân, còn một vị sư đệ Dương Thận nữa, ở phòng cách vách. Bọn ta gặp em ở hội chùa. Bị thương nhiều như này, có kẻ bắt nạt em à?”

Ninh Ninh trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Cha mẹ em thiếu tiền người khác, không thể trả nợ liền mang em đi bán. Người ta phạt ý em không chịu tiếp khách, thế là đánh.”

Cảnh đời cơ cực cũ rích đó lại luôn tạo được sự đồng cảm và lấy nước mắt của mọi người. Giọng nói bình thản càng khiến người ta khắc khoải.

Y Xuân chẳng thốt lên nổi một lời.

“Em là Ninh Ninh, đa tạ ơn cứu mạng của người.” Ninh Ninh khấu đầu hai lần với nàng trên giường, “Em cùng đường rồi, xin tỷ tỷ thu nhận.”

Tình huống này là loại mà Y Xuân không giỏi ứng phó nhất, tuy lòng rõ ràng xuất môn lịch luyện không nên vác theo một gánh nặng, nhưng lời cự tuyệt cũng chẳng phải thứ có thể nói ra một cách dễ dàng đến thế.

Đương lúc khó xử, bên ngoài bỗng vang lên một tràng tiếng bước chân nhốn nháo, liền theo sau, cửa bị ai đó mở vội, giọng Dương Thận hơi hoảng hốt: “Sư tỷ! Có chuyện lớn rồi!”

Y phóng vào như một cơn gió, thấy Ninh Ninh đang quỳ trên giường thì không khỏi sửng sốt, song không có thời gian để ý đến cô bé, giơ tờ giấy trong tay lên: “Tỷ bị truy nã!”

Y Xuân khiếp sợ: “Bị... bị truy nã?!”

Nàng nhận tờ giấy kia, hóa ra đó là một tờ cáo thị, trên đây vẽ một nữ tử tóc rối bù, khuôn mặt giống mình bảy tám phần, mép dưới còn viết một hàng chữ đỏ chấn động lòng người: Giết người bỏ trốn, ai nắm rõ tình hình đến bẩm báo chi tiết, trọng thưởng.

Nàng sợ hãi đến mức cảnh vật trước mắt biến thành màu đen, lảo lảo: “Giết người... bỏ trốn? Ta giết ai chứ?”

Dương Thận vội nói: “Tỷ còn nhớ cô tiểu thư Tiêu Dao môn kia không? Ta dò la được rằng, vài ngày trước nàng ta đột ngột bị ai đó giết hại, chẳng hiểu tại sao mà đám Tiêu Dao môn ấy đồng loạt đổ tội lên đầu tỷ! Trước mắt chúng đã báo quan, chưởng quầy vừa khai tỷ ra, quan binh sắp đến rồi!”

Sắc mặt Y Xuân trắng bệch: “Nhưng... vô duyên vô cớ vu oan thế ư? Không có bằng chứng mà? Quan phủ không điều tra rõ ràng à?”

“Trước giờ quan phủ rất một bọn ‘có tiền có thể sai quỷ xay cối(1)’, ai quan tâm tới sống chết của một kẻ dân đen như tỷ chứ! Đừng bàn luận những chuyện này nữa, tỷ mau che mặt lại, tìm đường nhỏ vắng vẻ trốn đi!”

(1): có tiền mua tiên cũng được.

Dương Thận thúc nàng một cái.

Y Xuân vò vò đầu hòng khiến mình bình tĩnh lại.

Nàng xông đến phía cửa sổ, thò đầu ra quan sát chốc lát, quả nhiên Dương Thận không gạt nàng, dưới khách điểm đây quan binh, chưởng quầy đang trao đổi với tên sai dịch dẫn đầu, thường xuyên ngẩng đầu nhìn vào khách phòng bọn họ.

Nàng đóng sầm cửa sổ lại, cầm bọc hành trang lên, nói: “Dương Thận, đệ đưa Ninh Ninh đi đi. Chúng ta tập hợp ở khoảng rừng nhỏ sau chùa Khai Phúc.”

“Ninh Ninh?” Dương Thận nhất thời chưa kịp làm rõ người có cái tên xa lạ này là ai, Y Xuân sớm đã một cước đá văng cửa phòng, cứ thế mà phát cờ giống trống xông ra ngoài.

“Sư tỷ!” Y vội quát một tiếng, nàng điên rồi ư?! Cứ lao ngang ra vậy à?

Song y cũng hiểu được ý của Y Xuân, tuy trên lệnh truy nã không có Dương Thận y, nhưng vì tranh công, tên chưởng quầy kia nhất định sẽ khai luôn y ra, nàng xông ra trước để nhiễu loạn tầm mắt bọn chúng, bản thân mới có thể đưa con nhóc kia tìm đường trốn được.

Dù cho ngàn vạn lần không muốn, y vẫn nghiêng rằng một tay nhắc Ninh Ninh lên, nhanh chóng phi ra cửa, nhìn xung quanh để chắc chắn rằng trên hành lang không có quan binh tiến tới, bấy giờ liền đẩy cửa sổ hậu viện nhảy ra ngoài.

Ninh Ninh bị y vác trên tay bỗng nhắc khẽ: “Công tử cẩn thận sau lưng.”

Chẳng cần cô bé nói, Dương Thận đã nghe được tiếng bước chân đông đảo phía sau, hóa ra hậu viện cũng có quan binh trấn giữ. Y xé tay áo, che kín mặt lại, chân tung cước, một trận bụi đất bốc lên, tạm thời ngăn được đám lính này.

“Che mặt người lại!” Y vội quát.

Hai tay cô bé duỗi ra, bổ nhào vào lòng y, mặt chôn trước ngực.

Dương Thận không khỏi sững sờ, đương lúc tình hình nguy ngập, y không thể quở trách hay đẩy nó ra, chỉ đành làm ngơ, siết chặt lưng áo cô bé, rút bội kiếm.

Dựa vào công phu bây giờ của y, việc đẩy lùi vài tên quan binh không phải vấn đề gì to tát, chỉ lo cho bên phía Y Xuân, nàng xông ngang ra thế, chẳng biết có tội càng thêm tội không? Vừa xuất môn lịch luyện đã gặp chuyện lạ lùng này, chẳng thể không nói là xui xẻo.

Dương Thận chạy thật xa, xác định sau lưng không còn tên lính nào đuổi theo, bấy giờ mới dừng trong một ngõ nhỏ, kéo Ninh Ninh xuống.

“Người cũng thấy đấy, hiện giờ chúng ta bị truy nã, tự thân khó giữ, đừng nói đến việc phải chăm sóc người. Người rời khỏi đây một mình vậy.”

Dứt lời, y lấy hai đĩnh bạc vụn từ hà bao ra: “Cầm này, chí ít sẽ không bị đói.”

Cô bé không nhận, quỳ nửa người trên mặt đất, ngược đầu lên nhìn y, dáng người mỏng manh như sẽ bị đập nát ngay lập tức.

“Em không còn chỗ để đi.” Cô bé thấp giọng.

Dương Thận nhíu mày: “Người không hiểu ta nói gì à?”

Ninh Ninh bình tĩnh nhìn y, chậm chậm đứng lên, khẽ nói: “Em cùng đường rồi. Thà rằng theo các ngài vong mạng thiên nhai(2).”

(2): bỏ mạng nơi chân trời.

Nhắm nhí! Dương Thận không có lòng tốt như Y Xuân, phải tay bỏ đi.

Sau lưng truyền đến những tiếng động bất ổn, y xoay người cực nhanh, đưa tay ngăn lại thân hình yếu ớt đang tự lủi vào tường. Sức cô bé rất lớn, Dương Thận phải lùi hai bước mới đứng vững được, lòng thâm ngạc nhiên.

Cô bé tựa vào cánh tay y, thần sắc bình thản nhưng thân thể run rẩy như một con mèo nhỏ lạc đường.

Nó bình tĩnh nhìn y, vẫn câu nói đó: “Em cùng đường rồi, ngài đi, em sẽ chết.”

Y Xuân hồ như muốn ngang nhiên khiêu khích uy nghiêm của quan phủ, lao thẳng từ trên lầu xuống.

Chưởng quầy thấy một pha chớp mắt này của nàng, cảm liền rút xuống. Nàng khẽ tung một đá vào cái bụng mập mạp của ông ta, giễu cợt: “Một cước này xem như là tiền thuê phòng vậy!”

Ông ta lập tức lăn ra ngoài như một trái bóng da.

Quan binh cùng xông lên vây nàng ở giữa, nhất thời đao quang kiếm ảnh, đánh đến là dữ dội.

Y Xuân chẳng sợ hãi gì, giữa vòng vây tả xung hữu đột, động tác nhẹ nhàng như chim én, thỉnh thoảng đao kiếm không có mắt chém trúng nàng, máu thấm vào y phục nhỏ xuống đất, tựa như một đóa mai đỏ.

Đổ máu trái lại khiến động tác nàng càng nhanh gọn hơn, nhấc chân gạt một tên lính đối diện ngã xuống đất, thấy kẻ hở đã tháo chạy ra khỏi khách điểm.

Bản lĩnh chạy trốn của nàng không kém, rẽ trái chui vào một con ngõ nhỏ, lượn phải tiến vào một hộ gia đình, cả bọn quan binh rất nhanh đã bị xoay đến hoa mắt, tìm không thấy nàng nữa.

Một đường hữu kinh vô hiểm, cuối cùng nàng đã chạy đến khoảnh rừng sau chùa Khai Phúc. Dương Thận và Ninh Ninh một đứng một ngồi đợi nàng.

“Sư tỷ!” Dương Thận vội vàng xông lên đón, thấy trên người nàng loang lổ máu, lòng không khỏi kinh hãi, “Bị thương có nghiêm trọng không?!”

Y Xuân lắc lắc đầu: “Không sao, chẳng đau gì cả. Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây!”

Dứt lời đột nhiên liếc thoáng qua Ninh Ninh, nàng hơi do dự: “Ninh Ninh... Chúng ta không thể mang em theo được... Vậy... em...”

Cô bé xinh đẹp đứng dậy khỏi tảng đá, đến trước mặt Y Xuân, trực tiếp quỳ xuống: “Tỷ tỷ, công tử, các ngài đã cứu mạng em, cũng như phụ mẫu tái sinh, Ninh Ninh nguyện ý cống hiến sức mình cho hai người. Mạng của em, từ nay về sau là của hai người. Nếu tỷ tỷ và công tử không cần, em sẽ tự tuyệt vậy.”

Y Xuân thoáng nhìn Dương Thận, y nhíu mày lắc đầu, dùng ánh mắt bảo nàng: Nó nói thật đấy.

Y Xuân đành nói: “Thôi được... Phiên em cùng chúng ta chạy trốn vậy. Mau lên, lập tức rời khỏi Đàm Châu.”

Nàng công Ninh Ninh lên, chạy thẳng về phía trước. Chưa được một đoạn, tựa hồ vết thương nứt toát, máu chảy ngày càng nhiều, nàng nghiêng rằng không rên một tiếng, trán lại đổ rất nhiều mồ hôi.

Ninh Ninh hé tay ra, trên tay nhơm nhớp, toàn là máu, máu của Y Xuân.

“Tỷ tỷ, vết thương của người đang chảy máu.” Cô bé thấp giọng, “Nên băng bó trước đã.”

Y Xuân khẽ nói: “Không sao, đừng lo.”

Dương Thận bắt lấy cánh tay Y Xuân, kéo nàng dừng lại, thế là động đến vết thương, nàng đau đến xém nhảy dựng lên.

Y cau mày, mặt tựa như đang cố kìm nén, lại giống như rất giận dữ, hạ giọng: “Mau để ta xem vết thương! Đừng cậy mạnh nữa!”

Y Xuân thở dài: “Không sao thật mà Dương Thận. Chúng ta đến nơi an toàn trước đã, bằng không gặp quan binh lại phải đánh nữa.”

Y đang định cưỡng chế ra tay, bỗng cả người cứng đờ nhìn Y Xuân, ánh mắt cả hai đều cảnh giác và lo lắng. Sau một lúc lâu, hai người chậm chạp xoay đầu lại.

Trong rừng có một chiếc xe ngựa vách quét sơn chậm rãi chạy đến gần, người đánh xe đội nón tre khoác áo dài, nhìn rất quen mắt.

Xe ngựa được quét hình chim én đang giương cánh bay ào đồ tía, trông rất sống động.

Ánh mắt Ninh Ninh đột nhiên sáng bừng.

Xe ngựa đến bên ba người, cửa xe nhẹ nhàng đẩy ra, trong có một công tử trẻ tuổi mặc trường bào màu tử đàn đang ngồi, mặt như quan ngọc, khí chất thanh nhã cao quý.

Yến Vu Phi.

Chàng ta thấp giọng: “Lên xe, ta đưa các người đến nơi an toàn.”

14. Q.1 - Chương 14

Sự gặp gỡ giữa con người với nhau thường chỉ được quyết định bởi một ánh mắt.

Khi trùng hợp, khi không cố ý sắp xếp. Nhưng vì có vô vàn loại người khác nhau trên thế gian, sự gặp gỡ ấy cũng theo đó mà thay đổi.

Tỉ như lúc Y Xuân gặp Ninh Ninh, chẳng qua cũng chỉ là vào một buổi chiều như bao ngày khác, nàng rảnh rỗi chả có việc gì làm, tiếp tục dạo hội chùa cùng Dương Thận, sau đó phát hiện một cô bé gầy trơ xương sắp chết đói ở góc đường.

Cô bé cuộn tròn mình trong một manh cỏ tranh bần thiu, trông như một con mèo nhỏ sắp trút hơi thở cuối cùng, chỉ có ánh sáng thi thoảng lóe lên nơi đáy mắt báo cho người ta biết rằng nó vẫn còn sống. Song, sống rất khắc khổ.

Nếu người mà cô bé gặp là Thư Tuyền, hẳn hẳn sẽ sai tiểu Nam Qua lột đôi giày tương đối sạch trên chân cô bé, sau đó thấy chết không cứu trước mắt bao người, thậm chí vừa quay đầu đã tìm có bán đi để kiếm tiền tiêu vặt.

Nếu đụng phải Yến Vu Phi, chàng ta đã vô cùng quen thuộc với cảnh người cơ cực chết đói đầu phố, chân mày sẽ không xao động, hờ hững tựa gió thoảng qua.

Cô bé ấy thật may mắn, vì người nó gặp là Y Xuân.

Thế nên cô bé được đưa về khách điểm, ngủ trên chiếc giường mềm mại, tất cả vết thương đều được dày công băng bó, tay Y Xuân không ngừng vuốt trán nó, giọng nhẹ nhàng: “Không sao rồi, em ngủ một chút trước đã. Tỉnh lại, mọi chuyện đều tốt đẹp cả thôi.”

Ninh Ninh ngoan ngoãn nghe lời, hẳn đã yên lòng.

Lúc tỉnh dậy, đã là hoàng hôn ngày thứ ba. Y Xuân đang sắc thuốc cho cô bé trong phòng, gió lọt qua cửa sổ mang theo vị ẩm ướt, thoang thoang hương hoa đào.

Ninh Ninh nhìn bóng lưng bận rộn của nàng, bỗng cất tiếng: “Người tên gì?”

Y Xuân bất thành linh xoay đầu lại, thấy đôi mắt sáng như sao trời của cô bé, nhìn kỹ thì nó khá xinh, nhưng đôi mắt kia quá sáng, chẳng giống người sắp chết tẹo nào.

Nàng cười, bảo: “Ta là Cát Y Xuân, còn một vị sư đệ Dương Thận nữa, ở phòng cách vách. Bọn ta gặp em ở hội chùa. Bị thương nhiều như này, có kẻ bắt nạt em à?”

Ninh Ninh trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Cha mẹ em thiếu tiền người khác, không thể trả nợ liền mang em đi bán. Người ta phạt ý em không chịu tiếp khách, thế là đánh.”

Cảnh đời cơ cực cũ rích đó lại luôn tạo được sự đồng cảm và lấy nước mắt của mọi người. Giọng nói bình thản càng khiến người ta khắc khoải.

Y Xuân chẳng thốt lên nổi một lời.

“Em là Ninh Ninh, đa tạ ơn cứu mạng của người.” Ninh Ninh khấu đầu hai lần với nàng trên giường, “Em cùng đường rồi, xin tỷ tỷ thu nhận.”

Tình huống này là loại mà Y Xuân không giỏi ứng phó nhất, tuy lòng rõ rằng xuất môn lịch luyện không nên vác theo một gánh nặng, nhưng lời cự tuyệt cũng chẳng phải thứ có thể nói ra một cách dễ dàng đến thế.

Đương lúc khó xử, bên ngoài bỗng vang lên một tràng tiếng bước chân nhốn nháo, liền theo sau, cửa bị ai đó mở vội, giọng Dương Thận hơi hoảng hốt: “Sư tỷ! Có chuyện lớn rồi!”

Y phóng vào như một cơn gió, thấy Ninh Ninh đang quỳ trên giường thì không khỏi sửng sốt, song không có thời gian để ý đến cô bé, giơ tờ giấy trong tay lên: “Tỷ bị truy nã!”

Y Xuân khiếp sợ: “Bị... bị truy nã?!”

Nàng nhận tờ giấy kia, hóa ra đó là một tờ cáo thị, trên đây vẽ một nữ tử tóc rối bù, khuôn mặt giống mình bảy tám phần, mép dưới còn viết một hàng chữ đỏ chấn động lòng người: Giết người bỏ trốn, ai nắm rõ tình hình đến bẩm báo chi tiết, trọng thưởng.

Nàng sợ hãi đến mức cảnh vật trước mắt biến thành màu đen, lảo lảo: “Giết người... bỏ trốn? Ta giết ai chứ?”

Dương Thận vội nói: “Tỷ còn nhớ cô tiểu thư Tiêu Dao môn kia không? Ta dò la được rằng, vài ngày trước nàng ta đột ngột bị ai đó giết hại, chẳng hiểu tại sao mà đám Tiêu Dao môn ấy đồng loạt đổ tội lên đầu tỷ! Trước mắt chúng đã báo quan, chưởng quầy vừa khai tỷ ra, quan binh sắp đến rồi!”

Sắc mặt Y Xuân trắng bệch: “Nhưng... vô duyên vô cớ vu oan thế ư? Không có bằng chứng mà? Quan phủ không điều tra rõ ràng à?”

“Trước giờ quan phủ rất một bọn ‘có tiền có thể sai quỷ xay cối(1)’, ai quan tâm tới sống chết của một kẻ dân đen như tỷ chứ! Đừng bàn luận những chuyện này nữa, tỷ mau che mặt lại, tìm đường nhỏ vắng vẻ trốn đi!”

(1): có tiền mua tiên cũng được.

Dương Thận thúc nàng một cái.

Y Xuân vò vò đầu hòng khiến mình bình tĩnh lại.

Nàng xông đến phía cửa sổ, thò đầu ra quan sát chốc lát, quả nhiên Dương Thận không gạt nàng, dưới khách điểm đầy quan binh, chưởng quầy đang trao đổi với tên sai dịch dẫn đầu, thường xuyên ngẩng đầu nhìn vào khách phòng bọn họ.

Nàng đóng sầm cửa sổ lại, cầm bọc hành trang lên, nói: “Dương Thận, đệ đưa Ninh Ninh đi đi. Chúng ta tập hợp ở khoảng rừng nhỏ sau chùa Khai Phúc.”

“Ninh Ninh?” Dương Thận nhất thời chưa kịp làm rõ người có cái tên xa lạ này là ai, Y Xuân sớm đã một cước đá văng cửa phòng, cứ thế mà phát cờ giống trống xông ra ngoài.

“Sư tỷ!” Y vội quát một tiếng, nàng điên rồi ư?! Cứ lao ngang ra vậy à?

Song y cũng hiểu được ý của Y Xuân, tuy trên lệnh truy nã không có Dương Thận y, nhưng vì tranh công, tên chưởng quầy kia nhất định sẽ khai luôn y ra, nàng xông ra trước để nhiễu loạn tầm mắt bọn chúng, bản thân mới có thể đưa con nhóc kia tìm đường trốn được.

Dù cho ngàn vạn lần không muốn, y vẫn nghiêng rằng một tay nhắc Ninh Ninh lên, nhanh chóng phi ra cửa, nhìn xung quanh để chắc chắn rằng trên hành lang không có quan binh tiến tới, bấy giờ liền đẩy cửa sổ hậu viện nhảy ra ngoài.

Ninh Ninh bị y vác trên tay bỗng nhắc khẽ: “Công tử cẩn thận sau lưng.”

Chẳng cần cô bé nói, Dương Thận đã nghe được tiếng bước chân đông đảo phía sau, hóa ra hậu viện cũng có quan binh trấn giữ. Y xé tay áo, che kín mặt lại, chân tung cước, một trận bụi đất bốc lên, tạm thời ngăn được đám lính này.

“Che mặt người lại!” Y vội quát.

Hai tay cô bé duỗi ra, bổ nhào vào lòng y, mặt chôn trước ngực.

Dương Thận không khỏi sững sờ, đương lúc tình hình nguy ngập, y không thể quở trách hay đẩy nó ra, chỉ đành làm ngơ, siết chặt lưng áo cô bé, rút bội kiếm.

Dựa vào công phu bây giờ của y, việc đẩy lùi vài tên quan binh không phải vấn đề gì to tát, chỉ lo cho bên phía Y Xuân, nàng xông ngang ra thế, chẳng biết có tội càng thêm tội không? Vừa xuất môn lịch luyện đã gặp chuyện lạ lùng này, chẳng thể không nói là xui xẻo.

Dương Thận chạy thật xa, xác định sau lưng không còn tên lính nào đuổi theo, bấy giờ mới dừng trong một ngõ nhỏ, kéo Ninh Ninh xuống.

“Người cũng thấy đấy, hiện giờ chúng ta bị truy nã, tự thân khó giữ, đừng nói đến việc phải chăm sóc người. Người rời khỏi đây một mình vậy.”

Dứt lời, y lấy hai đĩnh bạc vụn từ hà bao ra: “Cầm này, chí ít sẽ không bị đói.”

Cô bé không nhận, quỳ nửa người trên mặt đất, ngược đầu lên nhìn y, dáng người mỏng manh như sẽ bị đập nát ngay lập tức.

“Em không còn chỗ để đi.” Cô bé thấp giọng.

Dương Thận nhíu mày: “Người không hiểu ta nói gì à?”

Ninh Ninh bình tĩnh nhìn y, chậm chậm đứng lên, khẽ nói: “Em cùng đường rồi. Thà rằng theo các ngài vong mạng thiên nhai(2).”

(2): bỏ mạng nơi chân trời.

Nhảm nhĩ! Dương Thận không có lòng tốt như Y Xuân, phải tay bỏ đi.

Sau lưng truyền đến những tiếng động bất ổn, y xoay người cực nhanh, đưa tay ngăn lại thân hình yếu ớt đang tự lủi vào tường. Sức cô bé rất lớn, Dương Thận phải lùi hai bước mới đứng vững được, lòng thầm ngạc nhiên.

Cô bé tựa vào cánh tay y, thần sắc bình thản nhưng thân thể run rẩy như một con mèo nhỏ lạc đường.

Nó bình tĩnh nhìn y, vẫn câu nói đó: “Em cùng đường rồi, ngài đi, em sẽ chết.”

Y Xuân hồ như muốn ngang nhiên khiêu khích uy nghiêm của quan phủ, lao thẳng từ trên lầu xuống.

Chưởng quầy thấy một pha chớp mắt này của nàng, cảm liền rút xuống. Nàng khẽ tung một đá vào cái bụng mập mạp của ông ta, giễu cợt: “Một cước này xem như là tiền thuê phòng vậy!”

Ông ta lập tức lăn ra ngoài như một trái bóng da.

Quan binh cùng xông lên vây nàng ở giữa, nhất thời đao quang kiếm ảnh, đánh đến là dữ dội.

Y Xuân chẳng sợ hãi gì, giữa vòng vây tả xung hữu đột, động tác nhẹ nhàng như chim én, thỉnh thoảng đao kiếm không có mắt chém trúng nàng, máu thấm vào y phục nhỏ xuống đất, tựa như một đoá mai đỏ.

Đổ máu trái lại khiến động tác nàng càng nhanh gọn hơn, nhấc chân gạt một tên lính đối diện ngã xuống đất, thấy kẻ hở đã tháo chạy ra khỏi khách điểm.

Bản lĩnh chạy trốn của nàng không kém, rẽ trái chui vào một con ngõ nhỏ, lượn phải tiến vào một hộ gia đình, cả bọn quan binh rất nhanh đã bị xoay đến hoa mắt, tìm không thấy nàng nữa.

Một đường hữu kinh vô hiểm, cuối cùng nàng đã chạy đến khoảnh rừng sau chùa Khai Phúc. Dương Thận và Ninh Ninh một đứng một ngồi đợi nàng.

“Sư tỷ!” Dương Thận vội vàng xông lên đón, thấy trên người nàng loang lổ máu, lòng không khỏi kinh hãi, “Bị thương có nghiêm trọng không?!”

Y Xuân lắc lắc đầu: “Không sao, chẳng đau gì cả. Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây!”

Dứt lời đột nhiên liếc thoáng qua Ninh Ninh, nàng hơi do dự: “Ninh Ninh... Chúng ta không thể mang em theo được... Vậy... em...”

Cô bé xinh đẹp đứng dậy khỏi tảng đá, đến trước mặt Y Xuân, trực tiếp quỳ xuống: “Tỷ tỷ, công tử, các ngài đã cứu mạng em, cũng như phụ mẫu tái sinh, Ninh Ninh nguyện ý cống hiến sức mình cho hai người. Mạng của em, từ nay về sau là của hai người. Nếu tỷ tỷ và công tử không cần, em sẽ tự tuyệt vậy.”

Y Xuân thoáng nhìn Dương Thận, y nhíu mày lắc đầu, dùng ánh mắt bảo nàng: Nó nói thật đấy.

Y Xuân đành nói: “Thôi được... Phiền em cùng chúng ta chạy trốn vậy. Mau lên, lập tức rời khỏi Đàm Châu.”

Nàng công Ninh Ninh lên, chạy thẳng về phía trước. Chưa được một đoạn, tựa hồ vết thương nứt toát, máu chảy ngày càng nhiều, nàng nghiêng rằng không rên một tiếng, trán lại đổ rất nhiều mồ hôi.

Ninh Ninh hé tay ra, trên tay nhơm nhớp, toàn là máu, máu của Y Xuân.

“Tỷ tỷ, vết thương của người đang chảy máu.” Cô bé thấp giọng, “Nên băng bó trước đã.”

Y Xuân khẽ nói: “Không sao, đừng lo.”

Dương Thận bắt lấy cánh tay Y Xuân, kéo nàng dừng lại, thế là động đến vết thương, nàng đau đến xém nhảy dựng lên.

Y cau mày, mặt tựa như đang cố kìm nén, lại giống như rất giận dữ, hạ giọng: “Mau để ta xem vết thương! Đừng cạy mạnh nữa!”

Y Xuân thở dài: “Không sao thật mà Dương Thận. Chúng ta đến nơi an toàn trước đã, bằng không gặp quan binh lại phải đánh nữa.”

Y đang định cưỡng chế ra tay, bỗng cả người cứng đờ nhìn Y Xuân, ánh mắt cả hai đều cảnh giác và lo lắng. Sau một lúc lâu, hai người chậm chạp xoay đầu lại.

Trong rừng có một chiếc xe ngựa vách quét sơn chậm rãi chạy đến gần, người đánh xe đội nón tre khoác áo dài, nhìn rất quen mắt.

Xe ngựa được quét hình chim én đang giương cánh bay ào đỏ tía, trông rất sống động.

Ánh mắt Ninh Ninh đột nhiên sáng bừng.

Xe ngựa đến bên ba người, cửa xe nhẹ nhàng đẩy ra, trong có một công tử trẻ tuổi mặc trường bào màu tử đàn đang ngồi, mặt như quan ngọc, khí chất thanh nhã cao quý.

Yến Vu Phi.

Chàng ta thấp giọng: “Lên xe, ta đưa các người đến nơi an toàn.”

15. Q.1 - Chương 15

Đêm không trăng, Dương Thận dù có trở mình trên giường như nào cũng không ngủ được.

Y là người rất sợ bóng tối. Được biết, gia đình y bị kẻ thù giết trong một đêm u ám lặng như tờ. Từ đấy, trong một quãng thời gian dài, khi ngủ y đều phải chong đèn.

Tiếng gió ghen ngào, cứ như có một bàn tay khe khẽ vỗ lên khung cửa sổ. Rốt cuộc y cũng thấp nển, nhìn ánh lửa mà hết cả cơn buồn ngủ.

Đầu giường vắt một chiếc khăn thấm mồ hôi, chất vải không tốt cho lắm, đã hơi cũ, ngả vàng đôi chỗ. Trái lại, mặt khăn được thêu hoa văn hình đám mây rất khéo, thoạt nhìn có vẻ râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Dương Thận đưa tay ve vuốt, triều mền buộc vào đai lưng.

Đây là chiếc khăn mà mẹ Y Xuân tặng y trước khi xuống núi. Cả nhà họ rất tốt, thiết nghĩ cũng chỉ có một gia đình ấm áp như thế mới có thể nuôi dưỡng nên người một cô gái tốt như Y Xuân. Nhìn nụ cười hiền hậu của mẹ Y Xuân, y cứ nhớ đến mẹ mình, chiếc khăn lau mồ hôi kia dường như do chính tay mẹ y trao tặng, khiến lòng y vô cùng ấm áp.

Ngoài cửa sổ bỗng truyền đến tiếng bước chân khe khẽ, có hơi lộn xộn, tựa hồ đang trốn tránh gì đó.

Dương Thận hơi thở tắt nển, chỉ thấy một cái bóng mảnh khảnh lóe lên từ cửa sổ.

Y nhún người, bay nhanh ra mở cửa, vừa khéo đâm vào cái bóng ấy. Hình như “nó” bị dọa đến hoảng hốt nên vội vàng lùi về sau, vô thanh vô tức nhún người lướt qua bồn thược dược.

Dương Thận lạnh lùng quát: “Ai!” Đoạn ra tay bắt lấy nó.

Cái bóng ấy không lên tiếng, ngập ngừng so vài chiêu với y, đại khái là phát hiện mình không phải đối thủ, mũi chân điểm một cái, có ý tháo chạy.

Bất thành linh nó lại bị y bắt lấy lưng áo, lực tay hơi lớn, chỉ nghe “rẹt” một tiếng, vài phần lưng bị kéo rách.

Là con bé ấy?!

Dương Thận thoáng sửng sốt, lại thấy nó vẫn định chạy, chẳng màng tới quần áo nhếch nhác. Mắt thấy mái tóc dài của nó rối tung sau lưng, y chẳng chút thương hương tiếc ngọc mà giật ngược, con bé khóc toáng lên, rụt nửa người lại, ngẩng đầu nhìn y tựa như van nài.

Gương mặt xinh xắn đáng yêu, là Ninh Ninh.

Cô bé khẽ nói: “Xin ngài, bỏ em ra.”

Dương Thận sớm đã nghi ngờ thân phận đặc biệt con bé, giờ thấy nó giả ma giả quỷ thân thủ bất phàm há có lý nào lại buông tha, lập tức lạnh nhạt hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai? Muốn làm gì?”

Con bé rưng rưng nói: “Em... chỉ không ngủ được nên ra ngoài hóng gió, công tử cũng nửa đêm chưa ngủ đấy thôi? Buông tay ra đi ạ, ngài làm em đau.”

Dương Thận dứt khoát cuộn mớ tóc dài của nó trên tay mình thành vài vòng, điềm nhiên buông lời: “Chỉ bằng giờ ta dẫn ngươi tới chỗ Yến công tử hỏi thử xem.”

Con bé quả nhiên sợ hãi, ôm cứng cánh tay y như một con thú nhỏ sắp chìm vào nước, run rẩy đến tận cùng.

“Em... Chính em cũng không muốn thế này, nhưng cha bị người ta giam lỏng, em thực sự bị ép buộc.”

Dương Thận “À” một tiếng, nói: “Vậy ngươi trình bày mình bị ép phải làm việc gì xem.”

Nó run giọng: “Em không nói được! Em biết công tử và tỷ tỷ đều là những người rất tốt, em tuyệt sẽ không hại hai vị. Xin công tử tha cho em!”

Tiếc rằng con bé có khóc lóc van xin đến thế nào đi nữa, y cũng chẳng mềm lòng. Dương Thận không có lòng tốt như Y Xuân, trên một phương diện nào đó, y khá là cay nghiệt.

Ninh Ninh quả thật chẳng còn cách nào khác, chợt nghe cách đẩy không xa truyền đến tiếng bước chân, Dương Thận nắm tóc con bé, đang định lách vào bóng râm để tiếp tục truy hỏi, chẳng ngờ nó rên to một tiếng, thở hổn hển: “Ừm! Cậu... Xin cậu, nhẹ một tý!”

Dứt lời, cả người như không xương, lủi nhanh vào lòng y.

Y muốn đẩy ra, con bé lại áp sát mặt vào tay y, một kiểu dụ dỗ, nũng nịu vô cùng kêu gọi.

Dương Thận đang định vận sức, chợt nghe giọng nói của Nại Nại vang lên trước mặt: “Ấy dà! Quá nửa đêm rồi, hai người còn làm gì thế?! Muốn vụng trộm thì nên tìm một chỗ tiện tiện mà làm chứ!”

Y lập tức phản ứng, vừa thẹn vừa giận, hai má như bị lửa thiêu, tay dùng lực vỗ lên vai Ninh Ninh, bàn tay lại cảm thấy nhộp nháp, tanh tanh.

Là máu?!

Ninh Ninh rên một tiếng đau đớn, đột ngột ôm chặt y, hai chân như rắn bám vào lưng y.

Nại Nại vội vã xoay mặt chạy khỏi đây, lẩm bẩm: “Nhìn cậu ta chả giống người tốt, quả nhiên nhân phẩm tồi thật! Ôi ôi, mắt mình nhòe phải mấy thứ dơ bẩn rồi!”

Ninh Ninh không khỏi cười hất một tiếng, giọng run run: “Công tử, cậu không nên ép em. Cậu nhìn bộ dạng của em bây giờ đi, nếu hô hoán lên, chỉ e sẽ chẳng tốt lành gì cho danh dự của công tử. Sự tỷ cậu mà biết, chẳng rõ sẽ như nào nhỉ?”

Dương Thận giận dữ, giơ tay muốn tát nó, con bé lại trườn xuống đất, nhanh chóng giựt khăn thấm mồ hôi giắt trên thắt lưng y nhét vào ngực áo.

“Nếu cậu nói ra chuyện tối nay gặp em, em sẽ có ngay một câu chuyện hấp dẫn hơn muốn kể cho sư tỷ cậu nghe đấy.”

Con bé ha ha cười nhẹ: “Dù gì cũng có kẻ trông thấy việc tốt giữa chúng ta rồi, muốn giấu cũng chả được. Tiếc cho cậu thích người như vậy, người lại sắp nghĩ cậu là một kẻ xấu xa.”

Dương Thận không tiếp lời, bình tĩnh nhìn nó. Gương mặt y vốn đều giả, giờ thật sự âm trầm đến nỗi khiến người ta thấy sợ.

Ninh Ninh gượng cười: “Chẳng bằng cậu và em đều ra về đêm nay chưa từng gặp đối phương. Nếu không, em lập tức đưa chiếc khăn thấm mồ hôi này cho sư tỷ cậu, cậu thử đoán xem, tỷ ấy biết chuyện đôi ta lưỡng lự tương duyệt sẽ có phản ứng như nào? Chắc cũng chả buồn bả gì lắm nhỉ?”

Con bé thấy Dương Thận vẫn im lìm như trước, ánh mắt lạnh lùng, nghĩ y sẽ nảy ra sát ý, không khỏi lùi một bước.

Y lại chấp tay sau lưng, hờ hững nói: “Người sẽ không nói ra điều này, vì người bị thương. Nếu quây lớn chuyện, ta chẳng qua chỉ bị gán danh phong lưu, còn người, đến cái mạng nhỏ e rằng cũng chẳng còn.”

Nó chẳng ngờ vị thiếu niên trong treo này lại chẳng thèm quan tâm, không kìm được mà run cả người.

Y tiếp: “Ta kệ người có ân oán gì với Yến Vu Phi, nhưng nếu kiếm chuyện với ta và sư tỷ, ta tuyệt chẳng bỏ qua cho người. Sư tỷ quan tâm người thật lòng, ta không muốn nàng ấy cảm thấy mình đã nhìn lầm một kẻ bụng dạ khó lường. Người đi đi, tự mà lo liệu.”

Ninh Ninh kinh ngạc nhìn y xoay người bước đi, bỗng ma xui quỷ khiến lại giơ khăn lên: “Vây... chiếc khăn này, trả cậu.”

Y lạnh nhạt nói: “Đã bị người động phải, hẳn rồi, ta không nhận.”

Nó không khỏi cảm lạnh.

Thật vậy, hôm sau Ninh Ninh đến thăm Y Xuân, Dương Thận nhìn thấy con bé vẫn như cũ, chẳng có phản ứng gì lạ.

“Ninh Ninh, ngủ ở đây không quen à? Sắc mặt khó coi quá.” Mặt Y Xuân vẫn trét đầy thuốc, ân cần hỏi han.

Nó cười gượng: “Chỉ là ban đêm gió to quá, ngủ không yên thật ạ.”

Thương thế trên vai vẫn đau ê ẩm, chẳng biết trên ngân châm của Yến Vu Phi tẩm loại độc nào, nó đã nuốt hai viên Giải Độc Hoàn, chỉ cảm thấy hiệu quả không rõ ràng, chỗ bị thương vừa đau vừa tê, cả cánh tay hơi khó điều khiển theo ý muốn. Tuy nó sốt ruột, song chẳng có cách gì.

Nại Nại bưng chén vào đổi thuốc cho Y Xuân, nghe con bé nói thế thì không khỏi hừ lạnh một tiếng, quét một ánh mắt khinh thường tặng Dương Thận, lẩm bẩm: “Cả đêm làm chuyện chẳng tốt đẹp gì, vậy mới ngủ không được ấy chứ!”

Y Xuân ngạc nhiên hỏi: “Nghĩa là sao?”

Nại Nại bĩu môi, rì rầm: “Hại tôi tia trúng mấy thứ bản thủ, sau này mà có bị đau mắt hột sẽ tính sổ với các người... Còn cô sư tỷ này, rảnh rồi thì dạy dỗ sư đệ nhà mình đi, tuổi hãy còn nhỏ, tương lai lắm đường lạc lối thì sao?”

Y Xuân nhìn Dương Thận, sắc mặt y không tốt, cúi đầu chẳng nói gì.

Thế nên nàng cười, bảo: “Không đâu, Dương Thận là người tốt, nó sẽ không làm việc xấu.”

Dương Thận cầm tay Y Xuân, ra sức nhéo một cái.

Thương thế của Y Xuân hoàn toàn khỏi là chuyện của hai mươi ngày sau.

Trong hai mươi ngày này, nàng chẳng những phải chịu đựng Nại Nại bôi trét đủ thứ kỳ dị trên tay chân mặt mình, mà còn bị xem là tượng gỗ, nhiều lần bị cô ta và Mộc Mộc gỡ tóc ra rồi buộc lại, thử vô số kiểu búi khác nhau.

Hai mươi ngày này quả thực như sống dưới địa ngục, rốt cuộc bây giờ cũng đã được giải thoát.

Lúc Dương Thận đến tìm, Y Xuân vừa rửa mặt xong, tóc và y phục đều được Nại Nại chuẩn bị cho, nàng chẳng được phép ý kiến gì.

“Nại Nại, tay áo của bộ y phục này rộng quá đi, không tiện cử động.”

“Nại Nại, không có đai lưng, ta chẳng thể nhét kiếm vào được, thêm đai vào được không?”

“Nại Nại, đôi giày này chẳng thoải mái gì cả, gang bàn chân đau muốn chết.”

Mỗi câu phàn nàn của Y Xuân đều bị Nại Nại đáp lại bằng một lời duy nhất: “Vây mới đẹp, quen rồi thì ổn thôi.”

Sao nàng có thể quen cái kiểu ăn mặc rườm rà này chứ! Y Xuân sờ cái đầu chẳng biết đã được búi thành kiểu gì, chỉ thấy thoáng cái nó sẽ lỏng ra, Nại Nại lại cứ bảo đây là kiểu thịnh hành, thích hợp với khuôn mặt nàng.

Thích hợp hay không chẳng biết, nàng chỉ thấy cả người cứ như bị một sợi thừng vô hình trói lại, chẳng dễ chịu chút nào.

Nại Nại bưng chậu nước rửa mặt lên, nói: “Cô đừng sờ nữa, động tác của nữ nhân phải nhỏ nhẹ nhã nhặn, cầu thả thế kia y như đàn ông.”

Y Xuân nghiêm túc ngoái đầu nhìn cô: “Ta chỉ có một câu hỏi. Ta biến thành thế này, vẫn có thể luyện võ, đánh nhau chứ?”

Người này đúng là A Đẩu đỡ không nổi tường(1), Nại Nại mệt mỏi trút một hơi: “Tôi thực sự chưa từng thấy đứa con gái nào như vậy... Võ công và dung mạo, cái nào quan trọng hơn?”

(1): người vô năng, không thể dạy dỗ được.

Ngẩng đầu thấy Dương Thận chấp tay mỉm cười, tựa khung cửa ngóng vào trong, cô nói: “Cậu cũng vào khuyên sư tỷ cậu đi, chẳng lẽ nó là đứa cuồng võ à?”

Y Xuân nâng búi tóc run rẩy bầy đứng lên, vô tội nhìn Dương Thận, lẩm bẩm: “Dương Thận à, ta thấy choáng đầu căng não, khó chịu toàn thân. Có thể đổi về y phục và giày như trước không?”

Dương Thận có chút kích động, ngẩng nàng tỉ mỉ.

Y Xuân vốn rất đen, đen tới da bóng loáng như than, tuy ngũ quan cũng tạm ổn nhưng đến nay vẫn vô duyên với hai chữ “xinh đẹp”.

Giờ không trắng như ngọc, song lại hơn trước kia nhiều lần, nước da khỏe mạnh, ngũ quan cân đối, đầy ý vị của một cô gái ở tuổi mười lăm rực rỡ sáng lạn.

Vàng trán cao, giờ đây mái tóc dài được buộc cả về phía sau và búi gọn gàng, rất hợp với khí chất nhanh nhẹn của nàng, phối với la quần màu hồng cánh sen lại như khoác thêm hơi thở nho nhã, thật khiến mắt người ta bừng sáng.

Dù chẳng phải đại mỹ nhân, nhưng có thể ví bằng bốn chữ oai hùng hiên ngang.

Thấy dường như nàng đang nhìn mình chờ giúp đỡ, y cười bảo: “Sư tỷ mặc cái gì cũng đẹp cả.”

Y Xuân bất đắc dĩ kéo kéo váy: “Không quen cho lắm.”

“Quen cái gì?” Giọng nói mang ý cười của Ninh Ninh vang lên ngoài cửa sổ, gương mặt chứa nét cười mỉm chỉ của nó chồm ra, thấy dáng vẻ mới mẻ của Y Xuân cũng sững sốt, dường như khác xa với cô nương lồi thối trong ấn tượng của nó.

Tỷ ta... hình như trắng hơn nhiều?

“Cách ăn mặc của tỷ tỷ hôm nay rất đẹp.” Con bé rất thành ý khen tặng.

Như cố ý, lại giống vô tình mà ánh mắt nó lướt trộm qua Dương Thận, ánh mắt y không rời khỏi Y Xuân dù chỉ trong thoáng chốc, vừa chăm chú vừa chân thành.

Ninh Ninh bỗng thấy rất bức mình.

Yến Vu Phi nghe báo rằng thương thế Y Xuân đã khỏi hẳn, cố ý dừng sự vụ bận ngập đầu lại, chừa ra chút thời gian chiều đến thăm nàng.

Vì thấy Y Xuân thay đổi quá nhiều, chàng ta băn khoăn đôi chút: “Thị nữ to gan lại vô lễ, Cát cô nương chớ để trong lòng.”

Y Xuân cười xòa đáp hai câu trả lễ chàng ta, chẳng gì ngoài ý cảm tạ ơn gã tương cứu và thu nhận. Loại khách sáo giang hồ này nàng vẫn chưa sành sỏi, cảm thấy làm thế rất mệt nên dứt khoát buông lời: “Yến công tử đã cứu chúng ta, sau này có chuyện gì cần giúp thì cứ nói.”

Ân tam thúc đội nón tre đứng cạnh hiềm vì nàng nói chuyện thô lỗ, không khỏi liếc nàng thêm một cái. Y Xuân hồn nhiên không nhận ra.

Yến Vu Phi cười nhẹ: “Cô nương khách khí rồi, đều là người giang hồ, gặp chuyện khó khăn thì khắp nơi chi viện cũng là lẽ thường. Hôm nay đến đây, ta còn có một tin tốt muốn báo với cô nương.”

Tin tốt? Nàng sững sốt đôi chút.

Yến Vu Phi nói: “Cáo thị truy nã cô nương bỗng bị hủy, hung phạm đã bị tróc nã quy án vào hai ngày trước. Vị “công tử” kia cường đoạt rất nhiều thiếu niên và nam tử về nuôi trong phủ, trong đó có người đã có hôn ước. Vị hôn thê ấy cực khổ tìm đến đây, thỉnh cầu Tiêu Dao môn không được liền thừa dịp đêm hôm lên vào giết ả. Giờ án kia đã được phá, nỗi oan của cô nương đã được rửa sạch, chẳng phải nên vui mừng sao?”

Y Xuân quả thật hơi giật mình, trước đây Tiêu Dao môn cấm mãi không buông rằng nàng giết vị “công tử” kia, quan phủ bị chúng mua chuộc, chẳng hỏi rõ ngọn nguồn đã đến tróc nã. Giờ chuyển thái độ nhanh thế này, hung phạm lại ở đâu mà chui ra vậy?

Dương Thận nói: “Đa tạ Yến công tử đã lo liệu, thay sư tỷ ta giải nỗi oan.”

Y Xuân tỉnh ngộ, thấy vẻ mặt Yến Vu Phi như cười như không, lập tức hiểu rằng hóa ra là gã đứng sau lưng thúc đẩy, chẳng biết dùng thủ đoạn gì mà tra được hung phạm.

Yến Vu Phi từ tốn nói: “Yến mỗ không dám kể công, việc này toàn do Ân tam thúc đi điều tra cả. Cuối cùng cũng đã giải oan được cho Cát cô nương.”

Dừng một chút, lại cất lời: “Yến mỗ quả thực có việc muốn nhờ nhị vị, mong nhị vị thu xếp sự vụ, chừa ra một ít thời gian nghe ta nói một lời.”

16. Q.1 - Chương 16

Mộc Mộc và Nại Nại cùng lui xuống, Ninh Ninh cũng đã tránh mặt từ sớm. Ân tam thúc đóng cửa lại, khoanh tay trông cửa, nón tre cúi thấp.

Bầu không khí hơi kỳ lạ, Dương Thận không khỏi nghiêm mặt lại, lòng biết người này không yêu cầu thì thôi, song nếu đã lên tiếng thì chắc chắn khó mà thực hiện được.

Gã ta tương trợ một phen cũng chẳng phải quang minh chính đại như những lời thốt ra từ miệng mình, phàm là người lẫn lộn giữa đời, tất thấy đều đặt lợi ích lên trước nhất.

Không tìm được mà nhìn về phía Y Xuân, nàng rõ ràng không quen, cũng chẳng thích những tình huống kiểu này, đôi mày xinh nhíu lại.

“Từ lúc ta và Cát cô nương sơ ngộ ở y quán trấn Hiền Đức, đến giờ cũng đã hơn một tháng. Cô nương có còn nhớ tình huống ngày đó không?” Yến Vu Phi bỗng thốt lên một câu lạ lùng.

Chàng ta không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc Y Xuân không khỏi “Ồ” lên một tiếng, bừng tỉnh đại ngộ: “Đúng rồi! Người ở y quán hôm ấy là anh! Ta nói sao mà quen mắt đến thế.”

Yến Vu Phi cười cười, lại tiếp: “Ngày đó ta bị kẻ khác truy sát, người trúng kỳ độc, may mà có Khuư đại phu chữa trị đúng cách, bằng không đã khó mà sống được. Mang danh Yến môn ra ngoài khó tránh khỏi

bọn xấu, song mấy tên điên mà ta gặp phải lại khó chơi một cách lạ lùng, từ Mạc Bắc truy sát đến tận Đàm Châu, mấy lần hung hiểm bị chúng đạt được mưu đồ, nếu không có Ân tam thúc thì nay đã không thể nói chuyện cùng nhị vị rồi.”

Hai người họ không đáp lời, chờ chàng ta đề cập đến phần quan trọng nhất.

Quả nhiên, gã cũng chẳng dài dòng, lập tức trình bày yêu cầu của mình: “Yến mỗ có sự vụ quan trọng, không thừa thải tôi tớ biết võ bên người, thân thủ nhị vị bất phạm, lại là đệ tử danh môn, bởi thế ta mặt dày khấn cầu nhị vị tạm ở lại biệt viện, lâu thì hai tháng, chậm khoảng mười ngày, tuyệt không giữ nhị vị ở lại quá lâu.”

Yêu cầu này không quá đáng, vượt xa dự đoán của Dương Thận, y cứ tưởng người này có ý lôi kéo mình. Năm gần đây, phạm vi thế lực của Yến môn được mở rộng tương đối lớn, thu nạp rất nhiều người nhập môn, y vốn còn đang chuẩn bị cơ từ chối uyển chuyển.

Gã Yến nhị thiếu này, thật sự chẳng phải kiểu người đơn giản. Giờ đây thời cơ chưa chín muồi, gã biết nếu lôi kéo ngay thì hẳn sẽ bị cự tuyệt, chỉ bằng lấy lùi làm tiến, trước tiên giữ hai người họ bên mình, vẫn còn nhiều thời gian để thực hiện mưu đồ.

Ý kiến cá nhân của Dương Thận chẳng là gì, mấu chốt là ở Y Xuân, chỉ cần nàng động lòng muốn ở lại, thế đã tương đương với việc Dương Thận cũng ở lại.

Y cân nhắc kỹ càng, vừa định lên tiếng đã nghe Y Xuân sáng khoái đồng ý: “Được thôi, việc nhỏ mà. Kể truy sát anh là ai?”

Nàng quả nhiên đến nghĩ cũng chẳng thêm, cứ thế mà ứng tiếng. Dương Thận dứt khoát ngậm miệng lại.

Yến Vu Phi gật nhẹ đầu với nàng, cảm tạ lời đồng ý sáng khoái ấy: “Việc này nói ra thì rất dài. Những năm gần đây, Yến môn chúng ta có ý tăng thêm môn hạ, hợp tác với rất nhiều môn phái của Trung Nguyên, thời gian qua chung sống hòa bình. Năm kia, đại ca của ta đến Du Châu – Ba Thục bàn bạc việc hợp tác với Vạn Hoa phái, lại ra quân bắt lợi lọt vào trận ám sát của đối phương, đời phải của đại ca bị chặt mất, may mà còn giữ được mạng, phụ thân ta vì thế giận dữ, giam lỏng hơn mười tên môn hạ của Vạn Hoa phái. Từ đó, Ba Thục Vạn Hoa lại cấu kết với những môn phái khác gây hấn với Yến môn khắp nơi, ngày đó ở trấn Hiền Đức, ta trúng độc cũng có nguyên nhân từ Ba Thục Vạn Hoa. Người Ba Thục có sở trường chế độc ám sát, khó lòng phòng bị, lần này xuất môn ta cũng đau đầu gấp bội, thế nên khấn cầu nhị vị tạm thời ở lại đây, đợi sự vụ xong xuôi, tại hạ tất sẽ tặng hậu lễ, tuyệt không khinh mạn.”

Kỹ năng giao tiếp của người này đúng là cao siêu, chỉ không cẩn thận một chút đã bị gã quán vào.

Xem ra, tình huống thật sự hẳn là Yến môn có ý thôn tính thế lực cả vùng Ba Thục nhưng vấp phải chống đối, Yến môn chủ tức giận vì con trai mình bị thương nên đại khai sát giới, song chẳng những không hàng phục được họ mà còn dẫn đến sự chống đối lớn hơn.

Thế thì, có lẽ Ninh Ninh và Vạn Hoa không tránh khỏi có liên quan, là kẻ được phái đến để ám toán Yến Vu Phi. Tiếc rằng bản lĩnh không bằng người ta, trái lại đã lộ chân tướng trước. Với sự tháo vát của Yến Vu Phi thì chẳng thể nào không tra ra được thân phận của Ninh Ninh, gã ta không vạch trần, hiển nhiên đã giữ lại thể diện cho hai người họ.

Dương Thận không khỏi âm thầm gật đầu, khen người này chơi đẹp. Cứ thế, họ lại mang ơn gã nhiều hơn, sau này chỉ e không thể đong đếm được, hẳn phải trả một khoản lớn.

Y lại thoáng nhìn Y Xuân, phỏng chừng cái đầu đặc nghệt của nàng đã bị bíp đến rối tung, chẳng chút do dự mà sôi trào nhiệt huyết rồi.

Y Xuân nghiêm mặt nói: “Ta từng nghe người ta bảo rằng, trên đời không có kẻ vô duyên vô cớ đã thương người, trừ phi là kẻ điên. Ba Thục Vạn Hoa chống đối như thế, hẳn là Yến môn các anh đã làm chuyện gì đó mà họ không tán thành. Yến công tử, anh đã cứu chúng ta, ân tình này ta chắc chắn sẽ trả lại, người Ba Thục đến giết anh, ta giúp anh chặn, song sẽ không giúp anh giết người.”

Lời này vừa dứt đã khiến mọi người sửng sốt, đôi mày Ân tam thúc lập tức nhướng lên: “Sao người có thể hầu chuyện thiếu gia như vậy được!”

Y Xuân đứng lên, chấp tay với Yến Vu Phi, thoáng áy náy: “Xin lỗi, ta không giỏi ăn nói cho lắm, hơi khó nghe. Ta không cần hậu lễ của công tử, song ta sẽ giúp anh, cứ yên tâm.”

Đại khái là chẳng ngờ rằng đầu óc cô gái ngốc nghếch này vẫn rất minh mẫn, sắc mặt Yến Vu Phi thoáng thay đổi lại lập tức lộ ý cười, hòa nhã: “Cô nương nói đúng lắm, Yến môn cũng có phần quá trớn trong chuyện này. Bất luận thế nào, Yến môn cũng phải cảm tạ tấm lòng hiệp nghĩa của cô nương và thiếu hiệp, khoảng thời gian này ở Đàm Châu, xin nhờ vào nhị vị vậy.”

Y Xuân và Dương Thận đi rồi, Ân tam thúc lắc đầu nói: “Thiếu gia, chỉ sợ hai thiếu niên này sẽ làm hỏng chuyện. Hay cứ để thuộc hạ tìm thời cơ khiến bọn chúng chẳng bao giờ có thể tiết lộ tin tức nữa thì hơn.”

Yến Vu Phi xoa thái dương, đưa chén trà lên mũi hít nhẹ, thấp giọng: “... Qua một thời gian nữa hãy nói.”

Tiếng chim oanh thánh thót ngoài cửa sổ, quả là cảnh sắc êm ái giữa mùa xuân. Chàng ta không khỏi mở rộng cửa sổ, vừa khéo có một bầy hạc cất cánh bay lên trời.

Chàng ta nhìn đến ngẩn ngơ, khẽ khàng hỏi: “Ân tam thúc, vẫn còn nhớ tiểu thúc của ta chứ?”

Ân tam thúc im lìm.

Yến môn từng sản sinh ra một con người kinh tài tuyệt diễm(1), tên là Yến Thanh Xuyên – em trai nhỏ nhất của Yến môn chủ. Người này dã tâm bừng bừng, nói rằng tài năng gấp mười lần Môn chủ cũng chẳng ngoa, chẳng hiểu sao một ngày kia lại vấp ngã dưới tay một vị hiệp khách không tên tuổi. Truyền rằng vị ấy phóng đặng bất kham, lại có võ nghệ cao cường. Yến Thanh Xuyên nhất quyết muốn lôi kéo hắn, tiếc rằng đạo bất đồng bất tương vi mưu(2), mạnh mẽ uy hiếp lại bị kẻ nọ nhất kiếm xuyên tim, hát vang rồi đi.

(1): tài năng hơn người.

(2): không cùng chí hướng lý tưởng thì không thể hợp lại được.

Đây là bi kịch của Yến môn, ngay cả Môn chủ, đến giờ nhắc lại nước mắt vẫn đầy mặt.

Khóe môi Yến Vu Phi gợn lên một nụ cười lãnh đạm, tựa hồ giết một chút mỉa mai.

“Ta sẽ không trở thành người như tiểu thúc. Kẻ đáng chết, ta tuyệt đối chẳng mềm lòng.”

Trên đời này luôn có một loại người không thể nắm trong lòng bàn tay, không thể thu dùng. Chúng là một cơn gió, là một loài chim thích chao liệng có đôi cánh trời sinh.

Song chúng lại như thể cố tình được ban ột thứ sắc đẹp vô cùng tận, ngay cả khi vùi sâu vào đất cũng có thể bị phát hiện chỉ bằng một ánh mắt thoáng qua.

Nhưng, một thứ không thể thuộc sở hữu của mình, sắc đẹp trời sinh lại là một tai vạ.

Thử nghĩ xem, biết đâu bỗng có một ngày chúng trở thành vật cản chính mình, biết đâu chúng lại bị một tay thợ săn tài ba khác bắt được.

Thế nên, giết chết là cách đơn giản nhất, hiệu quả nhất.

Ân tam thúc lùi lại một bước, cúi đầu cung kính thưa: “Thiếu gia, thuộc hạ dò xét được rằng Thư Tuyền vẫn chưa rời khỏi Đàm Châu mà dừng ở vùng Thành Nam, tựa hồ đang đợi ai đó.”

Đây cũng là một con chim xinh đẹp bướng bỉnh, ngay cả đến gần cũng không thể.

Yến Vu Phi chậm rãi lắc đầu: “Lui đi, tạm thời chờ tiếp tục theo dõi hắn.”

Dường như Cát Y Xuân và Dương Thận có đôi chút giao tình với hắn, nếu giữ hai người bọn họ lại đây hẳn sẽ có ngày gặp gỡ, cứ thông thả thôi.

Ân tam thúc gật gù đầu, chấp tay định lui xuống, bỗng nghe tiếng cửa bị ai đó đẩy nhẹ, bộ hạ sắp xếp phía ngoài thấp giọng thưa: “Sư bá, thiếu gia, người được đưa đến rồi.”

Yến Vu Phi xoay người, lập tức thấy một nữ tử gầy yếu được hai thuộc hạ đỡ vào.

Là Ninh Ninh, miệng con bé bị bịt lại, có giấy dựa cũng vô dụng nên dứt khoát giả chết, không cử động để người ta cấp vào, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm mặt đất.

Yến Vu Phi nhạt giọng: “Lại là người Ba Thục Vạn Hoa phái đến nhỉ. Ta đã điều tra rõ rồi, chị người quả thật là một thị nữ trong Yến môn chúng ta, năm trước bị đuổi đi chính vì gia đình cô ta có một người em gái bái nhập làm môn hạ Ba Thục Vạn Hoa. Giờ chị người đã tự sát, cha thì bị Vạn Hoa bắt làm con tin, sai người đến ám sát ta. Kế này hay, đáng tiếc đã tìm nhầm người thực hiện.”

Ninh Ninh vẫn bất động như không nghe thấy gì.

Chàng ta nói tiếp: “Người trúng độc của ta, nửa năm sau chắc chắn sẽ phát tác, điên cuồng mà chết. Hiện nay cánh tay phải của người hẳn sắp chuyển sang màu tím.”

Lập tức có thuộc hạ xé tay áo nó, quả nhiên nửa cánh tay đã chuyển thành màu tím cứ như bị thui đến chín thịt, vô cùng đáng sợ.

Ninh Ninh nghiêng răng nói: “Muốn giết cứ giết, muốn tra tấn cũng tra tấn cho đã đi, đừng thừa lời.”

Nói xong, nó lại cười ác một tiếng: “Cái tên Yến môn nhị thiếu nhà người thẩm nhuần tinh hoa của Yến môn thật ấy nhỉ. Rành rành là người phái người giết vị tiểu thư kia, thế mà lại đổ lên đầu kẻ khác rồi diễn một màn thật xôm, quả là ngoạn mục! Yến môn vọng tưởng có thể xưng bá giang hồ, quần hùng vâng dạ như thiên lôi sai đâu đánh đó, có vẻ là dù thế nào cũng phải làm vài việc thật ‘đức hạnh’ nhỉ?”

Yến Vu Phi chẳng hề quan tâm lời lẽ gây hấn của nó, nhạt giọng: “Ta đưa cho người nửa viên thuốc giải, người làm việc cho ta trong một năm, nếu thành sự, ta lập tức tặng nửa viên còn lại. Ta đã phái người cứu cha người, chẳng cần phải nghe lời Vạn Hoa nữa.”

Gã ta ra hiệu cho thủ hạ buông con bé, lấy một phong thư từ tay áo ra, chuyển cho nó.

Ninh Ninh nửa tin nửa ngờ, mở thư đọc lướt từ trên xuống, nhất thời lòng ngổn ngang trăm mối.

Đúng là nét chữ của cha, viết rằng Yến Vu Phi đã cứu ông từ Vạn Hoa ra, thu xếp cho ông một nơi yên tĩnh. Chỉ cần con bé tận lòng làm việc, hai cha con sẽ có ngày gặp lại. Phía sau, ông còn vẽ một hoa văn bí mật chỉ có cha con hai người họ biết, xác nhận đây đúng là cha già của nó.

Ninh Ninh cất bức thư vào ngực áo, khi ngẩng đầu lên lại, mặt đã bình thản không gợn sóng.

Con bé thẳng lưng quỳ xuống: “Xin công tử dặn dò.”

Cách một ngày, Y Xuân và Dương Thận đảm nhiệm chức hộ vệ bên người của Yến Vu Phi, xuất môn cùng gã.

Lần này, dù Nại Nại có đe dọa dụ dỗ như nào, Y Xuân cũng chẳng vận lên người bộ la quần rườm rà, vẫn kiểu tóc rắc rối kia nữa.

Thậm chí nàng đã mượn Dương Thận một bộ nam trang, theo cách của phái nam mà buộc gọn mái tóc dài lên đỉnh đầu, để không lộ thân phận nữ nhân của mình, nàng còn bắt chức Ân tam thúc đội cái nón tre ép thấp đầu xuống, thế mà lại có một loại phong vị riêng.

Thân là Yến môn nhị thiếu thì bận rộn đến mức nào, Y Xuân rốt cuộc cũng đã rõ. Nhân sĩ giang hồ thật sự có phải cũng giống chàng ta hay không, sáng gặp vài người, đôi khi tới cả cơm trưa cũng chẳng kịp ăn đã phải đi gặp những người khác.

Thảo luận thảo luận thảo luận, hình như họ mãi chẳng thể thảo luận xong chuyện.

Có lúc Y Xuân thậm chí đoán, phải chăng họ đang luyện võ công, so chiêu bằng cách gì đó trong mỗi cuộc thảo luận?

Ý nghĩ này khiến Dương Thận khịt mũi xem thường: “Chỉ có võ sĩ(4) mới nghĩ tới chuyện luyện võ cả ngày thôi, việc giang hồ nào có đơn giản đến vậy.”

(4): người cuồng võ.

Thế nên Y Xuân vẫn chẳng biết rốt cuộc họ có vấn đề gì cần thảo luận.

Trong mắt nàng, cuộc sống chỉ đơn giản tùy thích vậy thôi, có cơm ăn, có giấc ngủ, có người trò chuyện, có cảnh sắc và lẽ đời cần khám phá, vô số những thứ chưa gặp chưa học đang đợi nàng.

Thực sự chẳng có thời gian lãng phí cho những cuộc thảo luận ừ ừ cạc cạc hết lần này tới lần khác.

Vì thế mà Dương Thận lại cười giễu nàng: “Heo cũng sống vậy đó. Sống vậy cũng hay.”

Hai người họ đang đi phía sau xe ngựa của Yến Vu Phi, đích đến thứ hai trong chiều nay của vị thiếu gia này là Trữ Anh viên, mấy ngày gần đây vừa khéo vào độ ngắm hoa anh đào, chẳng biết gã ta lại hẹn với kẻ nào thảo luận công việc ở chỗ đó, vội vã chết đi được.

Y Xuân kéo nón tre thấp xuống, hơi bực tức: “Thận Dê(5), đệ đừng có mà kiếm chuyện với ta! Ta là sư tỷ của đệ đấy!”

(5): vâng, lại là Dương Thận [] này này... =))

Dương Thận cười hì hì nhìn bộ dạng giả trai của nàng, thế mà dường như trông xinh đẹp hơn nữ trang đôi chút, y nói: “Làm heo mới khỏe, có người nuôi, vô tư vô lo.”

“Vậy sao đệ không làm heo đi!” Nàng ngẩng đầu lườm y, giờ đây nước da trắng trẻo, biểu cảm sáng sủa sống động hơn nhiều. Nàng khá hấp dẫn mắt người khác, ngắm lâu sẽ khiến họ chẳng nén nổi rung động lòng mình.

Lòng Dương Thận đã rung động vô số lần, đến nỗi khiến y cam chịu, thế nên không kìm được mà thổ lộ đôi chút: “Nếu ta là heo, ai sẽ nuôi nàng?”

Y biết nàng chắc chắn sẽ không hiểu gì, thỉnh thoảng nàng thông minh đến mức khiến người ta vô cùng bất ngờ, thỉnh thoảng lại là một cái đầu heo hàng thật giá thật.

Y Xuân vừa định mở miệng, Ân tam thúc đi đằng trước ngoái đầu mơ hồ trông mắt lườm hai người như chê trách giọng họ quá lớn.

Ông chú này ấy, nếu không vừa mắt thì sẽ lườm họ ngay.

Y Xuân khề rủa: “Trông cái gì mà trông, trông mắt sắp rớt xuống cả rồi kìa.”

Dương Thận không khỏi bật cười.

Rất nhanh đã đến Trữ Anh viên, Yến thiếu gia đẩy cửa xuống xe, xung quanh bất thành linh xuất hiện rất nhiều ăn mày khua cái bát dơ bẩn của mình, âm ỉ van xin chàng ta bố thí chút tiền.

Ở Đàm Châu, một là Trữ Anh viên, một là chùa Khai Phúc, ăn mày gần đây quả thực còn nhiều hơn kiến, vừa thấy người ăn mặc hơi tươm tất đã cùng xông lên, hoàn toàn chẳng phải xin tiền, mà là giật tiền.

Hai người Y Xuân lập tức bảo vệ bên người chàng ta, đẩy những tên ăn mày này ra.

Bỗng nhiên, nàng nổi lên một tia dự cảm không lành, tựa như có thứ gì đó lạnh lẽo và nguy hiểm đang tiếp cận.

Cơ hồ là bản năng, nàng rút bội kiếm che trước người, chỉ nghe “keng” một tiếng, một tên ăn mày bản thiếu cúi thấp đầu, tay cầm một thanh đoản kiếm bén ngọt như định đánh lén, lại đụng phải kiếm của Y Xuân.

Hắn một nhát không trúng lập tức tháo chạy, Y Xuân hơi chần chừ, chẳng biết mình có nên đuổi theo hay không, chợt cảm thấy một lực mạnh truyền đến từ bên cạnh, nàng bị Dương Thận xông thẳng vào khiến mình lảo đảo, vội quát: “Sao thế?”

Y thốt lên một câu gì đó mơ hồ, liền theo sau là một tiếng nổ tựa pháo, trước mắt Y Xuân đột nhiên bốc lên từng mảng khói đặc màu xanh, gay mũi lại cay mắt, chẳng nhìn thấy gì.

Nàng nhanh chóng vươn tay lần mò Dương Thận, lại sờ vào khoảng không, Ân tam thúc trong làn khói đặc quát một tiếng thịnh nộ, tiếp sau đó là tiếng vũ khí giao chiến, sau đó nữa... chẳng còn bất cứ tiếng động gì.

Đợi đến lúc gió thổi tan khói đặc, Y Xuân dụi đôi mắt nhức nhối của mình rồi quan sát xung quanh, bấy giờ mới phát hiện ra chỉ còn mỗi mình nàng đứng trước xe ngựa, bọn Dương Thận, Yến Vu Phi và Ân tam thúc chẳng biết đã đi đâu mất.

17. Q.1 - Chương 17

Chỉ trong nháy mắt thể thôi, dù họ có bị kèm hai bên cũng không đi được bao xa.

Y Xuân quan sát chung quanh một lượt, bỗng thấy trước ngõ vào vườn có một cây châm mảnh đang cắm dưới đất, đầu châm hướng vào Trữ Anh viên.

Đây là ám khí mà Yên Vu Phi dùng.

Nàng lập tức vọt vào khu vườn.

Trữ Anh viên trống vô số anh đào, bây giờ vừa đến mùa nở rộ, như khói mây lại tựa ráng chiều, làm người ta hoa mắt.

Truyền rằng khu vườn này vốn là hậu viện của một nhà giàu nào đó, về sau gia cảnh lụn bại đã bán cho kẻ khác, vài lần sang tay, giờ đã trở thành một mảnh đất công cộng. Trong vườn có những tử lâu, trà quán do các thương gia khác nhau tự mở, không ai phạm ai. Song lại do giá cả đắt đỏ, dù vào đúng độ hoa anh đào nở rộ cũng ít có ai vào đây đốt tiền.

Y Xuân nhanh chóng bị lạc giữa rừng đào nở rộ, lạc đến rồi tỉnh rồi mù, hoàn toàn chẳng biết nên chạy hướng nào.

Quanh quần lung tung vài vòng, bỗng phát hiện một mảnh y phục bị xé dưới gốc cây, nàng nhặt lên sờ thử, là vải thô. Màu sắc và chất liệu đây không khác gì so với quần áo mà Dương Thận đang mặc trên người, tên nhóc ấy luôn thận trọng, hẳn là để lại ký hiệu cho nàng.

Quả nhiên khi quan sát xung quanh, nàng cũng tìm được một mảnh vải thô y như thế dưới một gốc cây khác.

Gánh nặng trong lòng Y Xuân buông lỏng, chạy như bay theo hướng ký hiệu mà Dương Thận để lại, chưa đến một khắc chợt thấy trước mắt sáng sủa rộng rãi, thật đã ra khỏi rừng đào, đối diện là một sườn đất gồ thoai thoải.

Trên đây có một căn gác bằng trúc, ngoại bào trắng ngà trên người Yên Vu Phi rất dễ thấy, chàng ta đang tựa bên cửa sổ. Nhìn thoáng qua thì chàng ta chẳng lộ ra vẻ mặt khác thường gì cả, một tay chống cằm ngắm mộng lung cảnh sắc ngoài cửa sổ, bỗng thấy Y Xuân đang vẩy tay về phía mình, gã chẳng những không nhúc nhích, trái lại còn quay đầu sang hướng khác.

Y Xuân ngăn người một chốc, nhìn trái ngó phải, xác định đây hẳn là trà quán của một người nào đó, vì gần đây có tốp năm tốp ba du khách đang thưởng hoa, dưới căn gác bằng trúc hẳn còn bày vài bộ bàn ghế cho người ta nghỉ ngơi uống trà.

Nàng cởi nón tre ra, trực tiếp đẩy cửa vào trà quán, tiểu nhị nhiệt tình tiến đến chào hỏi, nàng nói: “Ta muốn lên lầu hai.”

Tiểu nhị rất khó xử: “Cô nương, lầu hai được người ta bao rồi, phiền cô ngồi dưới lầu một, được không ạ?”

Nàng tỏ vẻ không nghe thấy, vừa nhắc chân đã xông thẳng lên lầu, tiểu nhị vội vã gọi to vài tiếng, chỉ nghe trên lầu truyền đến một loạt tiếng bước chân nặng trĩu như muốn giẫm sập căn gác trúc mỏng manh, bắt thành linh dừng ở cửa cầu thang.

Y Xuân ngẩng đầu nhìn, tìm đánh thạch một cái, chần chừ rồi ngừng lại.

Trên cầu thang là một trảng hán tựa tháp sắt đang đứng, không, có lẽ phải ví hẳn ta với người khổng lồ mới đúng.

Tiết trời vẫn chưa hoàn toàn chuyển sang oi bức, hẳn lại chỉ mặc một chiếc quần mỏng, phần thân trên lộ ra bắp thịt cuộn cuộn, y như một khối sắt đáng sợ.

Y Xuân đoán rằng có bốn người cỡ mình cũng chưa hẳn sẽ chống lại được một kẻ như vậy, nhắc thấy người nọ cầm một cây rìu to ra vẻ muốn chém đến đây, hảo nữ không sợ thiệt trước mắt(1), nhanh chân trốn chạy mới là quan trọng.

(1): biến tấu từ câu “hảo hán không sợ thiệt trước mắt”, có ý tựa tựa “quân tử báo thù mười năm chưa muộn”.

Nàng lẩn xuống lầu, như một cơn gió mà chạy khỏi trà quán, thoáng nghe phía trên có một giọng nói lạnh tanh buông xuống: “Là nha đầu kia à? Giết nó.”

Tiếng bước chân nặng nề vang lên sau lưng, Y Xuân hoảng hồn đến nỗi tóc dựng đứng cả, gượng gạo ngoái đầu nhìn lại, tên khổng lồ kia quả nhiên đang cầm rìu đuổi theo nàng. Thân hình hắn cao lớn kình cang nhưng khi đã chạy thì lại rất nhanh, Y Xuân cảm thấy mình tựa tựa một chú gà con, gần như sắp bị điều hâu bắt nuốt sống.

Nàng xông trái lao phải trong rừng anh đào nhờ thân hình nhỏ nhắn nhẹ nhàng, nhất thời tên khổng lồ kia đành chịu thua, chỉ có thể bám theo sau.

Rốt cuộc Y Xuân đã hiểu tại sao ba người kia mất tăm hơi trong phút chốc, nếu như bị gã tráng hán này tóm được, phỏng chừng có thêm mười người nữa cũng chẳng đối phó nổi, tất cả sẽ bị hắn đánh ngất rồi lôi đi.

Mắt thấy phía trước có một gốc anh đào vô cùng to cao, nàng vọt một cái trèo thẳng lên như mèo, ôm lấy cành cao nhất, giấu người vào tán hoa anh đào, chẳng dám nhúc nhích.

Tiếng chân nặng trĩu chậm rãi đến gần, nàng ngừng thở, mắt tròn tròn, cả người căng cứng đến phát đau.

Dưới tán cây bỗng truyền lên một hồi oanh thanh yến ngữ(2), hẳn là du khách bình thường đến nghỉ ngơi thưởng thức.

(2): tiếng nói thanh thoát rít rít.

Y Xuân thoáng nhô đầu ra, định nhắc bọn họ chạy trốn trước, bị tên khổng lồ kia đẩy một phát hay đập một cú bằng rìu thì chẳng phải chuyện đùa nữa.

Nhác thấy dưới tán cây bày một chiếc ghế dựa, phía trên có trải một tấm đệm gấm mềm mại. Trên đệm gấm là một nam tử trẻ tuổi vận trường bào tím nhạt nửa nằm nửa ngồi, dung mạo tựa mã ngọc, vẻ mặt thánh khiết thiện lương, đích thị là vị Thư Tuyền đã lâu không gặp kia.

Xung quanh ghế dựa bị một nhóm cô nương bao vây, hỉ hả thất chủ bất thiết(3) trò chuyện với hắn.

(3): tranh nhau mà nói.

“Thư công tử nói chuyện dí dỏm biết bao. Đúng rồi, chàng vẫn chưa tiết lộ rằng mình ngụ ở đâu đó nha?”

Một cô gái mặt tròn nào đó thẹn thùng hỏi hắn.

Thư Tuyền nhắm mắt lại, thanh âm nhàn nhạt: “Hỏi được nhà ở đâu rồi, phải chăng định hỏi tiếp rằng có vợ chưa không? Hỏi có vợ chưa rồi, hẳn sẽ hỏi ta bao nhiêu tuổi. Hỏi tuổi xong lại hỏi phụ mẫu cao đường, cuối cùng có phải định hỏi luôn rốt cuộc nhà ta có bao nhiêu tiền không? Các người biết phiền không vậy?”

Quá rõ rồi, hắn đang ở trạng thái mất kiên nhẫn, hơn thế nữa, là rất bực mình. Tiếc rằng gương mặt kia vừa dịu dàng vừa hiền lành, thần sắc rành rành là rất cáu kỉnh, song trong mắt mọi người lại biến thành vẻ ngượng ngùng khoan dung, thế nên tất cả cứ nghĩ hắn đang đùa, bật cười riu ra riu rít.

“Thư công tử đang đợi người ở đây ư, đã lâu thế mà người nọ vẫn chưa đến, hẳn là một vị cô nương cao ngạo rồi?”

Các cô gái ngây thơ nhiệt tình không nhận ra sắc mặt, cứ tiếp tục hỏi.

Thư Tuyền lạnh nhạt nói: “Liên quan gì đến cô, các người phiền muốn chết, tránh xa ra đi!”

Chúng nữ cho rằng hắn đang xấu hổ, cười đến càng vui vẻ.

“Hắn là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương, bằng không sao dám để người như công tử đây đợi chờ lâu đến vậy.”

Có giọng nói ai đó hơi chua, vừa ước ao, vừa ghen ghét.

Đám tam cô lục bà(4) này, thực chẳng yên thân. Thư Tuyền mở mắt ra, định nổi cơn thịnh nộ đuổi bọn họ đi. Lần nào cũng vậy, hắn mà ở một mình bên ngoài là đám nữ nhân này lại dính sát vào người, hắn có nói chuyện khó nghe đến như nào cũng vô dụng, phiền chết được.

(4): một đám các bà các cô.

Bỗng có một tên khổng lồ để trần nửa người bước ra từ rừng đào, tay hầy còn cầm một cây rìu to hơn cả bắp đùi của người bình thường, sát khí âm âm đứng đối diện họ.

Chúng nữ thoáng cái đã im bật, kinh hoàng đứng phắt dậy.

“Có thấy một con nhóc giả trai chạy qua không?” Giọng tên khổng lồ ồm ồm, lạnh lùng hỏi.

Thư Tuyền chống đầu, uể oải nói: “Gần đây có trào lưu nữ phần nam trang, đầy đường toàn gái giả trai thôi. Người người hỏi là ai?”

“Tuổi chừng mười lăm mười sáu, đội nón tre, người dắt bội kiếm, đáng gầy.”

“Người như thế thì mỗi ngày cứ thò tay ra đường là đã vốc được một nắm, người hỏi ta, ta biết hỏi ai. Tự tìm đi.” Thư Tuyền đáp vô cùng lồi lõm.

“Thư công tử...” Có cô gái bị lá gan to của hấn tác động, gò má ửng đỏ.

“Câm hết cho ta, cút đi.” Hấn đau đầu xoa ấn đường, miệng phun lời thô tục.

Toàn thể chúng nữ cảm động, đồng loạt chắn trước người hấn, nói: “Công tử lo lắng cho chúng em, sợ kẻ này làm tổn thương chúng em nên chẳng ngại trở mặt đuổi người, nếu chúng em không thấu tỏ nỗi lòng ấy thì chẳng phải đã phụ tấm chân tình sâu nặng của công tử ư. Tên hấn tử thô lỗ kia, còn không mau rời đi! Muốn âm ỉ trước mặt mọi người trong vườn này sao?”

Thư Tuyền dứt khoát vươn người ngồi dậy, thở dài: “Các người không cút, ta tự cút vậy.”

Hấn nói đi là đi, phất tay áo chẳng lưu luyến gì.

“Chạy đi đâu?!” Tên khổng lồ tức giận bởi hấn ngạo mạn vô lễ, đưa tay định bắt hấn.

Chúng nữ đồng loạt bổ nhào lên, người ôm tay kẻ túm quần, nhất định không để hấn ta đến gần chàng trai vừa đáng thương lại mỏng manh kia. Quả thật, tên khổng lồ tạm thời chẳng còn cách nào, dù sao cũng chẳng thể giết ai trước mặt mọi người được, đành phải nhẹ nhàng như quắp gà con mà kéo các cô gái ấy ra, đương trường lập tức hỗn loạn, tiếng khóc gào yếu điệu liên miên không dứt.

Thư Tuyền bịt tai lại, lẩm bẩm: “Đáng đời, cho các người đại trai này.”

Cuối cùng Y Xuân chẳng kềm lòng nổi, nhảy từ trên cây xuống, lạnh lùng nói: “Buông họ ra! Ta ở đây!”

Thư Tuyền chỉ cảm thấy giọng nói quen tai, nhìn lại, tức khắc nhận ra đây là Cát Y Xuân. Nàng cỡi nón tre trên đầu ra vút thẳng xuống, liền sau đó hàn quang chợt lóe, kiếm đã ra khỏi vỏ.

“Ta và ngươi so chiêu.”

Nàng ta quả là đồng dạng hùng hồn. Lẽ nào không nhận ra có đến mười kẻ như nàng cũng chẳng phải là đối thủ của tên quái vật này à?

Thôi dẹp đi, lo chi việc vợ vắn. Thư Tuyền tự nhủ với lòng, cất bước muốn rời khỏi đây, song chẳng biết tại sao mà bản năng lại đi về phía nàng ta, thấp giọng: “Cô không có mắt à? Bản thân xông lên đòi chết hử?”

Y Xuân tức giận lườm hấn: “Anh trơ tráo thật đấy! Thế mà lại để nhóm con gái kia chịu chết hộ mình!”

Tuy bị mắng nhưng hấn lại chẳng tức giận, mắt đảo một vòng, bỗng nảy ra một sáng kiến.

Y Xuân đang định xông lên đánh một trận với tên khổng lồ, chợt thấy cơ thể căng cứng, là bị người ta ôm từ phía sau.

Thư Tuyền ôm eo, đặt cằm lên vai nàng, mỉm cười nói: “Chao ôi! Cuối cùng em đã đến, ta chờ em lâu lắm đấy. Tới đây nào, chúng ta tìm chỗ nào đó yên tĩnh tâm sự đằng hoàng đi.”

“Anh nói gì...” Miệng Y Xuân bỗng bị hắt bùm lại, Thư Tuyền nửa ôm nửa kéo, lôi nàng lùi bước, mặt khác thấp giọng bên tai nàng: “Nha đầu thối, dụ hấn đến nơi không có ai rồi bàn tiếp, chẳng phải không muốn đám tam cô lục bà này bị liên lụy à?”

Ánh mắt Y Xuân nhất thời sáng ngời, Thư Tuyền buông tay ra, nhíu mày nói: “Trên người toàn là mùi mồ hôi thối hoắc, cô không thay y phục à?”

Nàng nổi giận: “Một gã nam nhân thơm phức mới thấy gớm ấy!”

Lúc họ đang trò chuyện, tên khổng lồ đã thoát khỏi chúng nữ, cầm rìu đuổi theo.

Thư Tuyền siết chặt lấy tay nàng: “Chạy mau!”

Y Xuân bắt giắc theo hấn chạy như bay trong rừng anh đào, trước mắt chỉ thấy mỗi chiếc áo choàng màu tím nhạt của ai đó bay phất phơ, chợt hoa đào rụng rơi đẹp tựa một cơn mưa màu hồng, trông như một bức tranh vẽ động.

Chúng nữ thấy người mà vị công tử xinh đẹp dịu dàng này chờ đợi lại là một cô nhóc có dung mạo xấu xí, không khỏi rơi một tràng nước mắt chua xót.

Thối đời này, đúng là hoa tươi mãi bị cấm trên bãi phân trâu mà.

“Sao lại đụng chạm với con quái vật kia vậy?” Thư Tuyền vừa chạy vừa hỏi nàng.

Y Xuân thành thành thật thật kể lại những chuyện đã xảy ra một lần, nói đến mức khiến hấn lắc đầu liên tục: “Ta tưởng cô giả ngốc, chẳng ngờ là ngu thật. Ôn của Yến Vu Phi sao có thể nọ tùy tiện chứ, coi chừng sau này đến cả xương cũng bị gã ta ăn sạch.”

Y Xuân lại chẳng để ý tí nào: “Chả phải ta đang trả cho gã ta đấy thôi.”

Thư Tuyền vẫn lắc đầu, không nói nữa. Tên khổng lồ kia vẫn đang đuổi sát sao sau lưng, khổ người hấn ta kèn càng, cành lá của cây anh đào lại thấp, cứ đập vào mặt lại rất đau, hấn ta bắt đầu nổi giận, gờ rìu lên xoay tròn rồi phóng đi.

Họ nhảy tách ra theo hai hướng tương phản nhau, đều cảm thấy gần sát mặt mình thốc đến tiếng gió sắc bén, ập vào khiến da mặt nhức nhối hồi lâu, liền sau đó là một tiếng “Phập” lớn, rìu cắm ngập vào đất, dễ đến tận vài thước. Thật chẳng thể tưởng tượng nổi nếu bị cây rìu này chém phải sẽ có mùi vị gì.

Thư Tuyền hô một tiếng: “Này, có ám khí không?”

Y Xuân lắc lắc đầu, nàng và Dương Thận đều chỉ học kiếm pháp, chẳng biết gì về các loại ám khí này nọ.

Thư Tuyền bắt đắc dĩ lực lợi người mình, hôm nay hấn ra ngoài gặp người ta, không tính đến việc phải đánh nhau với kẻ khác trong này, chẳng chuẩn bị gì cả. Hấn nhìn xung quanh, đành phải nhặt vài hòn đá nhỏ dưới đất lên, ước chừng trên tay, ngẩng đầu mỉm cười với tên khổng lồ kia: “Cẩn thận ám khí!”

Dứt lời liền không chờ hấn ta phản ứng, hấn tung một hòn đá bay thẳng về phía mặt của tên khổng lồ ấy, bị hấn ta dễ dàng đón được.

Tên khổng lồ cười trào phúng: “Đây là ám khí?”

Thư Tuyền bỗng lộ ra biểu tình hơi kinh ngạc, nhìn ra phía sau lưng hấn ta, hoảng hốt hỏi: “Ấy, sao anh lại đến đây?”

Cái chiêu gạt người bé tí này, người có kinh nghiệm một chút sẽ không mắc mưu. Tên khổng lồ đến cả mí mắt cũng chẳng thèm nhúc nhích, xông thẳng đến chỗ Thư Tuyền.

Ai ngờ phía sau rì rào vài tiếng, quả thực như có người rẽ lá đi tới nơi này. Tên khổng lồ vừa đột ngột ngoái đầu lại đã thấy sau lưng trống rỗng chẳng một ai, chỉ có một hòn đá nhỏ lăn lóc ở ven đường, lòng biết đã mắc mưu hấn, định xoay người dạy dỗ một trận cho bõ thì mấy yếu huyệt sau lưng bỗng bị điểm cả, nhất thời cứng người tại chỗ, chẳng thể cử động.

Thư Tuyền mỉm cười ném đá đi rồi bước đến: “Ta đã sớm nhắc người nên cẩn thận ám khí mà.”

18. Q.1 - Chương 18

Y Xuân hơi kinh ngạc đi đến, ngó tên khổng lồ đang đứng người bất động rồi nhìn Thư Tuyền, chẳng mấy tin được hẳn lại giải quyết vấn đề khó khăn này nhẹ nhàng tới vậy.

Thư Tuyền vuốt phẳng ống tay áo, ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói: “Phỏng chừng người mà ta đợi hôm nay sẽ không đến. Thôi, ta đi đây, cô bảo trọng.”

Y Xuân thấy hẳn lại nói đi là đi ngay, vội hét lên: “Ê này... Cảm ơn anh đã giúp ta!”

Thư Tuyền liếc xéo nàng: “Hôm nay, ta cũng chỉ là trả cô món nợ ân tình, đa tạ tiệc rượu lần trước của cô. Cô và ta bây giờ chẳng còn nợ nhau nữa, sau này gặp lại thì cứ coi như không quen nhé. Cáo từ.”

Ra là vậy, con người hẳn thế mà lại không xấu.

Y Xuân đứng đằng sau, cười: “Đừng thế chứ, Thư Tuyền. Chúng ta không làm bằng hữu được ư?”

Hắn nhìn khắp người nàng một lượt, bỗng đưa tay đỡ búi tóc đã lệch sang một bên của nàng về vị trí cũ, mặt mày nghiêm túc: “Cô nhếch nhác quá, đợi tới khi biến thành mỹ nhân rồi hẵng bàn.”

Y Xuân ngạc nhiên hỏi: “Kết giao bằng hữu mà phải nhìn dung mạo à? Ta cũng có để ý việc anh giống con gái đâu.”

Gì thế không biết, nàng ta quả thực có bản lĩnh chọc thủng ruột người khác.

Thư Tuyền hỏi: “Chẳng phải cô muốn đi cứu ai à?”

Lời chưa dứt, nàng đã vụt chạy xa, song vẫn ngoái lại vẫy tay với hẳn: “Nói rồi đấy! Làm bạn nhé!”

Hắn chờ người đứng tại chỗ: “... Cô đừng tự quyết định chứ...”

Tất nhiên chẳng ai tiếp lời hẳn. Thư Tuyền ngẩng đầu nhìn tên khổng lồ kia, đối phương cũng nhìn thẳng về phía hẳn, hồi lâu sau, nói: “Hóa ra người chính là cái tên Thư Tuyền tiếng xấu đồn xa kia.”

Phiền phức thật.

Hắn chẳng nói lời nào mà xoay người rồi đi, bỗng dường như nảy ra ý gì đó, bèn quay lại nở một nụ cười nham hiểm, gương mặt giãn ra, trông vậy mà lại hàm chứa ý vị gian xảo khác thường.

“Tặng người một món quà ra mắt nhé, khỏi phải tới ngày khoe khoang tên ta với kẻ khác.”

Hòn đá còn lại trong tay được hẳn ném một cái, nện thẳng vào mặt tên khổng lồ, kẻ nọ đau đến mức cao giọng hét to, song vẫn chẳng thể nhúc nhích, chẳng biết mặt đã bị thương bao nhiêu vết rồi.

Thư Tuyền phui phui tay áo tựa như cuối cùng cũng trút hết cơn giận, thần thái thoải mái rồi đi.

Gác trúc vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng ngâm trà rất khẽ.

Đây là một nam tử tuổi chừng bốn mươi, chính trực tráng niên, tóc đã hoa râm, nét mặt quắc thước ngay thẳng, đôi mắt ẩn chứa sự sắc bén.

Ông chậm rãi tráng bốn cái chung gốm nhỏ bằng nước trà sôi lần đầu, đổ phần dư, lại rót nước nóng vào. Bốn cái chung nhỏ cũng chẳng to hơn nắm tay trẻ sơ sinh là bao, nước trà phản chiếu đáy trắng có màu ngọc bích đậm, hương thơm thấm vào lòng người.

Nhác thấy ông tách bốn chung ra đặt trước mặt từng người, Dương Thận thoáng lùi về theo bản năng, ngực lập tức bị một thanh đao lạnh băng kim lại.

Ba người họ, sau lưng mỗi người đều bị một kẻ nhắm đao vào chỗ hiểm, chỉ cần hơi vọng động thì tính mạng khó mà bảo toàn.

Hồ như Yến Vu Phi đã quen với tình huống này, lông mày chẳng nhúc nhích chút nào. Chỉ nghe người trung niên kia nói: “Kiến thức Yến nhị thiếu uyên bác, hẳn cũng biết đây là trà gì?”

Chàng ta lạnh nhạt đáp: “An Khê sản xuất nhiều Thiết Quan Âm(1), vô cùng am hiểu về trà đạo.”

(1): một loại trà.

Ông ta cười cười: “Lợi hại. Lúc rồi rã, xá đệ(2) cũng thích thưởng thức loại trà Thiết Quan Âm này nhất, trước nay Yến nhị thiếu vô cùng nhạy bén, nói vậy hẳn đã biết xá đệ là người phương nào.”

(2): em trai tôi.

Yến Vu Phi nhìn ông hồi lâu, nói: “Là Vu thủ lĩnh của Long Hồ bang ở Mân Nam, các hạ hẳn là bào huynh(3) của Vu thủ lĩnh, Thiết Diện Cùng Kỳ – Vu tiên sinh.”

(3): anh ruột.

Vu tiên sinh ra động tác mời trà bọn họ, ba người bị ép nâng cái chung gốm nho nhỏ kia lên, một hớp uống cạn, mùi vị quả thật không giống những loại trà tầm thường.

Ông lại đến bên ấm trà nhỏ, vừa rót nước vừa nói: “Để thôn tính cả vùng thế lực ở Mân Nam, Yến môn đã mua chuộc không ít bang phái. Chữ tiền đứng trên tất cả, người người tranh nhau phục vụ là lẽ dĩ nhiên, giết cả trên dưới mười ba người nhà xá đệ đến chẳng còn một manh giáp, Long Hồ bang cứ thế mà tan rã, nói ra thì lại chẳng chút liên quan gì đến Yến môn, chiêu mượn dao giết người này quả là lợi hại. Yến nhị thiếu – kẻ nghĩ ra được cách này thật đúng với danh thiếu niên anh tài, phi phạm xuất chúng.”

Yến Vu Phi chẳng mấy may kinh sợ, trái lại còn khê cười: “Vu tiên sinh quá khen rồi.”

Lòng Dương Thận đã ngộ ra đôi điều, lúc trước còn cho là Ba Thục Vạn Hoa lại tới làm phiền, chẳng ngờ rằng kẻ thù của Yến môn rất nhiều, đến cả vùng Mân Nam cũng tìm đến đây.

Y thoáng ngoái đầu nhìn ra cửa sổ, lòng thầm lo lắng. Vừa nãy Y Xuân theo ký hiệu tìm đến đây, lại bị tên khổng lồ kia ngăn cản, trước mắt chẳng biết sống chết ra sao. Tình huống tệ nhất cũng chẳng có gì ngoài việc mọi người chết chung ở đây hôm nay, sớm biết thế thì thà làm kẻ khốn nạn, quít nợ ân tình của gã kia còn hơn.

Trong thời gian suy nghĩ, Vu tiên sinh đã đặt một chung trà mới xuống trước mặt.

“Yến môn thi kế giết cả nhà mười ba người của xá đệ, cả trẻ sơ sinh chưa quá ba tháng cũng chẳng bỏ qua. Hôm nay, món nợ này không trả thì không xong. Huynh đệ các người gồm bốn tên, thêm Môn chủ là năm, nghe nói đại ca người có hai trai một gái, cộng cả thê thiếp cũng chỉ đến mười người, còn thiếu ba. Tính luôn nha đầu vừa đào thoát khi nãy thì vẫn phải phiền vị tiên sinh và cậu thiếu hiệp này góp vào cho đủ số, nợ máu trả bằng máu.”

Mồ hôi lạnh trên lưng Dương Thận chảy ròng ròng, biết rằng ông ta nói thật, song vắt cạn óc cũng chẳng nghĩ ra được cách gì để thoát thân.

Yến Vu Phi lại nói: “Ông cũng chẳng làm được gì hơn ngoài việc nói lời tàn nhẫn trước mặt ta, hôm nay là ta sợ ý bị bắt, nhóm người đại ca sẽ chẳng vô dụng như vậy. Vu tiên sinh, mười ba so với bốn, rốt cuộc vẫn là Yến môn bọn ta hời, đa tạ đa tạ.”

Thế mà gã còn cố ý khiêu khích.

Dương Thận chớp mắt đã hiểu gã định chọc giận Vu tiên sinh, thừa dịp ông ta lộ sơ hở để phản kích.

Nhưng rất nguy hiểm.

Vu tiên sinh nhắc ấm trà lên, tạt thẳng vào khiến mặt chàng ta dính đầy nước nóng và lá trà. Ân tam thức không nhận được mà khê hô lên: “Thiếu gia!”

Yến Vu Phi không nhúc nhích, lá trà trượt từ trên mặt xuống, làn da trắng ngần lập tức bỏng đỏ.

Vu tiên sinh không thêm lời nữa, tay phất một cái: “Đưa đi, ta muốn đun sống người.”

Lời còn chưa dứt, chợt thấy ngoài cửa sổ có một bóng đen bay thẳng vào, ông ta né theo bản năng, vật nọ nện mạnh lên bàn, chung trà xoang xoảng rơi xuống đất.

Hóa ra là một hòn đá to.

Mọi người chưa kịp phản ứng lại, Y Xuân sớm đã phi vào từ cửa sổ, kiếm quang lấp lánh như rồng bạc.

Dương Thận đưa tay chặn trụ thanh đao trước ngực.

Cục diện nháy mắt đảo ngược, những kẻ khổng chế người khác lúc này, giờ đã bị họ chế trụ ngược lại.

Dương Thận bất chấp tất cả, nhìn từ đầu đến chân Y Xuân trước tiên, hỏi vội: “Không bị thương chứ? Tên khổng lồ kia đâu?”

Y Xuân lắc đầu: “Gặp Thư Tuyền, hấn giúp ta.”

Thư Tuyền? Lòng Dương Thận khó tránh khỏi trào dâng cảm giác khó chịu, đã hai lần, được tên khốn kia cứu.

“Hắn không đòi hỏi gì quá đáng nữa chứ?”

Nàng vẫn lắc đầu: “Không, thực ra ta vừa phát hiện con người hắn không tồi...”

Ân tam thúc ngoái đầu liếc bọn họ một cái, hai người đều nín thính theo bản năng.

Ông thấp giọng hỏi Yến Vu Phi: “Thiếu gia, xử lý thế nào đây?”

Yến Vu Phi nhìn gương mặt như tro tàn của Vu tiên sinh, bỗng đưa tay lên, kiếm quang đảo qua, đầu Vu tiên sinh chớp mắt đã nảy tung dưới đất, lăn thật xa.

Máu tươi phụt lên trần nhà, thân thể ông ta nặng tựa bao bố, nện mạnh xuống sàn.

Yến Vu Phi vẩy máu trên thân kiếm, mặt không đổi sắc thu kiếm vào vỏ, lạnh nhạt nói: “Tiếc thật, Vu tiên sinh. Ông thừa quá nhiều lời, muốn giết ai đó, giết trước hấn đông dài.”

Gã ta xoay người, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Ân tam thúc, giết toàn bộ. Nhớ giải quyết hậu quả cho tốt.”

Y Xuân tiến lên một bước, vội thốt: “Này! Anh...”

Dương Thận túm chặt lấy nàng, khẽ nói: “Đừng lên tiếng! Không nên kích động!”

Ân tam thúc đeo vẻ mặt khó hiểu quay đầu liếc hai người thật sâu, rút kiếm giết ba người còn lại, đi theo xuống lầu, Y Xuân chỉ nghe tiếng đập cửa thật mạnh của ông, đám tiểu nhị chường quảy hoảng hốt la hét, nhưng thanh âm vẫn chưa dứt đã dứt quãng, một vùng tĩnh lặng.

Lòng bàn tay nàng không nén nổi mà tuôn mồ hôi lạnh.

Ân tam thúc giẫm lên bậc thang bằng trúc, kéo cà kéo kẹt đi lên, người sạch sẽ, kiếm lại đổ máu.

Ông đã giết tất cả mọi người trong quán trà, cắt đứt mọi manh mối điều tra của quan phủ.

Yến Vu Phi vái chào Y Xuân một cái thật sâu, mang vẻ dịu dàng thân thiết: “Đa tạ Cát cô nương ra tay tương trợ, đại ân đại đức, Yến mỗ suốt đời không quên.”

Sắc mặt Y Xuân hơi tái, nhìn chằm chằm gã hồi lâu, bỗng nói: “Ta đi đây, sẽ không giúp anh nữa. Anh cứu ta, ta cũng đã cứu anh, chúng ta huề nhau. Xin bái biệt từ đây.”

Ánh sáng lấp lóe nơi khóe mắt Yến Vu Phi, chàng ta nhẹ giọng: “Cớ sao Cát cô nương nói những lời này, lẽ nào thấy Yến mỗ làm việc quá tàn nhẫn? Cô nương cần phải biết, trên giang hồ, cô không giết người khác, họ cũng sẽ giết cô. Vừa nãy nếu không có Cát cô nương, Yến mỗ sớm đã phơi thây đầu đường. Biết đối phương là chưởng ngại song lại không trừ bỏ, ấy là Bỏ Tắt.”

Y Xuân chậm rãi nói: “Không, ta chỉ cảm thấy... đạo bất đồng bất tương vi mưu(4). Tóm lại, bây giờ anh và ta chẳng ai nợ ai, sau này cứ xem như không quen biết.”

(4): không cùng chí hướng thì không nên hợp tác.

Nàng bẻ lời Thư Tuyền ra dùng lại, chẳng quan tâm gã ta sẽ nói gì, kéo tay Dương Thận nhảy thẳng xuống lầu, thoáng chốc đã đi xa.

Sắc mặt Ân tam thúc nhất thời rất khó coi, quay đầu thưa: “Thiếu gia, để thuộc hạ giết chúng trừ hậu hoạn!”

“Khoan đã.” Yến Vu Phi lắc lắc đầu, “Việc này không đáng để Ân tam thúc động thủ.”

Chàng ta nhíu mày, tựa hồ có vô số tâm sự, chậm rãi xuống lầu, Ân tam thúc theo sát sau lưng gã, biến mất trong rừng anh đào.

Chợt nghe phía trước có kẻ đang to tiếng chửi bới, Ân tam thúc ló đầu ra quan sát một lúc, sắc mặt khê biến: “Thiếu gia, là tên to xác lúc này. Hình như bị ai đó điểm huyết, không cử động.”

Yến Vu Phi không đáp một lời mà tiến đến gần, tên to con thấy chàng ta bèn chửi ghê hơn trước, gân xanh trên cổ cũng trỗi lên cả, trông cực kỳ hung tợn.

Ân tam thúc vuốt ve thanh rìu to ló ra ba phần dưới đất, đôi chút cảm khái: “Thật là một tên quái vật, thiếu gia, chi bằng thu nhận hắn về để sử dụng?”

Tên to con nghe xong, chửi đến suýt nữa thở không ra hơi: “Ăn cứ đi! Muốn ông đây phục vụ cho kẻ thù à? Việc đầu tiên ông làm sau khi gia nhập là xé nát hai tên khốn các ngươi thành từng mảnh đấy!”

Ân tam thúc nhướng mày, “... Thiếu gia, thôi cứ giết cho bớt phiền.”

Sau hồi lâu trầm mặc, Yến Vu Phi bỗng sầm về mặt tươi cười, khẽ nói: “Đừng, từ đã, ta có một cách rất hay.”

Chàng ta lấy một chiếc túi gấm nhỏ từ tay áo ra, trong đấy cũng chẳng phải linh đan diệu dược gì, chỉ là một hộp châm. Nhón bốn cây châm ra, chàng ta xoay người đánh giá tỉ mỉ tên to kia, ánh mắt thể mà lại khiến hắn run rẩy cả người, run giọng hỏi: “Thằng nhóc chết tiệt muốn làm gì?”

Chàng ta không tiếp lời, vòng ra phía sau, châm một châm vào xương cổ hắn, tên to con lập tức hét lên lồng lộn.

Sau đó, đỉnh đầu, hai tai trái phải đều bị ghim châm, bấy giờ ngay cả hét hắn cũng chẳng hét nổi, mắt trợn trắng ngã lăn xuống đất, tứ chi co giật, chẳng biết còn sống hay đã chết.

Yến Vu Phi cất túi gấm, tâm trạng dường như đã tốt hơn, ngẩng đầu thưởng thức anh đào tựa ráng mây rợp trời. Mắt híp lại, chàng ta như đang nghĩ đến điều gì đó vui vẻ lắm, sóng mắt dạt dào, thần sắc khó đoán.

Gã thấp giọng: “Ân tam thúc, đối phó với bọn lâu la chẳng cần đến người của chúng ta, cứ để kẻ khác động thủ giúp là được. Ngày mai, phiên ông thương lượng với Tiểu thiếu chủ của Giảm Lan sơn trang một chút, để ta xem thử hắn là loại người gì.”

Ân tam thúc cung kính thưa vâng.

Yến Vu Phi đá tên to con kia một cước, cười mắng: “Còn không đứng lên.”

Vừa dứt lời, tên to con ấy lập tức chậm chạp đứng dậy, mắt vẫn trắng dã như trước, bên miệng vẫn còn bọt mép, rõ một bộ người đang mất tri giác, thể mà lại có thể cử động và hiểu tiếng người.

Hắn cứ rập khuôn mà theo sát sau lưng Yến Vu Phi, chậm rãi rời khỏi rừng anh đào.

19. Q.1 - Chương 19

Hôm ấy, lúc rời đi Dương Thận có nhắc một câu: “Yến Vu Phi đa mưu túc trí, đặt nặng vấn đề thiệt hơn, giờ không lời kéo được ắt sẽ tìm cách diệt trừ chúng ta, sau này phải cẩn thận.”

Y Xuân chau mày: “Dương Thận, đệ xem... có phải ta không nên khiến gã mất mặt trực diện không?”

Y cười cười: “Có câu không phải bạn thì là thù, dù tỷ không khiến gã mất mặt đi chăng nữa, thì chỉ với việc không bằng lòng đứng về phe gã, sớm muộn gì gã cũng sẽ đối phó với tỷ thôi.”

Nói đến đây, nụ cười y dần hờ hững: “Gã đã bày cớ mời chúng ta nhảy vào, không vào không được.”

Thường nghe người ta đồn rằng thủ đoạn của Yến nhị thiếu rất cao, y từng nghĩ người này chả lớn hơn mình bao nhiêu, tin đồn cũng chưa hẳn là thật, lần này tiếp xúc rồi mới biết chẳng cường điệu chút nào.

Thứ gọi là hào tình giang hồ, nghĩa khí bằng hữu, trong mắt bọn họ chỉ là công cụ có thể lợi dụng. Ai cũng là một quân cờ, hữu dụng thì tìm cách giữ, giữ không nổi thì trừ bỏ.

Tình nghĩa chẳng là thứ gì trong cái giang hồ này.

Cả đoạn đường lạng lẽ, hai người về thành Đàm Châu tìm khách điểm, quán trọ trú lại, chờ sự báo thù dứt nợ của Yến nhị thiếu.

Ai mà ngờ rằng chờ đến mười ngày nửa tháng cũng chẳng chờ nổi sát thủ, chỉ gặp mỗi Ninh Ninh.

Con bé đến vào lúc nửa đêm, mặt trăng tròn vành vạnh phía chân trời tựa chiếc mâm bạc.

Dương Thận ngủ say, chẳng biết mơ thấy mộng đẹp gì mà khoe môi khe khẽ nhếch lên, gương mặt không đứng đắn kia dường như thật thà hơn đôi chút.

Chợt cảm thấy có một đôi tay trắng nõn nà vuốt ve dọc gò má, như gió xuân phất phơ.

Gió xuân thoang thoảng ngao du đến nơi không nên đến, lần mở vạt áo lót mỏng manh của y, lại muốn tiến xuống, xuống nữa.

Y giữ đôi tay kia lại, trở tay vặn ngược, người phía trên lập tức phát ra tiếng thở khẽ yếu kiêu. Mở mắt ra, đối diện y là gương mặt xinh đẹp đáng thương của Ninh Ninh, đôi mắt con bé ngấn nước, yếu ớt nhìn y, nói: “Dương công tử, chàng túm em đau quá.”

Sắc mặt Dương Thận tái mét, nắm áo định ném con bé ra ngoài. Ai ngờ y phục mỏng tựa cánh ve, có lẽ là cố ý, cũng như thể vô tình, nút buộc lơ lửng, chạm nhẹ vào lập tức phanh ra, chiếc áo mỏng manh khe khẽ bay xuống đất, để lộ nước da trần nhẵn nhụi.

Con bé chẳng mặc gì bên trong, trần trụi trườn lên người, hững hờ áp sát chỗ mẫn cảm khắp toàn thân y.

Cơ thể thoáng chốc đã cứng lại. Y nhất thời không biết nên xuống tay ở đâu, con bé không mặc quần áo, chẳng thể chạm vào chỗ nào được.

Y nén cơn phẫn nộ: “Vô liêm sỉ! Bây giờ mi bán mạng cho Yến Vu Phi rồi à?!”

Ninh Ninh thở khẽ một hơi bên tai y, mềm mại đáp: “Dương công tử hẳn tâm quá, vứt mỗi em lại trong cái hang hổ kia. Một cô gái yếu đuối như em phải làm sao chứ?”

Y không trả lời, cũng chẳng phản ứng gì.

Ninh Ninh từ tốn vuốt tóc y, thanh âm hơi chậm rãi lại thoáng khe khẽ, đầy quyến rũ: “Dương công tử, chàng thấy em thế nào? Có phải tốt gấp nghìn lần cái vị sự tỷ lời thôi nhếch nhác kia của chàng không? Chàng vẫn còn trẻ, chưa tiếp xúc với nhiều cô gái, tôn sư tỷ của mình lên thành bảo bối là chuyện bình thường. Đợi đến khi chàng gặp được mỹ nhân thực sự, sẽ nhận ra cô ta chẳng hơn gì bunn nhào ngay thôi.”

Y nhắm mắt, đã bình tĩnh trở lại: “... Trong lòng ta, tất cả mỹ nhân gì đó đều không hơn được nàng ấy.”

Y chẳng nề hà ranh giới nam nữ nữa, bắt lấy cánh tay nõn nà kia ném mạnh xuống đất.

Ninh Ninh đau đến độ hét lên một tiếng, một chiếc áo bị vứt đến trước mặt, giọng y lạnh buốt: “Vô sỉ! Mặc quần áo vào!”

Con bé khe khẽ cắn môi, vẻ mặt tủi thân tựa sắp khóc, lại như uất ức vì lòng tự tôn bị xem thường. Chẳng biết là thật hay giả.

Tay cầm chiếc áo ngoài kia nhưng không mặc vào, con bé trần trụi ngồi xổm dưới đất, ngẩng đầu nhìn y. Ánh trăng tựa tấm vải sa màu bạc phủ lên da thịt thiếu nữ, phập phồng ẩn hiện, đường cong lả lướt.

Dương Thận nghiêng đầu không nhìn, lạnh nhạt đáp: “Yến Vu Phi mà cũng dùng mưu kế hạ lưu này à?”

Ninh Ninh thấy y chẳng mấy may dao động, đành khoác áo vào, thấp giọng: “Dương công tử, chàng là người thông minh, hẳn đã biết chống đối Yến môn sẽ chẳng thể có được kết cục tốt. Chàng và sự tỷ của chàng

là tiểu bối vừa đặt chân vào giang hồ, Giảm Lan sơn trang cũng chẳng phải Bắc Đẩu trong võ lâm, nói cách khác, các người chẳng có ai chống lưng ình cả.”

Con bé thấy Dương Thận chẳng ừ hử gì thì nghĩ rằng mình đã lay động được y, vui vẻ nói tiếp: “Dù chàng không tiết lộ nhưng em vẫn biết lí do mà Trang chủ Giảm Lan sơn trang phái hai người xuống núi lịch luyện. Yến công tử và Thiếu trang chủ đã gặp nhau, biết được rằng nội trong một năm, hai người phải quyết định ai sẽ kế thừa Trầm Xuân, sư phụ cũng chỉ ình chàng xem túi gấm kia, đúng chứ?”

“Thiếu trang chủ... Mặc Vân Khanh à?” Dương Thận cuối cùng cũng thay đổi nét mặt, “Hắn gặp Yến Vu Phi?!”

Ninh Ninh khê cười: “Thiếu trang chủ thức thời, biết ai là kẻ mạnh. Dương công tử hẳn cũng hiểu được rằng ‘kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt’ chứ?”

Dương Thận không đáp.

Trước lúc xuống núi, sư phụ gọi mỗi y đến nhưng chẳng nói gì, chỉ giao cho y một cái túi gấm do sư phụ của sư phụ truyền lại.

Trong túi gấm là một tờ giấy, chỉ có một dòng chữ: Đệ tử độ sức với nhau, người thắng thì sống sót và kế thừa Trầm Xuân, kẻ thua sẽ chết.

Y và Y Xuân, chỉ một người có thể sống để kế thừa Trầm Xuân.

Sắc mặt sư phụ cũng rất xấu, hồi lâu sau mới dặn y: Dương Thận, sư tỷ con có thân thủ bất phàm, một ngày nào đó ắt sẽ thành người tài. Nhất kích bất trúng, chỉ còn đường chết. Tranh giành chính diện không xong, con cứ dốc sức tập kích ngầm.

Y lập tức ngộ ra vì sao sư phụ phải nhận nhiều đệ tử đến thế, vì sao trước đây có rất nhiều đệ tử trốn xuống núi, vì sao ông đưa Văn Tĩnh lên núi để ngăn tầm lòng của Y Xuân, vì sao ông không quan tâm đến con ruột, chỉ dốc lòng dạy dỗ hai người bọn họ.

Hóa ra là vì cái túi gấm này.

Vì Y Xuân muốn kế thừa Trầm Xuân, không chừng sẽ bỏ mạng giữa cuộc đấu. Vì ông sớm đã biết nội dung của mảnh giấy trong túi gấm, không đành lòng tiễn Mặc Vân Khanh – con trai mình vào vòng tàn sát.

Hôm ấy, Dương Thận lạnh cả nửa người.

Sư phụ vỗ vai y, thở dài: Dương Thận, ta biết huyết hải thâm thù của cha con, Trầm Xuân kiếm và Giảm Lan sơn trang có thể giúp con một tay.

Ngụ ý rằng nếu y đoạt được Trầm Xuân thì có thể mượn sức Giảm Lan sơn trang, trả thù bọn Sâm Châu Cự Hạ.

Ninh Ninh dịu dàng nhỏ giọng: “Em biết cả chuyện Dương công tử có thù lớn chưa báo, đang chờ ngày vấy cánh cứng cấp mới đòi nợ máu nơi kẻ thù. Dương công tử thấy việc mình xông xáo giang hồ, đánh đấm lật vật với vị sư tỷ kia, sau đó hai người liều mạng mi chết ta sống tốt hơn; hay việc ‘chìm khôn lựa cành mà đậu’, tìm một cây gậy chống lưng vững chắc tốt hơn?”

Dứt lời cũng chẳng chờ y hồi đáp, con bé che miệng khanh khách cười hai tiếng: “Tuy tu vi Ninh Ninh không cao, song vẫn có thể nhận ra, hình như Dương công tử kém hơn sư tỷ mình một bậc, thực sự thắng nổi cô ta ư?”

Dương Thận cau mày, mơ hồ tỏa sát khí.

Ninh Ninh bỏ nhào sang ôm chân Dương Thận, cơ thể trần trụi bám chặt lên người y, khe khê run: “Nếu công tử bằng lòng, sai em làm gì cũng được... Tội gì phải quán quýt bên vị sư tỷ chẳng có chút tình ý với chàng kia chứ?”

Dương Thận đứng phắt dậy, nhẹ nhàng nhắc chân đá con bé ra, vừa muốn lên tiếng thì nghe giọng Y Xuân vang vang ngoài cửa: “Dương Thận, xảy ra chuyện gì rồi? Ta nghe thấy tiếng động lớn lắm.”

Y khựng lại một chốc, cố gắng giữ chất giọng bình tĩnh: “Chẳng sao cả, ta bất cẩn làm rơi ấm trà...”

Ninh Ninh buộc lại áo, cười yêu kiều: “Đừng nói dối chứ, Dương công tử.”

Con bé kề sát vành tai y, khẽ nói: “Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, Dương công tử, cân nhắc cẩn thận, đừng để mình chết bất đắc kỳ tử nơi phố chợ nhé.”

Y cứng người lại.

Y Xuân đẩy cửa phòng, vội hỏi: “Là giọng Ninh Ninh à? Con bé đến đây ư?”

Ninh Ninh cười hi hi: “Tỷ tỷ cũng phải bảo trọng.” Sau đó liền nhảy ra từ cửa sổ, nương bóng đêm nhẹ nhàng lướt đi.

Y Xuân ngẩn ngơ đôi chút: “Sao nó lại tới đây? Chẳng phải ở lại biệt viện của Yến Vu Phi rồi à?”

Sắc mặt Dương Thận hơi xấu, cúi đầu, hồi lâu sau mới đáp “Con bé ấy... bây giờ làm việc cho Yến Vu Phi.”

Y Xuân gãi gãi đầu: “Bị Yến Vu Phi mua chuộc à? Giữa đêm nó đến đây làm gì? Còn nữa... sao cứ cảm thấy công phu nó cao lắm ấy?”

Y lắc đầu: “... Sư tỷ, ta mệt rồi, muốn ngủ một chút, tỷ cũng nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai chúng ta lập tức rời khỏi Đàm Châu.”

Nàng lặng lẽ nhìn y một hồi, đột nhiên hỏi: “Dương Thận, đệ sao thế?”

Lòng y khó chịu như bị cả ngàn cây kim liên tục châm vào đầu, lúc thì thấy cảnh tượng thê thảm của cha mẹ khắp người trào máu, lúc thì thấy gương mặt u ám của sư phụ dằn dò mình: Con không phải đối thủ của Y Xuân đâu, chỉ có thể dùng cách tập kích ngầm hèn hạ kia thôi. Cuối cùng lại thấy đôi mắt lạnh nhạt của Yến Vu Phi, dường như gã ta đang chấp tay thi lễ với y, sau lưng là trăm hoa đua nở, cảnh sắc tươi đẹp. Gã mời gọi y, gã có thể lực rất lớn.

Đồng ý hay không, cũng chỉ có hai kết quả.

Y Xuân chết, hoặc y chết.

Một đôi tay nắm lấy y, lòng bàn tay ấm áp, ngón tay đầy nghị lực.

Nàng siết chặt tay y, ngẩng đầu lo lắng nhìn, khẽ khàng hỏi: “Dương Thận, khó chịu à? Ta gọi đại phu giúp đệ nhé?”

Dương Thận ngẩn ngơ nhìn ngón tay nàng. Tay nàng không mảnh dẻ như tay nữ tử được hình dung trong sách, chẳng mềm mại như lan, không trắng mịn tựa mỡ. Trái lại, tay nàng thon dài lại mạnh mẽ, đây là đôi tay của một hiệp khách, tự do nhưng ấm áp vô ngần.

Ma xui quỷ khiến thế nào, y hỏi: “Sư tỷ, nếu ta làm việc xấu, tỷ có trách ta không?”

Y Xuân cười cười, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt y, ánh mắt trong suốt, sáng ngời: “Đệ sẽ không làm việc xấu đâu, ta biết mà.”

“Không, ý ta là... nếu.” Chẳng rõ xuất phát từ mục đích gì, y như đang lơ lửng rơi, vội vã tìm kiếm một câu trả lời, chẳng cần biết đáp án là gì. Có lẽ lòng y đã sáng tỏ từ lâu, song vẫn thiếu một chút gì đó khiến y không dám đối mặt trực diện, chỉ cần một chút gì đó.

“Đệ làm việc xấu, đương nhiên là ta sẽ lôi đệ về, lẽ nào vẫn cứ mặc đệ tiếp tục làm hỏng mình à?” Y Xuân hơi buồn cười, “Dù có ra sao, ta vẫn sẽ ở đây, dù đệ có chạy bao xa chẳng nữa, cứ nhớ ta vẫn luôn ở phía sau mình, đừng lạc lối.”

Dương Thận cũng cười, vuốt ve tay nàng: “Sư tỷ phải trông nom ta cẩn thận đấy. Có tỷ ở đây, ta sẽ chẳng đi đâu cả.”

Trước khi rời khỏi đây, Y Xuân thêm một câu: “Làm đoản kiếm cho kẻ khác, há chẳng phải sống mà như một thứ công cụ ư. Trước khi có thể trở thành một nhân vật tai to mặt lớn đường đường chính chính, chúng ta đừng chọn sai đường.”

Thì ra nàng đã biết cả.

Dương Thận rủ mi, lòng bỗng xúc động không gì kìm nén nổi, xông đến ôm siết nàng từ phía sau.

Y thấy mình sắp rơi nước mắt.

“Y Xuân, ta sẽ không để ai làm tổn thương nàng, dù chỉ là một chút.”

Y hôn phớt lên mái tóc nàng, nhẹ nhàng áp sát mặt vào.

Nàng hơi đỡ ra, mắt bình tĩnh nhìn xung quanh, ánh mắt chẳng dừng ở một nơi cố định nào, miệng thì thào nhiều lần: “Ta biết, ta biết.”

Ngón tay y chậm rãi vân vê gò má nàng, ấm áp mềm mại, y không dám mạnh tay, tựa như sợ mình vò nát nàng. Nàng là một bảo vật chưa bị phát hiện, rực rỡ chói lóa, tự do tự tại như một cánh chim.

Thỉnh thoảng kích động, muốn hôn một cái cũng không dám, chỉ sợ khiến nàng vỡ toang.

Y chỉ đành cất một tiếng than, tựa như muốn trút hết tất cả buồn đau tự tận đáy lòng.

“Y Xuân... Ta mệt lắm rồi.”

Nàng nắm tay y, vừa định nói gì đó, bỗng thấy một bóng người hiện lên ngoài cửa, theo sau đó là tiếng hét kỳ dị: “Là hai người hử! Muốn thân thiết gì thì đóng cửa lại mà làm!”

Họ giật nảy mình, định thần nhìn lại, hóa ra là thằng nhóc tiểu Nam Qua mặc váy giả gái kia đang nhăn mặt, ngồi xổm trước cửa.

20. Q.1 - Chương 20

Y Xuân bước đến, cười chẳng nề hà: “Khéo vậy, lại gặp nhau rồi. Các người cũng ở khách điểm này hử?”

Tiểu Nam Qua vẫn im lặng, đôi mắt xoay tít đảo qua đảo lại giữa hai người họ, thấy vẻ mặt Y Xuân tự nhiên, thần sắc Dương Thận kỳ lạ, cậu nháy mắt, đáp: “Hóa ra các người không chỉ là sư tỷ đệ bình thường... Đúng là chẳng ngờ đây...”

Nhác thấy Dương Thận nhướng mày, cậu vội vã bật dậy, xua tay liên hồi: “Không đông dài nữa, chủ tử đang gặp rắc rối, tôi phải đi cứu Người ngay đây!”

Y Xuân vội tiến lên vài bước, ghé vào lan can hỏi: “Rắc rối gì? Ta giúp được không?”

Tiểu Nam Qua ngẩng đầu, nghiêm túc đánh giá một hồi, thành thật lắc đầu: “Chờ cô đẹp hơn hẵng nói.”

Nàng chẳng hiểu nổi, kết giao bạn bè và giúp người gặp nạn thì có liên quan gì đến chuyện xinh đẹp.

Y Xuân túm tay Dương Thận, kéo xuống lầu: “Đi, chúng ta xem xem Thư Tuyển gặp phải chuyện gì.”

Y chần chờ đôi chút rồi rút tay lại, hơi phật ý: “Ta... vẫn chưa nói xong mà, sao tỷ cứ mãi quan tâm tới tên khốn kia vậy?”

Nàng lặng lẽ dừng chân, ngoái đầu lẳng lặng nhìn y.

Dương Thận hối hận lắm, do dự hồi lâu, gục đầu nói: “Thôi, cứ coi như ta chưa nói gì, chúng ta đi xem sao đã.”

Y Xuân vẫn luôn như thế, hào hiệp lại tự do thả lỏng, đến đi chẳng vướng bận gì. Y sống đôi cùng nàng, trái lại cứ như một con chích chòe ba hoa nhiều chuyện, lúc thì không cho nàng làm việc này, lúc thì dặn nàng cẩn thận việc nọ. Đôi khi cũng cảm thấy mình già mồm.

Y muốn đôi mắt đen trắng rõ ràng kia có thể ngấm mình nhiều hơn, không tìm kiếm ai khác, chẳng nghĩ đến thứ gì khác.

Song y cũng biết rằng, nào ai giữ được bước chân của gió.

Tay được nàng nắm lấy, lay nhẹ, mày mắt nàng giãn ra, mỉm cười nhìn y, buông lời: “Dương Thận, đừng để tâm những chuyện nhỏ nhặt nữa.”

Lòng y dâng trào nổi lo lắng, gật gật đầu. Hai người thậm thụt xuống lầu, ló đầu ra lan can quan sát, xem Thư Tuyền đụng phải phiền phức gì.

Trời đã vào khuya, khách điểm sớm đã quá giờ đóng cửa, song chẳng ai trong đám tiểu nhị tan ca được, đều do vị công tử vận y phục vải sa đỏ thẫm ngồi trong góc đại sảnh kia.

Hắn ngồi đó, thậm chí chẳng cần cất lời cũng đã là một đóa hoa vừa nở rộ trong mắt mọi người, đẹp đến ngát hương.

Đóa hoa này đã thành công trong việc mời gọi vô vàn ong bướm, các bà các cô vây kín xung quanh, ước chi mình được trò chuyện thêm hai lời cùng hắn, hơi sức đâu mà quan tâm trời tối hay sáng.

Chúng tiểu nhị hết khuyên lại nhủ, hết thở lại than, song đôi chân của các bà các cô này như cắm rễ xuống đại sảnh, sống chết gì cũng không lay chuyển nổi.

Y Xuân từ xa trông thấy gương mặt Thư Tuyền đã tái đen, không khỏi bật cười: “Hóa ra là gặp rắc rối với phụ nữ. Hắn giận điên lên rồi ấy, nom y như một quả cà to vậy.”

Dương Thận cũng chỉ biết gượng cười cùng nàng.

“Trời tối thế này rồi, chẳng hay người nào lại để công tử chờ đến tận giờ, thất lễ quá đi mất.”

Một cô gái xa lạ, ra vẻ thân quen ướm hỏi. Thư Tuyền chống cằm, cổ nén nổi kích động muốn hắt nước trà vào cô ta, lạnh nhạt đáp: “Trời tối thế này rồi mà các cô vẫn chưa về mjà, đấy mới là thất lễ.”

“Ôi nhìn đáng thương thật, sắp khóc rồi kia...” Các cô gái thấy cơ mặt hắn giật nhẹ, vô cùng đau lòng, “Công tử yên tâm, chúng em chờ cùng chàng, nhất định chờ cho bằng được người kia cùng chàng.”

Hắn nhủ đôi mày liễu, xoa ấn đường, thì thào: “Xin các người rút ngay đi, rút càng xa càng tốt...”

Chưa dứt lời đã nghe một giọng nói yểu điệu từ trên lầu vọng xuống, cười: “Để lang quân chờ lâu rồi, thiếp thân ấy nấy biết bao.”

Là giọng của tiểu Nam Qua, trên đầu cậu ta mọc thêm một đóa hoa ngọc trai, trang điểm sắc sỡ tựa bướm vờn, bay từ trên cầu thang xuống, ôm cổ Thư Tuyền, đặt mông ngồi lên đùi hắn trước mắt bao người.

Sắc mặt Thư Tuyền dịu lại, néo lưng cậu, híp mắt, tức giận đáp: “Thằng nhóc chết tiệt này, giờ mới tới à!”

Tiểu Nam Qua vô cùng uất ức: “Chủ tử, giả gái cũng cần thời gian mà.”

Song, những người xung quanh thì chỉ trông thấy tình ý dằng dặc giữa hai bọn họ, nào cảnh kẻ tai thỏ thể bên nhau, nào chàng thoáng ý quả trách, nào thiếp tươi cười thẹn thùng. Chúng nữ như nghe thấy tiếng cõi lòng mình tan nát tựa thủy tinh, vang vọng rõ ràng.

“Vị này... lẽ nào là phu nhân của công tử...?” Một cô gái chưa từ bỏ ý định, run giọng hỏi.

Tiểu Nam Qua nhập vai ứng đồ hai gò má, cúi đầu thật thấp, ngượng ngùng e thẹn.

Thư Tuyền khẽ cười, vén lọn tóc rơi bên má cậu ra sau tai, dịu dàng đáp: “Xấu hổ thật, nội tử trước giờ rất bốc đồng, nhưng lại sợ người lạ. Giờ đã muộn rồi, chừ vị nhanh chóng về nhà thì hơn, tránh để gia đình trông ngóng.”

Chúng nữ vừa ao ước vừa ghen tị nhìn dung mạo đẹp đẽ của tiểu Nam Qua, tự thấy tự ti.

Tiếc thật, đàn ông nom vừa mắt bây giờ ấy, không phải đồng tính luyện ái thì là hoa đã có chủ, đám hoa vô chủ còn lại cũng chỉ lũ lượt chạy đi tìm bãi phân trâu.

Thối đời nay chẳng như xưa... Chúng nữ thở dài, cuối cùng giải tán.

Thư Tuyền thở phào nhẹ nhõm, đẩy tiểu Nam Qua ra: “Hôm nay sao chậm quá thế, đụng phải quỷ à?”

Tiểu Nam Qua nháy mắt ra hiệu, thấp giọng nhiều chuyện với hắn: “Chủ tử, Người đoán xem em đụng phải ai? Người vẫn còn nhớ cặp sư tỷ đệ kia chứ? Hóa ra họ chẳng phải chỉ là sư tỷ đệ thôi đâu, em thấy hai người họ để ngõ cửa rồi ôm nhau đấy...”

“Thư Tuyền!” Trên cầu thang lại vọng xuống chất giọng sang sảng của Y Xuân, nàng vẫy tay về phía hắn, đi thẳng đến. Tiểu Nam Qua lập tức ngậm miệng lại.

Thư Tuyền ôm trán, bỗng rất muốn thở dài: “Sói đi lại rước hổ tới.”

“Hóa ra anh vẫn chưa rời khỏi Đàm Châu.” Y Xuân cười dài bước tới, kéo ghế ngồi cạnh hai người họ. Bỗng cảm thấy bên người thiếu thiếu, nhìn lại thì Dương Thận vẫn đứng chỗ cũ, không đến đây. Y giữ nguyên biểu cảm chấp tay chào, rồi xoay người lên lầu một mình.

Nàng bật dậy muốn đuổi theo, chẳng ngờ cánh tay bị Thư Tuyền níu lại: “Ngồi đây đi, đừng khách sáo.”

Hắn có ý đùa dai, cười đến là thuần khiết. Chờ người chán quá, hắn chẳng nén nổi mà muốn làm vài việc xấu xa, cặp sư tỷ đệ trước mặt này đúng là trò tiêu khiển hay ho.

“Mặt nàng dính bụi này.” Thư Tuyền rất tự nhiên, đưa tay lau một đốm đen trên mũi nàng.

“Tóc cũng rối nữa.” Thuận thế vuốt xuôi tóc nàng.

Quya đầu lại nhìn, thằng nhóc họ Dương kia quả nhiên đen mặt bước lên lầu, e rằng đêm nay ngủ không ngon giấc rồi. Tựa như một đứa bé đạt được mục đích của mình, hắn cười đến hai mắt long lanh.

“Ta nghĩ anh đã rời khỏi Đàm Châu từ sớm, chẳng phải rời nhà du sơn ngoạn thủy hay sao?” Y Xuân vốn chẳng phát hiện cử chỉ mập mờ của hắn, tự rót ỉnh một chén trà.

Người đi rồi, Thư Tuyền mất hứng chống cằm: “Cô quan tâm làm gì, ta thích ở thì ở.”

Y Xuân cười cười không mấy bận tâm, hợp một ngụm trà, đứng dậy nói: “Trễ rồi, các người cũng nghỉ ngơi sớm đi. Cáo từ.”

Thư Tuyền lười biếng buông lời: “Muốn kết giao bạn bè là chính miệng cô nói đấy? Cứ thế này mà cũng gọi là kết giao à?”

Y Xuân ngạc nhiên hỏi: “Vậy anh bảo phải làm sao mới được?”

Người bực mình là hắn, không muốn người ta tới gần cũng là hắn, giờ lại trách nàng không biết cách kết giao, người này đúng là tùy hứng quá thể.

Mất đảo một vòng, hắn đáp: “Tốt xấu gì cũng phải mời ta ăn cơm uống trà, lúc nào cũng đi theo ta, thấy ta gặp phải chuyện không ổn thì lập tức ra tay tương trợ mới đúng.”

Y Xuân cười cười, lắc đầu: “Đấy là anh muốn tìm tùy tùng, không phải bạn bè.”

Hắn trợn mắt: “Ai bảo không phải bạn bè? Tục ngữ đã nói là bạn thì không tiếc mạng giúp đỡ nhau, ta cũng có bảo các người chết thay ta đâu.”

Nàng vẫn lắc đầu: “Anh tự đề ỉnh quá rồi, trong lòng ta, anh và ta bình đẳng. Tuy ta có thể bán mạng giúp bạn mình, nhưng anh có thể không?”

Thư Tuyền lại nghẹn lời trước mặt nàng lần nữa. Nếu thật sự muốn cãi chày cãi cối, hắn ắt sẽ không thua, trước giờ điểm mạnh của hắn là già mồm, song chẳng biết vì sao hôm nay lại không thích tranh luận với nàng.

Thế là, hắn chỉ chớp mắt, nói: “Chà, cô phiền thật đấy.”

Y Xuân xua tay chúc ngủ ngon, xoay người định đi thì thấy cửa khách điểm bị đẩy ra, một ông già còng lưng, gương mặt hèn mọn cầm một bọc hành trang bước vào.

Không để ý đến lời chào mời của chúng tiểu nhị, ông đi thẳng đến trước mặt Thư Tuyền, thả bọc đồ lên bàn, mở lời: “Đi hơn mười ngày, rốt cuộc cũng tìm được thứ cậu muốn.”

Thư Tuyền thở dài: “Ta cũng phí hơn mười ngày ở Đàm Châu, nếu ông vẫn chưa chuẩn bị xong thì nên phái người đến báo cho ta một tiếng, để ta còn an tâm mà chờ.”

Ông già cười ha hả: “Vẫn nóng vội như trước, chẳng chút kiên nhẫn nào thế à. Cậu xem có phải thứ mình cần không.”

Dứt lời liếc mắt nhìn Y Xuân, ngoắc ngoắc nàng: “Cô nương cũng đến đây làm chứng đi, xem có phải hàng thật không nhé.”

Nàng tò mò bước đến, nhìn Thư Tuyền mở từng lớp vải gói đồ ra, bên trong chả phải của báu gì, cũng chẳng phải món thần binh lợi khí nào. Vật kia đen nhánh, sũng nước lại nặng trĩu, chỉ là một hòn đá có hình dáng kỳ lạ, bề mặt có rất nhiều lỗ hổng tự nhiên do nước ăn mòn.

Ánh mắt Thư Tuyền vụt sáng, tựa như nhìn thấy bảo bối của lòng mình, đưa tay nhẹ nhàng ve vuốt.

Y Xuân chẳng hiểu gì, khẽ hỏi tiểu Nam Qua: “Đây là thứ gì thế?”

Tiểu Nam Qua thấp giọng đáp: “Là đá Thái Hồ mà chủ tử luôn muốn sưu tập, bình thường Người có sở thích sưu tập đá.”

Đá Thái Hồ thông linh sáng loáng, muôn hình vạn trạng, là món hàng đẹp dễ mà các gia đình giàu sang thường dùng để trang trí nhà mình. Chỉ có điều đá Thái Hồ thường rất to, khó mà vận chuyển, Thư Tuyền vẫn luôn muốn tìm một viên nho nhỏ, đến tận hôm nay hẳn mới đạt thành ước nguyện.

Ông già cười: “Chắc chắn là hàng thật, nếu cậu không tin thì mang nó đi tìm hiểu quanh Thái Hồ nhé.”

Thư Tuyền vô cùng cẩn thận bọc hòn đá lại, ôm vào lòng, đáp: “Khỏi, ta còn có việc quan trọng phải về. Giá cả vẫn như lần thương lượng cùng ông trước đây — Tiểu Nam Qua đưa giấy cho lão đi — Ông tự đến Thông Bảo tiền trang rút bạc nhé.”

Dứt lời, hần vui vẻ, mặt mày sáng láng bước lên lầu lại sức nhớ đến điều gì, cúi đầu nhìn Y Xuân, nói: “Cô nhóc, cẩn thận trong tất cả mọi chuyện nhé, đừng để bị giết.”

Đến cả lời dặn dò quan tâm mà cũng khó nghe đến vậy.

Y Xuân nổi bước lên lầu, nghĩ đến việc Thư Tuyền thế mà lại có sở thích kỳ lạ thích sưu tập đá, bỗng thấy than thiết với hắn hơn.

Đẩy cửa phòng, bên trong tối như mực, nàng vừa muốn đến bàn châm đèn, chợt nghe phía sau có tiếng gió như có ai xông tới, nàng giơ tay đỡ theo bản năng — Cổ tay lại bị siết chặt.

Không phải ám sát à?! Phút chốc, trong đầu chỉ hiện lên ý nghĩ ấy, liền theo sau, người nọ kéo nàng một cái, lực cực lớn.

Nàng đập vào một khuôn ngực rắn chắc, mùi hương vô cùng quen thuộc.

Người nọ nâng mặt nàng lên, hôn mạnh xuống. Có lẽ bởi bóng đêm, cũng có lẽ do căng thẳng và trức trặc, thứ tiếp xúc với nhau không phải môi mà là răng.

Răng hai người đập vào nhau, phát ra tiếng lộp cộp.

Y Xuân đau đến la oái lên, người nọ lại không nhượng bộ, bờ môi run rẩy tựa như đối khát mang theo mùi máu, bấy giờ mềm mại nhưng chẳng cho phép kháng cự, áp lên đôi môi cũng đang rỉ máu của nàng.

21. Q.1 - Chương 21

Mở choàng mắt, trời đã sáng.

Giữa cơn mơ màng, Y Xuân đưa tay sờ môi theo bản năng, môi bị đập mất một miếng, nhoi nhói đau, lại hơi tê.

Nàng nằm mãi trên giường, rốt cuộc vẫn thở hắt ra một hơi dài, xốc chăn lên.

Đánh răng rửa mặt chải đầu, buổi sáng tinh mơ vẫn hiền hòa vậy thôi, song lại như đã có gì đó thay đổi.

Y Xuân ngẩng ngó con bé trong gương, người trong gương cũng ngơ ngác nhìn lại, như bảo nàng rằng: Tốt hơn hết cứ tỏ vẻ là chẳng có gì xảy ra.

Đêm qua, dường như y đã khóc, đôi vai y gánh vác vô vàn gánh nặng mà nàng không thể nào hiểu nổi, cũng chẳng tài nào lĩnh hội được, y cứ lặp đi lặp lại: “Nàng đừng đi đâu cả, đừng đi đâu cả.”

Song, kẻ muốn rời đi đâu phải nàng.

Hóa ra mâu thuẫn trong lòng y lại lớn đến thế, chúng luôn được che giấu kỹ càng, không để ai phát giác.

Vậy là nàng chỉ đành siết chặt tay y, hỏi: “Dương Thận, đệ muốn gì thế? Sợ mình không thể tự báo thù được à? Ngày mai, ta cùng đệ đến Sâm Châu, hai chúng ta tìm Cự Hạ bang, nhé?”

Y không đáp. Sau đấy rất lâu, dường như đã bình tĩnh lại, y khẽ nói: “Xin lỗi, đã mạo phạm tỷ rồi.”

Ý y là bờ môi đang rỉ máu của nàng, tay y nhẹ nhàng ve vuốt vết thương như muốn lau khô vết máu kia, lại như ác ý khiến nàng thêm đau đớn.

Y nói: “Y Xuân, trên đời có rất nhiều người bị hận thù làm mờ mắt, họ thật đáng thương. Ta sẽ không trở thành một trong số đấy.”

Chỉ cần có nàng ở đây, ta sẽ không sống chỉ vì thù hận.

Y hôn nàng rất nhiều, mỗi nụ hôn đều khê khàng, hai bờ môi nhẹ nhàng chạm vào nhau rồi lui lại.

Hắn là nàng nên cự tuyệt y, nên bảo với y rằng: Nàng là sư tỷ, nàng luôn xem y là đệ đệ, trước giờ chưa từng nghĩ đến chuyện khác. Song Dương Thận thông minh đến thế, sao y lại không biết cho được. Nếu nàng nói ra, hắn sẽ khiến y càng thêm đau lòng.

Vậy nên, cuối cùng y cất lời: “Y Xuân, nàng đừng nói gì cả, ta cũng sẽ không làm thêm bất cứ chuyện gì. Việc nàng vẫn sống ý nghĩa hơn tất cả mọi thứ.”

Y đi rồi, lòng nàng bắt đầu hoảng sợ, giấc mộng cả đêm hôm ấy đều là y, y và y.

Mưa phùn bao phủ cả rừng đào Hậu Sơn, hoa đào thoảng hương ngọt ngào, chan chất. Cậu thiếu niên nom tựa cọng giá cúi đầu, nói với nàng rằng: Hôm nay, sư tỷ ăn vận thế này đẹp hơn trước kia nhiều lắm.

Y Xuân choàng tỉnh, tim vẫn đập.

Thôi cứ ra về chẳng có chuyện gì thì hơn, nàng giắt gọn kiếm, thắt chặt bọc hành trang, xuống lầu dùng điểm tâm.

Dương Thận đã mua bánh quẩy, sữa đậu nành cho nàng từ lâu, ngoắc ngoắc nàng: “Dậy trễ quá đấy, sư tỷ.”

Y cũng chẳng có gì khác thường, hóa ra cả hai đều biết điều không nói, tỏ vẻ rằng chuyện đêm qua chưa từng xảy ra. Chỉ có vết rách trên miệng hai người là vật chứng rõ như ban ngày.

Trên môi có vết thương, lúc uống sữa đậu nành nóng đến nhói đau, Y Xuân buông chén, nhíu nhíu mày, nhắc thấy Dương Thận cũng mất tự nhiên che miệng, phỏng chừng cũng rất đau.

Hai người nhìn nhau, trước là xấu hổ, sau lại bật cười chẳng rõ lý do.

“Hôm nay chúng ta rời khỏi Đàm Châu nhé, có muốn du ngoạn hồ Động Đình không?” Y hỏi.

“Hay quá, ta chưa từng được chiêm ngưỡng hồ lớn.” Nàng thẳng thắn đồng ý.

Bên hồ Động Đình có ngư dân cho thuê thuyền, chỉ cung cấp cho du khách muốn ngắm cảnh trên mặt hồ. Lại bởi vì hai người Y Xuân và Dương Thận đều không biết chèo thuyền, đành phải chi mười văn tiền thuê một ngư ông đánh thuyền cho họ.

Mái chèo chập chờn trên mặt nước phát ra tiếng “lạch cạch lạch cạch”, chiếc thuyền đánh cá nho nhỏ lão đảo rời bờ, trôi đến vùng sâu mờ mịt khói nước.

Hôm nay trời âm u, mặt hồ nổi lên một tầng sương mù, âm ỉ thấm vào quần áo và mái đầu hai người. Y Xuân bước đến đuôi thuyền, chấp tay sau lưng hít thở, trong gió thoang thoang vị tanh của nước sông, song lại không khó ngửi.

Hồ Động Đình mênh mông vô bờ, như một chiếc ao ngọc bích xanh thẳm, thuyền chậm rãi trôi trên viên ngọc bích, thỉnh thoảng lại khua vài gợn sóng rồi lại nhanh chóng trở về với vẻ tĩnh lặng.

Phóng mắt nhìn khắp trời nước một màu, sao có thể không khiến trái tim con người nhẹ nhõm. Về mặt Dương Thận cũng thả lỏng hẳn, chỉ về phía bụi cỏ lau trời lên khỏi mặt nước không xa: “Sư tỷ, tỷ nói xem ở đó có chim không? Chúng ta bắt một con nấu bữa trưa nhé.”

Nàng gật đầu lia lịa, vừa định đồng ý thì ngư ông nơi đầu thuyền cười, bảo: “Hai vị chớ đùa, giờ là tiết xuân ẩm áp, chim non vừa rời vỏ, giết chim trưởng thành thì chim non sao mà sống nổi? Để cả nhà chúng sống vui vẻ chẳng phải tốt hơn à.”

Dương Thận im lìm.

Y Xuân biết khi nghe đến đoạn ‘chim trưởng thành chết, chim non sao mà sống nổi’, y đã ngấm lại hoàn cảnh của bản thân, không khỏi vỗ vai y.

Y đáp lại nàng bằng một nụ cười nhẹ.

Ngư ông nói tiếp: “Bách niên tu đắc đồng thuyền độ, thiên niên tu đắc cộng chẩm miên(1), nhị vị thiếu hiệp là người có duyên, hôm nay lão chèo thuyền chở hai người, ngày sau các vị kết thành vợ chồng, lão có thể đến xin một chén rượu mừng chăng?” Dứt lời liền ha hả cười.

(1): phải tu trăm năm mới được ngồi cùng thuyền, phải tu nghìn năm mới được chung chăn gối.

Dân chài lưới trước nay đều cởi mở phóng khoáng thế đấy, không bị gò bó bởi phép tắc đời thường. Dương Thận da mặt mỏng hây hây ửng đỏ, song lại cười không đáp.

Y Xuân chỉ thấy tim mình đập mạnh, lại chẳng thể giả vờ chẳng biết gì mà trốn đi như thường ngày, thuyền đánh cá cũng chỉ có chút tẹo đẩy thôi.

Nàng đành ra về tự nhiên, trông về phương xa.

Thuyền nhỏ lướt qua bụi cỏ lau kia, vài con chim to màu trắng bay ào ra, ông lão cười, vừa hát vang:

Xuân sinh xuân diệt xuân hựu hồi, kỉ độ hoa tạ hoa khai. Tiểu tử dạ đề mao ốc đông, nan yểm sài môn, nhất bát thanh chúc lãnh.(2)

(2): Xuân đến xuân đi xuân lại về, mấy độ hoa tàn hoa lại đơm. Bé con nghèo túng quấy giữa đêm đông, nhà tranh vách lá chỉ còn một bát cháo lạnh.

Tiếng ca đượm vẻ đau buồn, thuyền lướt trên mặt hồ, Y Xuân ngẩn ngơ đôi chút. Bỗng nhớ đến câu ‘bách niên tu đắc đồng thuyền độ’ của ngư ông, nàng không kìm nổi mà ngoái đầu nhìn Dương Thận, vừa khéo y cũng chuyển tầm mắt đến, ánh mắt hai người hơi chạm vào nhau rồi lại vội vàng rời khỏi.

Y Xuân gục đầu xuống, lòng lặp lại hai chữ Dương Thận rất nhiều lần, mỗi lần là mỗi tư vị khác nhau, vừa chua xót lại ngọt ngào, dường như trọng lượng của chúng cũng từ từ nặng hơn, chặn nơi ngực áo, chẳng thể gạt đi.

“Sư tỷ.” Y cúi đầu gọi một tiếng, đi đến như muốn bày tỏ ý nghĩ của mình.

Y Xuân hít một hơi, dứt khoát ngắt đầu nhìn y với vẻ thoải mái, chợt nghe tiếng nước róc rách phía sau, lại có một chiếc thuyền lướt sóng mà đến, một công tử áo đen ngồi nghiêng đầu thuyền, lòng ôm ấp mỹ nhân như ngọc. Cổ tay mỹ nhân trắng tựa tuyết, nhón một quả anh đào đưa đến miệng chàng ta.

Họ chờ người ra, kinh ngạc nhìn chiếc thuyền kia đến gần. Công tử trên thuyền ngắt đầu liếc thoáng qua họ, nhếch miệng cười, nụ cười kia thoảng một tí ngông cuồng, lại thêm ba phần độc ác.

“Đã lâu không gặp nhị vị. Chuyến xuất môn lịch luyện này suông sẽ chứ? Đã quyết định được ai sẽ kế thừa Trầm Xuân chưa?”

Y Xuân tựa như không nghe thấy câu hỏi của chàng ta, nàng bình tĩnh nhìn con người này. Người này là kẻ nàng từng thích, cứ tưởng chàng ta cũng thích mình, nàng từng bỏ cả sự rụt rè của một cô bé mà bày tỏ với chàng ta, lại rơi vào kết cục bị người ta làm nhục.

Cứ nghĩ lúc gặp lại sẽ chẳng dễ chịu gì, vì có một khoảng thời gian nọ, lúc nghĩ đến người này lại thấy buồn.

Song đến khi thật sự đối mặt, dường như nàng chẳng còn cảm giác, chỉ bình thản lắm, chỉ gợn đôi chút chua chát mà thôi.

Ninh Ninh rúc trong ngực chàng ta như một chú mèo mềm mại, hưởng thụ sự cưng chiều của chủ nhân.

Y Xuân nhìn hồi lâu, bỗng lên tiếng hỏi một câu chẳng liên quan gì: “Chẳng phải anh đã có Văn Tĩnh à? Sao còn ôm một cô gái khác.”

Mặc Vân Khanh lạnh nhạt đáp: “Xem ra cô chẳng thay đổi gì nhiều. Cô cứ lo cho tốt chuyện của bản thân đi thì hơn, Văn Tĩnh chẳng phiền cô quan tâm đến.”

Y Xuân nhìn chàng ta, lại nhìn Ninh Ninh, nói: “Ta biết rồi, anh đến làm thuyết khách thay Yến Vu Phi.”

Ninh Ninh cười hi hi: “Tỷ tỷ tự đánh giá bản thân cao quá rồi, lẽ nào tỷ cho rằng ai ai trên giang hồ cũng dán mắt vào hai người, đối biện pháp cho thuyết khách đến lôi kéo các người à? Em chỉ đến du hồ cùng Mặc tướng công, tình cờ gặp tỷ tỷ thôi.”

Con bé nói với Y Xuân, song ánh mắt lại nhìn Dương Thận, thấy y vẫn không liếc về phía mình thì lòng như bị mèo cào, trái tim đau nhói.

Y Xuân lùi một bước: “Đã là tình cờ gặp nhau, chúng ta cũng chẳng có gì để phải chuyện trò. Cáo từ vậy.”

Nàng nhờ ngư ông dời thuyền ra một chút, chờ họ lướt qua.

Thuyền nhỏ trôi đến bên nàng, Mặc Vân Khanh cười nhạt: “Uổng cho cha ta đêm ngày nhớ thương đồ đệ ngoan nhà cô, gặp ta mà cô chẳng có một câu hỏi thăm ông ấy.”

Dứt lời, chàng ta tỉ mỉ đánh giá khắp người nàng, vẻ mặt lạ lùng: “Cô... thế mà đẹp hơn hẳn, tốn công phết đấy nhỉ?”

Y Xuân không để ý đến chàng ta, chỉ thấp giọng hỏi: “Sư phụ, ông ấy... vẫn khỏe chứ? Sao ông lại ột mình anh xuống núi vậy?”

Chàng ta nghiêng mặt, lạnh nhạt đáp: “Ông ta bệnh nặng, sắp chết rồi, tất nhiên chẳng trông được ta.”

Y Xuân và Dương Thận chấn động: “Bệnh nặng?!”

“Phụ thân anh bệnh nặng, sao anh không túc trực bên người ông?!” Y Xuân chẳng kìm nổi mà cao giọng.

Mặc Vân Khanh dừng dừng vẩy nước trong hồ, tay áo ướt cả một mảng to, cất giọng uể oải: “Ông ta có xem ta là con à? Bệnh hay không cũng vậy thôi, lời nói của miệng hay suy nghĩ trong lòng đều chẳng phải dành cho ta. Hai người các cô là đồ đệ ngoan của ông ta, sư phụ sắp chết, sao không nhanh chóng về thăm?”

“Anh máu lạnh thật đấy.” Dương Thận nhíu mày, “Dù gì ông cũng là phụ thân anh, nếu chẳng quan tâm gì đến anh, sao lại để anh ở lại sơn trang mà không cho xuống núi luyện.”

Mặc Vân Khanh ngẩng đầu nhìn y, cười đáp: “Ông ta chỉ có mỗi một thằng con là ta, nếu ta chết thì chẳng nhẽ phải giao sơn trang ấy người ngoài như bọn cậu kế thừa ư? Cậu nghe cho rõ đây, dù có kế thừa Trầm Xuân kiếm, suốt đời cậu cũng chỉ là chó của Giám Lan sơn trang thôi. Chó mà đòi đạp lên đầu người à?”

Dương Thận sắc mặt u ám, không trả lời.

Y Xuân quay đầu nói: “Bác ơi, phiền bác chèo đến phía đông ạ? Chúng cháu muốn lên bờ nhanh một chút.”

Mặc Vân Khanh lại nói: “Giờ có về cũng chẳng kịp đâu, e rằng ông ta đi rồi. Giờ chủ nhân sơn trang là ta, ta giao chuyện nhanh chóng quyết định ai kế thừa Trầm Xuân kiếm cho hai người các cô, sống hay chết cũng chỉ có thế mà thôi.”

“Ý gì thế?” Y Xuân không hiểu.

Chàng ta đáp: “Xem ra vị sư đệ tốt kia vẫn chưa kể chuyện túi gấm của sư phụ cha ta cho cô nhỉ, tự hỏi nó đi. Dương Thận, ta và Yến nhị thiếu đều cực cho cậu rồi, cậu không chơi không được. Tóm lại, ta muốn cậu nhanh chóng kế thừa Trầm Xuân kiếm, nhanh chóng về sơn trang trông cửa cho ta. Con nhỏ này, không chết cũng phải chết.”

Dương Thận mím chặt môi, sắc mặt liên tục xanh trắng.

Nhắc thấy hai chiếc thuyền càng trôi càng xa, giọng của Mặc Vân Khanh cũng dần nhỏ lại: “Cậu muốn mỹ nữ như nào, trên giang hồ còn rất nhiều. Huống hồ cậu lại gánh thù trên vai, tự nghĩ xem một đứa con gái quan trọng hơn hay tương lai của mình quan trọng hơn.”

Thuyền nhỏ dần biến mất trong màn sương mù dày đặc, tiếng cười duyên khanh khách của Ninh Ninh loáng thoáng bên tai: “Dương công tử, những lời đêm hôm ấy, chàng quên rồi ư?”

Y Xuân ngoái đầu nhìn y, hồi lâu sau, thấp giọng hỏi: “Dương Thận, đệ giấu ta chuyện gì à?”

Y ngẩng đầu khẽ xoa ấn đường, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, nắm tay lỏng ra, đáp: “Y Xuân, ta sẽ không để tỷ chết, tuyệt đối không.”

Nàng im lìm một chốc rồi đến ngồi xổm nơi đầu thuyền với y, vai kề vai.

“Túi gấm của sư phụ sư phụ bảo rằng chỉ có một người mới có thể kế thừa Trảm Xuân, những người khác đều phải chết, đúng không?” Nàng hỏi.

Y không trả lời.

Y Xuân nhìn sương mù bay lãng đãng trên mặt hồ như một lớp lụa mỏng, phủ lên nàng, cũng phủ cả y.

“Chúng ta sẽ chẳng ai phải chết cả, Dương Thận.”

Nàng nắm tay y, tay y lạnh băng, hơi run, song lại ra sức siết chặt nàng, tựa như muốn khảm nàng vào thân thể.

“Chẳng ai phải chết cả.”

Nàng lặp lại một lần, như muốn nói cho chính bản thân nghe.

22. Q.1 - Chương 22

Ngư ông chèo thuyền về, chiếc thuyền khe khẽ đong đưa giữa lòng hồ, mái chèo khua bọt nước bắn lên ướt góc áo Y Xuân.

Sương mù dần tan, ánh sáng trong trẻo dần trải dài trước mắt, đẹp hơn cả cảnh sắc sóng nước mờ mịt trước đây ba phần, tiếc rằng đã chẳng còn ai có tâm trạng thưởng thức.

Được nửa đoạn đường, chợt nghe phía xa vọng đến tiếng đàn tam huyền ngân tịch tình tang, phá cách thanh thoi, tấu một điệu rồi lại có giọng nam nào đầy ca vang: “Viễn thị phi, tầm trệ sái, địa noãn Giang Nam yển nghi gia, nhân nhàn thủy bắc xuân vô giá. Nhất phẩm trà, ngũ sắc qua, tứ quý hoa.(1)”

(1): Thanh bình chẳng ở đâu xa, Giang Nam ấm áp yển vào nhà, nhân nhàn nước trôi xuân vô giá. Trà thượng hạng, đưa ngũ sắc, bốn mùa hoa nở. Đây là một điệu từ ngắn – “Lạc Nhân”, gợi lên tâm tình sống thanh nhàn êm ả nơi trần thế, trốn tránh sự đời, ngắm nhìn mây nước thoáng qua.

Tình cảm này cảnh sắc nọ, tiếng hát ấy con người kia, tất cả lại khiến lòng người thoát cái đã thoải mái khoáng đạt hẳn, tựa như đang ở núi tiên.

Tiếng ca ngày càng gần, giữa màn sương có một chiếc thuyền đánh cá mui đen cỡ nhỏ chậm chậm trôi đến.

Người chèo thuyền lia đôi mắt to tròn sang, cười hì hì với Y Xuân: “Giờ mới đúng là có duyên này, tới tận đây mà vẫn gặp được nhau.”

Dứt lời, cậu lại gọi với vào khoang thuyền: “Chủ tử ra đây nhanh lên! Người trong lòng người đang ở đây kìa!”

Người. Trong. Lòng.

Đôi mày Dương Thận chợt nhướng lên, cúi đầu liếc thoáng qua Y Xuân, vẻ mặt nàng mờ mịt.

Màn trúc được vén lên, Thư Tuyền xoa tóc, uể oải lộ đầu ra nhìn quanh một vòng, nghiêm mặt đáp: “Đâu nào?”

Tiểu Nam Qua lại bắt đầu nháy mắt ra hiệu: “Bớt ra về đi ạ, là ai cứ mỗi ngày nhắc đến người ta dễ cũng phải mười lần trước mặt em? Giờ người ta ngay trước mặt đây rồi, người lại bắt đầu làm bộ.”

Thư Tuyền thở dài một hơi: “Mỗi ngày ta xướng cái tên tiểu Nam Qua của mi hơn hai mươi lần, lẽ nào là thích mi hử?”

Tiểu Nam Qua cười đáp: “Đây là đương nhiên, trong lòng chủ tử, em hẳn phải ở vị trí đầu tiên rồi.”

Thư Tuyền liếc cậu một cái, không lời thôi nũa.

“Huynh cũng đến dạo hồ à?” Y Xuân hỏi. Thực ra nàng khá thắc mắc rằng Thư Tuyền làm nghề gì, hình như trước giờ chưa từng thấy hắn làm việc, cả ngày mặc y phục sang trọng, trọ ở phòng khách chữ Thiên, ăn tại quán có giá từ một lượng trở lên, du sơn ngoạn thủy khắp nơi.

Lẽ nào hắn là con cháu nhà gia thế? Nhưng công phu của hắn không tốt lắm, nàng đã từng chứng kiến.

Thư Tuyền không trả lời nàng, trái lại vỗ khoang thuyền của mình: “Hôm nay tâm trạng tốt, qua đây, ta đưa các cô đến biệt viện mình chơi.”

Người này luôn quyết định tùy hứng, thoát lạnh thoát nóng, hai ngày trước vẫn còn lạnh lùng, nay lại mời mọc, đúng là khó đoán.

Y Xuân đang nghĩ cách từ chối khéo, nàng và Dương Thận còn phải về Giảo Lan sơn trang gấp để thăm sư phụ, ai ngờ Dương Thận đã đồng ý rất thoải mái: “Đa tạ vì lời mời thiện ý, nếu bọn ta từ chối thì bất kính rồi.”

Nàng không khỏi sửng sốt, Dương Thận khẽ giữ tay nàng lại, giọng bé như tiếng muỗi kêu: “Chuyện sư phụ hơi lạ, đừng vội trở về.”

Thuyền chài từ tốn lướt về hướng tây, đến chiều muộn, cuối cùng nó cũng đã tấp vào một bãi đá ngầm to bên bờ hồ. Trên nền đá có một tiểu viện, xung quanh là một dãy tường vây thấp màu trắng, đứng ngoài trông thấy được nóc nhà bằng ngói xanh trong viện, nom rất thanh thoát và tinh tươm, khác xa với sự hướng thụ xa xỉ mà Thư Tuyền thường thể hiện.

Vật dụng trong nhà đều được chế tạo từ gỗ mây già, chẳng có vẻ gì là trang hoàng xa hoa.

Tiểu Nam Qua bưng trà mới pha và một mâm dưa hấu mọng nước lên, cười bảo: “Tỷ tỷ thích ăn gì cứ nói, hôm nay cho tỷ thưởng thức tay nghề của tôi.”

Y Xuân ngoạm một miếng dưa to, lúng búng đáp: “Làm đại món nào cũng được. Nghe đồn Thư Tuyền huynh sở hữu rất nhiều thứ hiếm lạ, bài hát lúc nãy cũng do huynh tự sáng tác ư? Tên gì thế? Hay lắm ấy.”

Thư Tuyền chống cằm, uể oải tựa người vào ghế mây, khe khẽ cười: “Tiểu Cát thích à? Vậy tối nay đến phòng ta nghe hát đi, chỉ hát tặng một mình nàng thôi, người khác có muốn nghe cũng chẳng được.” — Đây chính là điển hình của tật thích đùa dai, muốn phá hoại.

Dương Thận hắng giọng, lạnh nhạt đón lời: “Đa tạ Thư công tử đã mời, hai người bọn ta không dám làm phiền buổi cơm tối nay, chỉ ngồi một lát rồi đi.” — Đây chính là tiêu biểu của việc chuyển hướng đề tài cộng thêm cảnh cáo âm thầm.

Y Xuân tiếp tục xuýt xoa ăn dưa hấu, như chẳng nghe chẳng thấy gì cả. — Còn đây chính là đại diện của cái sự... không phải giả ngu thì là khờ thật.

Thư Tuyền như vô tình buột miệng: “Dù gì thì các cậu trông có vẻ chẳng bận bịu mấy, ta cũng vậy, sao không ở đây thư giãn vài ngày, có gì cứ thích xông pha quát đánh hô giết ngoài kia?”

Dương Thận đành mặt lại: “... Anh biết bọn ta kết thù với Yến Vu Phi à?”

“Ta nào có biết.” Hắn bật cười, “Chẳng là hôm ấy gặp tiểu Cát ở Trữ Anh viên, nghe nói nàng làm việc cho Yến Vu Phi, chưa đến hai ngày sau, các cậu lại rời đi. Trước giờ gã Yến Vu Phi ấy rất nhỏ mọn, đã không giết các cậu thì việc lôi ra hành hạ vài lượt cũng là bình thường thôi.”

Y Xuân hấp tấp nuốt miếng dưa: “Thư Tuyền, huynh đang giúp bọn ta hử? Cảm ơn huynh!”

Thư Tuyền quay mặt đi, nhạt giọng đáp: “Ta đâu nào giúp cô, đừng có mà tưởng bở.”

Y Xuân chẳng có vẻ gì là phật lòng, thò bàn tay đầy nước dưa vỗ vỗ vai hắn: “Đừng chối mà, ta biết huynh không phải người xấu, chỉ hơi độc miệng thôi.”

Thư Tuyền cau mày liếc vết bẩn to trên vai mình, lại ngẩng đầu nhìn nàng, lại bởi vì đôi mắt long lanh kia, hắn thấy mình chẳng tài nào thốt nên lời được.

Hắn từng tiếp xúc với rất nhiều người, trước giờ, đa số họ đều là loại đạo đức giả và ích kỷ, trên giang hồ có ai không mưu lợi vì mình đâu. Chẳng biết từ khi nào mà chữ “hiệp” đã biến tướng, biết một chút võ, giắt vũ khí bên mình, xông xáo vài năm trong chốn giang hồ thì đã có thể tự xưng là hiệp khách.

Hắn cũng từng tiếp xúc với vô vàn người khôn ngoan, có kẻ hề xem là nhố, có kẻ tài hoa tuyệt đỉnh, có kẻ mưu lược hàng đầu.

Hắn luôn có thể phân loại bọn họ, người giao thiệp được, người không.

Khi vừa gặp Cát Y Xuân, hắn đã liệt nàng vào phạm vi không nên quen biết.

Một con nhóc bần thủ, vô cùng khờ khạo, lẩn lộn trong giang hồ rồi sẽ thu hút vài mối phiền phức to, quen biết nàng sẽ chỉ khiến hắn thêm phiền toái.

Nhưng hình như hắn nhầm rồi.

Thực ra ấy, chẳng thể chỉ dùng hai chữ “khờ khạo” đơn giản mà diễn tả được con người nàng.

Phải hình dung như nào mới đúng đây?

Thư Tuyền chống cằm đánh giá nàng tỉ mỉ, từ đầu đến chân, lại từ chân đến đầu, như thể nóng lòng muốn cởi sạch quần áo mà soi cho rõ, chẳng để ý gì đến ánh mắt lạnh băng của Dương Thận.

Nàng có hiệp khí... Không đúng lắm, vì còn bé nên thói thô lỗ vẫn chiếm phần nhiều.

Nàng rất thông minh... Cũng chẳng chính xác, là kiểu thông minh lộn xộn mơ hồ, khi nhạy bén khi ngốc nghếch.

Nàng là vật thể không xác định, khó mà sống tốt giữa cái giang hồ hỗn tạp này, tựa như một cơn gió. Nàng như vô tâm, chẳng ai có thể khiến nàng tổn thương. Nàng lại như rất rộng lượng, rất rất rộng lượng, những ân oán nhỏ bé này chẳng thể khiến nàng bận lòng.

Nàng thực sự rất mâu thuẫn, rất thú vị, rất khiến người ta không nỡ buông tay, cứ muốn tiếp xúc với nàng nhiều hơn ít lâu, hiểu thêm một chút.

Thư Tuyền bỗng nhe răng cười, cười cực kỳ mờ ám: “Tiểu Cát, hình như ta ngày càng thích cô rồi, làm sao đây?”

Y Xuân bình thản nhìn hắn, cười đáp lại: “Ta cũng rất thích huynh đấy, Thư Tuyền.”

Thư Tuyền nắm lấy bàn tay nhóp nhép của nàng, nhú nhú mày rồi kìm nén: “Từ giờ trở đi, chúng ta làm bạn nhé.”

Y Xuân gật đầu lia lịa: “Tốt quá tốt quá.”

Họ đang đùa à? Dương Thận đặt cái chén đang lệch sang một bên lại ngay ngắn, sắc mặt cực xấu: “Sư tỷ, trẻ rồi đó, chúng ta về đi thì hơn, đừng làm phiền nhà người ta nữa.”

Y Xuân đánh rụt tay về.

Thư Tuyền khẽ than: “Tiểu Cát, đã là bạn thì cứ ở lại vài ngày. Nếu cô bị Yến Vu Phi giết, ta sẽ buồn đấy.”

... Đây là lời khuyên của bạn bè ư?

Y Xuân liếc sang Dương Thận, y lại quay mặt đi, lạnh nhạt buông lời: “Sư tỷ, ta theo tỷ thôi.”

Nàng nhìn nhìn hai bên, gãi gãi đầu: “À... Giờ khuya thật rồi, chúng ta không biết đường lại phiền tiểu Nam Qua đưa thuyền, thế thì chẳng tiện cho lắm. Ở lại một đêm, mai rồi đi nhé?”

Dương Thận không xoay lại, chất giọng vẫn nhàn nhạt: “Được thôi, ta thế nào cũng được.”

Hắn là y giận rồi.

Lúc dùng cơm, Y Xuân thường xuyên tia sang Dương Thận, thấy y chẳng có gì khác thường cả, sắc mặt như cũ, song nàng khẳng định là y đang giận.

Ánh mắt Thư Tuyền long lanh hơn thường ngày, lấp lờ ánh sáng khiến người khác sồn gai ốc, liên tục gấp thức ăn, xới thêm cơm cho nàng, nhiệt tình đến mức khiến ai nấy chẳng kịp trở tay.

Tình huống vô cùng kỳ quặc, đúng là làm người ta chẳng hiểu mô tê gì.

Ăn cơm xong, Y Xuân cầm chén trà ngồi xỏm trước cửa ngắm đêm, thực ra cũng chẳng có gì đáng ngắm cả, chỉ có ban ngày thì cảnh sắc nước non mới hiện lên rõ ràng, tối thì chẳng có gì ngoài một cục đen thui.

Song vào nhà thì không ổn, Dương Thận đang giận, nàng nhất thời chẳng biết phải nói gì với y, cứ tránh mặt trước đã.

Sau lưng vọng lại tiếng bước chân, Y Xuân vừa ủ rũ ngẩng đầu lên, đã thấy Dương Thận đi đến.

Thấy nàng, y sững sốt trước, sau đó lại sầm mặt xoay người đi về hướng khác.

“Dương Thận ——” Nàng vội vã gọi một tiếng, bật người dậy định đuổi theo. Chẳng ngờ Thư Tuyền lại xông ra từ một chỗ nào đó, mỉm cười kéo tay áo nàng: “Tiểu Cát, chẳng phải muốn nghe ta gảy đàn tam huyền à? Đi thôi.”

Vừa dứt lời đã kéo nàng đi nhanh như một cơn gió, Y Xuân vội vã ngoái đầu, mơ hồ thấy bóng lưng thon gầy của Dương Thận khựng lại, nhưng chẳng xoay người.

Bỗng dưng, như có một thứ gì đó vừa véo tim nàng, nhói đau. Nàng giẫy khởi tay Thư Tuyền, thấp giọng xin lỗi hẹn lần sau, nhấc chân liền chạy về phía Dương Thận.

Thư Tuyền cúi đầu nhìn bàn tay trống rỗng của mình, thế mà lại ngẩn ngơ.

Tiểu Nam Qua vẫn núp trong góc tối nhìn trò hề chẳng kìm nổi bật cười “phụt” một tiếng, bò ra từ bóng cây.

“Chủ tử bị vứt bỏ đấy nhé.” Cậu liêu môm đứng cạnh vỗ tay khen hay.

Thư Tuyền cười cười: “... Nhảm nhí.”

Cũng có phải thích nàng đâu, chỉ là đương lúc buồn tẻ chơi đùa vài bận. Nhưng bàn tay hần giờ trống rỗng, tự dưng lại thấy hơi lạnh. Rõ là sắp sang tháng năm rồi.

Hắn dứt khoát chấp tay ra sau lưng, tựa vào gốc cây, ngẩng đầu ngắm bầu trời.

Trăng non như lưỡi câu cong cong, chẳng biết vì sao tự dưng lại nhớ đến hàng lông mi xinh đẹp trên đôi mắt ấy.

Thư Tuyền ngắm thật lâu, lâu đến nỗi tiểu Nam Qua bắt đầu ngáp mới khẽ nói: “Tiểu Nam Qua, đường như lần này, chủ tử nhà em... gặp hạn rồi.”

23. Q.1 - Chương 23

Y Xuân vừa đuổi kịp đã thấy Dương Thận khoanh tay, đứng một mình ở hậu viện, y cúi đầu, chẳng hay đang nhìn gì dưới đất.

Nàng hắng giọng, rụt rè bước sang: “Nè... Dương Thận, cơm tối ngon không?”

Y không ngẩng đầu, sau cả nửa ngày mới rầu rĩ đáp: “Tỷ tới đây làm gì, chẳng phải muốn nghe hắn ta gảy đàn à?”

Y nhấn cực mạnh vào hai chữ “gãy đàn”, nghe cứ như “tâm tình”(1) ấy.

(1): [tán qín] (gảy đàn) và [tán qíng] (tâm tình) đọc rất giống nhau.

Lạ thể không biết, Y Xuân nghĩ thầm.

Nàng dứt khoát ngồi xổm xuống, nhặt cành khô vẽ xuôi ngược trên nền đất, không nói gì nữa cả. Dương Thận khoanh tay nghe tiếng gõ vạch xuống bùn, lúc đầu ra vẻ không để ý đến, hồi lâu sau lại chẳng kìm nổi, y cúi đầu nhìn thì thấy dưới đất đã xuất hiện một cái mặt người lộn xộn, nhúu mày nhe răng, nom rất hung ác.

“Mặt đệ bây giờ đó.” Vẽ xong, nàng híp mắt cười, ngẩng đầu lên, “Xấu xí nhỉ?”

Dương Thận lạnh nhạt đáp: “Ta vốn chẳng được đẹp để thân thiện như kẻ khác, đa tạ tỷ đã nhắc nhở.”

Y Xuân thẳng thừng vứt cành khô đi, phỉu bụi trên tay: “Sao đệ khó chịu vậy?”

Y xoay người bước đi.

“Đệ mà cứ như thế, ta giận đấy!” Y Xuân đứng sau lưng hét với lên.

Y làm như không nghe.

Y Xuân đuổi theo níu tay áo y, đột nhiên y lại ra tay công kích, dùng chiêu thức vô công tóm lấy tay nàng. Nàng nhất thời cả kinh, hét vội: “Này! Muốn đánh nhau hả?!”

Dương Thận siết chặt hai cổ tay nàng như đôi vòng bằng sắt, nàng giãy vài cái vẫn không thoát nổi. Trong ấn tượng, sức y có mạnh đến thế không?

“... Tỷ quá coi thường đàn ông rồi, chỉ vì vô công của mình tốt mà không hề đề phòng ư?” Chất giọng y lạnh lùng, “Bạn bè? Tỷ muốn làm bạn, nhưng có chắc người khác cũng chỉ muốn làm bạn với tỷ không?”

“Ta giận thật rồi đấy!” Đôi mày Y Xuân dựng ngược, chân gạt một cái định đá y ngã xuống, chẳng ngờ gạt hai cú mà y vẫn chẳng suy suyển, trái lại còn cong đầu gối thúc vào xương đùi nàng.

Nàng đau đến không đứng thẳng được, lão đảo về phía trước, Dương Thận thuận thế ôm lấy đầu nàng ngã xuống, sau đó lật người đè lên.

“Đến cả ta mà tỷ còn đánh không lại, sao thắng được Thư Tuyền?” Tay y chống hai bên đầu nàng, từ trên cao nhìn xuống, chất vấn.

Y Xuân lườm y: “Đệ chắc chắn là ta đánh không lại đệ? Chẳng phải đang nhường đệ đấy à?”

Nếu đối phương là kẻ địch, tất nhiên nàng có mấy chục cách để đối phó, thẳng nhóc chết tiệt này lại trông mặt mà bắt hình dong!

Dương Thận ngẩng nàng hồi lâu, ánh mắt sáng rực rồi lại chuyển đi, khẽ nói: “Tóm lại, lần này ta thắng, tỷ có bao biện thế nào đi nữa cũng vô dụng, sau này phải cẩn thận...”

Chưa dứt lời đã cảm thấy nàng nắm cổ áo mình, có ý muốn đẩy ra. Y dứt khoát ghì mọp xuống người nàng, bắt cần thế nào, gò má lại kề sát vào mặt nàng, lòng chợt rung động.

“Được rồi, không cãi nữa, sư tỷ.” Y thấp giọng, “Đứng lên nào.”

Nói thì nói vậy, song y vẫn không động dậy. Y Xuân níu chặt vạt áo trước của y, bị ép đến đầu tuôn mồ hôi lạnh, cả người không thoải mái.

“Đệ đứng dậy trước đã!” Nàng quát.

Y dậm chiêu: “Ồ, ta đứng dậy đây.”

Dứt lời, đôi tay nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên hôn.

Ánh trắng đẹp đẽ như vậy, lông mi thật dài của y như nhuộm một lớp bạc mỏng, kề rất gần, khe khẽ run.

Thế này là sai, không đúng, không nên. Y Xuân từ níu thành đẩy y, gồng sức đẩy.

Đôi lông mi ấy lập tức phát lên, ánh mắt như nước, bình thản nhìn nàng. Sau đó — y mở miệng cắn nhẹ vào môi nàng.

Không đau, trái lại còn tê dại, tựa như đã bị y ột liều thuốc mê nho nhỏ, người nàng bỗng mềm nhũn.

Liếm láp, mút mát trúc trắc, môi lưỡi triền miên. Hơi thở y nóng bỏng lạ thường, vừa thô vừa nặng, Y Xuân kinh hãi, dường như có một thứ gì đó đã thoát khỏi sự khống chế của mình, lao điên cuồng về hướng nàng chưa từng nghĩ đến.

Tay y rất nhẹ rất khẽ nâng mặt nàng, gạt nhẹ mái tóc rối tung trước trán của nàng ra.

Cuối cùng y cũng rời khỏi môi nàng, hơi rướn người dậy, ngắm nàng thật kỹ.

“... Nàng để lộ trán trông rất xinh.” Y nói.

Y Xuân đỡ đỡ, hoàn toàn đỡ đỡ, ngơ ngác đáp một câu: “Thật à?”

Dương Thận bật cười, gạt đầu: “Tất nhiên là ta không lừa nàng.”

Nàng liền ngẩn ngơ che trán mình như linh hồn vẫn chưa quay lại, đôi mắt đỡ đỡ nhìn y.

Dương Thận thấp giọng: “Y Xuân, hay là chúng ta trốn đi nhé. Kệ Giản Lam sơn trang, kệ Trầm Xuân kiếm, chẳng cần quan tâm đến bất cứ thứ gì, hai chúng ta cứ thế mà phiêu bạt giang hồ, khám phá những điều thú vị.

Bị mê hoặc rồi, nàng chừng như sẽ đồng ý.

“Nếu ta không vướng nợ máu, cha mẹ đại ca vẫn còn, ta lập tức đưa nàng đến gặp họ ngay. Tính tình mẹ ta cởi mở thẳng thắn, hẳn sẽ thích nàng. Cha ta hơi khờ, nhưng lại rất hiền. Đại ca nghịch ngợm lắm, thể nào cũng khoe với nàng những cái nồi, chén, gáo, chậu mà huynh ấy sưu tầm... Đúng rồi, nàng thích ăn thịt gà, mẹ ta làm món gà kho ngon nhất đấy, thằng nhóc nhà bên thường cầm bát đến ăn chực. Cơm nước xong, cha ta sẽ lôi nàng đến hậu viện luận bàn kiếm pháp, ta và đại ca đứng cạnh đấy theo dõi...”

Y không nói thêm lời nào nữa, về mặt hồi tưởng say sưa dần nhuộm màu tang thương.

“Ta phải báo thù.” Y thì thào, “Ta phải báo thù trước đã.”

Y kéo Y Xuân từ dưới đất dậy, phủ bụi vương trên y phục, khẽ nói: “Trễ rồi, đi ngủ thôi. Theo ý của nàng, chúng ta ở nhờ chỗ Thư Tuyển ít lâu. Đứng về Giản Lan sơn trang vội, ta thấy cách nói chuyện của Mặc Vân Khanh hơi lạ, chưa chắc là thật, chúng ta đừng vội vàng mạo hiểm.”

Y Xuân trông theo bóng y xoay người đi vài bước, không nén được mà gọi lại: “Dương Thận.”

Y ngoái đầu: “Ơi?”

“Đệ... còn giận không?”

“Ta có giận đâu.” Y chớp chớp mắt, về mặt lạ lùng, “Chỉ là chỗ này khó chịu thôi.” Y chỉ vào ngực mình.

Vậy thì có gì khác nhau? Y Xuân cào cào tóc, đầu xoay vòng vòng, phản ứng chậm hơn bình thường đến hai ba nhịp.

“Ta không nói, nàng tự mà đoán đi.” Lần này, y rời đi thật.

Y Xuân về đến phòng dành cho khách, chiếc gương đồng trên tường phản chiếu hình ảnh mờ ảo của nàng, chỉ có đôi mắt trong veo, rưng rưng.

Mình đã làm gì vậy? Nàng tự hỏi trong mơ màng.

Y là sư đệ của nàng, tương đương với thân phận em trai, nhưng nàng đã làm gì thế này? Chỉ một lần thì còn châm chước, lúc ấy y đang đau lòng bức bối, cảm xúc không ổn định, sau chuyện đó, cả hai đều tỏ vẻ chẳng có gì xảy ra.

Nhưng hôm nay là sao?

Không được suy diễn nữa, nàng thấy cả người mình như bốc cháy, lòng bàn tay đầm mồ hôi.

Đương nhiên nàng không phải là một đứa ngốc, đến nước này mà còn chẳng hiểu gì thì tiêu rồi.

Nhưng, bắt đầu từ lúc nào thế? Y vẫn luôn gọi nàng là sư tỷ sư tỷ, khiến nàng thực sự nghĩ mình là chị gái của y, lại do cảnh đời đau thương nợ, nàng chẳng kìm được mà đối xử tốt với y hơn. Lẽ nào vì tốt quá nên y mới hiểu lầm?

Phải giải thích rõ ràng với y, nàng... nàng không có ý kia với y, tuyệt đối không thể tiếp tục lầm lạc nữa, nếu không, nàng sẽ gánh tội đầy mình.

Y Xuân thổi tắt nến, đẩy cửa đi sang phòng Dương Thận.

“Dương Thận.” Nàng đứng trước cửa khẽ gọi một tiếng, chợt lòng lại dấy lên cơn nhát gan định chạy về, chỉ mong y không nghe được giọng nàng.

Cửa nhanh chóng bật mở, Dương Thận chưa ngủ, hình như đang rửa mặt, tay hãy còn cầm một chiếc khăn.

“Có chuyện gì à?” Dường như y cũng hơi kinh ngạc khi thấy đã trễ thế rồi mà nàng vẫn đến đây.

Y Xuân hít một hơi, gom sự can đảm lại rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt y, khẽ nói: “À... Ta có chút chuyện... phải nói với đệ.”

Dương Thận cười cười, lách người qua: “Vào đi.”

Nàng cảm thấy lông tơ toàn thân sắp dựng lên cả rồi, tiếng sập cửa khiến chân nàng gần như nhũn ra.

Trên giường có quần áo của y, chúng được giặt rất sạch, đặt gọn ở đầu giường, hẳn là bộ mà ngày mai y sẽ mặc. Kiếm của y đặt trên bàn, vì thường vuốt chuôi kiếm, được mài đến bóng loáng. Bên cạnh còn một chén trà cạn, có thể là vừa uống xong, rồi chén sót lại một lá trà.

Y Xuân thấy sợ, sợ đến nỗi chẳng hiểu mình sợ cái gì.

Một đồng lời muốn nói vừa nảy, giờ phút này đã quên chẳng sót lại mảy may.

Nàng xoay người đi về phía cửa: “Thôi, ta về ngủ đây.”

Dương Thận ghì nàng lại, nâng cằm định hôn, rốt cuộc thì lần này nàng đã kịp phản ứng, gắng sức quay mặt đi, hét vội: “Ta là sư tỷ của đệ! Là chị gái của đệ! Đệ... Đệ như này là loạn luân đấy!”

Y “xì” một tiếng khinh thường: “Ta chưa từng có chị gái.”

“Ta lớn hơn đệ! Đệ phải kính trọng ta, không được thế nữa!”

“Lớn hơn có mỗi một tháng, vả lại đầu óc của nàng lại chậm lụt hơn rất nhiều tháng.”

“Dương Thận!” Nàng nạt to, “Rốt cuộc đệ muốn gì?!”

“Cát Y Xuân!” Y cũng cao giọng quát, “Nàng là một con heo!”

Thế mà Y Xuân lại chợt cứng họng, cả hồi lâu vẫn không thốt nên lời.

Dương Thận cười lạnh một tiếng: “Nàng muốn ra về ngốc nghếch, ngây thơ, chẳng biết gì hết phải không? Được thôi, là ta hoang tưởng, ta cũng có phải là chàng công tử hào hoa gia tài bạc triệu đâu, chỉ là một thằng ngốc cả ngày luôn mồm đòi báo thù trả nợ thôi. Thế nên nàng mới có thể giả vờ chẳng biết gì cả, chuyện gì cũng tìm đến ta, song lại giả vờ hỏi ta rốt cuộc muốn gì. Nàng nói xem ta muốn cái gì?”

Y Xuân nhìn y thật lâu, chậm rãi nói: “Đệ bây giờ đang xúc động, chúng ta đều phải bình tĩnh lại. Mai nói tiếp.”

Nàng đẩy y ra, lập tức bước đi.

Dương Thận từ phía sau ôm chặt lấy nàng, khẽ dỗ dành: “Xin lỗi, Y Xuân, ta không cố ý.”

Y Xuân lắc đầu: “Đệ nghe ta nói này, Dương Thận. Ta là sư tỷ của đệ...”

“Ta chưa từng nghĩ thế bao giờ. Sư tỷ cũng thế mà sư muội cũng vậy. Y Xuân, chúng ta chỉ là hai con người bình thường, có duyên gặp gỡ. Ta thích nàng, chỉ đơn giản thế thôi. Nàng có thể không thích ta, song đừng lấy cái cớ này ra để chống chế.”

Nàng im bật.

Dương Thận đỡ vai, xoay nàng lại, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt nàng, khe khẽ hỏi: “Có phải nàng không thích ta?”

Y Xuân ghen lời cả nửa ngày, hai chữ không thích lại chẳng thốt ra được(1).

(1): nguyên văn là ba chữ ().

Nàng hổ thẹn gục đầu xuống: Dương Thận, ta không biết, ta chưa từng nghĩ đến. Ta vẫn... xem đệ là em trai mình.”

Thế rồi, tay y chậm rãi buông ra, lùi một bước.

Y Xuân lặng lẽ nhìn y đến giá đặt chậu rửa mặt, bình thần rửa khăn rồi treo lên, bấy giờ mới quay lại nhìn nàng với vẻ thản nhiên, chỉ nói: “Trễ rồi, về ngủ đi nhé.”

“Ta...” Nàng chần chừ, song chẳng biết phải nói gì.

“Đừng nói nữa.” Y thoáng cười, “Đi thôi, về ngủ. Sự tỷ.”

Hai chữ “sự tỷ” sau chót được thốt lên thật khẽ, như hoa tuyết lặng lẽ rơi xuống nền đất, hồ như không nghe thấy.

Y Xuân đẩy cửa đi rồi, lòng lại thấy trống trải, cứ như mình vừa phạm phải sai lầm gì lớn lắm. Ngoái đầu nhìn cửa sổ phòng y, ánh nến đã tắt, song đêm nay, y hẳn sẽ không ngon giấc.

Bỗng cảm thấy lồng ngực đau nhói, không phải nỗi đau do vết thương thực sự gây ra, mà là cảm giác buồn bã như có một bàn tay vô hình véo một cái, đến cả hô hấp cũng chẳng trôi chảy.

Lòng có một nỗi xúc động nào đó mà nàng vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết và tiếp thu được.

Tới lúc tỉnh táo lại, nàng đã đang đẩy cửa phòng y ra, hét vội: “Dương Thận! Thật ra ta ——“

Chưa dứt lời lại nghe thấy tiếng thét kinh hãi của tiểu Nam Qua vang vọng ở một nơi thật xa, Dương Thận trở mình bật từ trên giường xuống.

24. Q.1 - Chương 24

Vừa đến tiền viện đã thấy Thư Tuyền xách một tên hắc y nhân nhẹ nhàng bước đến, tiểu Nam Qua đưa lưng về phía hai người, vẫn đang rướn cổ lên hét: “Người đâu! Cứu với! Đừng mãi núp đằng sau tấm sự tình tự nữa! Chủ tử sắp chết đến nơi rồi!”

Thư Tuyền ném thẳng người vào cậu ta: “Ta thấy mi mới là đứa đừng mãi làm mất mặt ta đấy.”

Tiểu Nam Qua oan ức đầy mình: “Em cũng chỉ muốn tốt cho Người thôi, đến cả địa bàn của mình rồi mà vẫn chả chiếm được người trong lòng, còn để kẻ khác hời to như vậy.”

Thư Tuyền nhìn cậu với vẻ lạ lùng, lại ngó ra sau lưng cậu, không tiếp lời.

Dương Thận đứng phía sau khụ một tiếng, thấp giọng hỏi: “Có người đến gây phiền phức cho Thư công tử à?”

Da mặt tiểu Nam Qua dày hơn cả tường thành, mặt không đổi sắc xoay người đáp: “Đến chậm quá thể! Tôi đã rêu đến mấy chục lần rồi! Nhỡ mà chủ tử bị người ta giết thật thì sao?”

Thư Tuyền dứt khoát vung chân đá cậu ta vào phòng, đỡ phải mất mặt thêm.

Hắc y nhân bị hấn bắt lúc này đã xụi lơ dưới đất, chưa biết sống chết thế nào. Thư Tuyền đưa mũi chân huých huých gã, khẽ nói: “Đến bốn chỉ kịp bắt một. Chớ mà Yến Vu Phi nuôi đúng là rất giỏi, vừa bị phát hiện đã cắn thuốc độc tự tử. Tên này ấy mà, nếu chẳng nhanh tay dứt tất vào mồm gã, e rằng cũng bắt chẳng kịp.”

Dứt lời, hần bèn lật người nọ lại, quả thật miệng gã đang ngậm một chiếc tất tơ lụa trắng như tuyết, phỏng chừng là của Thư Tuyền vừa cởi ra, chân trái hần đang để trần, lộ rõ nửa móng chân trong suốt.

Ánh mắt Y Xuân bỗng chốc vụt sáng: “Huynh lợi hại thật đó Thư Tuyền, sao dùng tất làm ám khí được hay vậy?”

Hần vênh vang đắc ý: “Con người mà bị ép tới đường cùng, đến tóc cũng có thể làm ám khí, huống chi chỉ là một chiếc tất. Ta bày cho cô một mẹo này, sau này mà tay không vợ được món vũ khí nào, cứ dỡ hết mấy thứ đeo cài trên người xuống mà làm ám khí. Tiền của và quần áo đều chỉ là vật ngoài thân, bảo vệ mạng sống mới là việc quan trọng nhất.”

Nếu để mặc cho hai người họ bàn tiếp, thì chẳng biết trọng tâm câu chuyện sẽ được dời đến cái đề tài quỷ quái gì nữa.

Dương Thận nhanh chóng ngắt lời: “Nói như vậy, Yến Vu Phi đã bắt đầu gây phiền phức cho Thư công tử rồi?”

Thư Tuyền khê cười: “Gã có gây sự với ta đâu, gã chỉ muốn thăm hỏi hai người, tiện thể dò xét ta một chút thôi.”

Hần ngồi xổm xuống, vỗ vỗ mặt của tên hắc y nhân kia, nói nhỏ: Đừng giả chết nữa, ta biết thuốc độc giắt ở hàm trên của mi, một khi huyết được giải thì lập tức tự sát. Không may là ta vừa khéo biết cách giải độc, ta sẽ giải hết độc mà mi mắc phải, sau đó thì mỗi ngày cắm một cây châm lên mệnh môn luyện võ của mi... Đừng lờm ta thế chứ, ta sẽ không giết mi một cách dễ dàng đâu, có điều, cắm châm vào mệnh môn hần là rất đau nhĩ? Có muốn thử xem cảm giác như nào không?”

Sắc mặt hắc y nhân xanh hơn cả bí đao, ngơ ngàng vô tội cứ như chú thỏ con lọt vào bẫy.

Thư Tuyền giải huyết, rút tất ra, chống cằm nhìn gã.

Gã đành phải thốt lên đứt quãng: “Thiếu gia căn vặn... thăm dò thủ đoạn của Thư Tuyền trước đã, nếu hần muốn tiếp tay...”

Thư Tuyền ngoái đầu nhìn Y Xuân, cứ như muốn bảo nàng rằng: Cô xem cô kia, bọn cô dụ dỗ ta, đúng là chuyên gây họa mà.

Dương Thận trầm ngâm một chốc, hỏi: “Chuyện giữa Yến Vu Phi và Giảo Lan sơn trang là thế nào? Nghe nói Trang chủ bệnh sắp qua đời, việc này có thật không?”

“Thiếu gia tài trợ cho Giảo Lan sơn trang vạn lượng bạc, thế lực Tương Tây đều đã trở thành môn hạ Yến môn. Thiếu gia ra lệnh cho Dương thiếu hiệp về kế thừa Trầm Xuân kiếm, Trang chủ lại kiên quyết cự tuyệt, nói rằng túi gấm của sư phụ ông ta yêu cầu phải độ sức công bằng gì gì đó... Vị thiếu trang chủ kia chọn rộn muốn xuống núi du ngoạn, bèn đứng ra bảo mình sẽ đến thuyết phục nhị vị...”

Dương Thận hừ một tiếng: “Đã sớm biết miệng gã ta toàn phun lời bậy bạ! Còn bảo sao Giảo Lan sơn trang lại rơi vào tình cảnh ngày hôm nay!”

Nếu không nhận lời mời của Thư Tuyền, y và Y Xuân đã về Giảo Lan sơn trang từ lâu, dưới thủ đoạn của Yến Vu Phi, sư phụ thế nào cũng sẽ ép bọn y lập tức quyết đấu. Dù kết quả ai thắng ai thua, để giữ đúng di huấn của sư phụ ông, việc người thua phải chết là điều không thể tránh khỏi.

Hắc y nhân thấp giọng thưa tiếp: “Dương công tử, thiếu gia thường nói, người sống trên đời, nếu không thể phục thù nợ máu của cha mẹ và người thân, chẳng khác nào chỉ tồn tại lay lắt. Nếu đã muốn tồn tại lay lắt, chỉ bằng cứ trốn chui ở một nơi yên tĩnh nào đó, đỡ phải bị người đời phỉ nhổ. Tư cách để làm người còn chẳng có, lại muốn tơ tưởng vấn vợ đến thứ khác ư...”

Gã vẫn chưa dứt lời đã bị Thư Tuyền đâm kim vào ngực, đau đến run rẩy, gã trợn trừng mắt lên nhìn hần, như đang chất vấn: Chẳng phải nói xong sẽ không bị châm vào mệnh môn à?!

Thư Tuyền lạnh nhạt đáp: “Mi già mồm quá, miệng phun đầy phân khiến chẳng ai nghe nổi nữa.”

Y Xuân thấy thân người Dương Thận khê run, vội vàng bước đến dìu, nhẹ giọng: “Dương Thận, đệ đừng nghe gã nói lung tung. Cha mẹ đệ ở trên trời có linh, nhất định cũng mong đệ sống vui vẻ!”

Môi y mấp máy, sắc mặt trắng hơn cả tuyết, chẳng thốt nên lời, bỗng gạt phắt tay nàng ra, quay đầu bỏ chạy.

Y Xuân gọi y vài tiếng, y lại như không nghe thấy, thoát cái đã biến mất. Nàng đành chấp tay tỏ lòng biết ơn qua loa với Thư Tuyền, cất bước liền đuổi theo.

Tiểu Nam Qua thò đầu ra từ khe cửa, con người đảo qua đảo lại: “Người vô dụng quá chủ tử ơi, bị vút một lần thì thôi, giờ lại bị vút một lần nữa...”

Thư Tuyền không phản ứng lại lời của cậu, đứng dậy phủi phủi bụi vương trên tay áo, nói: “Những điều cần thiết đã hỏi xong cả, mi có thể cần độc rồi, đừng khách sáo.”

Vẻ mặt của hắc y nhân khó tin đến nhường nào, cứ như đang hỏi: Ta nói hết rồi mà mi vẫn muốn ta chết hả!

Thư Tuyền lơ đãng cười: “Để mi chết thoải mái một chút đã là ơn đức của ta, lâu bầu cái gì?”

Hắc y nhân mặt đầy nước mắt. Người ta thường kháo nhau rằng Thư Tuyền là ác quỷ, giờ đây, gã cuối cùng cũng hiểu ác quỷ có nghĩa là gì rồi.

Nợ máu của cha mẹ và người thân vẫn chưa báo được, y lại sống hỉ hả ung dung, là vô sỉ.

Biết rõ kẻ thù là ai, nhưng mãi vẫn không thể giao chiến với chúng chỉ vì chưa tu luyện đủ, là vô dụng.

Thân gánh huyết hải thâm cừu lại vẫn ước ao đến những thứ khác, vô tình bị hấp dẫn, quên cả việc rút cuộc mình có xứng đáng đạt được những thứ ấy hay không, là vô nghĩa.

Nỗi đau đớn tựa như một con rắn độc gặm nát trái tim lần này đến lần khác, chẳng phải chỉ vết thương mới biết nhói đau, mà nọc độc lan dần khắp cơ thể ăn mòn xương máu, đau đớn đến độ khiến y phải gập phắt người xuống.

Bao tử khó chịu, buồn nôn.

Dương Thận bặm chặt mắt, chỉ cảm thấy lòng bàn tay ướt đầm, không phải nước mắt, là mồ hôi lạnh.

Y Xuân đứng ngoài đập cửa ầm ầm, y lại bất động.

Y không ngừng tự hỏi bản thân: Mình đang làm gì? Rốt cuộc thì mình đang làm cái gì?

Đã lâu như vậy, thế mà y lại không biết mình đang làm gì. Bán mạng luyện võ là để báo thù, muốn sở hữu Trảm Xuân cũng là để báo thù. Nhưng để báo thù, y lại phải nhảy vào một cái bẫy khác: Mình chết, hoặc Y Xuân chết.

Với bản lĩnh hiện nay của y, báo thù vốn chỉ là chuyện viển vông, dù luyện võ liều mạng đến mức nào đi nữa, cũng phải đến trên dưới ba mươi mới có thể đơn thân độc mã khiêu chiến Sâm Châu Cự Hạ bang. Nhưng nếu cậy nhờ sự chống lưng của Yến môn hùng mạnh, rửa nhục chỉ là chuyện trong vòng một hai năm.

Y Xuân và nợ máu, điều gì quan trọng hơn?

Chính y cũng khiếp sợ vấn đề này.

Y Xuân cuối cùng đã ngừng đập cửa, bên ngoài tĩnh lặng rất, rất lâu.

Im lìm, sự im lìm như bóng tối, cuộn trào lên nhấn chìm y. Giữa màn đêm yên ả này, con người rất dễ nảy sinh những ý nghĩ khó ngờ và đáng sợ.

Dương Thận gơ tay nắm thanh bội kiếm đã cũ, vuốt ve nhiều lần, cứ như đang ép bản thân đưa ra một quyết định.

Ngoài cửa sổ bỗng truyền đến một loạt tiếng bước chân, liền sau đó là âm thanh “rầm rầm” vang lên, cánh cửa sổ bằng gỗ đã bị cô gái thô lỗ giẫm nát.

Nửa người Y Xuân chui vào, khum tay kề sát miệng, quát to: “Dương Thận! Đệ ở trong đáp một tiếng xem nào! Đừng nghĩ lung tung nữa!”

Bổng hỏa chiết tử(1) được quệt lên, Dương Thận cầm giá nển, không tỏ vẻ gì đứng trước cửa sổ nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “Sư tử, đã qua canh ba, ta thực sự rất buồn ngủ.”

(1): thứ người xưa dùng để đánh lửa.

Y Xuân nhào người vào khung cửa sổ, quan sát từ đầu đến chân y một lượt, bổng thấp giọng: “Dương Thận, ta không còn cần Trầm Xuân kiếm nữa. Như đệ đã nói, chúng ta mặc kệ việc của Giảm Lan sơn trang thôi, ngoài kia có biết bao điều thú vị như thế, sao chúng ta cứ phải nhảy xuống hố lửa chứ?”

Y không nói gì rất lâu, chỉ gục đầu mím môi.

Y Xuân lại hỏi: “Dương Thận, đệ vẫn muốn kế thừa Trầm Xuân kiếm ư?”

Y lắc đầu: “Không... Ta chỉ muốn báo thù thôi.”

Nàng chần chờ giây lát, đáp: “Vậy ta giúp đệ nhé, chúng ta cùng nhau chăm chỉ luyện võ, cùng nhau đến Cự Hạ bang, báo thù cho gia đình đệ.”

Dương Thận xoa xoa thái dương, chợt thấy đáy lòng vô cùng khó chịu, như có một con quái thú cực to bỗng xuất hiện, rạch nát cả người.

Cơ thể đứng là sắp bị xé toạc ra rồi.

Y thấp giọng hỏi: “Nàng cứ... cứ thế này mà ở cùng với ta? Làm tử tử của ta? Thứ ta cần không phải là một người chị.”

Y Xuân cắn cắn môi, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn y: “Dương Thận, thực sự thì ta rất quan tâm đệ. Đệ bảo thích ta, ta rất vui. Ta chỉ là... Ta vẫn chưa rõ... Nhưng ta sẽ cố gắng thử xem. Rất nhanh thôi, nếu đệ quả quyết muốn có một đáp án, ta sẽ nhanh chóng trả lời.”

Y khẽ nói: “Không, ta không cần đáp án gì cả... Ta mệt rồi, nàng đi đi.”

Y Xuân đành lùi lại hai bước, thấy y sắp khép cánh cửa sổ tả tơi lại, nàng bất thành linh bước tới siết chặt tay y.

“Dương Thận, có rất nhiều điều mà ta chưa hiểu được, cũng chẳng biết cách an ủi người khác. Nhưng cha ta đã từng nói, người sống trên đời, quan trọng là phải không thẹn với lòng mình. Đệ muốn làm gì, ta đều sẽ ủng hộ, vì ta biết rằng đệ sẽ chẳng bao giờ làm việc xấu. Đệ xem, loại người ngốc nghếch như ta đây vẫn sống an nhàn vui vẻ, đệ còn lo lắng chi nữa?”

Nàng nhếch môi cười, vỗ hai cái trên mu bàn tay y, bấy giờ mới xoay người rời khỏi.

Vì ngậy thơ nên bước đi chẳng ngại điều gì. Nàng hào hiệp như thế, chính là do nàng luôn lắng nghe trái tim mình.

Dương Thận tạm khép cánh cửa sổ tan nát lại, gió đêm tiến vào từ khe hở thổi tắt nến.

Y sững sờ đứng lặng hồi lâu, bỗng tựa như hoảng hốt mà vội vã áp tay lên ngực áo. Trong hà bao đặt nơi ấy, thứ được cất cùng bạc vụn là một quả thắm màu đỏ nhạt.

Cầu nhân duyên ở chùa Khai Phúc, quả thượng thượng.

Nước mắt y bỗng chốc đã tuôn trào, có làm cách nào cũng không ngừng lại được.

25. Q.1 - Chương 25

Khi Dương Thận thức dậy thì đã đến trưa, vừa đẩy cửa ra liền thấy Y Xuân ngồi nghiêm trước cửa, sống lưng thẳng tắp như cây kim.

Y lấy làm lạ, hỏi: “Nàng đang làm gì thế?”

Y Xuân trịnh trọng ngẩng đầu nhìn y: “Ta sợ đệ nghĩ quẩn, ngồi đây canh gác thì đỡ lo hơn.”

Y không tìm được mà bật cười, vừa cười vừa cảm động. Đôi mắt nàng đỏ hơn cả mắt thỏ, bộ dạng cổ vực dậy tinh thần nom nửa đáng thương nửa hài hước.

Dương Thận kéo kéo cổ áo nàng, khẽ nói: “Đứng lên, đi ngủ.”

Y Xuân thấy y không ngoảnh đầu lại, cứ thế mà đi luôn thì hấp tấp hỏi: “Đệ đi đâu đấy?”

Y vẫn không xoay người, chất giọng vương nét cười: “Lấy điểm tâm thôi mà, nàng cho rằng ta sẽ đi đâu?”

Y Xuân trái lại thở phào nhẹ nhõm, người nhũn ra, che miệng ngáp một cái.

Dương Thận đi được hai bước, khẽ nói: “Hôm nay ta kho gà, nàng không ngủ ta không cho ăn đâu.”

Nàng lập tức bật dậy, xoay người rồi chạy te về phòng mình.

Y bỗng quay lại quát to: “Cát Y Xuân! Đồ gốc nhà nàng, nàng đúng là một con lừa!”

Y Xuân ngơ ngác vò đầu nhìn y, y lại cười lắc đầu, thoáng cái đã rời khỏi.

Vài tháng cứ vội vàng trôi qua, cuộc sống tại biệt viện của Thư Tuyền rất nhàn nhã, nói trắng ra là không ăn thì ngủ, ngủ rồi lại ăn.

Rối rã đến nghe Thư Tuyền châm hương đánh đàn, chẳng việc gì làm thì chơi cờ năm quân với tiểu Nam Qua, thỉnh thoảng lại học Dương Thận cách kho gà, thành phẩm là một bát cháy đen như than.

Cuối cùng Y Xuân phát hiện ra rằng, việc mà bản thân mình đảm đương giỏi nhất chính là cầm kiếm đánh nhau.

Thường thường, khi nàng và Dương Thận so chiêu với nhau, Thư Tuyền sẽ bưng trà ngồi bên cạnh nửa tỉnh nửa mê theo dõi, tiểu Nam Qua lại đứng đẩy khoa tay múa chân mà đùa: “Đây là động tác gì thế? Vung về ghê gớm! Dương công tử, anh đang bắt chước ech đấy à?”

Dương Thận vẫn không quan tâm đến, thốt lên một từ lợi hại xong, mới ngoái đầu lườm cậu ta: “Trong lúc luyện võ, có ai trông giống thiên tiên à?”

Tiểu Nam Qua lập tức thuận thế đề cử chủ tử nhà mình: “Chủ tử nhà tôi đấy thôi! Không tin cứ để Người đi thử một bài kiếm cho anh xem nhé?”

Hai người trong bãi tập không hẹn mà cùng quay đầu nhìn Thư Tuyền, hấn vận trường bào trắng sáng không nhiễm bụi trần, tóc dài tựa mây phủ lên chiếc bàn đá, mười ngón tay óng ánh trong suốt.

Có nghĩ đến võ đầu cũng chẳng tưởng tượng ra nổi dáng vẻ đầm mồ hôi của nhân vật này khi luyện võ.

Thư Tuyền đặt chén trà xuống, trưng ra điệu bộ “để sư tôn ta đây chỉ dạy cho bọn cô nhé”, ngón tay chỏ vào Y Xuân: “Cô luôn ý vào cơ thể nhỏ bé mảnh mai của mình mà cố ý kìm sức lại, động tác thiên về kỹ xảo. Như thế không ổn, nếu gặp phải đối thủ mạnh, người ta ột đấm đã đủ đánh bay cái mảnh ấy của cô rồi. Nhanh và nhẹ là ưu điểm. Nhưng đừng quên tàn nhẫn mới là mấu chốt.”

Lại nhắc nhở Dương Thận: “Cậu rất giỏi lách đòn, tốt lắm, tiếp tục duy trì.”

Hai người đồng thời nhặt đá ném vào đầu hấn: “Ai thêm nghe lời chỉ đạo của huynh! Chết đi!”

Thư Tuyền nhẹ nhàng tránh hai hòn đá, bước ra khỏi đình, mỉm cười: “Không phục ư? Lúc hai người còn đang bú sữa, ta đã hươu kiếm luyện võ mồ hôi như mưa rồi, đủ tư cách chưa ấy nhỉ? Đưa kiếm cho ta.”

Y Xuân chần chừ nhìn ống tay áo trường bào của hấn, đưa kiếm sang: “... Huynh thật sự có thể múa kiếm à? Đừng có tự làm mình bị thương đấy.”

Hấn lấy khăn lau lau chuôi kiếm, trên ấy dính toàn mồ hôi lúc nàng cầm.

“Cô cũng cầm kiếm đi.” Hấn ra hiệu bảo Dương Thận đưa kiếm cho Y Xuân, sau đó lắc lắc mũi kiếm, hỏi nàng: “Chuẩn bị xong chưa?”

Y Xuân gật gật đầu, nàng chỉ mới nhìn qua công phu của Thư Tuyền một lần, hấn có thể sử dụng động tác giả mà ném đá điểm huyết người khác, gần như không thể nhận biết hấn ra tay bằng cách nào.

Hắn là hắc rất lợi hại, phải cẩn thận đối phó.

Vừa nghĩ đến đó, chỉ thấy áo bào trắng của hắn chợt lóe, kiếm quang đã đến trước mắt, động tác nhanh gọn.

Nàng phản ứng ngay nhưng chỉ tạm cản được một chiêu, kiếm quang lại vụt sáng, lượn một vòng xuôi theo mũi kiếm, đâm chéo về.

Đây là Hồi Yên kiếm pháp, kiếm thuật tinh diệu nhất của Giảm Lan sơn trang, nàng và Dương Thận phải vất vả học hơn một năm mới thạo tay đôi chút. Hắn chỉ quan sát trong vài ngày nay mà đã rành rẽ rồi?

Nhanh, độc, chuẩn, kiếm của hắn đã đến trước cằm, Y Xuân tự biết mình không phải đối thủ nên dứt khoát nhận thua, vút kiếm xuống đất.

Thư Tuyền chìa kiếm vào cổ họng nàng, mỉm cười, không rời một sợi tóc nào.

Y Xuân rất khâm phục: “Huynh lợi hại thật! Sư phụ vẫn thường khen ta là thiên tài, nếu ông ấy gặp được huynh thì mới biết thế nào là thiên tài đích thực, chỉ theo dõi mấy ngày nay thôi mà đã lĩnh ngộ được Hồi Yên kiếm pháp rồi cơ đấy!”

Hắn uể oải “ờ” một tiếng, nói: “Ta chỉ học được động tác thôi, mà cũng chẳng có ai là thiên tài cả. Huống hồ, cô vẫn còn nhỏ mà.”

Lúc nói chuyện, mũi kiếm vẫn không dời đi, trái lại dần trượt xuống theo bờ vai, thẳng đến trước ngực nàng. Vì khi này so chiêu, nàng vẫn đang thở gấp, ngực phập phồng rất nhanh. Một thiếu nữ gần mười sáu, không cố ý che giấu vóc dáng, dù vận áo dài vải thô vẫn có thể nhận ra đường cong tuyệt đẹp.

Gương mặt nàng hây đỏ, nước da trắng hơn nhiều so với lần gặp đầu tiên. Để tiện cho việc luyện võ, nàng buộc hết tóc lên như đàn ông, để lộ trán cùng đôi mắt sáng ngời.

Thư Tuyền lẩm bẩm: “Ừm... Thực ra không nhỏ đâu.”

Mũi kiếm chạm nhẹ vào ngực nàng rồi nhanh chóng rút về. Hắn vút kiếm, lại trở về đình nghỉ chân, lạnh nhạt nói: “Vẫn còn kém lắm. Con nít con nôi, chưa đến đâu cả.”

Y Xuân ngơ ngác nhìn hắn, Dương Thận đen mặt vừa lôi nàng đi vừa thấp giọng ngăn: “Sau này bớt gặp hắn một mình nhé!”

Tiểu Nam Qua thậm thà thậm thụt đến cạnh Thư Tuyền, thấy vẻ mặt hắn thần nhiên lạnh nhạt, cậu hầu hạ Thư Tuyền đã được vài năm, có thể nói cậu giỏi nhất trong khoản dò đoán ý Người, hiểu rõ rằng không nên phát ngôn bậy bạ gì vào lúc này, chủ tử đang không vui.

Thế nên cậu chỉ khẽ nói: “Chủ tử ơi, em thấy Cát cô nương khá là tốt tính, đáng người cũng ổn, da bây giờ trắng hơn rồi, trang điểm lên hẳn sẽ rất xinh.”

Thư Tuyền ờ hờ một tiếng, cúi đầu uống trà.

Tiểu Nam Qua vỗ tay: “Chủ tử, cuối cùng cũng đã muốn giành giật người ta rồi ư? Hay quá!”

Thư Tuyền lườm cậu một cái, như cười như không: “Nhảm nhí, sao ta lại phải giành giật nàng ấy? Có mắt không trông là do nàng ấy gốc ghéech.”

Chắc chắn, rốt cuộc vẫn chưa chịu và không muốn thừa nhận. Tiểu Nam Qua thầm thở dài lắc đầu, đúng là đàn ông, sĩ diện luôn quan trọng nhất.

“Thế thì chủ tử đã không ở lại chỗ hồ Động Đình, chẳng phải đã sớm bảo muốn đến Giang Nam tìm Túy Tuyết cô nương ư? Người ta đợi từ xuân sang thu, đợi tới tận lớp trang điểm trên mặt hẳn đã phai màu luôn rồi đấy?” Cậu đâm thẳng một câu.

Thư Tuyền cau mày ngẫm giây lát mới giật mình: “Ồi da, mi mà không nhắc thì ta đã quên mất chuyện này. Nàng ta vẫn còn nợ ta hai ngàn lượng bạc trắng, cả vốn lẫn lời cũng phải đến ba ngàn rồi, đúng vậy, phải đòi cho bằng được món nợ này. Mi đi thu xếp chuẩn bị, ngày mai chúng ta lên đường.”

Tiểu Nam Qua nhếch mép cười: “... Có cần phải thông báo với nhóm Cát cô nương trước không?”

Thư Tuyền lắc đầu: “Kệ họ, muốn đi đâu thì đi, bớt làm chướng mắt ta.”

Tiểu Nam Qua nhăn mặt: “Em biết rồi! Gọi bọn họ đi cùng thì hay hơn! Không, tốt nhất là chỉ mỗi Cát cô nương đi theo thôi.”

Thư Tuyền ra vẻ muốn đánh cậu, cậu sớm đã vụt đi mất dạng.

Rốt cuộc, ngày hôm sau vẫn là cả bốn người cùng lên thuyền, cũng chẳng biết tiểu Nam Qua trình bày với họ thế nào mà Y Xuân cười tươi như hoa mùa xuân: “Thư Tuyền, huynh đúng là người tốt, đa tạ vì đã mời chúng ta đến thăm thú Giang Nam.”

“Mời”? Thư Tuyền liếc nhìn tiểu Nam Qua, cậu ta đang gắng sức nháy mắt, ý đại khái là không có tiền thì giành không nổi Cát cô nương.

Hắn chỉ có thể hừ mũi một tiếng mơ hồ, xem như đáp lời.

Sau đó, tiểu Nam Qua kéo hắn đến gần, khẽ nói: “Chủ tử, Người sống cũng hơn hai mươi năm rồi, chỉ vì quen được phụ nữ yêu thương nhưng nhớ mà nghĩ bất cứ cô gái nào cũng sẽ thích mình là hoàn toàn sai đấy. Bây giờ là Người thích người ta trước, người ta căn bản không có ý đó, lúc này, nếu là một người đàn ông thì nên chủ động, độ lượng một chút. Người không thử ngấm lại trước đây mình đối xử như nào với người ta, giờ lại không làm tỷ ấy đổi cách nhìn thì đúng là xong đời thật rồi.”

Thư Tuyền gật gù: “Không tồi, ý kiến của mi hay đấy. Chi phí lần này trừ vào tiền tiêu vặt hằng tháng của mi nhé.”

Tiểu Nam Qua hỏi hận đến độ suýt tỷ đã nhảy sông tự tử. Đã sớm biết chủ tử nhà mình là một tên keo kiệt vắt cổ chày ra nước, lại chẳng ngờ rằng hắn bủn xỉn cả với người thương, hết thuốc chữa, hoàn toàn hết thuốc chữa rồi.

Lúc đến Tô Châu đã vào khoảng tháng mười một, dù tiết trời giá rét, cây cối hoa cỏ tiêu điều, song vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí kiêu diễm của vùng sông nước Giang Nam.

Người chèo thuyền đẩy đưa chiếc thuyền con, chậm rãi trôi trên mặt sông cát ngang xẻ dọc vô số đường. Hai bên đều là những ngôi nhà nhỏ tường trắng ngói xanh lung linh, ngẫu nhiên sẽ bắt gặp các cụ già ngồi bên bờ sông thăm thì trò chuyện, đám trẻ con cút bắt nỏ đùa, vọng vào tai đều là thứ tiếng Ngô Nùng Nhuyễn Ngữ(1) xa lạ êm ả.

(1): tiếng vùng Giang Nam.

Y Xuân đứng nơi mũi thuyền ngắm nghía chung quanh, thỉnh thoảng ngoái đầu kéo kéo Dương Thận: “Đệ hiểu được tiếng Tô Châu không?”

Y lắc đầu. Tiểu Nam Qua vội vàng xông đến xen mồm vào: “Chủ tử hiểu đấy, chẳng những nghe được mà còn nói được nữa kia!”

Ngày nào cậu không đứng trước mặt Y Xuân khoe khoang về Thư Tuyền thì lòng lại chẳng yên.

“Cát cô nương, nếu bọn tỷ sợ mình không hiểu tiếng Nam thì đừng đi lung tung một mình ra đường, lạc thì nguy. Nhất định phải bám theo chủ tử, Người rất quen thuộc với Tô Châu.”

Tiểu Nam Qua cũng tự cảm thấy mình quá tốt rồi: Chủ tử, em vì Người mà tạo ra nhiều cơ hội đến thế, Người sẽ cảm ơn em như nào đây?

Thư Tuyền cười khê với cậu: Thì chỉ trừ một nửa tiền tháng thôi vậy.

Thuyền con đang đưa cập bờ, trên bờ rất đông người, nhà cửa nom tinh tể hơn trước đấy nhiều.

Thư Tuyền ngoặt trái rẽ phải, đi vào một tòa nhà. Trước cửa tiểu viện có trồng hai cây sồi xanh, dọc hiên nhà treo một bức hoành phi bằng gỗ đen, kiểu chữ triện: Hương Hương trai. Một cái tên không đứng đắn cho lắm.

Mặt Dương Thận hơi đành đạch lại: “Đây là...?”

Thư Tuyền cất giọng lười nhác: “Cậu cho rằng đó là kỹ viện?”

Dương Thận không đáp.

Tiểu Nam Qua cười hì hì: “Dương công tử đừng thắc mắc nhiều vậy, chủ tử nhà tôi trước giờ giữ mình trong sạch, không thể nào vào mấy chốn gió trăng kia đâu. Đây là nơi bán hương liệu, bà chủ nơi này thiếu tiền công tử, hôm nay Người đến để đòi nợ thôi.”

Hương Hương trai được trang hoàng rất lộng lẫy, màn thêu trướng rủ, một làn hương ngọt ngào lượn lờ len lỏi vào khứu giác, khiến người ta nhũn xương mờ mắt.

Y Xuân hiếm khi được chiêm ngưỡng vẻ đẹp tinh tế này, ngắm nhìn đến gần ngơ, thì thào: “Bà chủ nơi này thiếu tiền huynh? Thư Tuyền à, chắc hẳn huynh rất rất giàu nhỉ!”

Thư Tuyền cười không đáp.

Bốn người vừa vào nhà, lập tức có hai bà hầu nghênh đón, dường như họ biết Thư Tuyền, sắc mặt thoát cái đã thay đổi, cúi đầu thưa: “Thư công tử đại giá quang lâm, thật vẻ vang cho tệt trai này. Cô chủ kính đợi trên lầu.”

Y Xuân theo họ bước lên lầu, nàng thính tai, nghe hai bà hầu phía dưới khe khẽ kháo nhau: “Diêm vương đòi nợ đến tận cửa rồi. Đáng thương thay cho cô chủ chỉ phải lòng mỗi tên vô tình vô nghĩa này, loại người như thế sao xứng được.”

Nàng không kìm được sửng sốt.

Xuyên qua sảnh khách, lướt hết cửa thêu, một cô gái ăn vận lộng lẫy ngồi ngay ngắn sâu trong khuê phòng, đầu mày đượm vẻ mừng vui, lặng lẽ ngắm Thư Tuyền đang tới gần.

Nàng ta xinh đẹp tựa như một đóa lan, nhẹ thốt lên: “Đã hẹn tháng tư đến, ta sớm đã chuẩn bị trà tươi đợi chàng. Sao lại kéo dài đến tận hôm nay? Trà héo cả rồi.”

Thư Tuyền chẳng chút khách khí ngồi xuống đối diện, sờ soạng ngực áo, rút ra một quyển sổ nợ, lật xem, đoạn bấm tay tính toán, cuối cùng mới buông lời: “Hai ngàn lượng bạc, lời bốn phần, đến hôm nay đã là hai năm, tổng cộng ba ngàn chín trăm hai mươi lượng bạc trắng. Hương Hương trai kinh doanh phát đạt, đến nay đã đủ bạc để trả rồi chứ?”

Tàn nhẫn làm sao! Tăng gấp đôi cơ đấy! Y Xuân nghe đến số bạc nhiều như thế, cả thở mạnh cũng không dám.

Bà chủ thoát cái đã biến sắc, cười nhạt nói: “Vẫn là cái loại chẳng hiểu phong tình này! Đợi chút nữa hẵng bàn đến tiền thì chết sao?”

Thư Tuyền hộp ngum trà, đáp: “Lẽ nào Túy Tuyết định thoái thác rằng năm nay vẫn chưa trả nổi?”

Túy Tuyết cô nương oán hận trừng mắt lườm hằn, hồi lâu sau lại yếu ớt hỏi: “Nếu ta bảo vẫn chưa trả nổi, năm sau chàng lại đến đây chứ? Nếu chàng sẽ đến, năm nay ta vẫn không trả.”

“Ồ, năm sau ta sẽ sai tiểu Nam Qua đến thay mình.” Thư Tuyền cười hiền với nàng ta.

Túy Tuyết vừa hận vừa yêu, nhấc tay định tát cái mặt khó ưa kia của hắn, song chả biết nghĩ thế nào lại buông xuống, thở dài: “Ai ai cũng nói Thư Tuyền vừa phong lưu lại vừa hạ lưu, có gì ta lại không thấy thế. Chàng tốt xấu gì cũng nên hạ lưu một lần, cho ta một cơ hội chứ.”

Trà trong mâm Y Xuân sực nửa đã phọt ra.

Dây dưa cả nửa ngày, cuối cùng Thư Tuyền cũng đã đòi được bốn ngàn lượng bạc như mong muốn, đưa giấy tờ cho tiểu Nam Qua, dặn dò: “Đến Thông Bảo tiền trang, bảo bọn họ sung thẳng bạc vào tên ta.”

Túy Tuyết cô nương trưng ra vẻ mặt kỳ lạ, ngấm hằn, lắc đầu thở dài: “Ta hận mình không thể không quen biết chàng.”

Thư Tuyền lại cười, buông chén nhẹ giọng hỏi: “Túy Tuyết, hạ độc gì vào trà thế?”

Trong trà có độc?! Dương Thận gạt phắt chiếc chén trong tay Y Xuân xuống đất, y thận trọng bấm sinh, vì ngửi thấy mùi lạ trong phòng nên không động vào nước trà.

Túy Tuyết kéo nửa tay áo lên che miệng, rỏ mi khẽ nói: “Ta năm nào cũng ngóng trông chàng đến thăm, chàng thì năm nào cũng khiến ta tan nát cõi lòng. Chàng tai vạ như thế, chết thì gọn hơn.”

Thư Tuyền lắc đầu, nhạt giọng: “Nói dối.”

Nàng ta im lìm hồi lâu, đáp: “Đúng là không lừa nổi chàng. Yến nhị thiếu từng đến tìm ta, bảo rằng mình rất có hứng thú với hai bạn trẻ sau lưng chàng, nhờ ta giữ họ lại.”

Ghi chú: Cờ năm quân đã xuất hiện ở thời cổ Trung Quốc, sau mới truyền đến Nhật Bản, gọi là “Renju”, không phải sản phẩm của thời hiện đại.

Kéo: À gọi hoa mĩ là cờ năm quân, cờ ngũ tử, cờ renju, cờ liên châu vậy thôi, thật chất chúng ta thường gọi nó với cái tên dân dã hơn, đó là cờ... caro. =.=

26. Q.1 - Chương 26

Thư Tuyền không khỏi bật cười: “Chỉ là hai tiểu bối giang hồ mà thôi, Yến nhị thiếu bận bịu công việc, hà tất tận lực dồn ép, truyền ra ngoài chẳng phải sẽ khiến đồng đạo chế giễu ư? Túy Tuyết trước giờ cao ngạo, sao lại tiếp tay thế này.”

Túy Tuyết cười xa xôi: “Không sai, chỉ là hai tiểu bối giang hồ vô danh mà thôi, sao lại có được sự che chở của chàng, Thư Tuyền là loại người nhiệt tình vậy ư?”

Hắn không nói nữa, ung dung nâng chén trà lên, cũng chẳng quan tâm trong trà có độc hay chẳng, hớp thêm một ngụm.

Chỉ nghe “rầm” một tiếng, độc của Y Xuân phát tác, ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự. Sắc mặt Dương Thận âm trầm, rút kiếm ra ngay, Thư Tuyền lại khẽ dặn: “Cất vào, đừng kích động.”

“Nàng ấy trúng độc rồi, sẽ chết mất!” Dương Thận cau chặt mày, “Phải nhanh chóng lấy được thuốc giải!”

Thư Tuyền tựa hồ không nghe, tay chống cằm nhẹ nhàng gõ nhịp, Y Xuân phát độc, hắn lại như chẳng có việc gì, chỉ uống trà.

Dương Thận bồng kinh hãi: “Lẽ nào anh cũng bị Yến...”

Y không nói tiếp, trực giác cho thấy Thư Tuyền không phải là loại người có thể làm chó săn.

Túy Tuyết quay mặt đi, nói: “Trước nay chàng lạnh lùng vô tình, chẳng màng đến sống chết của bất cứ ai, hẳn là mạng của hai tiểu bối này càng chả lọt vào mắt chàng. Bao năm nay, dù ta cố tình làm vài việc lớn để chàng chú ý đến, nhưng chưa từng dùng cách này. Mấy ngày trước, Yến nhị thiếu phái người đến tìm, gã thế mà lại thấu hiểu tác phong của ta, biết rõ chàng sẽ đến đòi nợ, nên nhờ ta giữ lại hai tiểu bằng hữu đi cùng chàng. Ta nợ gã một món nhân tình, không trả không xong. Thư Tuyền, có chăng phải thực hiện một số việc táng tận thiên lương, chàng mới cho ta được bước vào tìm chàng dù chỉ chút ít?”

Thư Tuyền lạnh nhạt đáp: “Cứ cho rằng cô giết chết cả cha mẹ của mình, thì cũng có liên quan gì đến ta.”

Túy Tuyết im bật.

Một lúc sau, ả chậm rãi đứng lên đi đến bên cửa sổ, buông lời: “Yến nhị thiếu vừa nuốt gọn Giản Lam sơn trang, thế lực cả vùng Tương Tây đều quy về tay gã, thế mà vẫn lần lữa chưa quyết định ai sẽ là kẻ kế thừa Trảm Xuân kiếm, khó tránh khỏi có người không phục. Bằng không thì với chí khí của Yến môn nhị thiếu, sao có thể quán mãi không buông hai tiểu bối này?”

Thư Tuyền cười cười: “Ra là thế, ta còn tưởng Tô Hàng(1) đều bị Yến môn chiếm mất rồi chứ. Thiên hạ rộng lớn, Yến môn hết chiếm nơi này lại đoạt nơi khác, muốn làm Hoàng đế chẳng?”

(1): Tô Châu, Hàng Châu.

“Yến môn có định làm Hoàng đế không, Túy Tuyết chẳng cần biết. Túy Tuyết chỉ hy vọng được sáng tỏ, rằng điều Thư Tuyền chàng muốn là gì.”

Ả quay đầu, nhìn xoáy vào hấn.

Thư Tuyền dăm chiêu: “Cái này, đến ta cũng chả rõ nữa.”

Hấn buông chén trà xuống, đứng dậy bế ngang Y Xuân đang ngất dưới đất lên, cười: “Nếu còn tiếp tục thì khó tránh khỏi phải nghe đến đoạn độc thoại của oán phụ, ta nhảm lắm rồi. Vậy cáo từ nhé.”

Hấn bước đến cửa rồi bỗng khựng lại, chẳng trách được, chỉ là ngoài cửa chính và cả cửa sổ có vô số hắc y nhân đứng canh chừng, ánh đao lấp lóe khiến người ta kinh hoàng.

Túy Tuyết cúi đầu, đau buồn cất giọng: “Chàng... đúng là không phải người, chết ở chỗ ta đây cũng không oán hận? Ta biết chàng trúng độc rồi, chỉ đang ra vẻ thôi.”

Thư Tuyền ngoái đầu lườm Dương Thận một cái: “Giờ còn không ra tay thì đợi đến trời tận đất tuyệt à?”

Hấn vừa dứt lời, Dương Thận đã lao ra ngoài như một mũi tên, cuốn lấy phần lớn hắc y nhân ngoài kia. Thư Tuyền đứng sau cười dài nhìn y, chợt buông một câu: “Cậu nhớ tìm tiểu Nam Qua đấy.”

Dương Thận bỗng ngậy ra, vẫn chưa kịp phản ứng đã thấy hấn ôm Y Xuân nhảy khỏi cửa sổ.

Hèn hạ xảo quyệt! Hấn thế mà lại ôm Y Xuân chạy một mình! Túy Tuyết và đám hắc y nhân canh ngoài cửa sổ phản ứng lại ngay, chỉ trong chốc lát, ám khí bóng đao bay ngập trời, Dương Thận hãi đến độ tóc dựng đứng lên cả, chỉ sợ độc của Y Xuân chưa giải được đã bị đám đao bén ngọt kia chém tan thành từng mảnh.

Thân hình Thư Tuyền khê xoay giữa không trung, nhẹ nhàng tránh khỏi lưỡi đao uốn lượn, tựa như một chú hạc tiên thu cánh mà đáp xuống phía xa, rồi lại sải cánh rơi xuống dòng sông xen kẽ ngang dọc, biến mất.

Dương Thận trông thấy hai người họ thoát khỏi vòng vây thì thầm thở hắt một hơi, cũng không hiểu chiến nữa mà khua khoắng trường kiếm qua loa, mở một đường máu giữa Hương Hương trai, nhảy ra ngoài tìm tiểu Nam Qua.

Giờ phút này, Y Xuân chẳng có chút cảm giác trăng mình đang trúng độc, nàng chỉ nhận thấy cơ thể lâng lâng, cứ như sắp bay lên trời.

Cảm giác này... thực ra không tệ.

Nhưng có kẻ không ngừng vỗ mặt nàng, lực tay lại mạnh, da dày thịt béo nàng đây cũng chả chịu nổi. Cái tay vỗ vỗ mặt kia chuyển sang tai, nhẹ nhàng nhón vành tai nàng, sau đó có một chất giọng trầm thấp dịu dàng thì thầm vang lên: “Nha đầu kia, còn không thức dậy thì ta sẽ cởi quần áo cô ra đấy. Ừm, trần truồng còn đỡ hơn bán thỉu thế này.”

Y Xuân nhanh chóng mở bừng mắt, tất cả những gì lọt vào tầm nhìn lơ mơ đỏ lên, cứ như nàng đang bị vây giữa một tầng sương mù máu.

Nàng ngỡ vực khó hiểu nhận ra bản thân mình nằm dưới đất, toàn thân ướt sũng, nửa lạnh nửa nóng. Sư phụ từng nói, người bị tẩu hỏa nhập ma mới xuất hiện triệu chứng kỳ lạ này.

Nàng sợ hãi đến mức trở mình bò dậy, đầu óc “ong” giãy lất, dường như chẳng thể tìm thấy một chút sức lực nào có thể sử dụng trong cơ thể, vừa bật người đã mềm nhũn ngã xuống đất.

Thư Tuyền ngồi bên cạnh ném thêm một nhánh cây vào đồng lửa, hấn cũng có bộ dạng như vừa vớt từ dưới nước lên, cằm hây còn nhỏ nước.

Y Xuân ngơ ngẩn nhìn hấn, lẩm bẩm: “Thư Tuyền, có phải ta... tẩu hỏa nhập ma rồi không?”

Hấn lườm nàng một cái: “Tẩu hỏa nhập ma mà cô còn nói chuyện được à? Chỉ trúng độc thôi, độc vớ vẫn không chết người đâu.”

Trúng độc? Y Xuân cố gắng moi móc những đoạn hình ảnh lẻ tẻ từ ký ức loạn xì ngầu của mình, cuối cùng bình tĩnh: “Do bà chủ kia hạ độc? Không phải nàng ta thích huynh à? Sao lại hạ độc hại huynh, còn lấy xui xẻo tới cả ta nữa.”

Thư Tuyền vân vê cằm mình: “Lòng phụ nữ như kim đáy biển, có quỷ mới biết nàng ta suy nghĩ thế nào. Nếu cô không sao rồi thì tự ra đằng sau kia cởi quần áo đi, mặc quần áo thấm nước cả ngày rồi, không đùa được đâu.”

Y Xuân nhúc nhích ngón tay, nàng bây giờ chỉ có ngón tay là động đậy được.

“Ta di chuyển không nổi, cứ thế này cũng ổn. Đúng rồi, huynh đưa ta nhảy ra ngoài à? Tuy chuyện này là do huynh gây ra, song cũng vẫn phải đa tạ mới được.”

Rõ ràng là do hai người họ đụng chạm đến Yến Vu Phi, chả có chút tự giác nào cả.

Thư Tuyền không quan tâm đến nàng, trái lại tự mình cởi áo ngoài ra, mặc lên giá hong khô. Thấy Y Xuân nhìn thân trên trần trụi của mình nhưng chả có biểu hiện gì là mất tự nhiên, cơn đùa dai kia của hắn không kìm được mà nẩy lên.

“Này,” Hắn sán lại gần, nghiêng người chống cằm ngồi đối diện nàng, “vì cứu cô mà ta khổ cực vô chừng, lát nữa lại phải chế thuốc giải cho cô. Chỉ một lời đa tạ ngoài miệng có quá ít không đấy?”

Y Xuân quả nhiên áp ứng, hỏi thẳng: “Huynh muốn tạ ơn sao đây? Lại mời huynh và tiểu Nam Qua ăn một bữa thịnh soạn nhé? Đúng rồi, tiểu Nam Qua đâu? Dương Thận đâu?”

Nàng nhìn ngó xung quanh, phát hiện nơi đây là một ngôi miếu đổ nát, sắc trời ngoài kia đã tối, im lìm lặng lẽ, không thấy bóng của tiểu Nam Qua và cả Dương Thận.

Thư Tuyền kéo đầu nàng trở về, không để ngó lung tung, sắp lại gần chăm chú nhìn thẳng vào mắt nàng.

Thư Tuyền rất đẹp, giang hồ ai ai cũng biết. Nghe nói không cô gái nào có thể đối mắt với hắn, vừa trông thấy ánh mắt kia đã đỏ mặt, lòng chao đảo. Hắn thì lợi dụng điều này để gỡ cho trót trò hạ lưu.

Đương nhiên đây chỉ là lời đồn, cụ thể ra sao thì chẳng ai biết được.

E rằng không có cô gái nào chứng kiến được vẻ ngoài hiện tại của hắn, trước giờ Thư Tuyền luôn áo mũ chỉnh tề nhẹ nhàng tựa tiên, không thể nào cả người sưng nước, thân trên trần trụi nằm bừa trên đồng rơm, không chú ý đến hình tượng. Có vài sợi tóc vẫn dính vào má hắn, có lẽ do lạnh, hoặc giả vì ánh lửa mà đôi gò má ấy phiem sắc đào, đến cả giọt nước vương trước ngực cũng quyến rũ hơn bình thường một chút.

Hắn gầy nhưng không yếu, mỗi một tác da thịt đều thon dài mà đẹp đẽ, phẳng phất ẩn chứa sức mạnh vô chừng.

Nếu những cô gái đã và đang điên cuồng vì hắn nhìn thấy cảnh này, thế nào cũng sẽ ngắt ngay tại chỗ.

“Lát nữa hẵng bàn đến họ sau... Thứ đáng giá nhất trên người cô là gì?” Hắn thấp giọng hỏi, lộ vẻ biếng nhác, đưa tay vân vê sợi tóc giữa hàng mi của nàng, “Đưa thứ đáng giá nhất đây cho ta.”

Y Xuân cực kỳ hoảng sợ: “Lúc ra ngoài, sư phụ chỉ cho ta mười lượng bạc thôi! Cả đường tiêu hơn một nửa rồi, còn mỗi ba lượng mà huynh cũng muốn lấy ư?! Thế sau này ta ăn không khí à?”

Hắn khẽ cười, ngón tay thon dài trượt xuống đến cổ áo của nàng, dừng lại.

“Còn có thứ đáng giá hơn cơ, tặng ta được không?” Bàn tay hắn trước ngực áo nàng bỗng nóng rẫy.

Y Xuân cúi đầu nhìn tay hắn, rồi lại ngẩng đầu ngó mặt hắn, đột nhiên hiểu được hắn ám chỉ điều gì.

“Bản thân ta không phải thứ để tặng cho người khác.” Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn mà đáp.

Thư Tuyền chợt không biết phải nói gì trong chốc lát.

Tròng mắt nàng phân rõ trắng đen, trong trẻo, sáng rực. Chỉ có kẻ hồn nhiên không hiểu sự đời mới có được đôi mắt như thế, đôi mắt nhìn thấu tất cả sự lường gạt cám dỗ, soi rõ đến tận bản chất của sự vật.

Song, nàng không phải là loại hồn nhiên ngu ngốc, cũng chẳng phải thứ không hiểu sự đời mơ hồ.

Chỉ là không ai có thể cám dỗ nàng thôi.

Tiểu Nam Qua cứ luôn gộp nàng vào chung với hần để trêu đùa, như thật lại tựa giả, hần luôn cười phớt cho qua. Thực ra không thể kể được mình thích nàng bao nhiêu, chỉ cảm thấy rất khó, rất hiếm để có thể gặp được một người như thế trên đời.

Đến gần nàng đúng là rất nguy hiểm, tại Hào Trang Đàm Châu, hần từng thề sau này không bao giờ gặp lại nàng nữa.

Đối diện với một mặt nước không thể phản chiếu hình ảnh của bất cứ thứ gì, người ta càng dễ trở nên cố chấp, gắng sức theo đuổi một kết quả không thuộc về mình. Đôi mắt nàng đang rơi thẳng vào hần, chẳng may trốn tránh, sắc đẹp, cảm dỗ, nàng đều không để ý đến.

Nàng rõ ràng đang nhìn hần, song đáy mắt lại chẳng phản chiếu bóng hình.

Thư Tuyền không kìm nổi mà bật cười, như cố ý lại tựa vô tình cởi một nút thắt trên người nàng, khe khẽ thốt lên: “Chỉ sợ không thể theo ý của nàng được. Lúc này trăng mờ gió lớn, đêm khuya bóng lạng, chỉ có nàng và ta, hai người ở đây. Nàng trúng độc không thể cử động, nếu nàng là ta thì có làm thêm vài việc khiến mọi chuyện hay ho hơn không?”

Y Xuân không đáp, chỉ lặng lẽ nhìn hần.

Ngón tay Thư Tuyền khựng lại, chậm chạp lùi về.

“Nàng đúng là chán thật đấy.” Hần oán trách, “Chả có tí tẹo thú vị nào.”

Y Xuân rất muốn bắn một ánh mắt khinh bỉ cho hần, con người này xấu xa quá đi mất, luôn bày ra mấy trò đùa chẳng hợp hoàn cảnh, tật xấu này chắc chắn phải sửa mới được.

Thư Tuyền gối đầu lên tay, chẳng quan tâm đến hình tượng gì gì đó nữa, người bày thế chữ đại nằm trên đồng rơm ép Y Xuân đến đứng ngồi không yên, quát thẳng: “Sao huynh ngang ngược vậy! Trong này rộng thế không đủ để huynh nằm sao?”

Hần uể oải nói: “Tiểu Nam Qua sẽ tìm được sư đệ của nàng, trên giấy có viết chữ thị, đừng lo cho họ nữa.”

Y Xuân cảm kích, thấp giọng đáp: “Cảm ơn huynh nhé Thư Tuyền, huynh là người tốt, ta biết mà. Huynh cũng trúng độc phải không? Ta có thể giúp được gì chăng?”

Hần đảo đảo mắt, rốt cuộc cũng hơi hơi không cam lòng, bỗng xoay đầu mũi đối mũi, mắt chọi mắt với nàng, thật lâu sau mới nhẹ giọng buông lời: “Có, thuốc giải này của nàng tạm thời cũng có thể phát huy chút ít công dụng.”

Hần giữ lấy đầu Y Xuân, dán môi lên trán nàng, khẽ hôn một cái.

Lòng đột nhiên nhói đau, một cảm giác đau đớn xa lạ, lần đầu tiên khiến hần luống cuống chân tay, chẳng biết nên làm gì mới phải.

27. Q.1 - Chương 27

Mặt nàng đỏ bừng — Không, chính xác hơn mà nói, là bên đỏ hồng bên trắng xanh.

Độc mà Túy Tuyết hạ không trí mạng nhưng cũng khá ghê gớm, gây hại cho kinh mạch của cơ thể người, triệu chứng như bị tẩu hỏa nhập ma. Dù có mặc kệ thì Y Xuân cũng không chết được, song sau khi khỏi hần không thể nào luyện võ được nữa, cả đời chỉ có thể cầm dao thái rau thôi.

Thư Tuyền tựa vào tường, nửa nằm nửa ngồi, đầu Y Xuân gối lên chân hần.

Nàng rất nhẹ cân, nhưng không gầy yếu. Thường ngày luôn hoạt bát đầy sức sống, là một cô gái ngốc nghếch luôn vui vẻ, khi thông minh lúc khờ khạo khiến người ta dễ dàng quên mất rằng nàng chỉ vừa mười tám tuổi, dù là vóc người hay tư duy thì hãy còn lâu mới trưởng thành.

Ngón tay hần mơn trớn nửa bên mặt đỏ bừng của nàng, đương trong lúc mê man nhưng nàng vẫn hơi lộ vẻ đau đớn, hần đang bị độc dày vò dữ lắm.

Lòng Thư Tuyền bỗng thôi thúc hần vứt nàng ra ngoài, mặc nàng tự sinh tự diệt.

Nàng rất nguy hiểm, không nên đến gần, bản năng cứ mãi nhắc nhở hần. Cứ vút lại, vút lại, vút lại đi, nếu chết luôn thì càng tốt, thế thì chẳng còn thứ gì có thể lay động nổi hần, hần sẽ trở lại là một Thư Tuyền không vướng bụi trần, lạnh lùng vô tình như xưa.

Hần thậm chí còn ác ý nghĩ rằng, nàng chẳng xinh đẹp gì, vào trần vớt đại một cô gái bán đậu hũ nào cũng nữ tính hơn nàng.

Dựa vào điều gì, lại khiến hần đau lòng vì một người như thế. Rốt cuộc, nàng dựa vào điều gì.

Y Xuân chợt bừng tỉnh, đôi mắt bị độc đốt đến đỏ ngầu, mơ màng nhìn hần hồi lâu.

Thư Tuyền kể sát lại, khe khẽ: “Này, cô ở lại đây một mình nhé? Làm việc tốt thì cũng đã làm đến nước này, cũng xứng đáng với bữa cơm cô đãi khi ấy rồi nhỉ?”

Nàng trưng ra vẻ hoang mang, chưa khôi phục tinh thần, vừa thì thào đã hỏi Dương Thận ở đâu, nàng tìm khắp nơi mà vẫn không thấy cậu thiếu niên có khuôn mặt đều cán kia.

Thư Tuyền bỗng cúi kính vô chừng, giãy khỏi nàng, bật dậy rồi đi, song vừa bước đến cửa ngôi miếu đồ nát bỗng xoay người về, nắm cầm nàng lắc trái lắc phải, bực dọc hỏi: “Thư Tuyền, còn Thư Tuyền thì sao? Sao cô không hỏi thăm về hần?”

Y Xuân bị lắc đến choáng váng đầu óc, thụ động thốt lên một tiếng Thư Tuyền, sau đó thì chẳng thêm chữ nào nữa, nhìn kỹ lại, nàng đã thiếp đi.

Cảm giác này thật sự rất đáng ghét.

Thư Tuyền dùng sức véo mặt nàng, như hận không thể véo nàng biến thành đầu heo được. Ngoái đầu trông sắc trời, tia nắng ban mai ló dạng, một đêm nhanh chóng trôi qua, nếu trước chính Ngọ(1) mà còn không cho nàng uống thuốc giải thì cả quãng đời sau, con nhóc đây đúng là chỉ có thể cầm dao thái rau thôi.

(1): giữa trưa 12 giờ.

Thực sự không chờ nổi bọn tiểu Nam Qua tìm được nơi này, Thư Tuyền vác nàng lên vai, đi ra khỏi căn miếu nát.

Nàng nợ hần, món nợ ngày càng tăng, rồi sẽ nhiều đến mức... chỉ có thể dùng chính bản thân trả nợ.

Nghĩ tới cảnh nàng nghiêm túc nói: Bản thân ta không phải thứ để tặng cho người khác. Thư Tuyền không khỏi cũng nghiêm túc đáp: Không tặng cũng phải tặng. Những ý nghĩ giận dữ lúc này chẳng biết đã bị quăng đến tận hòn đảo nào đó từ lâu rồi.

Bấy giờ sắc trời tờ mờ, tất cả hiệu thuốc lớn nhỏ trong thành Tô Châu hãy còn chưa mở cửa, muốn bốc thuốc ít nhất cũng phải đợi thêm một canh giờ.

Nhưng những chuyện này tất nhiên không làm khó được Thư Tuyền rồi, dù trên vai vác theo một người nhưng hần vẫn phiêu bồng tựa tiên như cũ, nhảy thẳng qua tường, vào phòng đến tủ bốc thuốc, chẳng để lại chữ nào cho chủ tiệm.

Sương sớm âm ẩm, những giọt nước li ti vương lên tóc và áo hần, động tác lao đi như bay còn nhanh hơn cả con hạc tiên nhanh nhẹn nhất.

Bỗng chốc, hần dừng chân, nhún người nhảy lên nóc của một nhà dân, giấu mình sau những viên ngói xanh thẫm.

Chỉ giây lát sau, từ trong đám sương hiện ra một chiếc xe ngựa vách sơn, vó ngựa gõ xuống con đường đá xanh nhẵn nhụi, phát ra tiếng lộc cộc trong trẻo. Trên vách xe không có bất kỳ thứ gì khác, chỉ dùng sơn màu đỏ tía vẽ một con chim yến đơn giản.

Người đàn ông đánh xe đội nón tre, nón tre nhấn rất thấp, trang phục quen thuộc đến độ hể là người trong Yến môn thì phải biết, đây là trợ thủ đắc lực của Yến nhị thiếu – Ân mỗ, họ tên cụ thể đã chẳng ai nhớ nổi, tất cả đều gọi ông một tiếng Ân tam thúc như Yến nhị thiếu.

Bên cạnh xe chỉ có hai người hộ tống, một kẻ cao to cường tráng, giữa tiết trời rét lạnh tháng mười một mà gã để mình trần, cơ bắp cuộn cuộn. Đến khi thấy chiếc riu to mà gã đang cầm, đôi mày Thư Tuyền bỗng

chau lại — Là tên khổng lồ quái vật mà hần đã đụng độ ở Trữ Anh viên, thật chả biết Yến Vu Phi dùng thủ đoạn gì mà thu gã về dưới trướng mình được.

Tiếng vó ngựa lộc cộc, hòa vào đó còn có cả tiếng xích sắt ma sát. Cặp mắt tên khổng lồ kia trắng dã, mép chảy dài, vẻ mặt ngậy dại, cổ đeo một chiếc vòng, được móc vào một đầu sợi xích sắt. Xích rất dài, hơn nửa sợi xích kéo lê dưới đất, đầu còn lại được một bàn tay mảnh khảnh trắng nõn giữ lấy.

Đó là một cô bé gầy yếu, mi thanh mục tú, trên eo cài một đóa ngọc phù dung, trông người còn yêu kiều hơn cả hoa.

Xe ngựa tiến thẳng về phía trước, trong xe bỗng vang lên giọng nói của một gã thanh niên: “Ninh Ninh, Dương thiếu hiệp tỉnh rồi, đến đây hầu hạ đi.”

Cô bé kia đáp một tiếng, giao xích sắt cho Ân tam thúc, cung kính bước lên xe ngựa.

Cửa xe chỉ mở ra trong một khoảnh khắc, song cũng đủ để Thư Tuyền thấy rõ người bên trong. Nét mặt Yến Vu Phi điềm đạm, lạnh lẽo nhìn cậu thiếu niên đang nửa nằm đối diện mình — là Dương Thận. Hình như y đã thụ thương, cả nửa người máu chảy đầm đìa, môi mấp máy chẳng biết đang nói gì.

Cửa xe nhanh chóng được khép lại, xe ngựa tiếp tục tiến bước, dần mất hút giữa màn sương.

Thư Tuyền cau mày thật chặt, ngoẹo đầu nhìn sang Y Xuân đang bất tỉnh vắt trên vai hần. Giả sử nàng vừa tỉnh đã tiếp tục hỏi Dương Thận ở đâu, hần phải đáp như nào đây?

Lăn qua lộn lại một phen, lúc về đến miếu nát thì trời đã sáng rõ, chẳng biết tiểu Nam Qua tìm đến từ khi nào mà hiện tại đang bó gối ngồi trước cửa đau khổ chờ đợi, cuối cùng cũng thấy Thư Tuyền bước đến, cậu khóc to, chạy tới níu tay áo hần không buông.

“Chủ tử chủ tử! Em ngóng Người lâu lắm ấy! Còn nghĩ Người chết mất rồi chứ!”

Dứt lời liền chùi gương mặt tèm lem nước mắt nước mũi vào ống tay áo hần.

Thư Tuyền nhíu mày hỏi: “Ta có mà bị mi chây dơ đến chết ấy, bỏ tay ra nhanh, mua đủ đồ chưa?”

Cậu nhật hai cái cối sành từ dưới đất lên, nói như đưa đám: “Em thực sự không đọc được cái đơn thuốc cuồng thảo(2) kia của chủ tử đâu, nhờ người trong hiệu thuốc xem giùm mà họ còn chả hiểu, đành phải mua hai cái cối giã thuốc. Người đánh em mắng em đi ạ.”

(2): một kiểu chữ thảo, nói chung là viết khó đọc, ẩu tả.

Thư Tuyền vác Y Xuân vào miếu, bảo: “Thay vì phí thời gian vào trò giả mù sa mưa này thì chi bằng nhanh mức nước đến sắc thuốc đi.”

Tiểu Nam Qua thấy hần móc bọc thuốc từ ngực áo ra, lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Thế mới nói, vẫn là chủ tử có bản lĩnh.”

Dược liệu được cho vào cối, châm lửa bắt đầu sắc, tiểu Nam Qua ngồi phịch xuống đất than thở: “Chủ tử à, em chẳng đủ sức đưa Dương công tử về.”

Thư Tuyền lạnh nhạt đáp: “Là do không tìm được y?”

Tiểu Nam Qua lắc lắc đầu: “Thật ra thì em trông thấy y rồi, có vẻ bị thương nhẹ đôi chỗ và đang nói chuyện với một cô gái, em gọi y vài tiếng, y lại giả đồ không nghe, cuối cùng đi theo cô gái nọ. Em vốn muốn đuổi theo, song lại lo cho chủ tử, thế nên tìm đến đây trước.”

Con gái à? Thư Tuyền hỏi: “Là một cô bé vóc người thon gầy, mi thanh mục tú? Eo cài một đóa ngọc phù dung?”

Tiểu Nam Qua sáng bừng mắt: “Chủ tử biết người ta à? Người quả nhiên phong lưu phóng khoáng quen nhiều hiểu rộng, lẽ nào là một cô tình nhân cũ nào đó?”

Thư Tuyền cốc mạnh lên đầu cậu một cái, nói: “Vậy thì không lầm, là người của Yến Vu Phi. Cuối cùng y cũng đã đi theo Yến Vu Phi rồi.”

Nói đến đây, hần lại chẳng kìm nổi mà lạnh lẽo trông sang Y Xuân đang bất tỉnh dưới đất.

Tiểu Nam Qua nhìn hần, rồi ngó Y Xuân, rớt cuộc bình tĩnh, lẩm bẩm: “Chủ tử à, chẳng lẽ Người thực sự...”

“Thực sự cái gì?” Thư Tuyền uể oải vật lại.

Cậu vội cười trả lời: “Em định nói, giờ là thời khắc để chủ tử đại triển hùng uy đấy.”

Thư Tuyền vốn muốn cười mà không cười đáp một câu ‘Nhảm nhí.’ như lúc trước, khóe môi đã nhếch, song hai chữ nọ lại chẳng thể nào thốt ra khỏi miệng.

Phiền thật đấy, cảm giác này.

Hần nằm vật xuống đất, đưa tay che mắt, lạnh nhạt buông lời: “Tiểu Nam Qua, vứt con nhóc thối tha kia ra ngoài! Đừng quan tâm đến sống chết của nó nữa.”

Tiểu Nam Qua đáp một tiếng, thực sự đứng dậy nâng Y Xuân lên, kéo được hai bước lại nghe chủ tử hỉ nộ vô thường nhà mình hậm hực nói: “Ai bảo mi vứt thật thế! Còn không ngoan ngoãn buông ra!”

Vậy mới nói, hầu hạ chủ tử loại này mệt lắm. Tiểu Nam Qua vừa lắc đầu vừa cảm khái, vâng lời sắp lại tư thế ngủ thoải mái cho Y Xuân.

Thư Tuyền che mắt nằm trên đồng rơm, dường như cũng ngủ mất rồi, rất lâu rất lâu sau vẫn không lên tiếng.

Xe ngựa xóc nhẹ trên con đường không bằng phẳng, vết thương ở lưng Dương Thận cũng nhoi nhói theo.

Động tác bó thuốc của Ninh Ninh rất khéo, song vẫn không tránh khỏi đụng vào miệng vết thương, cánh tay y chẳng kìm nổi mà run run, Ninh Ninh lập tức dời tay ra, nhẹ nhàng ướm hỏi: “Đau lắm ư?”

Y không đáp, chỉ bình tĩnh nhìn Yến Vu Phi đối diện mình, một lúc sau mới nói: “Yến công tử thế mà cũng dùng lời bịa đặt để dụ dỗ người ta mắc mưu. Sư tỷ của ta đâu? Rốt cuộc ở đâu?”

Lúc y lao ra khỏi Hương Hương trai, thân trên đã bị thương. Tuy Thư Tuyền bảo y tìm tiểu Nam Qua, nhưng với sự rộng lớn của thành Tô Châu này, chả có ký hiệu gì, y cũng chẳng biết phải tìm từ đâu, đương khi không rõ nên xoay sở ra sao thì lại gặp Ninh Ninh.

“Nếu Dương công tử muốn thấy sư tỷ còn sống thì theo em một chuyến.” Ả nói thế.

Y đã từng chứng kiến thủ đoạn của Yến môn, tuy không quá tin rằng Thư Tuyền sẽ lọt vào tay chúng, nhưng dẫu sao thì Y Xuân cũng đang trúng độc, Thư Tuyền lại hơi hợt gần gũi, không chừng thực sự đã vứt nàng lại để chạy một mình, y chỉ đành đi theo Ninh Ninh.

Yến Vu Phi lạnh nhạt đáp: “Dương thiếu hiệp đừng nghi ngờ, dù Cát cô nương không ở chỗ của ta, nhưng nàng ấy đã trúng kỳ độc, chỉ mình ta mới có thuốc giải. Cậu hẳn nên an tâm đi lấy thuốc giải với ta mới đúng.”

Dương Thận mím môi: “... Cho nên anh muốn dùng thuốc giải ép ta làm việc ỉn?”

Đại khái là không ngờ đến việc y sẽ hỏi thẳng như thế, Yến Vu Phi khựng mắt một lúc, thấp giọng: “Gác lại chuyện Yến môn, ta còn biết Dương thiếu hiệp thân gánh huyết hải thâm thù. Sống trên đời, người đàn ông hẳn phải đội trời đạp đất. Đắm chìm trong tình yêu, lại quên mất nợ máu của cha mẹ, đó chẳng phải là việc khiến người ta khinh bỉ chê cười ư?”

Dương Thận tái mặt, trầm giọng quát: “Ta chẳng cần mi giảng đạo!”

Yến Vu Phi cười cười, lộ vẻ nhả nhặn: “Ta cũng có giới giang gì đâu, há lại có thể mở mồm thuyết giáo. Lòng Dương thiếu hiệp tự có đáp án rồi, chỉ là còn luyến tiếc lệnh sư tỷ mà thôi. Hơn nữa, kẻ đẩy bọn cậu vào đường cùng không phải Yến môn mà là quy củ của Giản Lam sơn trang, giữa hai người cậu, đã định trước sẽ chỉ còn một người sống, nhưng nếu cậu kẻ thừa Trảm Xuân, nói không chừng lệnh sư tỷ có thể giữ mạng mình. Đến khi cậu báo được thù rồi thì muốn lấy nàng ta về làm vợ cũng được, kim ốc tàng kiều cũng được, tất cả đều là chuyện riêng của cậu thôi.”

Dương Thận trầm mặc, rèm cửa sổ bị gió thổi chập chờn, tựa như sóng ngầm đang cuộn trào trong lòng y. Xe ngựa của Yến Vu Phi dừng trước một khách điểm, họ vừa xuống xe, chường quỹ đầu đầy mồ hôi đã bước lên nghênh tiếp, luôn miệng thưa thốt: “Yến thiếu gia! Vị khách mà Người mới đến kia... ồ ào suốt ngày suốt đêm, hôm nay lại làm Tiểu Trần nấu nước bị thương. Mọi người đều... đều đã chịu hết nổi rồi!”

Yến Vu Phi chẳng nói chẳng rằng, Ân tam thúc đứng bên cạnh lại lộ vẻ chán ghét, thấp giọng nói: “Thiếu gia, không thể để tên ấy làm ô uế danh tiếng của Yến môn được.”

Gã chỉ cười nhạt, cũng không tiếp lời, trái lại xoay người mời Dương Thận xuống xe: “Gian khách điểm này đã được ta bao trọn, xin mời Dương công tử lên lầu, đại phu sẽ đến ngay thôi.”

Về mặt Dương Thận âm trầm theo sau gã lên lầu, chợt nghe trên lầu vọng lại một loạt tiếng bước chân, lẫn vào đó là tiếng khóc rầm rứt, một cô gái điên cuồng lao xuống, suýt nữa đã đâm vào người Yến Vu Phi.

Gã nghiêng người sang bên, Ân tam thúc đằng sau đã ngăn nàng ta lại, cau mày hỏi: “Lại là chuyện gì?”

Nàng hốt hoảng ngẩng đầu lên, má trái bầm một mảng lớn, cứ như bị ai đó đánh. Dương Thận bồng cả kinh, thốt vội: “Văn Tĩnh?!”

Văn Tĩnh trông thấy Dương Thận, cuối cùng đã chẳng kìm nổi mà nước nỡ nghẹn ngào, níu chặt lấy tay áo y, run giọng kể lể: “Nhị sư huynh! Xin huynh! Huynh đi khuyên nhủ đại sư huynh được không?! Chàng... Chàng bảo muốn hưu(3) ta!”

(3): nôm na là li dị.

28. Q.1 - Chương 28

Đẩy cửa phòng khách ra, một hỗn hợp mờ ám được tạo thành từ mùi rượu trộn lẫn với mùi son phấn phả thẳng vào mặt, Dương Thận chẳng nén nổi phải cau chặt mày.

Một đám nom có vẻ là người đang lẩn lộn trên đệm mềm, rượu và hoa quả tươi rơi vãi đầy sàn, chẳng ai để tâm đến.

Làn tóc đen phủ rối đất, thi thoảng lại nghe tiếng cười nũng nịu của đàn bà, vô cùng ám muội.

Văn Tĩnh chỉ biết khóc và nép sau lưng Dương Thận, khê níu tay áo y, xin y ra mặt nói hộ.

Ân tam thúc tái mặt bước tới đầu tiên, ông vừa định lên tiếng thì Yến Vu Phi đã buông lời: “Mặc thiếu trang chủ, sao quý phu nhân đến mà không để chúng ta hay? Yến mỗ thết đãi không chu toàn, rất lấy làm hổ thẹn.”

Một người bò ra khỏi đệm, tóc tai bù xù áo phanh ngực nhưng mặt mày lại rất khôi ngô, ấy đích thị là Mặc Vân Khanh. Bên cạnh là ba bốn ả đàn bà xinh đẹp áo quần hở hênh, mềm mại không xương quăn quanh chân hần, hi hi cười khê.

Hắn thờ ơ cười đáp: “Phu nhân gì cơ? Mặc mỗ chưa từng cưới vợ, lẽ nào có kẻ rắp tâm giả mạo?”

Văn Tĩnh không kìm nổi òa khóc nước nỡ, nghẹn ngào thốt lên: “Vân Khanh! Sao chàng có thể đối xử với thiếp như thế!”

Mặc Vân Khanh liếc nàng một cái, cười: “Hóa ra là đây hử, chả phải thê tử thê tiếc gì đâu, ả chỉ là sư muội mà cứ thích quẩn lấy ta, chán lắm cơ.”

Văn Tĩnh vừa tức vừa giận, lẩn đùng ra ngắt. Yến Vu Phi sai tiểu nhị dìu nàng đến khách phòng bên cạnh nghỉ ngơi, đoạn mỉm cười: “Yến mỗ tiếp đãi không chu đáo, chỉ e đã thất lễ với thiếu trang chủ.”

Mặc Vân Khanh xua tay: “Chả sơ sót gì đâu, làm tốt lắm!”

Ân tam thúc cả giận quát: “Nhà người...”

Chưa dứt câu đã bị Yến Vu Phi kéo ra ngoài, Dương Thận loáng thoáng nghe ông ta lớn tiếng phàn nàn: “Thằng nhãi ranh hoang dã! Sao thiếu gia có thể để loại người này bên mình được chứ! Giết phắt đi cho gọn!”

Yến Vu Phi không đáp, chững quỳ bên cạnh lại dè dặt góp lời: “... Ham mê lạc thú bất kể ngày đêm, tiểu nhị vào dọn dẹp phòng, đưa thức ăn nước nóng mà bất cẩn một tý cũng sẽ bị đánh đập ạ... Nể mặt nhị thiếu mà...”

Không đợi nghe rõ phần sau, Dương Thận đã ngoái đầu nhìn tên Mặc Vân Khanh người ngợm chẳng ra hồn nằm giữa đệm, chẳng biết cảm giác trong lòng mình là gì.

Yến Vu Phi đứng sau lưng mỉm cười, khẽ nói: “Thiếu trang chủ là người thích nữ sắc mỹ tửu, Yến mỗ chỉ sợ mình thê đãi chưa chu đáo.”

Dương Thận bỗng xoay đầu lại: “... Mi cố ý!”

Nuôi hấn, chiều hấn, khiến hấn lệ thuộc mình, từ đây, Giảm Lan sơn trang sẽ biến mất trên thiên hạ, thế lực vùng Tương Tây quả thực sẽ phải rơi vào tay Yến môn.

Về mặt Yến Vu Phi vẫn ôn hòa như trước, thấp giọng: “Cố ý hay không chẳng quan trọng, mọi người đều thuận theo nhu cầu cá nhân thôi, hấn Dương công tử phải thấu tỏ điều này.”

Thực ra thì gã nói không sai, thuận theo nhu cầu cá nhân mà thôi. Mặc Vân Khanh tự muốn sa đọa, chẳng can hệ gì đến bất cứ ai.

Lúc y vào phòng Văn Tĩnh, nàng tỉnh rồi cũng chỉ biết bưng mặt khóc, thì thào: “Trước khi xuống núi, chàng ta thề non hẹn biển với muội, bảo rằng phải tạo thành nghiệp lớn khiến sư phụ không xem thường mình nữa. Ai mà ngờ chưa trót năm đã bật vô âm tín, vất vả lắm muội mới tìm được đến đây, chàng lại biến thành bộ dạng này!”

Dương Thận cũng chẳng biết phải an ủi nàng như nào, đành im lặng.

Văn Tĩnh lại nói: “Người đời thường bảo, tình yêu của đàn ông tiêu tan nhanh nhất, khắc trước còn lời ngon tiếng ngọt, khắc sau đã trở mặt chẳng nhận người. Chỉ đáng thương cho đứa bé không thấy mặt trời trong bụng của muội, chưa ra đời mà cha nó đã không muốn nhận mặt nó rồi.”

Dương Thận cả kinh: “Các người... đã...?”

Sắc mặt Văn Tĩnh tái nhợt: “Tháng tư, sư phụ làm lễ văn định(1), chàng bảo thế là đã thành phu thê rồi, chỉ thiếu một hôn lễ chính thức thôi. Nên... Đến nay, thai cũng đã sáu tháng, chàng lại không thừa nhận lễ văn định đạo nọ, muốn hựu muội, bảo muội sau này còn mặt mũi nào nhìn đời?”

(1): lễ viết một tấm thiệp hồng ghi rõ tên tuổi đôi người, ngày giờ, nơi chốn cử hành hôn lễ, kèm theo lời chúc lành, sau đó đặt nó trên bàn thờ tổ tiên hai họ.

Dáng người nàng mảnh mai, phải quan sát kỹ mới nhận ra rằng phần bụng hơi nhô lên.

Rốt cuộc Dương Thận không nhịn nổi nữa, đẩy cửa bước thẳng đến phòng của Mặc Vân Khanh.

Vừa mở cửa, bên trong đã có một bầu rượu bay ra, Dương Thận nghiêng người tránh, chỉ nghe Mặc Vân Khanh quát to: “Cút! Đừng nhiễu sự!”

Y nhú mày gọi: “Sư huynh!”

Mặc Vân Khanh chậm chạp ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn y hồi lâu mới gợn nét cười: “Hóa ra là mi, đã quyết định giúp Yến nhị thiếu rồi?”

Dương Thận nghiêm mặt nói: “Ta đến đây không phải để nói chuyện này. Văn Tĩnh đã làm lễ văn định với huynh, hơn nữa muội ấy đã hoài thai, về tình về lý huynh đều không nên làm vậy với muội ấy.”

Mặc Vân Khanh vẫn đang cười, đưa tay kéo một mỹ nhân bên chân hấn lên, nâng cầm ả cho Dương Thận xem mặt, hỏi: “Sao nào? Có phải xinh đẹp hơn nhiều so với Văn Tĩnh không?”

Dương Thận mím môi không đáp.

“Trần đời này có vô số mỹ nữ, sao đàn ông lại phải thất chết cổ trên mỗi một thân cây. Mi cũng chờ mãi nhớ nhung con bé Cát Y Xuân bấy lâu kia, đã đến đây rồi thì Yến nhị thiếu sẽ không bạt dài mi đâu. Chỉ cần chú ý làm việc cho tốt là được.”

Dương Thận nhìn hẩn thật lâu, bên tai bỗng vang lên giọng của Y Xuân: Làm đoàn kiếm cho kẻ khác, há chẳng phải sống mà như một thứ công cụ ư. Trước khi có thể trở thành một nhân vật tai to mặt lớn đường đường chính chính, chúng ta đừng chọn sai đường.

“Huynh đã biến chất hoàn toàn rồi, không cứu được nữa.”

Y nói xong xoay người bước ra ngoài, sập cửa thật mạnh.

Yến Vu Phi bảo mình đi điều phối thuốc giải cho Y Xuân, sẽ về trước buổi trưa.

Dương Thận trở về phòng mà gã đã sắp xếp ỳnh, mức nước rửa mặt xong, dùng thanh kiếm trên lưng chọt cửa ra vào, đẩy cửa sổ định nhảy xuống.

Sau lưng bỗng vang lên giọng của Ninh Ninh: “Dương công tử, chàng muốn đi đâu?”

Y không quay đầu lại, hồ hững đáp: “Ta phải đi rồi, đi tìm Y Xuân.”

Ả nhanh chóng xông đến ôm chặt lấy eo y từ đằng sau, áp mặt vào lưng y, khẽ nói: “Đừng đi! Chàng cứ thế đi mất, thật sự sẽ mất mạng đấy!”

Dương Thận chẳng nói một câu đã gạt cánh tay ả xuống, ả lại không buông tha mà luồn thẳng ra trước, rúc đầu vào ngực y như một chú nai con run bần bật.

“Chàng đừng đi! Em... không muốn chàng chết!” ả run rẩy thuyết phục.

Dương Thận đứng im bất động, lạnh lùng buông lời: “Lần này lại là Yến Vu Phi phái cô đến quyến rũ ra?”

Ninh Ninh thấp giọng đáp: “Em biết chàng không tin, dù nói gì đi nữa chàng cũng sẽ nghĩ là em đang lường gạt. Em chỉ có thể nói rằng, Yến Vu Phi giam lỏng cha em, em không thể không làm việc cho gã, cũng chẳng phải cam tâm tình nguyện gì.”

Chất giọng y lạnh lẽo: “Vậy thì liên quan gì đến ta?”

Ninh Ninh tái mặt, ngẩng đầu nhìn y, vẫn không buông tay: “Em biết chàng là một nam tử hán cứng rắn, hiển nhiên sẽ gai mắt với phận đàn bà hèn mọn yếu đuối bọn em, dù em có bảo mình ngưỡng mộ chàng đi nữa, chàng cũng vẫn cứ cảm thấy bần thiêu. Nhưng em vì muốn tốt cho chàng, chàng đi như vậy, không thể lực, không người chống lưng, không gì cả mà lại đối đầu với Yến môn, chỉ có chết.”

Dương Thận đẩy ả ra, nói: “Đa tạ ý tốt của cô, nhưng ta sẽ không nương nhờ hơi thở kẻ khác mà sống. Báo thù là chuyện riêng, chẳng đến lượt người ngoài can dự.”

Ninh Ninh khẽ khàng: “Chàng đi rồi, nếu mất mạng... nếu mấy chục năm trôi qua vẫn không rửa nhục được thì thế nào? Sống ăn hận cả đời ư?”

Dương Thận bình tĩnh nhìn cây cối tiêu điều ngoài cửa sổ, chậm chậm thốt từng chữ: “Ta sẽ không để việc báo thù che mờ mắt mình mà trở thành một cái xác không hồn. Vài năm cũng vậy, vài chục năm cũng thế, thù ta, ta báo, đường ta, ta đi.”

Ninh Ninh đột nhiên lùi lại mấy bước, nhìn chằm chằm y hồi lâu, cứ như ả không nhận ra con người này.

“Đến đây cũng vì nàng ta, đi mất cũng vì nàng ta. Sư tỷ của chàng... thực sự tốt đẹp đến thế ư?” ả gục đầu khẽ hỏi.

Dương Thận không đáp, nhún người một cái, thân mình đã ở trên bậc cửa sổ.

Ninh Ninh hét vội: “Em không được sao? Em... thực ra từ cái đêm ở biệt viện của Yến Vu Phi, với chàng, em đã...”

Y vẫn không đáp lời, ngoái đầu cười khó hiểu, sau đó nhảy khỏi cửa sổ.

Ả bước đến cửa sổ, chỉ thấy chiếc áo vải thô xanh thẫm của y lóe lên giữa viện, thoát cái đã biến mất. Gió tháng mười một lạnh căm phả vào mặt, nước mắt mau mắn được hong khô.

Lòng ả bỗng dưng nảy sinh nỗi căm hờn, có làm sao cũng không đè nén nổi.

Y Xuân, Y Xuân, nàng ở đâu? Thư Tuyền sẽ chăm sóc tốt cho nàng chứ, có vứt nàng ven đường mặc kệ sống chết không?

Lúc Dương Thận lao đi điên cuồng trên đường, trái tim cũng gõ từng hồi thành thịch.

Trước tiên, y phải thăm xin lỗi nàng tự đáy lòng, vì y đã từng lường lự. Sự phụ bảo y thông minh, Thư Tuyền cũng khen y khôn khéo, nhưng những thứ này vốn chẳng là gì, người thực sự nhìn xa trông rộng là nàng, người kiên định nhất cũng là nàng.

Giữa gầm trời này, cuộc đời mỗi người đều do chính bản thân định đoạt, khổ đau hạnh phúc cũng chỉ tự mình thấu tỏ. Nỗi đau đớn vì không thể lập tức báo thù, y là người rõ ràng nhất.

Chính vì rõ ràng nhất, nên mới không muốn để kẻ khác lợi dụng.

Dương Thận sẽ không phải là một cái xác không hồn, dẫu tội với Yến môn cũng thế, không nắm giữ được Y Xuân cũng vậy, chẳng ai có thể thay đổi hướng đi của cuộc đời y. Người đàn ông không thể kiên trì đi hết con đường của chính bản thân, thì chẳng phải là đàn ông.

Sau đó, khi thấy Y Xuân rồi, y sẽ ôm nàng vào lòng, và nói lời xin lỗi.

Y chỉ là một tên ngốc chưa có kinh nghiệm giang hồ, sa vào biến cố khó lòng phản ứng kịp, phải nhờ kẻ khác cứu nàng.

Phải nghiêm túc nói với nàng, rằng sẽ không bao giờ có lần sau nữa, tuyệt đối không.

Y sẽ luôn ở bên cạnh nàng, mãi mãi, dù chỉ làm đệ đệ cũng không sao.

Cuối cùng, cuối cùng lại thêm một lời xin lỗi.

Vì khi này y đã nói dối, thực ra y không muốn làm đệ đệ của nàng, sau đó hỏi xem có thể hôn nàng không, chỉ giấy lát thôi là đủ.

Ở vùng ngoại ô có một ngôi miếu nát, y chậm chạp đến gần, cho đến khi bên trong vang lên giọng của một cô gái: “Dương Thận mất tích à? Không bị Yến Vu Phi bắt đi chứ?”

Tiểu Nam Qua trả lời với vẻ kỳ lạ: “Việc này... khó mà nói được, tỷ đừng cả nghĩ nữa, uống thuốc giải rồi ngủ nhanh lên! Sống lại rồi mới tìm được y chứ, đúng không nào?”

Dương Thận đẩy cánh cửa của ngôi miếu rách nát ra, bên trong có ba người, hai người bị dọa đến giật thót dậy, chỉ có mỗi Thư Tuyền là đang cặm cụi mân mê ống tay áo, đầu không ngẩng lên.

Sau đó, y cười cười, cất tiếng: “Sư tỷ à, ta đến rồi đây.”

Lúc thân hình gầy yếu kia bổ nhào vào lòng mình, y đã ôm chặt lấy, cả đời này không nỡ buông tay.

29. Q.1 - Chương 29

Cách ngày, triệu chứng trúng độc của Y Xuân đã hoàn toàn biến mất, nàng lại sôi nổi hoạt bát, lời Dương Thận đi khắp nơi bắt gà rừng thả hoang làm bữa trưa.

Tiểu Nam Qua rất khâm phục sức sống dồi dào của nàng, vừa ngồi cạnh đống lửa đun nước vừa không ngớt lời: “Chủ tử, em thực sự rất nghi ngờ, chẳng biết tỷ ấy có đúng là con gái không, trông còn mạnh mẽ hơn khối thằng đàn ông nữa.”

Thư Tuyền ở một tiếng, xắn tay áo, cầm cành khô khua lung tung khiến vụn lửa bắn lên cao, nổ lép lép.

Tiểu Nam Qua nhìn xung quanh, thấy chẳng có ai bèn sán lại gần hẳn, thấp giọng hỏi: “Lần này là chủ tử cứu Cát cô nương, lòng tỷ ấy hẳn đã có hình bóng của Người. Tính nhẩm thì giờ cũng là lúc nên quay về rồi, sao chủ tử không mời tỷ ấy cùng đi?”

Thư Tuyền chỉ lặng lẽ nhìn ngọn lửa bập bùng, ánh lửa hắt lên khiến gương mặt hần thoát mờ thoát tỏ, đôi con người sâu thẳm như chục thôn tính tất cả. Khóe môi chợt nhếch lên, hần để lộ nụ cười thờ ơ, nói: “Ồ, đến lúc nên quay về rồi.”

Tiểu Nam Qua đánh thót một cái, chẳng thể nói tiếp nữa.

An tĩnh, ngôi miếu nát an tĩnh lắm thay, chỉ có tiếng lửa liếm vào cành khô xoàn xoạt.

Lát sau, bên ngoài dội lại tiếng bước chân vui vẻ, giọng nói riu rít của Y Xuân dần đến gần: “Thỏ ở đây béo thật, thân hình tròn như trái bóng, là do nước non Giang Nam trù phú ư?”

Dương Thận bất đắc dĩ giải thích nàng nghe: “Động vật trú đông luôn tự tích đầy bụng mình, chả liên quan gì đến nước non cả.”

Cửa ngôi miếu nát được ai đó đẩy mở, nửa thân trên của Y Xuân vẫn vương hơi lạnh, nàng vụt một phát phi thẳng vào trong như một chú én nhỏ thỏ, luồn vào sưởi ấm kế bên Thư Tuyền.

“Lạnh quá! Thư Tuyền, huynh mặc ít đồ thế này, không lạnh sao?” Nàng ngoái đầu nhìn hần.

Trước giờ Thư Tuyền thích chưng diện, mỗi ngày thay một bộ xiêm y, màu sắc phong tao diễm lệ. Hôm qua vừa tắm mình xuống nước vừa phải đi tìm thuốc, hiếm lắm mới thấy hần chật vật một lần, hôm nay lại trở về với dáng vẻ áo mũ chỉnh tề rồi.

Ngoại bào bằng lụa màu tím nhạt thế mà rất hợp với hần, song lại có vẻ phong phanh, gió lạnh ngoài kia vừa thốc một cơn đã có thể giật tung tất cả.

Hần cười cười, trở tay nắm trọn bàn tay nàng, hỏi: “Còn lạnh không?”

Lòng bàn tay ấy ấm áp, ngay cả đầu ngón tay cũng nồng đượm hơi ấm. Y Xuân ngây ra hồi lâu, hần hiếm khi hành động thân mật thế này, thường thì luôn bày ra vẻ “Cô loi thôi léch thếch thế kia thì đừng sáp lại đây”.

Nàng cũng cười, vừa định tiếp chuyện thì hần đã nhanh chóng thả tay ra.

“Ta xa nhà đã hơn một năm, sắp cuối năm rồi, phải quay về thôi.” Hần lạnh nhạt buông lời, ngữ khí chẳng mấy may xao động.

Y Xuân đang sưởi ấm và Dương Thận đang thoăn thoắt xử lý thịt thỏ cùng xoay đầu nhìn hần chăm chăm. Dương Thận đối tốt với hần hơn trước kia nhiều, chân thành hỏi: “Không ở lại vài ngày nữa ư? Huynh giúp bọn ta nhiều việc lắm rồi, bọn ta vẫn chưa trả ơn mà.”

Thư Tuyền lườm y một cái: “Bằng các cậu bây giờ ấy hả, trả nổi à?”

Một không tiền bạc, hai không quyền thế, ba không quan hệ, cụm từ “trả ơn” cũng chỉ có nghĩa là dốc cạn túi mời hần ăn một bữa thịnh soạn thôi, quả thật rất mất mặt. Dương Thận thốt không nên lời, đành cúi đầu tiếp tục làm thịt thỏ.

Y Xuân chẳng tinh tế chút nào, mắt sáng lấp lánh, luôn mồm hỏi: “Thư Tuyền, nhà huynh ở đâu? Xa không? Thú vị không?”

Bản thân nàng chẳng ngại mời bạn về nhà, đương nhiên sẽ nghĩ rằng người khác cũng thế.

Tiểu Nam Qua ở phía sau cực lực nháy mắt ra hiệu với Thư Tuyền, bảo hần tận dụng cơ hội ngàn năm một thuở này nhanh chóng mời nàng cùng đi. Lỡ mất làng thì chả còn quán xá gì nữa đâu(1).

(1): ngụ ý bỏ mất cơ hội sẽ không còn lần sau.

Thư Tuyền chống cằm, hơi lơ đãng: “Xa lắm, cũng chả có gì thú vị. E rằng người ngoài không vào được.”

Y Xuân gật đầu ngay tắp lự: “Vậy khi nào huynh đi? Bọn ta mời huynh ăn một bữa.”

“Hôm nay, đi ngay thôi.”

Câu trả lời khiến cả ba người nhảy thót dậy. Tiểu Nam Qua ôm trán, lòng thầm mắng gỗ mục khó dẻo, hần thể kia thì có theo đuổi một trăm năm cũng chẳng chiếm được lòng cô gái mà mình ngưỡng mộ. Thường ngày chủ tử nom có vẻ thông minh khôn khéo, đùng phải chuyện như này lại ngốc chết đi được.

“Thế sao không nói sớm một chút! Hôm nay đi... Vậy chúng ta nhanh vào thành Tô Châu, huynh thích ăn gì cứ mặc sức mà gọi!” Y Xuân nhất kiếm lên, nói đi là đi ngay.

Thư Tuyền lạnh nhạt đáp: “Ta không thích ăn món Giang Nam, đừng bận tâm.”

Đến nước này rồi, rốt cuộc vẫn hơi không đành lòng, hần nhìn Dương Thận lại nhìn nàng, thông thả nói: “Nếu muốn, các cô tiền ta một đoạn cũng được.”

Vì câu nói ấy, hơn nửa đêm, bốn người đứng bên bờ Thái Hồ hít gió lạnh, Y Xuân hắt hơi vài cái, chân tay lạnh đến tê cả, không ngừng dậm chân xuống đất.

Thư Tuyền tay cầm một bọc vải nom ra rất nặng, hần là đá Thái Hồ mà hần tốn cả mớ tiền mới sở hữu được. Hần ôm nó vào lòng như ôm bảo bối, chốc chốc lại mở bọc cúi đầu ngửi ngửi, cứ như hòn đá thực sự ngấm mùi của nước Thái Hồ.

Tiểu Nam Qua đứng cách đây không xa thương lượng việc mua thuyền với ngư dân, chẳng bao lâu sau ông chủ đã tháo dây buộc một chiếc thuyền cập bến, cậu nhảy lên thuyền đầu tiên, vẫy tay về phía này: “Chủ tử! Mua được thuyền rồi này!”

Hai người bọn Y Xuân tiễn Thư Tuyền đến bên thuyền, Dương Thận chấp tay nói: “Hy vọng sau này sẽ gặp lại nhau. Khi ấy nhất định sẽ mời huynh một bữa no nê.”

Thư Tuyền hừ mũi, hơi có vẻ khinh thường. Hần không nhìn Dương Thận, chỉ đưa mặt về phía Y Xuân, ngấm lâu thật lâu, cuối cùng dặn dò: “Cô cẩn thận, đừng chết đấy.”

Y Xuân đã quen với cái cách quan tâm kỳ lạ này của hần, lập tức nhếch mép cười: “Huynh cũng bảo trọng, năm sau vẫn có thể gặp lại chứ?”

Năm sau? Thư Tuyền nhìn bầu trời đen đặc, không đáp.

Gió đêm lùa rối mái tóc dài của hần, như dùng bút lông phết vài nét mực trên nền giấy Tuyên Thành. Xiêm y tung bay tựa một đôi cánh, cơ hồ lập tức sẽ bay vút lên trời, cao và xa.

Hần giao hòn đá Thái Hồ cho tiểu Nam Qua, bất thành linh quay đầu dụ dằng gọi một tiếng: “Y Xuân, nàng đến đây một chút.”

Trước giờ hần vẫn luôn gọi nàng là tiểu Cát, xưng hô trung tính, không gần gũi cũng chẳng xa cách, rất lạ lùng, đây là lần đầu tiên gọi nàng là Y Xuân, trái lại khiến nàng không phản ứng kịp, ngây ngẩn đáp một tiếng, bước đến.

Cổ tay bị người ta nắm, khe khàng kéo nhẹ, nàng bất giác nghiêng người ngã về phía trước, một cánh tay lập tức đỡ lấy, ôm vào lòng.

“Á...” Y Xuân chỉ kịp hét một tiếng, đôi môi rét cóng bỗng ấm áp hơn, trước mắt là hai hàng lông mi dài như rẽ quạt, nhẹ run.

Cú sốc này không nhỏ, cả người nàng cứng đờ trước, sau bỗng muốn phản kháng, nhưng lực khống chế của hần cực khéo léo và chuẩn xác, tất nhiên chẳng thể động đậy dù chỉ mảy may, Y Xuân bị hần đỡ gáy hôn thật sâu, tựa như muốn hôn đến tận tâm can nàng.

Không giống với nụ hôn nóng rực lại trúc trắc của Dương Thận, chiếc hôn này cơ hồ khiến nàng ngạt thở, máu điên cuồng xông xáo khắp tứ chi, chỉ không bơm lên não. Giữa cơn mơ màng, nàng chỉ cảm nhận được một thứ gì đó ướt át đang khéo léo tách răng mình, bèn nghiêng chặt hàm theo bản năng, khiến nó chỉ có thể tỉ mỉ liếm láp bờ môi nàng.

Rất nhanh, thật vội, tựa hồ đang chạy đua với thời gian. Không có nhiều thời gian để hần dây dưa quyến luyến.

Lúc rời đi, hần kề sát môi lại, thấp giọng trách: “Con bé ngốc này, gọi đến là đến thật à?”

Y Xuân hoàn toàn thờ ơ, ngẩng đầu nhìn hắn, cứ như trước giờ chưa từng quen biết người này.

Thư Tuyền cười khì, ngón cái nhẹ nhàng vuốt bờ môi ướt át, buông lời: “Cứ xem cái này là thù lao nàng trả cho ta vậy. Cáo từ.”

Đoạn dây nàng một cái, vừa khéo đáp vào lòng Dương Thận sắc mặt âm trầm đang vội vã chạy đến kéo người, cả hai đâm sầm vào nhau, suýt nữa đã trượt chân ngã xuống bờ đá trơn nhẵn.

Lúc quay sang nhìn, chiếc thuyền con đã trôi xa. Thư Tuyền lặng lẽ đứng trước khoang thuyền, đầu không ngoái lại, hẩn chắp tay sau lưng ngẩng lên trời nhìn màn đêm không ánh trăng. Cái tên xấu xa thích đùa dai này, trước khi đi vẫn chả chịu yên thân, cứ thích quấy nhiễu lòng xuân vừa lắng đọng của người ta thôi.

Sắc mặt Dương Thận vô cùng khó coi, dùng tay áo vận lực lau môi nàng, dường như muốn lau rách cả da, đau đến mức Y Xuân luôn mồm than thở, tránh né không kịp.

Mặt hồ vọng đến tiếng gảy đàn tam huyền, thờ ơ nhàn tản, tựa một cơn gió không muốn dừng chân.

Có người đang hát: Viễn thị phi, tầm trệ sái, địa noãn Giang Nam yển nghi gia, nhân nhàn thủy bắc xuân vô giá. Nhất phẩm trà, ngũ sắc qua, tứ quý hoa.

Dần dần, giọng ca cũng như tiếng gió, tiêu tán đến độ không còn nghe thấy nữa.

Y Xuân ngơ ngẩn ngắm chiếc thuyền chài trôi sâu vào bóng tối, thật lâu sau mới khẽ thốt lên: “Hắn thực sự đã đi mất rồi.”

Dương Thận chẳng ừ hử gì, quay người nhảy xuống bờ đá ngầm, sải bước đi trước. Nàng vội vã đuổi theo phía sau: “Dương Thận, khuya thế này, chúng ta khoan hãy lên đường nhé? Tìm nhà dân hảo tâm xin tá túc một đêm, được không?”

Y không đáp, đi thẳng đến căn nhà mà tiểu Nam Qua mua thuyền vừa này, gõ cửa.

Ngư dân trước giờ luôn thành thật chất phác, thấy hai người trẻ tuổi tìm chỗ ngủ trọ thì nhanh chóng mời vào, dọn ngay bữa cơm canh cá nóng hổi.

Ăn xong, họ lại thu xếp một gian phòng cho cả hai ngủ. Y Xuân thấy Dương Thận vừa rửa mặt xong đã lên giường nằm nghỉ, chần bịt kín đầu, chỉ chừa lại một lọn tóc đen xoa trên gối thì nhắc một câu: “Dương Thận, đừng dùng chân đạp đầu, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Y cứ như không nghe thấy, chẳng nhúc nhích mảy may.

Y Xuân bước đến kéo chăn: “Đang nói chuyện với đệ đấy! Lại cẩu cái gì?”

Y dứt khoát lật người, giương mắt nhìn nàng, cả buổi sau mới lạnh nhạt đáp: “Nàng vẫn cứ xem ta là trẻ con à? Quản lý hết cái này đến cái kia, sao không tự lo được ỳnh hẵng!”

Y Xuân chẳng hiểu mô tê gì: “Sao ta không tự lo được ỳnh?”

Y xoay đầu sang, mặt hiện lên vẻ phẫn nộ: “Tự lo được thì sao lại bị hắn... bị cái... Hình như nàng cũng chẳng quan tâm đến ỳnh? Sao chẳng quan tâm một chút nào thế?!”

Y Xuân nhất thời bị chặn họng đến độ chẳng biết nên nói gì, ngẫm nghĩ nửa ngày mới chần chừ trả lời: “Huỳnh ấy đi mất rồi, ta có quan tâm thế nào cũng vậy thôi, chẳng phải tự khiến mình ầm ục sao?”

“Nàng thì vui vẻ rồi, người ầm ục đương nhiên không phải là nàng.” Dương Thận giận điên lên, giật chăn lại, tiếp tục che đầu.

Y Xuân vốn đang định lừa mình dối người ra vẻ như chẳng có gì xảy ra, giờ bị y cẩu kính một trận, trái lại khiến bản thân bắt đầu bực mình, dứt khoát mặc kệ y, đi ngủ.

Ngủ quá nửa đêm, bỗng cảm thấy trên đỉnh đầu có người, nàng theo bản năng túm cây kiếm gối đầu giường, người nọ lại thấp giọng nói: “Là ta.”

Dương Thận? Y Xuân dụi dụi mắt, khàn giọng hỏi: “Đệ không ngủ mà bày trò kỳ cục gì nữa đây?”

Y lặng lẽ ngồi ngay đầu giường một lúc, rồi nhẹ nhàng buông lời: “Y Xuân, ta suy nghĩ rồi, chúng ta tiếp tục xuống phía nam thăm thú Phúc Châu, mùa đông nơi ấy ấm lắm. Đến khi tiết trời trở nóng, chúng ta tới Mạc Bắc ngắm đại mạc thảo nguyên, cùng cưỡi ngựa săn ưng nhé.”

Vốn cho rằng y lại sắp cấu kỉnh thêm mấy câu, chẳng ngờ lại nói đến chuyện này, Y Xuân xốc lại tinh thần, ôm chần ngồi dậy liên thanh khen hay: “Ta còn muốn đến Tây Vực, nghe đồn nho và dưa nơi đó ngon ghê gớm! Đúng rồi, đất Thục cũng thú vị lắm, chúng ta cứ từ từ chơi, từ từ dạo cho thỏa.”

Dương Thận tựa vào đầu giường, cười đáp: “Ồ, nói không chừng nàng và ta may mắn, có thể tương ngộ với cao nhân ở ẩn gì đó trên đỉnh núi hoặc dưới đáy cốc, được truyền dạy hai chiêu võ công tuyệt thế. Vậy thì có thể báo thù sớm hơn dự tính rồi.”

Y Xuân cười đến nghiêng ngả: “Không sai không sai, sau đó chúng ta hai người bốn kiếm, đánh giết bọn Sâm Châu Cự Hạ tới bờ hoa lá luôn!”

Dương Thận cười theo nàng, chợt ngừng lại, nhẹ giọng hỏi: “Y Xuân, chúng ta cùng nhau đi báo thù. Báo được thù rồi đi đâu, làm gì?”

Đôi mắt Y Xuân sáng lấp lánh giữa màn đêm, chẳng chút do dự: “Chúng ta lại tiếp tục ngao du năm sông bốn biển chứ sao, làm đại hiệp! Kết giao bằng hữu! Còn để? Để muốn làm gì?”

Y lắc lắc đầu: “... Ta không biết, ta trước giờ chưa từng nghĩ đến chuyện báo được thù rồi sẽ làm gì tiếp theo.”

Ý niệm vực y sống đến tận ngày hôm nay là báo thù, nhưng một khi đã hạ quyết tâm, đường đi nước bước có thể lựa chọn trái lại bao la hơn trước đây rất nhiều, đối diện với trời đất đột nhiên rộng mở, khó tránh khỏi khiến lòng người nảy sinh lưỡng lự.

Y Xuân vỗ vỗ tay y: “Chúng ta sẽ cùng nhau, đệ đi theo ta, tuyệt sẽ không buồn tẻ đâu.”

Y lại trở nên trầm mặc, qua giây lát bỗng dùng sức nắm chặt tay nàng, lòng bàn tay nóng hổi.

“Y Xuân...” Giọng y rất thấp, thấp đến dường như trở thành tiếng thì thầm, “Chúng ta sẽ... luôn ở bên nhau nhé, mãi không chia lìa.”

Nàng đáp rất sáng khoái: “Được thôi! Không chia lìa.”

Mặt của y hơi nóng, lấm bầm: “Vậy... ta, chúng ta có thể thành thân không?”

Y Xuân ngớ người, tất cả những hành động thân mật từng xảy ra giữa hai người bỗng chốc tuôn ra trước mắt tựa thủy triều, nàng thoát cái đã hiểu “không chia lìa” mà y đề cập tới có ý là gì.

Đôi chút do dự, một tẹo động lòng, tựa như có chiếc móc câu chậm chậm gậy nhẹ trái tim nàng, vừa nhột vừa đau.

Nàng ra sức rút tay về, kéo chăn che khuất đầu nằm xuống, rầu rĩ nói: “À ngủ thôi ngủ thôi, mệt chết mất.”

Dương Thận vỗ vỗ chăn, thấp giọng: “Y Xuân, ta chờ nàng, tóm lại ta luôn chờ câu trả lời của nàng. Bao nhiêu năm cũng chẳng sao.”

Nàng vẫn không đáp.

Y bèn chậm rãi đứng dậy, đi đến giường mình, khề khàng nói: “Nàng vẫn nhớ ngày ấy, ở rừng đào sau núi, ta bảo rằng trên đời này không có người gì, việc gì bất biến không? Y Xuân, ta sai rồi, trên đời chắc chắn có người và việc bất biến, ta của bây giờ rất tin tưởng vào điều này.”

Y Xuân vẫn không lên tiếng.

Một lúc lâu sau nàng mới ngủ được, trong mơ, nàng vận bộ la quần mới màu đình hương, đánh một lớp phấn nhẹ, cầm một chiếc ô gân trúc tía, lòng đầy chờ mong chạy đến rừng đào.

Có một thiếu niên đứng dưới táng hoa, đào tro bông rực rỡ, nặng trĩu rủ xuống. Thiếu niên vóc người thon gầy, vẻ mặt đều cán, nhìn thế nào cũng chẳng giống người tốt.

Nhưng y cười rất mực dịu dàng, có gom cả vạn cơn gió xuân lại cũng chẳng bằng sự dịu dàng tựa nước của y.

Nàng càng ngấm càng vừa ý, đi đến nói thẳng với y: “Ta thích chàng, chàng thấy ta thế nào? Chúng ta cùng đến chỗ sư phụ, xin ông tác thành nhé, được không?”

Y ngẩng đầu lên, sáng khoái đồng ý, sau đó siết chặt tay nàng.

Thái Hồ buổi đêm tối kịt một màu, trăng sao đều bị mây đen che khuất.

Thư Tuyền tựa vào khoang thuyền, khẽ hóp chén rượu nhạt, thở dài: “Trời âm u đáng ghét thật, tối đen như lông quạ ấy, đến cả phương hướng cũng xác định chẳng rõ ràng.”

Tiểu Nam Qua tung hứng lò sưởi nhỏ trong tay, cười đáp: “Không phải chủ tử ghét trời âm u, mà là lòng đang bức bối? Theo em, Cát cô nương chưa hẳn đã vô tình với Người, điều kiện của chủ tử khá hơn thằng nhóc họ Dương kia nhiều.”

Thư Tuyền nằm nửa người xuống, tay chống cằm, lẩm bẩm: “Điều này... chả liên quan gì đến điều kiện. Nếu chỉ vì thứ điều kiện chó má gì đó mà quay đầu thích ta, ta chắc chắn sẽ một cước đá bay nàng ấy.”

Tiểu Nam Qua hừ một tiếng: “Thế Người cứ tiếp tục diễn cái vai lãng tử giang hồ bị người ta vứt bỏ của mình đi!”

Thư Tuyền thế mà lại bật cười, uể oải nói: “Thế này thì có gì phải sầu não. Đều do nhân duyên của mỗi người thôi.”

“Ồ đúng đúng rồi!” Có làm sao đi nữa thì tiểu Nam Qua vẫn khinh thường hẳn chưa đánh đã lui, “Trước giờ chủ tử luôn to mồm mạnh miệng bảo mình là người khổng lồ, nhưng khi hành sự lại rút cổ sun vùi như kẻ tí hon! Người mà không sầu mới lạ!”

Hắn xoa người khẽ cười: “Vô tình thì ta buông tay, sao lại bảo là mạnh miệng. Một thằng nhóc hôi như mi thì biết cái gì?”

Dứt lời bỗng ngăn người: “Chờ một chút, vừa nãy mi bảo cái gì... người không lồ?”

Khổng lồ... khổng lồ? Hắn đánh thót một cái, chợt nhớ đến tên khổng lồ mà mình nhìn thấy sớm tinh mơ hôm nọ, chẳng biết Yến Vu Phi dùng thủ đoạn gì mà thu phục được gã, lại có thể mang theo bên mình bất cứ lúc nào.

Cái loại quái vật ấy rất bắt mắt, Yến nhị thiếu trước giờ luôn hành sự cẩn thận, không để lộ nhược điểm gì khiến kẻ khác nắm thóp, lần này lại giống trống khua chiêng đưa tên quái vật ấy theo bên mình, mục đích là gì?

Nghĩ lại thì, Dương Thận quay về nhanh đến thế, hai ngày sau lại chẳng thấy bất cứ bè lũ nào của Yến Vu Phi đến gây hấn, tiểu Nam Qua chỉ bảo có lẽ là gã đã bỏ qua rồi, chuẩn bị chọn một người khác thừa kế Trảm Xuân kiếm. Hắn cũng có tâm sự riêng nên không suy nghĩ kỹ.

Song bây giờ bỗng cảm thấy mọi việc chưa hẳn là vậy.

Yến Vu Phi là người thế nào? Gã đã đổ sức người sức của vào một việc gì đó, không đạt được kết quả sẽ không ngừng tay.

Thư Tuyền nhanh chóng bật người dậy, quay đầu sai: “Chèo thuyền trở lại, về Tô Châu.”

Nếu nàng vô tình thì ta buông tay, thực sự buông tay được mới lạ ấy.

30. Q.1 - Chương 30

Ngày hôm sau, Y Xuân dậy rất sớm, chẳng nói gì khác, chỉ buông một lời: “Nghe bảo miếu Hoa Thần rất nổi tiếng, chúng ta đến đấy chơi.”

Dương Thận bị đuổi khỏi phòng chờ nàng thay quần áo, có phần không hiểu trong hồ lô của nàng bán thuốc gì.

Thái Hồ trước mặt thốc đến một cơn gió, lạnh thấu xương. Ngẩng đầu nhìn, trời hãy còn âm u, mặt trời khuất sau mây đen, ánh sáng vỡ tan thành nhiều mảnh.

Dương Thận đã đói, khó tránh khỏi việc tưởng tượng đến mấy món đại loại như đậu hũ chưng trứng chim.

Đương khi sắp trào nước miếng, định bụng chờ dẫn Y Xuân ra phố ăn một bữa hoành tráng thì cánh cửa sau lưng bị ai đó đẩy ra, y vô thức xoay người lại đề xuất ý kiến: “Y Xuân, chúng ta đi ăn trước...”

Lời vừa đến đây đã ngừng phất lại, dường như y đã quên lúc này mình muốn nói gì.

Trước mặt, một thiếu nữ thướt tha đứng đấy, tuy lưng đeo một thanh kiếm đã cũ có vỏ ngoài kỳ lạ, búi tóc cũng chẳng mấy gọn gàng chỉnh tề, mặt không thoa chút phấn nào, song chỉ một nụ cười rục rờ của nàng đã đủ bù đắp lại tất cả.

Nàng vận bộ la quần màu lam nhạt mà y mua tặng ngày xuân, màu xanh nhạt đến gần như trong suốt ánh lên nước da rắn rỏi của nàng, thế mà lại thanh tú vô ngần. Chiếc trâm bên tai cấn châu hoa cùng màu, điểm tuyết thêm tơ bạc khẽ khàng đung đưa tựa cánh muỗi đang run rẩy.

Lần trước đến chùa Khai Phúc, nàng đã từng mặc bộ la quần này, lúc ấy vẫn còn là một thiếu nữ thô lỗ, chín phần trông như nam giới, trang điểm tỉ mỉ lắm thì cũng chỉ giống một đứa bé lén mặc đồ của người lớn.

Rõ ràng là cùng một người, lần này lại mang đến cảm giác hoàn toàn khác biệt. Chẳng thể rạch ròi rằng thứ gì đã đổi thay, song bộ y phục này lại rất hợp, rất đẹp, cứ như được may để làm nên ỏi mình nàng.

Mặt Dương Thận bất giác đỏ bừng, nghẹn lời chẳng thốt lên nổi một chữ.

Y Xuân vừa đi vừa khoác thêm chiếc áo khoác dài hơi cũ, dù gì cũng đã sang đông, da thịt có làm bằng sắt cũng vẫn phải chú ý giữ ấm. Chạy thẳng đến trước mặt Dương Thận, nàng sờ châu hoa, hỏi y với vẻ mặt tự nhiên: “Ta cao hơn rồi nhỉ? Trước đây đồ hơi rộng, giờ mặc thì vừa y.”

Y vẫn không nói gì, tay gãi mũi một cách ngốc nghếch, hẳn là lòng đang nhấp nhồm lắm đây.

Y Xuân cười cười, một mình tiến lên trước hai bước, đột nhiên bảo: “Ta có tâm sự muốn hỏi Hoa Thần, lần trước qua loa nên Người cũng trả lời qua quýt, lần này ta phải trình bày rõ ràng mới được.”

Y đáp một tiếng chẳng rõ đầu đuôi, xoay người chậm rãi đuổi theo.

Nàng thoáng cười, ra chiều tự giễu: “Thực ra Bồ Tát thần tiên đều hư vô mơ hồ, nhưng đây là lần đầu tiên ta gặp phải loại chuyện này... nên... lần trước, lần trước không tính. Lần này, ta thật lòng.”

“Cái gì thật lòng cơ?” Dương Thận bỗng đánh thót một cái, buột miệng hỏi.

Nàng chỉ cười khẽ, trở tay nắm tay y, thấp giọng: “Về rồi ta nhất định sẽ nói đệ nghe.”

Rốt cuộc thì đây là chuyện ngọt ngào thần bí gì mà lại khiến hai cô cậu thiếu niên lằng lằng suy nghĩ cả ngày? Hai người lững thững trên phố mua mấy món vặt vặt ních đầy bụng, cả quãng đường trò chuyện vài câu không đầu không cuối, chậm rãi đi đến miếu Hoa Thần.

Vừa lo lắng mong chờ lại vừa hy vọng dừng đến nơi quá nhanh, tựa như tận mắt thấy đóa hoa sắp nở, lại lưu luyến cái vẻ diễm lệ trong tích tắc cuối cùng khi nụ hoa hãy còn e ấp một cách khó hiểu.

Vừa thấp thỏm vừa hoảng hốt, chỉ e kết quả chẳng phải là điều mà bản thân nghĩ đến.

Cho tới khi thực sự quỳ gối trước mặt Hoa Thần, thành kính cảm ông thể xin xăm lại lần nữa, Dương Thận vẫn chưa dám tin tất cả đều là sự thật.

Có thể đây là mơ, y vẫn chưa tỉnh giấc, trong mơ thì mọi việc mới trôi chảy thế đấy, mới giống suy nghĩ của y như vậy. Nàng đang quỳ cạnh mình, nhắm chặt mắt, tựa đang gặp phải vấn đề khó khăn, thành kính đến vô cùng.

Cơ hồ muốn lắc nát cả ông thể, những người đợi phía sau đều hằm hằm trách họ quá mất thời gian.

“Cạch” một tiếng, cuối cùng có một quả thăm vừa lòng thỏa ý rơi xuống khỏi ống lắc của nàng, Y Xuân nhặt lên nhanh chóng đứng dậy, thấp giọng nói: “Đợi ta về, ngay thôi.”

Dứt lời đã vội vã ra ngoài tìm người giải quyết.

Dương Thận nào có kiên nhẫn, vút thẳng ống lắc đuổi theo, từ xa đã thấy nàng nhận tờ giấy màu vàng nhạt từ tay người giải quyết, người nọ gật gù đắc ý nói với nàng điều gì đó, nàng chăm chú lắng nghe, gật đầu lia lịa.

Rốt cuộc là quà gì? Dương Thận vắt óc suy đoán, trung bình? Quê hạ? Hay là thượng thượng đại cát? Hồi ở chùa Khai Phúc thì quà thượng thượng có màu đỏ nhạt, còn màu vàng nhạt ở miếu Hoa Thần đại diện cho quà gì?

Về mặt Y Xuân như đang cười, quan sát hồi lâu vẫn chẳng thể khẳng định.

Dương Thận chậm rãi bước về phía nàng, thấy nàng bỏ quà giải vào hà bao rất cẩn thận, bèn thấp giọng hỏi: “Quê gì?”

Đôi má Y Xuân vẫn phớt phớt hồng, khẽ nói: “... Đợi tý nói đệ nghe. Xăm của đệ đâu?”

Y hơi lúng túng: “Ta lập tức đi lấy.”

Xoay người dậm được hai bước, chợt nghe nàng đứng phía sau thấp giọng gọi: “Dương Thận...”

Y ngoái đầu dùng ánh mắt hỏi nàng chuyện gì. Y Xuân bụm má, dẫn đo trái phải cả nửa ngày, châu hoa bên tai đong đưa qua lại, đôi mi nàng run run, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, nở một nụ cười trong trẻo với y, chỉ về phía cây đại tùng gần đây: “Ta đứng đó chờ đệ, nhanh lên đây, ta có lời muốn nói với đệ.”

Dương Thận vội vã lắc xăm, lúc đi ra thì gốc tùng lại không một bóng người.

Chắc là đi mua đồ rồi, Dương Thận vừa nghĩ vừa giao xăm cho người giải quyết, nhanh chóng nhận được một tờ giấy cũng màu vàng nhạt, người giải quyết cười dài chúc mừng y: “Vận may của vị tiểu thiếu hiệp này không tồi, thượng thượng đại cát đấy. Vừa nãy có một vị tiểu cô nương cũng lấy được quà thượng thượng, ta thấy cả hai dường như quen nhau, hẳn là đôi tình nhân đã đính hôn nhỉ?”

Y đáp có lẽ hai câu, lòng vui mừng khôn xiết, cầm quà xông về phía cây tùng.

Y Xuân vẫn chưa quay về, trước giờ nàng ham chơi, chắc đợi đến sốt ruột nên chạy loanh quanh mất rồi, y chỉ cần kiên nhẫn đợi nàng, không đi tìm lung tung là ổn.

Dương Thận mở giấy đọc kỹ một lượt, càng đọc càng vui mừng vô hạn, khóe môi bất giác nhếch lên thật cao.

Chân bỗng giẫm trúng thứ gì đó, cúi đầu nhìn thì thấy một mảnh tay áo bị xé ra, màu lam nhạt đến mức gần như trong suốt, cổ tay còn thêu hoa lan tinh xảo.

Rất quen.

Lòng y bỗng trầm xuống, cau mày khom lưng nhặt mảnh vải kia lên, cổ tay áo ngoại trừ đóa hoa lan thêu thì có cả vài vết máu nom thật rợn người, máu hãy chưa khô, tay sờ vào vẫn còn ướt ươn ướt.

Dưới đất cũng vương vài giọt máu, tuy không nhiều nhưng lại khiến tim y như chìm xuống tận đáy vực.

Họ mất cảnh giác quá, chỉ vì lòng đã tỏ tường nhưng ngại nói ra mà quên mất Yến Vu Phi vẫn đang ở Tô Châu.

Dương Thận nhìn xung quanh, quả nhiên trên mặt đất phía đông lấm tấm máu, lập tức cuống cuống đuổi theo.

Vẫn chưa đến mùa hoa nở, người đến miếu Hoa Thần không nhiều, tốp năm tốp ba, chẳng ai khác thường. Dương Thận lòng nóng như lửa đốt, bỗng nhìn thấy trước mặt có cô thiếu nữ cũng gấp gáp chạy như đang tìm ai đó, y xông đến giữ chặt cổ tay ả, đầu óc bỗng trống rỗng, chẳng biết nên hỏi cái gì.

Thiếu nữ xoay mặt lại, gương mặt mi thanh mục tú tựa phù dung, sốt ruột đến độ mồ hôi ròng rã, là Ninh Ninh.

Vừa thấy Dương Thận, ánh mắt ả sáng bừng, vẻ mặt hết sức lo lắng, trở tay túm lấy ống tay áo y, luôn miệng nói: “Dương công tử! Chàng đi mau! Sư tỷ của chàng bị Ân tam thúc bắt mất rồi!”

Dương Thận dùng sức tách ả ra, nhú mày hỏi: “Bọn mi lại bày mưu ma chước quỷ gì đây?!”

Ninh Ninh lo đến chực khóc, run giọng: “Lần này em thực sự không lừa chàng! Yến nhị thiếu vốn ban lệnh tuyển một người khác kế thừa Trảm Xuân kiếm, song Ân tam thúc lại cứ cho rằng sự uy nghiêm của Yến môn đã bị hai tiểu bối bọn chàng khích bác, hơn nữa cả hai đã từng làm tùy tùng cho Yến nhị thiếu, ầm ĩ lớn đến thế, chỉ sợ bọn chàng ra ngoài đồn nhảm ô uế thanh danh của gã, nên khăng khăng phải đến đây bắt hai người!”

Dương Thận lạnh nhạt hỏi: “Yến Vu Phi định sẽ tuyển người khác kế thừa Trảm Xuân kiếm? Gã tốt đến vậy ư?!”

Ninh Ninh vội hét: “Tạm thời đừng quan tâm gã làm bộ làm tịch hay bụng dạ khó lường gì nữa, giờ đây, chuyện sư tỷ của chàng đã bị Ân tam thúc bắt đi là sự thật! Một thân võ nghệ của Ân tam thúc đến cả Yến môn chủ cũng phải nhượng bộ ông ta ba phần, sư tỷ của chàng sao có thể là đối thủ của ông ấy? Các người... dù thế nào cũng là ân nhân cứu mạng của em, dù em có độc ác đến mức nào cũng không thể đứng nhìn hai người tự tìm đường chết! Em... lên giấu họ chạy ra đây, vốn muốn báo hai người biết sớm một tý nhưng vẫn không kịp. Sư tỷ của chàng tính tình thẳng thắn, Ân tam thúc thuộc dạng nóng nảy, ngộ nhỡ lỡ mồm một câu chọc giận ông ấy, thực sự sẽ mất mạng đấy!”

Dương Thận trầm ngâm hồi lâu, tuy đáy lòng vô cùng sốt ruột nhưng không dễ dàng mắc mưu đến vậy, chỉ nói: “Bản lĩnh của sư tỷ cao gấp mấy lần ta, đến nàng cũng chẳng chống nổi tên họ Ân kia, ta đi thì có tác dụng gì?”

Ninh Ninh tái mặt, quay phắt người, thấp giọng: “Ta vẫn định ninh rằng chàng là một nam tử hán trọng tình trọng nghĩa! Chẳng ngờ cũng chỉ là phường nhu nhược tham sống sợ chết, giấu đầu hở đuôi! Hoài công ta cực khổ ra ngoài tìm các người. Thôi quên đi!”

Dương Thận thấy ả đi xa dần, bèn len lén bám đuôi.

Dù lúc này ả nói thật hay giả, trước tiên cứ lên theo ả về chỗ của Yến Vu Phi xem kết quả rồi hẵng tính. Nếu Y Xuân ở đây thì tốt, còn nếu không, y cũng có thể nhẹ lòng, khẳng định được rằng không phải do Yến Vu Phi giở trò.

Bước chân của Ninh Ninh nhanh nhẹn kỳ lạ, thoát cái đã đến một vạt rừng bên ngoài ngôi miếu, không hướng đến thành Tô Châu, trái lại dần đi về ngoại ô không một bóng người.

Qua khoảng hai ba dặm, đã đến gò mã hoang của thành.

Dương Thận thấy ả rảo bước giữa đồng mồ mã, lòng bỗng dấy lên nghi ngờ, ngừng chân định bụng sẽ không bám theo nữa, chẳng thể ngờ y vừa dừng thì ả cũng đứng lại, ngoái đầu quăng một nụ cười quỷ dị về phía y.

Quả nhiên có trá! Dương Thận xoay người định chạy, song bấy giờ đã không còn kịp nữa, phía sau lưng dội lại tiếng bước chân nặng nề, như có con quái thú vĩ đại nào đó lao ra từ giữa phần mộ, Dương Thận cố ép mình ngoái đầu nhìn thử, lại thấy tên khổng lồ đeo xích bạc tay cầm rìu lấp lóe hàn quang ở Trữ Anh viên ngày ấy, đang điên cuồng xông về phía mình.

Vóc người gã to khỏe, động tác lại nhanh nhẹn mười phần, cứ đuổi theo bằng cách ấy, sớm muộn gì y cũng sẽ bị bắt kịp, xung quanh chỉ có cỏ dại cao đến thắt lưng, đến cả nửa gốc cây để nấp cũng không có.

Dương Thận ghìmiệng kiếm trên eo, phân vân xem có nên giao chiến cùng tên khổng lồ ấy hay không, chẳng ngờ sau lưng lại truyền đến tiếng xé gió, y gặp người xuống đất lặn một vòng theo bản năng, bên tai tóe qua tiếng gió sắc bén như đã chọc thủng da thịt, chiếc búa kia đã cắm vào chỗ đất cách mặt y chưa đầy bốn tấc.

Y hoảng hốt, lúc lật người bật dậy, tên khổng lồ nọ đã xông đến trước mặt, người nồng nặc một thứ mùi tanh hôi, một quyền ập đến mặt y.

Dù đã dùng bội kiếm miễn cưỡng cản lại, Dương Thận vẫn bị ép đến phải lùi lại mười mấy bước.

Vừa đứng vững, chiếc rìu to kia lại nhắm thân người y mà bổ tới.

[Không đúng —!]

Bên tai bỗng vang lên tiếng quát nghiêm khắc của sư phụ, y lập tức rùng mình.

[Đừng độ sức với kẻ địch quá chênh lệch về vóc dáng! Thứ cần phải độ là kỹ xảo và sự nhanh nhẹn! Kẻ ấy đánh trúng con một cú, con phải trả lại được mười cú! Thực sự đánh không lại, trốn ngay tức khắc!]

Nhưng sư phụ chưa từng dạy, nếu kẻ địch quá to, động tác lại vô cùng linh hoạt thì phải phải ứng phó như thế nào.

Trốn... Y trốn không nổi!

Chỉ có thể khễ nghiêng người, tránh khỏi chỗ hiểm — Nhưng cũng vô dụng, bị cây rìu to ấy chém một nhát, dù bổ trúng nơi nào thì cũng hiểm như nhau.

Trong nháy mắt, Dương Thận cảm thấy mình như nứt ra.

Rất nhiều máu từ cơ thể y ồ ạt trút xuống từ chỗ nứt nẻ. Một cảm giác u ám nhưng lại vô cùng tĩnh lặng thoát cái đã bao trùm y, tiếng xào xạc của gió lửa qua vạt cỏ khô, tiếng phần phật của ống tay áo, tiếng hô hấp, tiếng máu chảy, y bỗng chẳng còn nghe thấy gì.

Rất mệt, rất tĩnh lặng, rất buồn ngủ, tựa như cuối cùng đã được giải thoát, y đứng không vững, rất muốn nằm xuống ngủ một giấc.

Rốt cuộc chuyện gì đã ra vậy, y vẫn không thể tin nổi, cây rìu to kia thực sự đã bổ vào người mình? Thực sự đã chém gãy xương chặt đứt thịt, khiến y bị thương nặng, hết cách cứu chữa rồi?

Không dám tin, bất trắc bỗng xảy đến, xảy đến nhanh như thế.

Một khắc trước, rõ ràng y vẫn đang đầy chờ mong đứng đợi một cô gái dưới gốc tùng, không thể để nàng chờ lâu được, nàng có lời quan trọng muốn nói y nghe. Song giờ đây y lại thập tử nhất sinh, hơi thở mong manh như sợi tơ.

Không được chết, có rất nhiều điều đang chờ y làm.

Luyện võ thật tốt, bất kể có gian khổ đến đâu y vẫn chẳng ngại, vì báo thù cho gia đình. Phải luôn ở bên Y Xuân, phải cùng nàng đến rất nhiều nơi, kết giao rất nhiều bằng hữu, thăm thú rất nhiều phong cảnh.

Nhưng khi chiếc rìu khổng lồ được rút ra khỏi người y, toàn bộ khí lực cũng đã trôi theo nó mất rồi.

Lạnh lắm, y cảm thấy rất lạnh, tiết trời tháng mười một ở Giang Nam, khắc cốt ghi tâm hơn bất cứ sự giá lạnh nào khác.

Mọi thứ trong tầm nhìn bỗng mờ ảo nhạt nhòa, dù y có chớp mắt làm sao cũng không rõ ràng nổi.

Thực sự sắp chết rồi ư?

Bỗng nhìn thấy cha mẹ đại ca đã lâu không gặp đứng giữa vùng sáng ở một nơi nào đó vẫy tay về phía y, về mặt họ bình yên vui vẻ.

Thế là y cũng cười, thoát cái đã cảm thấy khoan khoái xen lẫn an nhiên, cảm giác này lâu quá chẳng xuất hiện ở y rồi. Y đi đến đấy ngồi xuống, thấp giọng: “Chờ một lúc, một lúc nữa con lại qua đây, được không?”

Thêm một lúc nữa thôi, y phải quay về, Y Xuân vẫn đang đợi.

Nàng đã bảo, nàng có lời muốn nói với y.

Cầu nhân duyên ở chùa Khai Phúc, quả thượng thượng. Xin cưới gả ở miếu Hoa Thần, quả thượng thượng. Hai mảnh giấy giải xăm vẫn đang được cất giữ như bảo bối trong hà bao.

Quả thượng thượng, một con người có thể gặp được quả thượng thượng bao nhiêu lần trong cả cuộc đời chứ, sao y có thể chết ở đây được.

Đúng rồi, quả của nàng cũng là thượng thượng, chỉ có Hoa Thần mới biết nàng đã hỏi xin điều gì, tiếc rằng y có lẽ sẽ mãi mãi không biết được rồi.

Điều nàng muốn nói với y, rốt cuộc là gì?

Bây giờ mà nghĩ đến chuyện này, hình như ngỡ ngàng thật, nhưng y bỗng cảm thấy mình đã ngộ ra.

Hiểu được lời nàng vụng trộm che giấu, trịnh trọng muốn nói lại thôi là gì, hiểu được quẻ thượng thượng mang ý nghĩa như nào.

Người y yêu, vốn chính là cô gái tốt đẹp nhất trên thế gian.

Mây đen dày đặc, mặt trời bị chia thành vô số mảnh nhỏ, vỡ tan giữa tầng không.

Ninh Ninh hít sâu một hơi, giờ tay bắt được một hạt tuyết đang nhẹ nhàng buông rơi, đây là tuyết đầu mùa ở Tô Châu năm nay.

Về mặt ả bình thần, mắt nhìn thăm cỏ khô vàng lay động đằng xa, nơi ấy chẳng có ai, ả lại khê khàng cất lời như đang nói chuyện cùng người nào đó: “Chàng xem thường em, không đếm xỉa đến em, bây giờ lại chết trong tay em, chắc sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ đến em chứ?”

Chẳng ai đáp lời ả, gió lạnh cuốn vài bông tuyết tiêu điều từ vạt cỏ hoang đi mất.

Ả bỗng thấy lạnh, lạnh thấu xương.

31. Q.1 - Chương 31

Y Xuân lặng lẽ đứng chờ dưới gốc tùng.

Chẳng còn nữa về muốn nói lại thôi, chẳng còn nữa trái tim thấp thỏm, nàng trước nay đều như thế, một khi quyết định làm gì rồi thì không bao giờ lo trước lo sau, chỉ tiền trạm hậu tẩu.

Dương Thận vẫn đang xin xăm, một chiếc thẻ tre ló đầu lên, sắp rơi xuống. Y Xuân lòng rộn ràng, không kìm nổi ý muốn bước đến hỏi kết quả.

Bất thành linh, gáy bị mũi thiết kiếm lạnh lẻo chỗ vào.

“Chớ om sòm, cũng đừng nhúc nhích.” Một giọng nói rất quen thuộc từ đằng sau vọng lại, “Bằng không, thằng nhóc ấy lập tức sẽ tan thành từng mảnh.”

Y Xuân quả nhiên không dám động đậy, bình tĩnh đứng im.

Kẻ ấy lại buông lời: “Thiếu gia trước nay hay mềm lòng, chưa từng sử dụng thủ đoạn thực sự nào để đối phó với bọn mi, chỉ mong bọn mi hiểu chuyện một chút, thế mà bọn mi lại chẳng nghiệm ra tý phép tắc giang hồ gì, lão phu quả thực ngựa mất, hôm nay đến đây gãi cho đã một phen. Nếu Dương Thận về kể thừa Trảm Xuân kiếm, lão phu sẽ để lại hai cái mạng nhỏ của bọn mi, còn không, giết tất!”

Y Xuân thấp giọng đáp: “Đám bọn ta chẳng ai muốn kế thừa Trảm Xuân kiếm cả, huống hồ Dương Thận đã có chí hướng riêng, ta không muốn can thiệp vào.”

Kẻ nọ cười một tiếng: “Chết đến nơi rồi mà vẫn không sợ?”

Y Xuân chợt cảm thấy cánh tay lạnh buốt, nửa ống tay áo cứ thế mà rơi xuống đất. Chỗ nào đó trên cổ tay âm ỉ đau, chắc bị thương rồi, máu nóng xuôi theo bàn tay nhỏ xuống, vẫn chưa kịp phản ứng, mũi kiếm lạnh lẻo lại hướng về phía gáy nàng.

Không hổ là Ân tam thúc chuyên bảo vệ Yến nhị thiếu, thân thủ tuyệt hảo. Y Xuân tự biết mình không phải đối thủ của ông ta, lòng không khỏi sợ hãi.

“Lão phu có thể cứa cổ tay mi, biến mi thành tàn tật cả đời, cũng có thể một kiếm xuyên tim giết chết mi ngay lập tức. Tuy thiếu gia không muốn dây dưa mãi với hai tiểu bối võ lâm, nhưng lão phu lại chẳng quan tâm đến điều này, hôm nay đến tìm bọn mi, cũng là để đưa ra thông điệp cuối cùng, mi còn không chịu thức thời, thì đừng trách đao kiếm vô tình.”

Y Xuân nhìn khách bộ hành tốp năm tốp ba xung quanh, hỏi: “Ông muốn giết người giữa đám đông à?”

Ân tam thúc chẳng đáp một câu, dí kiếm sâu thêm mấy phần, nàng lập tức cảm thấy cổ mình đau đớn.

“Đi theo ta, và câm mồm vào!” Ông ta thấp giọng đe nẹt, vừa kèm vừa thúc nàng đi.

Chưa đến nửa dặm đã tới một mảnh đất trống giữa rừng, ít dấu chân người hơn. Y Xuân bị đẩy một cái, lão đà lão đảo, khó khăn lắm mới đứng vững được, bỗng nghe Ân tam thúc đối diện mình buông lời: “Rút kiếm, ta thử trình độ võ thuật của mi xem nào.”

Nàng chẳng hiểu ra làm sao: “Ông đưa ta đến đây chỉ vì muốn tỷ thí?”

Ân tam thúc vuốt đầu lập xuống, giọng lại càng lạnh lẽo: “Không muốn chết thì rút kiếm ra nhanh lên.”

Y Xuân đành phải rút bội kiếm đeo trên lưng xuống, hôm nay nàng ra ngoài chỉ để dạo chơi, chưa từng nghĩ đến chuyện phải đánh nhau với người khác ở đây, người mặc áo váy, chân mang giày gấm, châu hoa cài trên tóc thể hiện rành rành sáu chữ “không thích hợp để đánh nhau”.

Nhưng kẻ địch lại chẳng cần nhắc đến vấn đề trang phục của nàng, cảnh vật trước mặt bỗng hoa lên, thiết kiếm đã huơ thẳng tận mắt, nàng không thể không tiếp chiêu.

Hai người này đều tu luyện lối võ nhanh mà chuẩn, ánh kiếm lấp lánh giữa tầng không, tựa như có vô số con rồng bạc bỗng xuất hiện, khi thì va đập vào nhau, khi thì lại vang lên tiếng kim loại ma sát chói tai.

Một lúc sau, Y Xuân bắt đầu tiếp không nổi nữa, y phục và giày cứ mãi vướng víu cản trở, giống như dăm ba sợi thừng thắt chặt lên người nàng.

Kiếm bỗng bị một luồng lực lớn đánh trúng, rời tay bay đi rất xa, Y Xuân thở hồng hộc đứng đấy, chỉ thấy còn một hơn luyện mười trận kiếm vào ngày thường.

Ân tam thúc trái lại vương nét cười, hỏi nàng: “Sao nào?”

Nàng nhú chặt mày: “Sao nào cái gì? Nếu ông muốn hơn thua, thì ông thắng rồi đấy.”

Ân tam thúc thu kiếm, khoanh tay lại, thấp giọng nói: “Lão phu hành tẩu giang hồ hơn mười năm, có thể tự nhận rằng mình cũng hơi có mắt nhìn người. Tư chất của mi cao gấp mấy lần thằng nhóc họ Dương kia, chỉ cần dốc lòng dạy dỗ, qua một thời gian nhất định sẽ hào quang rực rỡ. Thế mà thiếu gia lại chẳng quan tâm đến ngọc sáng, chỉ muốn lôi kéo mắt cá đục ngầu. Thằng nhóc họ Dương kia thân gánh huyết hải thâm thù, một chốc hai hồi thì còn có thể dùng thù hận buộc nó bên mình, nhưng về lâu dài thì mọi thứ sẽ biến chất, cái kiểu thông minh lanh lợi ấy chỉ trở thành vật vướng tay. Những kẻ có thù trong người đều rất nguy hiểm, không thể để chúng ở lại bên người thiếu gia được. Nói thật với mi, người lão phu ưng ý là mi, giao Trảm Xuân kiếm i kế thừa, vậy mới chắc chắn không làm nhục uy danh ngày trước của Giảo Lan sơn trang.”

Ông ta thấy Y Xuân cả nửa ngày không thốt một lời thì ngoái đầu nhìn nàng, nói tiếp: “Tuổi mi còn nhỏ, có rất nhiều chuyện chưa thể hiểu nổi đâu, sự khác biệt giữa chính nghĩa và gian tà trên giang hồ, chẳng qua cũng chỉ là phân chia lợi ích thôi. Cùng lập trường mi là người tốt, khác lập trường với mi chính là người xấu. Hôm nay, Giảo Lan sơn trang của mi bị Yến môn thôn tính, làm sao mi biết được ngày sau Giảo Lan sơn trang có thôn tính được môn phái nào hay không? Thế lực vùng Tương Tây không dễ nắm trong tay đến thế, thế nào cũng gió tanh mưa máu một phen. Mi chỉ vừa mới hành tẩu giang hồ, cũng như chim non vừa bay khỏi tổ, không tìm một gốc đại thụ tránh gió mưa thì tương lai chỉ có mỗi một con đường chết.”

Y Xuân lặng lẽ nhìn ông, bỗng dưng hỏi: “Ông nói mấy thứ này với ta... là có ý gì? Muốn chỉ dạy ta cái gì?”

Ân tam thúc ngẩn ra, đại khái là không ngờ mình đã nói đến tận nước này rồi, mà nàng vẫn không hiểu. Nhưng nghĩ lại, nó ngây ngô thế này thì không phải loại người hay sinh sự, tương lai càng tiện thu làm bộ hạ để mình sai khiến, ông ta không khỏi mừng thầm.

“Ý của lão phu là — muốn mi kế thừa Trảm Xuân kiếm, làm hậu thuẫn cho Yến môn, bằng tư chất của mi, ngày sau thế nào cũng sẽ vang danh trong giang hồ.”

Nói trắng ra thế rồi, chắc nó phải hiểu chứ nhỉ?

Y Xuân nghiêng đầu: “Ta không có hứng thú. Chẳng liên quan gì đến mấy chuyện người tốt kẻ xấu mà ông nói cả, Yến môn và ta không đi cùng đường, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Ân tam thúc trầm mặt xuống: “Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt!”

Y Xuân lạnh nhạt đáp: “Ta biết là có rất nhiều kẻ như này mà, nếu người ta không nghe lời mình thì tìm đủ mọi cách ép buộc. Vừa khéo ta lại ghét loại người này nhất.”

Miệng mồm lạnh lợi bất thình lình, ông vốn cho rằng nàng chỉ là một con nhóc thô lỗ ngốc nghếch thôi.

Câu nói này, ông đã từng nghe được từ miệng một người khác.

Khi ấy nhị thiếu vẫn còn rất bé, chẳng quần quít ai, chỉ thích bám lấy nhị thúc Yến Thanh Xuyên của mình. Đó là một nhân vật kinh tài tuyệt diệu, Môn chủ cũng rất yêu chiều người em trai này, vì Yến Thanh Xuyên thích giao tiếp với giang hồ hào kiệt mà Môn chủ đã vung rất nhiều tiền mua một tòa biệt viện ở phía tây thành, cho em trai mình tiếp đãi nhân tài.

Năm ấy, Ân tam thúc được phái đến biệt viện chăm sóc nhị thiếu, lúc đi ngang qua hành lang thì nghe giọng hai người, đại khái là đang tranh chấp với nhau, Yến Thanh Xuyên nói: “Anh khẳng khẳng muốn rời khỏi đây, thế đã từng nghiêm túc cân nhắc lợi, hại chưa?” Giọng nói có phần âm trầm, ai nấy đều nhận ra vẻ đe dọa ẩn trong đó.

Người đối diện cười một tiếng, thản nhiên đáp: “Rất nhiều kẻ thích ép buộc người khác nghe theo mình, thật không may, ta ghét nhất loại ấy.”

Nói đến đây, đã là tiệc tàn người tan. Nếu là Môn chủ, dù trước mặt kẻ ấy đi đi, ngày sau nhất định sẽ lặng lẽ phái người loại bỏ mối họa lớn này, nhưng đây lại là Yến Thanh Xuyên ngạo khí mười phần, lại giữ chặt không buông.

Những tay thợ săn cừ khôi thường luôn mong mình có thể thuần hóa con điều hâu bướng bình nhất.

Nhưng ông ta lại không thể thuần hóa nó, trái lại còn bị con điều hâu ấy giết bằng một kiếm xuyên tim.

Sau này Ân tam thúc ngộ ra, khi gặp phải loại người bướng bình như thế, cách thuần hóa tốt nhất chính là chặt gãy đôi cánh của chúng, mài mòn hào quang của chúng, khiến chúng không thể kiêu căng đứng dậy nữa.

Con nhóc trước mắt này phảng phất ngạo khí khó thuần phục, tốt nhất là diệt trừ ngay hôm nay.

Ân tam thúc gác tay lên bội kiếm, đáy lòng chậm rãi tỏa sát khí, khóe mắt hơi đỏ vì ý muốn giết chóc.

“Phụt” một tiếng, tầng trời phía xa vút lên một viên đạn pháo, khói xanh bay thẳng chọc xuyên thiên không.

Là tín hiệu, Ninh Ninh đã thành công.

Về mặt Ân tam thúc ôn hòa hơn, dời tay khỏi bội kiếm, lạnh nhạt nói: “Chuyện đã được giải quyết, mi đi cùng lão phu một chuyến.”

Y Xuân vẫn còn muốn nói gì đó, song gáy lại bị vỗ mạnh một cái, lập tức yếu ớt ngã xuống đất.

Muốn thuần phục người như thế này, nhất định phải trói buộc cả hai cánh tay trái phải, cắt đứt hy vọng cuối cùng, khiến nó hiểu được bản thân chỉ đáng mấy cọc mấy đồng.

Ân tam thúc xách nàng trong tay, xoay người ra khỏi rừng.

Giữa cơn mê mang, Y Xuân dường như đã thấy được Dương Thận, y đang hươ tở giải xăm trong tay, cười ha hả báo với nàng rằng: Y Xuân, ta rút được quả thượng thượng.

Lòng nàng vui vẻ, thốt lên: “Dương Thận, ta biết rồi, thực ra ta cũng thích...”

Lời hầy chưa dứt, người đã bừng tỉnh. Nhìn khắp chung quanh, hình như đây là một gian khách phòng trong khách điếm, nàng đang nằm trên giường, bội kiếm đặt bên đầu.

Y Xuân chớp ngay lấy kiếm rồi nhảy khỏi giường, cảnh giác quan sát một phen, chắc chắn rằng trong phòng chẳng có một ai, vừa định đẩy hé cửa ra xem xét tình hình, chợt nghe ngoài kia vọng lại tiếng cãi vã được nén rất thấp.

“Bảo mi bắt nó làm con tin, ai bảo mi giết chết nó chứ?! Nếu thiếu gia hỏi đến thì biết ăn nói thế nào?!”

Là giọng của Ân tam thúc.

“...Cứ bảo ngài ấy giết luôn ta đi, vậy cho nhanh.”

Giọng nói du dương, ngữ khí lại cực lạnh lẽo, khiến người khách rùng mình. Là Ninh Ninh.

“Cần rõ! Tự bản thân không muốn sống thì tự đi mà chết cho sạch! Tay của thiếu gia sao có thể vấy bẩn bởi loại người như mi chứ!”

“Không sai, ta ti tiện vô cùng, dù có làm gì cũng chẳng đáng, đến cả sống cũng chẳng đáng. Nhưng... lần này ta thắng, ha ha, ta thắng rồi...”

Y Xuân càng nghe càng hoảng hốt, một dự cảm xui rủi cứ mơ hồ lặp đi lặp lại trong trí óc.

Nàng một cước đá văng cửa, bên ngoài là một sảnh lệch nhỏ, mọi người trong sảnh đều lấy làm kinh hãi, vội vã xoay đầu nhìn nàng.

Giữa sảnh bày một chiếc bàn bát tiên mãn nguyệt, trên bàn có một người đang nằm, cơ thể được che lại bằng một chiếc áo khoác dài.

Y cuộn tròn như một đứa trẻ đang ngủ say, máu tươi đông lại thành vũng trên bàn.

Y Xuân cảm thấy mình như bị một quả đấm to thụi vào, đau đến mức linh hồn nàng bay mất, chỉ để lại một cái xác lạnh băng run rẩy tại chỗ, chẳng động đậy dù chỉ mảy may.

Ninh Ninh ngồi xổm dưới bàn, nâng niu bàn tay lạnh băng của y, nhẹ nhàng áp vào má, rủa mắt khe khẽ nỉ non: “Như thế, dù y đã chết cũng sẽ chẳng thể quên được ta. Tên đáng ghét này... sẽ vĩnh viễn khắc ghi hình bóng ta.”

Chàng trai đáng hận này, gương mặt đều cán trời sinh, như có thể lật mặt bất cứ lúc nào. Tuổi hầy còn nhỏ, chỉ lung lạc trái phải đã dễ dàng đánh động lòng y.

Nhưng chẳng ai thực sự làm y rung động nổi, lay chuyển mãi, do dự mãi, y vẫn cứ tiến thẳng về phía trước cùng với sự tự tin của mình.

Bọn họ có thể có một tương lai chói lòa rực rỡ, nắm tay nhau ngắm dương liễu bên sông vào mùa xuân tháng ba; được du mục hảo tâm giữ lại nơi đại mạc cuộn cuộn bão tuyết, rúc vào nhau uống rượu sữa lạc miệng; cùng đến chùa thành tâm cầu nguyện, rồi mãi thấp thỏm vì người trong lòng, vui mừng xúc động.

Nhưng dù có thể nào đi chăng nữa, tương lai của y sẽ mãi không có ả.

Vậy thì tương lai ấy không tồn tại cũng được, tốt nhất là cứ hủy hoại nó đi.

Y khép mắt như bây giờ mới giống một thiếu niên mười lăm tuổi thực sự, đôi mày buồn thương, khóe môi bình thản, chỉ như đang ngủ và lập tức sẽ tỉnh dậy đây thôi, tâm tình phần khởi chuyển động trước mắt ả, chớp mắt ngoái đầu nhìn ả.

Ninh Ninh cảm thấy đây là cảnh tượng đẹp nhất, rõ ràng là đẹp nhất nhưng lòng lại tuyệt vọng, tựa như đã chết rồi.

Phía đối diện có người đang di chuyển, là Cát Y Xuân.

Mặt nàng chẳng có biểu cảm gì, rút bội kiếm chỉ thẳng vào mặt ả, nhẹ nhàng buông lời: “Đừng đụng vào chàng, trả Dương Thận lại cho ta.”

32. Q.1 - Chương 32

Những chuyện xảy ra sau đây, Y Xuân không nhớ rõ lắm, trước mắt nàng chỉ còn lại từng mảng từng mảng lớn sương mù màu đỏ tươi, cả người cứ như bị nuốt chửng.

Trong đầu vang vọng mãi vô số tiếng hò hét, ầm ĩ đến mức khiến óc nàng nhức nhối, tựa hồ sắp nổ tung.

Nhưng cuối cùng, tất cả đã lại lặng yên.

Nàng như một mũi tên đã rời khỏi dây cung, bay vọt đi trong thoáng chốc.

Ân tam thúc ra chiêu cản lại, chẳng ngờ rằng động tác nàng nhanh vô cùng, một thân võ công của ông cũng chẳng thể nào ngăn nổi, để nàng xông đến bên bàn, một tay ôm thi thể Dương Thận vào ngực, ghì thật chặt.

Máu trên thân y thấm ướt cả nửa người Y Xuân, mặt nàng không lộ biểu cảm, nửa đỏ nửa trắng.

Nàng, đến cả một giọt nước mắt cũng không rơi.

Ân tam thúc thẳng thốt, tay cầm kiếm chần chờ đôi chút, không biết nên lập tức cản nàng lại, hay cứ dứt khoát giết đi để trừ hậu hoạn.

Chỉ một thoáng do dự thể thôi, đã đủ để nàng ôm Dương Thận nhảy xuống lầu, đâm vào vô số bàn ghế, khiến bọn chúng quý tiểu nhị cuống quýt hãi hùng.

Thế này không ổn, để mặc nó chạy ra ngoài sẽ gây nên hỗn loạn.

Ân tam thúc bỏ cả việc chỉ trích Ninh Ninh, rút kiếm đuổi theo, đoạn lớn tiếng sai bọn tiểu nhị: “Nhanh! Đóng cổng tiểu viện đi! Chặn tất cả cửa lại! Không thể để nó chạy thoát!”

Bố cục của khách điểm này hơi lạ, một tòa đại viện được tạo thành từ vô số đình viện nhỏ.

Y Xuân một tay ôm Dương Thận, một tay cầm kiếm, chạy lung tung trong sân như ruồi mất đầu. Sau lưng có rất nhiều người đang hò hét đuổi theo, như một đàn khỉ ồn ào.

Tình huống này chợt khiến nàng nhớ đến hồi còn ở Tiêu Dao môn, nàng cũng một tay dìu y, chém giết mở đường máu đưa y ra ngoài.

Như bị huyền hoặc, Y Xuân nhún người nhảy lên tường vây, gió lạnh thốc đến hòa cùng tuyết rơi khiến y phục nàng tung bay phấp phới, tựa hồ sau lưng có một bàn tay khe khẽ níu lấy nàng.

Nàng ngoái đầu cười, nói: “Dương Thận, đừng sợ! Ta chắc chắn sẽ đưa được chàng ra!”

Đôi mắt y vẫn nhắm chặt, hai bông hoa tuyết rơi xuống mặt y, không tan chảy. Y Xuân đưa tay sang vén lọn tóc lòa xòa của y ra sau tai, nhìn ngắm hồi lâu.

Ngọn gió vương vãi kia lại như cổ tình thổi tóc mái y xuống, che cả mặt. Vì thế, nàng lại đưa tay gạt lên.

Y phải để lộ trán mới có vẻ căng tràn sức sống.

“Ta đưa chàng ra.” Nàng ghì chặt lấy y, dán mặt lên đôi má lạnh băng nọ, “Đưa chàng ra ngay lập tức!”

Nàng lao đi như bay trên tường vây, đám tiểu nhị bên dưới hò hét om sòm nhưng không nhảy lên được, người có thể trèo lên lại do dự chờ chỉ thị của Ân tam thúc, chẳng rõ phải giết hay bắt sống.

Cuối cùng lại để nàng chạy đến cửa lớn, một cước đá bay hai tên tiểu nhị canh gác, tông cửa chạy đi.

Ân tam thúc rốt cuộc không nhịn nổi nữa, quát vội: “Giết!”

Sau lưng, bóng đao ánh kiếm đồng loạt đánh úp đến, Y Xuân chống cự hoàn toàn nhờ bản năng, nhưng quá nhiều người, người và vũ khí nhiều như thế, nàng lại chỉ thừa một tay.

Thân đầm máu, đã chẳng thể phân biệt nổi đây là máu của nàng hay của Dương Thận.

Có lẽ hôm nay nàng phải chết ở chốn này rồi.

Cửa lớn bỗng mở ra, có người bước vào, Ân tam thúc kinh hãi thốt lên: “Thiếu gia! Sao Người về sớm vậy?”

Toàn bộ động tác công kích đều dừng lại, người Yến môn quý xuống hành lễ trước mặt vị công tử áo lam nọ.

Yến Vu Phi chậm rãi đến gần, mặt như quan ngọc, không lộ cảm xúc. Gã nhìn Y Xuân cả người đầy máu, ngón tay cái cầm kiếm bị thương rất nặng, hồ như thấu tận xương, có lẽ sắp cầm cự hết nổi rồi.

Gã thấp giọng: “Không phải lệnh của ta.”

Một câu nhẹ nhàng, tựa như lời giải thích.

“Thương thể của cô nặng lắm, buông người ra, ta thay cô băng bó.”

Y Xuân nhìn gã, ánh mắt như đang nhìn xác người chết trôi lên giữa bãi bùn.

Nàng hươu kiếm chém về phía gã, những người phía sau lập tức bật dậy không chế nàng, lộp chộp thể nào lại bắt đầu ẩu đả.

Ân tam thúc bước đến, sắc mặt vô cùng khó coi, khẽ nói: “Thiếu gia... thuộc hạ phạm phải sai lầm lớn, tự nguyện lĩnh phạt. Nhưng con bé kia thì không thể nào giữ lại, giết đi thì tốt hơn!”

Yến Vu Phi hồi lâu không đáp một lời, cuối cùng lại như thở dài một tiếng, chấp tay sau lưng, xoay người: “... Được rồi. Trầm Xuân kiếm cứ tìm người đáng tin cậy về kế thừa vậy.”

Vừa dứt lời, lại nghe cửa phòng khách phía sau hé mở, chất giọng nộ khí xung thiên của Mặc Vân Khanh vang lên: “Ồ ào ầm ĩ cái gì?! Muốn giết người hay phóng hỏa thì đến chỗ khác mà làm! Bớt đến đây quấy nhiễu sự thanh nhàn của người khác đi!”

Người Y Xuân run lên, vội vã ngoái đầu nhìn về phía hắc, vạn phần không ngờ hắc sẽ xuất hiện ở đây.

Dường như Mặc Vân Khanh cũng đã thấy nàng, bỗng nhiên sững sốt, rồi hắc thấy cả thi thể Dương Thận được nàng ôm trong lòng, nơi đáy mắt lại lộ vẻ tang thương, có điều chỉ lướt qua thoáng chốc.

“À, là cô.” Hắc lạnh nhạt buông lời, “Xem ra, Dương Thận không nghe lời nên bị giết, cô nên ngoan ngoãn một chút thì đỡ phải đi theo nó, cũng miễn cho chúng ta phải tìm người khác kế thừa Trầm Xuân kiếm.”

Y Xuân không nói gì, nàng chậm rãi nhìn xung quanh. Mặc Vân Khanh, Ân tam thúc, Yến Vu Phi, rất nhiều người thuộc Yến môn cùng bọn tiểu nhị khách điểm. Gian sảnh lộng lẫy trên lầu hai có Ninh Ninh, trong Giảm Lan sơn trang vẫn còn một vị sư phụ.

Những người nàng biết, những người không biết, Y Xuân đều nhìn qua một lượt.

Cuối cùng siết chặt kiếm, thấp giọng nói: “Đến đây, đánh tiếp. Ai chết, người ấy thua.”

Nàng chỉ nhớ lúc ấy mình đánh đến sầm trời tối đất, không ngừng khua kiếm, không ngừng tránh né, không ngừng có máu tươi bắn tung tóe.

Cuối cùng trong viện vọng lại vô số tiếng thét kinh hoàng, sau đó, nàng chẳng còn biết gì nữa.

Lúc Y Xuân cả người đầy máu tĩnh lại, đã thấy vầng trăng tròn vắt ngang chân trời, sáng trong ngàn dặm, to đến kinh ngạc, vươn tay ra có thể hái xuống.

Lạnh quá, nổi rét buốt thấu xương len lõi vào từ mỗi một miệng vết thương trên cơ thể, máu như đông lại.

Nàng thở hắt ra một hơi, khói trắng lượn vòng bay lên, lập tức tiêu tán.

Một chiếc thuyền con nhỏ nhỏ chậm rãi dao động trên mặt hồ lấp lánh vụn băng, thân thuyền thì thoảng lại chạm vào chúng, tiếng bộp bộp quanh quẩn trong màn đêm yên tĩnh.

Y Xuân hơi phản ứng lại, nàng như đã trải qua một giấc mơ kỳ quái, giờ đây đã tỉnh lại.

Bây giờ, nàng vẫn ổn. Bây giờ, Dương Thận vẫn yên vui.

Loáng thoáng có tiếng gảy đàn, thanh thoát nhàn nhã, tựa một cơn gió thờ ơ.

Tính tính tang tang, đàn tam huyền đang cất lên tiếng hát, một chàng trai góp giọng ca vang: Ngọc vũ tịnh vô trần, bảo nguyệt viên như kính. Phong sinh thúy tự, hoa lạc nhàn đình(1).

(1): Điện ngọc không vương bụi, trăng tròn trong như gương. Tay áo xanh như gió, hoa rơi vắng bóng đình.

Thế nên, Y Xuân cố gắng ngẩng đầu lên, thấy một chàng trai tựa vào mũi thuyền, ôm đàn tam huyền trước ngực hát vang.

Hắn vận áo choàng ngắn đỏ bạc, cổ quần một chiếc khăn choàng lông chồn tía mềm mại, màu sắc đẹp tựa ngọc tốt. Bên chân đặt một cái tiểu án(2), trên án bày trà đương bốc khói, hơi nước mờ mờ, hương thơm lan tỏa khắp hồ.

(2): bàn dài nhỏ.

Nàng ngơ ngác nhìn hồi lâu, giọng nói từ cổ họng phát ra khàn khàn: "... Thư Tuyền."

Thư Tuyền buông đàn tam huyền, cúi đầu nhìn sang đây, vẻ mặt kia tựa hồ có nghìn lời muốn nói, rốt cuộc rút lại thành một câu: "Nàng vẫn còn sống."

Nàng không đáp lời, vết thương trên người đều đã được bôi thuốc, băng bó chỉnh tề, hẳn là công sức của hắn.

Muốn nói cảm ơn, nhưng bây giờ, nàng chẳng thể thốt nên lời.

Ngay sau đó, Thư Tuyền đắp một chiếc khăn lên mặt nàng, thanh âm rất khẽ: "Ngủ thêm lát nữa nhé."

Y Xuân ngoan ngoan nhắm mắt lại, thực sự đã thiếp đi.

Nàng mơ thấy rất nhiều người, rất nhiều chuyện, trán như bị siết lại đến phát đau.

Cuối cùng, tất cả đều hóa thành một cảnh nền mơ hồ, sâu trong ánh sáng trắng nứt ra từng mảng từng mảng màu hồng, đây là rừng đào Hậu Sơn ở Giảo Lan sơn trang, vừa vào độ nở hoa, vừa gặp cảnh mưa rơi đẹp đẽ, cậu thiếu niên trong rừng xuất hiện cũng vừa đúng lúc.

Y phát câu: Tên đệ là Dương Thận, Dương Thận đây! Gọi tên người ta thành ra thế, vui lắm phải không?

Y thỉnh thoảng thẹn thùng: Hôm nay, sư tỷ ăn vận như này...thế mà đẹp hơn rất nhiều.

Y cũng nhiệt tình tựa lửa: Ta sẽ chẳng làm gì cả. Y Xuân, việc nàng vẫn sống ý nghĩa hơn tất cả mọi thứ.

Cuối cùng, cùng nhau đến miếu Hoa Thần xin xăm, y vẫn luôn nguyện cầu quả thượng thượng nhi? Đúng thế, là quả thượng thượng, chính miệng y đã báo nàng biết mà.

Nhưng lời của nàng lại chẳng thể nào truyền đạt lại cho y, sau này, không thể nào nữa.

Người cứu nàng vẫn đang gảy đàn tam huyền, thờ ơ hát: Ngọc vũ tịnh vô trần, bảo nguyệt viên như kính. Phong sinh thúy tụ, hoa lạc nhàn đình.

Cả vùng tuyết đêm mênh mông nằm gọn giữa một lớp sương trắng, được tiếng ca của hắn phủ lên, tĩnh mịch, nhàn nhã, lãng đãng.

Y Xuân đắp khăn, giọng nói mơ hồ: "Thư Tuyền, sao huynh lại cứu ta?"

Hắn uể oải "Ừm" một tiếng, dừng gảy đàn, nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lãnh đạm nói: "Có lẽ... vì ta hơi thích nàng."

Câu trả lời của nàng thành linh bật ra rất nhanh: "Nhưng ta không thích huynh."

Thư Tuyền qua đây gỡ khăn lên, vẻ mặt cười như không cười, như câu như không: "Nàng từ chối rất thẳng đấy."

Dứt lời, hắn cứ ngồi cạnh nàng, đưa tay vỗ nhẹ lên mặt nàng, mắt nhìn đất tuyết trắng xóa xa xa, nói: "Ta sẽ khiến nàng thích mình, chắc chắn."

Nhưng Y Xuân không muốn nghe những lời này, nàng vùng vẫy ngồi dậy, thấy ngay Dương Thận đang nằm giữa khoang thuyền.

Y đã được người khác rửa ráy, vết thương sâu hoắm trên vai được băng bó lưu loét gọn gàng, thân thể cũng được thay một bộ y phục mới, tóc trơn mềm được buộc cả lên, để lộ trán.

Y chỉ như đang ngủ thôi, đây một cái sẽ tỉnh lại, tức giận mắng nàng quấy nhiễu giấc mộng của người khác.

Y Xuân bỏ nhào sang ôm chặt, dán mặt vào đôi má y như có rất nhiều lời muốn nói, song lại không thốt nên lời.

Rất lâu rất lâu sau đó, nàng cuối cùng đã ngược đầu lên, ánh mắt kinh ngạc nhìn mặt hồ xa xăm đen kịt.

Thư Tuyền thấp giọng: “Ta không phải vì y đi rồi mới nhân cơ hội chen chân vào.”

Giọng Y Xuân nhẹ nhàng: “... Ừm, ta biết mà.”

Hắn nói tiếp: “Tìm một nơi có phong thủy tốt, chôn cất y đằng hoàng.”

Nàng bất ngờ xoay đầu sang, trên mặt vết thương loang lổ chỗ hồng chỗ trắng, nhưng vẫn không rơi giọt nước mắt nào.

Thư Tuyền không khỏi lặng người.

“Phải chôn chàng?” Nàng buông câu hỏi ngây ngô.

Thư Tuyền đáp: “Ấy là việc tốt nhất có thể làm vì y, đắp một mái nhà ấm áp.”

Y Xuân gật đầu, vui người trên thi thể Dương Thận, từ từ thiếp đi.

Thư Tuyền cho rằng nàng nhất định sẽ khóc trời long đất lở một trận, thậm chí khóc đến ngất xỉu, sau đó nghiêng rãnh nghiêng lợi không màng quan tâm đến thương thế mà rút kiếm âm ỉ đòi báo thù.

Nhưng, nàng lại chẳng làm gì cả.

Nơi đây là một ngọn đồi nhỏ đầy nắng ở vùng ngoại ô Tô Châu, hắn thuê một căn nhà cho Y Xuân dưỡng thương. Dương Thận được chôn ở triền đồi có phong cảnh đẹp nhất, vừa mở cửa sổ đã có thể nhìn thấy ngôi mộ sạch sẽ tinh tươm, mỗi ngày, tiểu Nam Qua đều lau chùi kỹ lưỡng bằng nước sạch. Tiết trời đông khó mà tìm thấy loài hoa thờ viếng, Thư Tuyền bèn khắc bằng thành vài đóa hoa đặt trước mộ.

Những việc gần đây mà Y Xuân thường làm, chẳng có gì ngoài chuyện mở cửa sổ lặng lẽ ngắm ngôi mộ nhỏ kia.

Chả ai hiểu nàng đang nghĩ gì, đến cả người nức tiếng thông minh khôn khéo như Thư Tuyền cũng không nắm bắt nổi. Tiểu Nam Qua rất thích bắn tiếng giạt gân, đã mấy lần kéo hắn lại trộm nói: “Chủ tử phải trông nom Cát cô nương kỹ vào, triệu chứng này có vẻ giống với thất tình, lỡ mà nghĩ không thông, e rằng tỷ ấy sẽ cầm dao cắt cổ đấy.”

Thế là, tất cả những vật sắc bén có trong phòng Y Xuân đều biến mất sau một đêm, ngay cả dao tĩa lông mày cũng chẳng thấy bóng dáng đâu.

Tiểu Nam Qua lại bảo: “Chỉ sợ tỷ ấy xé đệm thất cổ thôi!”

Thế là, xà nhà trong phòng đã được dỡ bỏ sau một đêm, chiếc giường xinh đẹp cỡ lớn có thể treo màn đã được đổi thành giường nhỏ chẳng có gì ngoài một tấm đệm trải.

Tiểu Nam Qua còn nói: “Tuyệt đối đừng để tỷ ấy cắn lưỡi!”

Thư Tuyền cuối cùng không nhịn nổi nữa, một đám khiến đầu tiểu Nam Qua u lên, nhưng lòng rốt cuộc vẫn không an tâm nổi, hắn bèn đến trước cửa phòng Y Xuân, đưa tay gõ.

Cửa nhanh chóng bật mở, thương thế trên người Y Xuân đã lành gần hết, thấy Thư Tuyền thì nàng mỉm cười, đưa cho hắn một bộ quần áo đã được rửa sạch nhưng nhăn nhúm.

“Thư Tuyền, tiểu Nam Qua biết vá xiêm y chứ? Có thể khâu giùm ta bộ này không?”

Thư Tuyền lặng im trải bộ la quần nọ ra, đúng là bộ mà Y Xuân mặc hôm hắn cứu được nàng. Trên mặt áo thủng mấy chục lỗ, dù có khâu tốt cũng không thể mặc được.

Hắn xếp gọn đồ lại, gật đầu nói: “Được, ta bảo nó khâu giúp nàng.”

Đi đến cửa, chợt nghe giọng chân thành của nàng vọng đến từ phía sau: “Cảm ơn huynh, Thư Tuyền, thực sự cảm ơn huynh.”

Hắn xoay đầu, cười hờ hững: “Cảm ơn gì chứ, ta thích thế mà.”

Y Xuân chỉ ngòai mộ của Dương Thận ngoài cửa sổ mình, dịu dàng đáp: “Ta cũng thay mặt Dương Thận cảm ơn huynh.”

Thư Tuyền nhìn nàng, vẫn cười thờ ơ: “Việc ấy, cũng là do ta thích làm.”

Y Xuân chớp chớp mắt, hai má teo tóp lộ một lúm đồng tiền, vừa dịu dàng lại vừa tang thương.

Thư Tuyền lại nghĩ: Cái dáng vẻ chuẩn nam lúc trước biến đâu mất rồi? Cười thế này, thật sự xinh đẹp hơn trước nhiều lắm.

Ngày Y Xuân rời đi, không nói một lời, chỉ để lại hà bao của mình trên bàn, bên trong chỉ có vài đồng vật vãnh, chừng khoảng hơn ba lượng bạc.

Thư Tuyền nhìn căn phòng trống rỗng, lại nhìn cái hà bao cũ nát trong tay mình, lòng chẳng biết dâng lên nỗi niềm gì.

Tiểu Nam Qua nói: “Chủ tử, tỷ ấy để lại tiền cho Người, nghĩa là tỷ ấy không muốn chịu không ơn Người. Người xong rồi, sống chết là đại sự mà còn thế này, Người cứ xác định cuộc đời mình sẽ bị tỷ ấy ruồng rẫy đi.”

Thư Tuyền chẳng còn hơi sức đâu mà nổi giận, vẻ mặt kỳ lạ cầm lấy hà bao, lẩm bẩm: “Chỉ ba lượng bạc thôi mà muốn mua ân tình của Thư Tuyền ta ư? Có hơi rẻ rồi nhỉ...”

Tiểu Nam Qua nhanh chóng thuận nước đẩy thuyền: “Đúng đấy ạ! Con người quan trọng nhất là thể diện, chúng ta không thể để tỷ ấy xem thường được! Chủ tử, đem bạc trả cho tỷ ấy đi ạ?”

Thư Tuyền nhét hà bao vào ngực áo, chấp tay sau lưng đi thẳng.

Tuyết đã sắp tan, lộ ra mặt đất loang lổ màu nâu đen.

Hắn khẽ khàng, như đang nói với chính mình: “Đúng, phải gặp nàng, không thể để nàng rời đi như vậy. Nợ Thư Tuyền cái gì thì nhất định phải trả.”

33. Q.1 - Chương 33: Chương 32

Có vạn lượng bạc trắng Yến môn đổ vào, khí thế của Giảo Lan sơn trang khác hẳn xưa kia, nhà cũ ngói xanh được tân trang hoàn toàn, đứng đằng xa đã có thể thấy ánh sáng lóng lánh của ngói lưu ly.

Nhiều người hơn, nhưng đều là người do Yến môn phái đến. Thanh thế Giảo Lan sơn trang hiển lộ, song nhìn thế nào cũng giống một con bù nhìn tội nghiệp.

Đây là nơi Y Xuân trưởng thành, luyện kiếm và học cách làm người, bài học cuối cùng nàng được dạy, chính là khuất phục một cách cam chịu.

Nhắm đếm từng bậc thang đá xanh nửa cũ nửa mới, chậm rãi bước từng bước, rồi cũng đến Nhất Thốn Kim Đài nở đầy hoa sơn trà.

Người Yến môn không thể nào có mặt tại đây, Kim Đài vắng vẻ, chẳng còn nghe thấy tiếng hò reo khi luyện võ của chúng đệ tử, giờ đây chỉ còn mỗi hình bóng đơn bạc tiêu điều của một nam tử ngồi đấy.

Y Xuân khẽ khàng đến gần, ông không xoay đầu, giọng khàn buồn lời: “Y Xuân, con đến đây, đứng trước mặt ta này.”

Nàng lặng lẽ đối diện với người ấy, nhìn ông đăm đăm.

Ông già đi rất nhiều, mới một năm thôi, khóe mắt lại thêm vô vàn nếp nhăn, mái đầu cũng bạc quá nửa.

Ông nhìn đám lá khô vàng bên cạnh đài luyện võ, thấp giọng thì thào: “Tranh đấu quyền lực chốn giang hồ tàn khốc đến thế nào, cuối cùng, con đã hiểu chưa? Giảo Lan sơn trang cũng chẳng là gì ngoài một con cờ bé tí, không thể trở thành trời cho bất cứ ai. Thiên ngoại hữu thiên, con vĩnh viễn chẳng thể nào biết được trời sẽ bị ai thôn tính. Có những lúc, nịnh nọt bỏ dờ không phải hạng đệ tiện hạ lưu, đấy chỉ là một cách tự bảo vệ mình.”

Môi Y Xuân khe khẽ nhấp nháy: “... Sư phụ, đẩy Dương Thận vào chỗ chết cũng là để tự bảo vệ mình?”

Sư phụ không đáp, hoặc giả, ông vẫn chưa biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào.

Giết một người trong cuộc tranh đấu giang hồ, chẳng khác gì việc bóp chết một con kiến. Nếu người chết chỉ là đám râu ria gì đó, ai cũng có thể buông một câu “Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ” thanh thoi, chết thì chết vậy.

Nhưng người chết là Dương Thận, là đệ tử mà ông đích thân dạy luyện võ, dạy cách làm người.

Vì thế, sau một lúc lâu im lặng, sư phụ khe khẽ đáp: “Với nó, chết cũng là một sự giải thoát. Sống mà bị sự thù hận và nỗi trống rỗng giày vò, buông lơi tất cả thế này, vẫn nhẹ nhõm hơn đôi chút.”

Y Xuân nhìn ông chăm chú: “Sao người có thể thốt nên lời này nhẹ nhàng đến vậy, tiện mồm ném câu nhận xét, sự nỗ lực của Dương Thận cứ thế mà bị phủ sạch chỉ bằng một cái nhấp môi của người. Sao người biết chàng bị thù hận rỗng tuếch giày vò, sao người biết chàng không muốn sống hạnh phúc?”

Sư phụ lại nín lặng, một lần nữa.

Y Xuân cúi đầu: “Chàng biết về cảm nang bí mật của sư phụ trước cả con, là do sư phụ tiết lộ ngay trước khi mọi sự bắt đầu. Người sợ con biết rồi sẽ không thể xuống tay, nên mới chọn chàng để gửi gắm. Sư phụ, nhìn chúng con chém giết lẫn nhau chính là kết quả mà người muốn? Bây giờ chàng đã chết rồi, Giảo Lan sơn trang cũng đã được sửa sang đẹp đẽ như này, người thỏa lòng rồi chứ? Cha con người giờ đây không lo cơm áo, đợi đến lúc Yến môn nâng thanh thế của Giảo Lan sơn trang lên xong, hai người có thể thuận thế mà nép sang một bên, chỉ cần làm tốt công việc chó canh cửa cho chúng thôi nhỉ?”

“Câm mồm!” Đôi mày rậm của sư phụ xé lên, bất thành linh bật dậy khỏi ghế, song đôi chân lại không thể ra sức, lại ngã ngồi xuống.

Bấy giờ, Y Xuân mới phát hiện chân ông vịn vẹo lạ kỳ, rõ ràng đã bị người khác vận lực đánh gãy lại rề rà không chữa trị, khiến ông trở thành một kẻ tàn tật không đi đứng nổi.

Thấy Y Xuân nhìn chân mình đăm đăm, sư phụ tái mặt, trầm giọng gắt: “Con mới có tỵ tuổi thôi thì biết gì!”

Nàng quả là chẳng hiểu gì cả.

Yến môn đập đổ cánh cửa Giảo Lan sơn trang không chỉ bằng vận lượng bạc, đôi chân của sư phụ chính là bằng chứng rõ ràng nhất.

Y Xuân cắn môi, cổ họng như nghẹn lại, khó chịu vô cùng.

Nàng thấp giọng: “Con hiểu nỗi khổ của sư phụ, con cũng biết trên đời chẳng có việc gì đúng sai rạch ròi. Chỉ là con không muốn đi chung đường với bọn chúng thôi.”

Y Xuân quỳ xuống trước mặt ông, dập đầu ba cái thật sâu rồi đứng lên, rời đi.

Sư phụ gọi với theo: “Y Xuân! Dương Thận đã mất, người có thể kế thừa Trảm Xuân chỉ còn con!”

Nàng lắc đầu: “Con không muốn.”

Sư phụ nói tiếp: “Nếu con không muốn, Trảm Xuân kiếm sẽ bị người Yến môn chiếm đoạt, từ nay về sau, vài mươi người Giảo Lan sơn trang chúng ta chẳng thể nào thấy được mặt trời nữa.”

Nàng khựng lại hồi lâu. Sư phụ rút ra một thanh bảo kiếm dưới gầm ghế, vỏ kiếm xanh đậm như nước hồ xuân, dài mảnh.

Đây chính là Trảm Xuân kiếm danh chấn thiên hạ, cũng chính là biểu tượng của Giảo Lan sơn trang, sở hữu nó mới thực sự nắm được thế lực vùng Tương Tây trong tay, khiến người võ lâm thần phục.

Sư phụ ném thẳng thanh kiếm cho nàng: “Cầm lấy, cứ xem nó là một thanh kiếm tốt, sau này hành tẩu giang hồ, gặp ân cứu giặc gì nó cũng có thể giúp con một tay.”

Y Xuân tiếp Trầm Xuân kiếm một cách bị động, tay cầm vào chỉ thấy nhẹ hơn những thanh kiếm bình thường nhiều. Do được truyền từ đời này sang đời khác, chuôi kiếm đã mòn cũ, song sắc xanh đậm đã kìa lại vô cùng xinh tươi.

Nàng cúi đầu nhìn Trầm Xuân một chốc, khẽ hỏi: “Yến môn... nếu chúng đòi kiếm của sư phụ thì sao?”

Sư phụ cười nhạt, nét mặt tang thương cuối cùng đã toát lên tia ngạo khí ngày nào: “Chỉ riêng thứ này là ta không thể giao cho chúng.”

Y Xuân khẽ vuốt Trầm Xuân kiếm trong tay, nàng đã từng muốn kế thừa nó đến mức nào! Ngay cả ý nghĩa làm người cũng đặt vào đấy.

Nàng đã từng dốc ý vọng tưởng, mơ mộng cái phong thái thiếu niên tiên y nô mã, eo giắt Trầm Xuân kiếm hành tẩu giang hồ, khí thế ấy nhất định rất hấp dẫn, rất bệ vệ.

Song thanh bảo kiếm nhẹ bằng trong tay hôm nay sao lại nặng nề đến thế, nặng hơn cả sinh mệnh của một con người.

Từ đầu đến giờ, tất cả mọi sự tình chẳng qua đều là vì một thanh Trầm Xuân kiếm này mà thôi.

Sư phụ nói: “Ta đã để tạp vụ trong sơn trang dọn đi hết rồi, họ không phải người võ lâm, không nên bị cuốn vào trận phong ba này. Cha mẹ con đang trú tại trấn Ninh Dự ở Vĩnh Châu, đến thăm họ đi nhé.”

Y Xuân buộc Trầm Xuân lên lưng, rời khỏi Giảm Lan sơn trang.

Dọc đường mãi cân nhắc tới lui tất cả những chuyện đã, đang và sắp sửa xảy ra, nàng nghĩ nhiều đến một mối. Thỉnh thoảng không kìm nổi mà cầm Trầm Xuân kiếm lên ngắm nghía tỉ mỉ, nàng phát hiện trên đỉnh chuôi kiếm có chữ được khắc đã lâu, gắng sức lắm mới nhận ra được đấy là tên kiếm, “Trầm Xuân”.

Chữ “Trầm” kia đánh thép sắc bén, sức mùi âm trầm máu tanh, tựa như muốn chọc thủng cả chữ “Xuân” vậy.

Đây có lẽ đúng là một thanh ma kiếm, người đến gần nó, vĩnh viễn sẽ không có được mùa xuân.

Cha mẹ sống nhàn nhã trong một trang nhỏ ở trấn Ninh Dự, không cần phải làm tôi tớ nữa, nhờ vào tiền để dành nửa đời người cũng sẽ không phải ăn đói mặc rách.

Thấy Y Xuân rồi, mẹ chỉ biết khóc lóc, bưng mặt nói: “Sao Đại Nữ lại gầy đến thế này? Chịu không ít sóng gió ngoài kia phải không? Xin lão gia đi con, là con gái thì đừng ra ngoài dãi gió dầm sương nữa, làm gia đình khó bề yên lòng biết bao nhiêu!”

Cha nhìn trái phải, hỏi nàng: “Thằng nhóc lần trước đến đây đâu rồi? Dương Thận gì gì ấy, sao lại không tới cùng con? Cha còn đang tính chơi vài ván cờ với nó mà.”

Lời ông chưa dứt, lòng Y Xuân như bị một thứ vũ khí sắc bén nào đó bổng dưng đâm mạnh một nhát lại một nhát, song tựa hồ vẫn chưa đủ, lại nghiêng thêm vô số nhát nữa, dường như muốn đổ ào tất cả cảm xúc chất chứa mấy ngày trước ra.

Ngày Tết y vẫn còn ở đây, y phục tả tơi, người lại đứng thẳng như cán bút, chẳng có tí nào chật vật.

Y rõ ràng đã bảo, sau này kiếm tiền trả nàng ba mươi lượng bạc, lúc nói, đôi mắt cong cong ánh nụ cười đầy vẻ giáo hoạt của thiếu niên.

Y cũng đã bảo trên đời chẳng có thứ gì bất biến, câu này không đúng, nhất định có thứ bất biến tồn tại trên đời. Đến nay nàng mới biết y muốn nói với mình rằng, y thích mình, cả đời không đổi thay.

Y còn nói, chúng ta đừng quan tâm đến Trầm Xuân kiếm hay Giảm Lan sơn trang nữa, thiên hạ rộng lớn thế này, chúng ta nên đi thăm thú nhiều nơi mới phải.

Có rất nhiều lời y đã nói, mỗi một lời nàng đều khắc ghi.

Nhưng câu nói quan trọng nhất, nàng lại chưa từng thổ lộ với y.

Ấy là: Dù chàng không tiền không thế, hai bàn tay trắng hoặc đang gánh huyết hải thâm thù, tất cả đều chẳng có gì to tát, trước giờ, thích một người không phải đánh giá bằng những điều này. Chỉ cần hai người

ở bên nhau, bên nhau lâu thật lâu thì chẳng có gì không vượt qua nổi, một thời gian dài sau đó, ngoài đầu nhìn lại, tất cả khổ đau khi xưa đều như mây khói thoáng qua, chỉ cần tay hai người vẫn còn siết chặt lấy nhau là được.

Trước đây nàng từng thích Mặc Vân Khanh, từng cho rằng đấy chính là tình yêu chân chính, sau khi bị từ chối thì sợ hãi e dè đến nỗi rút mình lại, không dám có thêm bất cứ ý nghĩ mờ ám nào nữa. Rõ ràng nhận ra Dương Thận thích mình, lại ra vẻ không biết gì cả, lấy cớ em trai mà cự tuyệt y.

Trên đời này, câu tình cảm cuối cùng mà nàng để lại cho y, chính là “Ta luôn xem đệ là em trai mình.”

Ta cũng thích chàng, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau. — Câu này, nàng lại chẳng thể nào cho y biết được nữa.

“Chàng đi rồi, đoàn viên với gia đình mình, sau này sẽ không bao giờ cô đơn nữa.” Nàng đáp.

Nước mắt lã làng không rơi, giờ đây trút xuống như mưa.

Y Xuân ở nhà nửa tháng rồi lại lặng lẽ rời đi vào một sớm tinh mơ, để lại một phong thư, bảo rằng ra ngoài chơi cho khuây khỏa.

Nửa năm sau, một môn phái giang hồ tên “Giảm Lan sơn trang” lụi tàn trong lặng lẽ, còn về tung tích của trang chủ thì có vô vàn lời bàn ra tán vào. Có người bảo ông mang Trầm Xuân kiếm đào tẩu, không cam lòng để thế lực Tương Tây bị Yến môn chiếm lấy; lại có kẻ bảo ông sớm đã phó thác Trầm Xuân cho người đáng tin cậy, bị Yến môn diệt khẩu rồi.

Nhưng dù có đồn đãi thế nào, từ đấy không còn ai thấy Trang chủ nữa.

Kế hoạch tìm người kế thừa Trầm Xuân của Yến môn thất bại, các môn phái lớn nhỏ vùng Tương Tây đang có chiều hướng không phục, điều này khiến môn chủ vô cùng đau đầu.

Tìm được Cát Y Xuân — Đây là việc đầu tiên phải làm nếu muốn chế phục được thế lực Tương Tây.

Ân tam thúc vẫn đang tự hỏi vì ngày ấy không quản được Ninh Ninh, trái lại để ả giết Dương Thận. Y chết, Cát Y Xuân càng khó mà lôi kéo được, tạm thời không bàn đến việc nàng ta có tìm đến họ để trả thù không, chỉ biết bây giờ, nàng hẳn phải đang hận thấu xương rồi.

Ngẩng đầu nhìn Yến Vu Phi, gã đang tựa người vào cửa sổ đọc sách, vẻ mặt lạnh nhạt. Sau khi Cát Y Xuân đại náo khách điểm rồi được Thư Tuyển cứu thoát, ông cho rằng thiếu gia sẽ nổi trận lôi đình, ai ngờ gã lại chẳng nói năng gì.

Vẻ mặt này trái lại khiến người ta nhìn không thấu buồn vui sâu cạn, khó mà tránh được lo sợ bất an.

“Thiếu gia, con nha đầu Ninh Ninh kia cũng đã bị nhốt hơn nửa năm dưới địa lao rồi. Nếu tìm được Cát Y Xuân, giao Ninh Ninh cho nàng ta tùy ý xử trí, giải thích rõ ngọn nguồn thì vẫn còn một cơ hội xoay chuyển mỏng manh.”

Ân tam thúc ướm hỏi, thăm dò thái độ của thiếu gia trước đã.

Yến Vu Phi lật một trang khác, không ngẩng đầu lên, thấp giọng buông lời: “Yến môn của ta vẫn chưa đến nỗi chỉ vì một thanh Trầm Xuân kiếm mà luồn cúi đến thế.”

“Ý của thiếu gia là...?”

Yến Vu Phi quay mặt sang, ánh mắt lạnh lùng, âm sắc cũng lạnh lùng nốt: “Lấy việc đoạt được Trầm Xuân làm đầu, người sống hay chết, không quan trọng.”

Ân tam thúc cung kính trước cửa, không khỏi ngẩng phắt đầu nhìn gã.

Gã từng là một thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết, giờ đây đã trở thành một kẻ bề trên đa mưu túc trí, máu lạnh vô tình.

“Thiếu gia, tiểu môn chủ thế kia quả thực đáng tiếc, nhưng... mạnh quá ắt suy, mong thiếu gia thận trọng.”

“Bộp” một tiếng, sách khép lại, gương mặt không cảm xúc của Yến Vu Phi lia sang,

Ăn tam thức cáo lỗi một tiếng, vội vàng lui xuống.

Quyển sách kia Yên Vu Phi nào có đọc nổi nữa, tiện tay ném lên bàn, mở cửa sổ ra.

Đã nửa năm rồi, ngoài cửa sổ lại là sắc xuân lóng lánh.

Mùa xuân tươi đẹp, tiểu thúc của gã đã qua đời vào mùa này. Lúc sắp đi, người ông đầy máu, đầy cũng không là gì, nam tử Yên môn, có ai mà không phải đổ máu.

Nhưng tiểu thúc còn rơi cả nước mắt. Nam tử đỉnh thiên lập địa, kinh tài tuyệt diễm kia, lúc sắp chết lại lệ tuôn dạt dào.

Ông chết trong tay môn chủ, từng chữ từng chữ trần trối: “Ta hối hận quá... Đại ca à, ta vẫn không muốn chết.”

Không, gã sẽ không bao giờ trở thành người như tiểu thúc.

Người cần phải giết, một kẻ cũng không thể nương tay.

34. Q.2 - Chương 1

Quyển Hạ

Đang độ vào thu, trời đổ mấy trận mưa to, ngày ngày mát mẻ.

Phần lớn lá trong núi đều thay màu, vàng vàng đỏ đỏ, tôn lên sắc xanh biêng biếc chưa úa tàn, trái lại có nét phong tình phồn hoa rất khác tiết xuân.

Trời hãy còn tinh mơ, sương sớm mênh mang ngự trị trên hồ Đông Giang, ngoài năm bước đã chẳng nhìn rõ được mặt người. Một chiếc thuyền con nho nhỏ lặng im bất động giữa lòng hồ, tựa như bức tranh tĩnh vật.

Thư Tuyền ngồi trên mũi thuyền ngáp dài, chống cằm uể oải buông lời: “Cá vẫn đang ngủ à, sao tới giờ vẫn chả thấy con nào mắc câu.”

Tiểu Nam Qua hãy còn nằm ườn trong khoang thuyền, cầu nhàu một bận: “Ngoài tám trăm dặm đã đánh hơi được sát khí của chủ tử, chúng trốn cả rồi.”

Thư Tuyền một tay vịn cần câu, một tay vỗ mặt: “Bậy bạ, người thánh thiện ta đây sao lại có sát khí cho được.”

Tâm trạng tiểu Nam Qua không tốt lắm, lộn một vòng rồi bĩu môi: “Sao lại không có, đến giờ này rồi mà chủ tử vẫn cứ khăng khăng đòi trả ân tình, lộp bộp chạy tới chỗ chim không thềm ỉa canh cửa thay người, không khéo còn có thể xảy ra chuyện không hay. Ban đầu bảo đến hồ Động Đình ăn thịt cua, kết quả đến cả cái mai cua vẫn chưa động vào được.”

Thư Tuyền liếc cậu một cái: “Chẳng có tiền đồ, một con cua thôi đã khiến mi thương nhớ đến tận bây giờ. Động Đình là hồ, còn Đông Giang thì không phải hồ chắc? Đợi chủ tử nhà này câu được con cua béo nhất lên i, ăn nghen chết bỏ.”

Tiểu Nam Qua lặn lộn một chốc rồi ngồi dậy, bò đến bên chân hắt, khinh thường nhìn cần câu cá trong tay kia, lắc đầu nói: “Chẹp chẹp, vừa nhìn đã biết chủ tử là cái loại công tử nhà giàu không phân biệt nổi ngũ cốc, mười ngón tay không chạm nước xuân rồi, muốn bắt cua lại dùng cần câu cá ư?”

Thư Tuyền cảm nửa ngày mà chả dính nổi một con cá, quả thực rất mất mặt, bèn dứt khoát thu cần lại.

“Thế cua thì phải thế nào mới bắt được?” Hắt không ngại học hỏi.

Tiểu Nam Qua đưa tay ngang trán, quan sát xung quanh: “Đến chỗ gần bờ, phải dùng lồng hoặc lưới chuyên bắt cua mới bắt được.”

Thư Tuyền hôm nay rất hăng hái, sai cậu cho thuyền đến gần bờ, thực sự định bắt cua nhắm rượu.

Tiểu Nam Qua vừa chèo thuyền vừa thở dài: “Chủ tử cũng đừng xem em như một thằng nít ranh ham ăn thốc uống chứ, em bảo là chủ tử căn bản đang phí thời gian ở cái chốn này, rồi rài đến vậy, chi bằng tranh

thủ đi tìm Cát cô nương. Thân gái một mình lại cấp theo Trầm Xuân kiếm mà Yến môn thềm muốn, giang hồ loạn lạc đến mức nào chứ, Người còn an tâm được ư?”

Thư Tuyền tiếp tục dựa vào khoang thuyền mà lười biếng, lạnh nhạt đáp: “Sao lại là ta phải đi kiếm nòng ấy mà không phải nòng ấy đến tìm ta? Vứt cho ta ba lượng bạc còm, chưa đủ để ta thư giãn gân tay nữa là.”

Nam nhân ấy à, bất luận lúc nào thể diện vẫn là thứ quan trọng nhất. Tiểu Nam Qua lắc đầu bất đắc dĩ, rõ ràng hơn nửa năm nay lặn lội khắp nơi tìm nòng, giờ còn mạnh miệng. Nếu không phải bắt gặp một người ở Hồng Châu, bọn họ cũng sẽ không tạm thời gác lại việc tìm kiếm Y Xuân mà chạy đến hồ Đông Giang ở Sâm Châu cầu cá thể này.

Chủ tử nào giờ ngại nhất là phiền phức, trước đây có vô vàn kẻ mộ danh tìm đến, ra giá ời hấn làm việc, đến mặt mũi người ta thế nào hấn cũng chẳng thèm nhìn mà từ chối ngay.

Lần này, chẳng biết sao lại là một trường hợp ngoại lệ.

Thời gian tiểu Nam Qua theo phục vụ chủ tử nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, độ bốn năm năm gì đấy. Cậu cho rằng chủ tử có tiền nên nhàn nhả lười biếng chẳng sợ ai, cũng chẳng quan tâm tới ai — Nhưng hình như không phải thế, hấn cũng có quan tâm đến một hai người, biểu hiện mơ hồ đến nỗi cậu không cách gì nắm bắt được, quá khứ của chủ tử.

Người mà họ gặp ở Hồng Châu có diện mạo bình thường, dù có đánh giá trên phương diện nào thì cũng chỉ xếp được vào loại nhìn xong quên ngay.

Nhưng gã lại nói với chủ tử rằng: Nhiều năm không gặp, Thư Tuyền trưởng thành hơn không ít.

Thư Tuyền ngẩn ra một chút, vẻ mặt lạnh nhạt không rõ buồn vui, chỉ đáp: Đúng là đã lâu không gặp, lần này chắc là muốn ta trả nợ rồi nhỉ.

Người nợ đưa cho hấn một phong thư mà không nói gì thêm, đi mất.

Rồi sau đó chủ tử đưa cậu đến hồ Đông Giang Sâm Châu, ở lại nơi khỉ ho cò gáy này đã vài ngày. Tiểu Nam Qua buồn chán đến độ sắp nổi mồm cả rồi, hỏi liên tục vài lần, chủ tử mới chậm rãi nói với cậu: “Mười năm trước ta nợ gã ba ngàn lượng bạc, lãi năm phần mỗi năm, mi xem xem đến hôm nay ta phải trả bao nhiêu?”

Tiểu Nam Qua nhắm tính đến xẩm ngoét mặt mày, chẳng thốt nên nổi lời nào. Trước giờ toàn thấy chủ tử cho kẻ khác vay nặng lãi, lãi bốn phần đã là rất độc ác, không ngờ rằng hấn vậy mà cũng đi nợ tiền người ta, lại là loại độc ác hơn, lãi đến những năm phần.

Thế là, Thư Tuyền thở dài một hơi: “Vậy đó, mi xem đi — Tiền thì ta không nợ trả gã, chỉ đành làm giúp gã một việc thôi.”

Thuyền con dần cập bến, bấy giờ trời đã sáng rõ, ngư dân cũng bắt đầu tung lưới đánh cá bắt tôm, bên bờ neo rất nhiều thuyền chài, náo nhiệt biết bao.

Tiểu Nam Qua soi xét kỹ lưỡng rồi mời một ngư dân đến, học hỏi phương pháp bắt cua của bà ấy.

Ngư dân nợ nhìn Thư Tuyền chăm chăm, nếp nhăn đen đúa đầy mặt hơi phỉếm hồng, giọng nói rất mực dịu dàng: “Nhị vị tiểu thiếu gia muốn bắt cua à? Những việc nặng nhọc này vẫn cứ để bọn này làm thì hơn, đừng vậy bần y phục của các vị.”

Thư Tuyền không nói lời nào, móc một thỏi bạc từ ngực áo ra, nhìn trái ngó phải, đại khái là thấy nó quá lớn nên dứt trở về rồi lục lại tiếp, cuối cùng cũng tìm được một ít bạc vụn chẳng lớn hơn móng tay người là bao, sai tiểu Nam Qua đưa cho bà ấy: “Đừng nhiều lời nữa, cứ bán đồ bắt cua cho bọn ta là xong.”

Công cụ bắt cua quả thực không phải cần câu cá, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một tấm lưới rách kỳ lạ, phía trên móc vài thứ thức ăn đại loại như cơm, buộc lưới vào cần câu dài, đến vùng nông thì cho cần xuống nước, sau đó chỉ cần đợi.

Thư Tuyền ngồi trên mũi thuyền, hai mắt dán chặt vào cái lưới, cứ như lập tức sẽ có đầy cua bò vào trong ấy, mắt hấn như đang lóe sáng.

Ngư dân xung quanh cũng đứng ngẩn ngía cặp chủ tớ áo quần hoa lệ mặt mày tuấn tú này đến sáng lòa cả mắt. Mọi người tụ tập thẳng đến đây, theo dõi xem họ có thể bắt được bao nhiêu cua.

Chưa bao lâu sau, chiếc lưới thùng động dậy, tiểu Nam Qua reo hò chèo thuyền đến gần, thu lưới nhìn thử, bên trong quả nhiên lúc nhúc bầy tám con cua.

“Chủ tử chủ tử! Người nhìn này!” Cậu phấn khích đến đỏ bừng cả mặt, giơ cua lên trước mặt hẳn.

Thư Tuyền hãy còn chưa mở mồm, ngư dân quanh đấy đã bừng tiếng hò reo, tiểu Nam Qua đắc ý vênh vẹo tay về phía họ, tự cho rằng mình vớt được nhiều cua nhất, song nhìn kỹ lại mới phát hiện mọi người vốn không phải đang tán thưởng mình.

“Chủ tử, hình như bên kia có người đang tranh danh tiếng chúng ta.” Tiểu Nam Qua lập tức không phục, “Chúng ta đi xem xem là ai!”

Thư Tuyền bắt một con cua to từ trong lưới ra, vừa nhìn vừa nói: “Quan tâm họ làm gì, bắt được cua là tốt rồi. Nhiều đây cũng đã đủ i ăn, cua có tính hàn, ăn nhiều đau bụng thì đừng có mà khóc.”

“Đi nhìn cái đã!” Tiểu Nam Qua tính tình trẻ con, không chấp nhận được chuyện có kẻ nổi bật hơn mình, tức thì không đợi Thư Tuyền đáp lời đã chèo thuyền đến gần phía ấy.

Quả nhiên bắt gặp cảnh rất nhiều người đang vây quanh bờ nọ, vẫn đang kinh ngạc tán thán.

Tiểu Nam Qua vươn dài cổ sang ngóng, chỉ thấy bên bờ có một kẻ áo đen đang ngồi, vóc người nhỏ gầy, đầu đội nón tre, không biết là nam hay nữ. Tay người ấy cầm cần, dáng vẻ thanh thoi, chưa bao lâu sau đã câu được một con cá to, ném thẳng vào thùng gỗ cạnh mình.

Trong thùng gỗ nọ đã chất đông mười mấy con cá, xem ra đều là do người nọ câu được.

Tiểu Nam Qua quay đầu nói: “Chủ tử, bản lãnh câu cá của người ta tốt hơn Người nhiều!”

Thư Tuyền lười biếng ngẩng đầu, vừa khéo bắt kịp hình ảnh người nọ thu cần đứng dậy, vòng eo mảnh mai duyên dáng, rõ ràng là nữ tử. Nàng xách thùng gỗ lên một cách nhẹ nhàng, nước bên trong hơi tóe ra, trong thùng vậy mà lại còn cả nước.

Chừa hai con cá to lại, tất cả chỗ thừa đều được nàng thả ngược vào hồ.

Tuy đã vào thu nhưng trời hãy còn hơi nóng, nàng nhắc khế nón tre lên, lau mồ hôi trên trán. Dưới nón tre là một đôi mắt long lanh tựa sao, dưới chiếc mũi thẳng là một đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, khóe môi nhếch nhẹ tự nhiên, khi cười lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

Là một thiếu nữ oai hùng mạnh mẽ.

Thư Tuyền không kìm nổi đứng bật dậy khỏi mũi thuyền, neho mắt như đang xác nhận lại lần nữa.

Thực sự là nàng, không thay đổi gì cả, vẫn cười sảng khoái ngay thẳng, thông dong tựa dải mây trắng vắt cuối chân trời. Song hẳn vẫn mơ hồ cảm nhận được vài sự thay đổi — Nàng cao hơn rồi, càng lộ nét mảnh mai nhưng lại chẳng có vẻ gì là nhu nhược.

Cái thói thô lỗ ngốc nghếch trước kia đã hoàn toàn biến mất, sự chín chắn khiêm tốn nổi bật hẳn lên, tựa như một hòn đá tinh xảo đã được đánh bóng, nhưng lại được cất giấu vào hộp, không dễ lộ hào quang.

Tiểu Nam Qua hét một tiếng, một con cua từ mũi thuyền nhảy trở lại hồ, gợn sóng văng lên tung tóe, gần giống với tâm tình bấy giờ của Thư Tuyền.

Khi nàng rời đi thăm đạm biết bao nhiêu, Thư Tuyền từng cho rằng nàng sẽ cứ thế mà sa sút dần, trở thành một người kiếm lời trăm mặt, thậm chí là hận thù thấu xương. Đúng thế đấy, hẳn thực sự không ngờ rằng nàng vẫn có thể cười tươi như cũ, một mình vác kiếm dạo khắp thiên hạ, tự do tự tại.

Do dự đôi chút, không biết mình có nên gọi nàng hay không.

Còn tiểu Nam Qua sớm đã thét lớn: “Tỷ tỷ —! Chủ tử, là Cát cô nương!”

Song khoảng cách quá xa, nàng không nghe thấy, xách thùng gỗ lên, nói nói cười cười rồi đi cùng đám ngư dân.

Đôi mày đẹp dễ của Thư Tuyền bỗng nhiên xéch lên, không biết đang nghĩ đến chuyện gì. Tiểu Nam Qua nắm tay áo hắn, gọi to hét nhỏ: “Chủ tử chủ tử! Người ngốc rồi hả?! Còn không mau đuổi theo tỷ ấy?!”

Thư Tuyền ngẫm nghĩ hồi lâu, chợt nói: “Hóa ra người thăm dò tin tức của bang Cự Hạ Sâm Châu khắp nơi chính là nàng.”

Cúi đầu phát hiện ống tay áo mình đã sắp bị tiểu Nam Qua kéo rách, cậu đang dùng ánh mắt “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” nhìn hắn, bĩu môi nói: “Chủ tử Người cố ý đứng chờ ra chứ gì? Đừng tưởng em không biết nhé! Bây giờ còn cần thể diện nam nhân gì nữa, tìm được người mới là quan trọng!”

Hắn không khỏi bật cười, cốc một cái thật đau lên đầu cậu, thản nhiên đáp: “Không vội, xem nàng tính làm gì trước đã, hình như là chuyện rất thú vị đấy.”

35. Q.2 - Chương 2

Giữa hồ Đông Giang có đảo Đầu Suất, thạch nhũ Đầu Suất vang danh thiên hạ, tục xưng là động Tiên Nhân.

Lúc Y Xuân lên đảo, trời đã tối, mặt trời sắp xuống núi. Nàng rút một tấm da dê cũ từ ngực áo ra, trên đây vẽ đây núi non sông nước ngang dọc, đích thị là địa đồ đảo Đầu Suất.

Trên địa đồ có chữ, chỉ rõ đâu là tổng đường, đâu là phân đường Cự Hạ. Bang Sâm Châu Cự Hạ tọa lạc nơi này.

Y Xuân cầm địa đồ lật ngang lật dọc, nghiêng đầu vẹo cổ nhìn, nhưng có làm thế nào cũng không hiểu.

Lần đầu tiên nhìn bản đồ, nàng bị đồng núi non sông nước này làm hoa mắt, cụ thể phải đi đứng thế nào lại hoàn toàn bó tay.

Chạy lung tung một hồi, chợt thấy trước mặt có một gốc cây to tróc hơn phân nửa lớp vỏ, lộ ra thân cây trắng loáng, trên đây có một mũi tên được người dùng dao khắc lên, trực chỉ hướng tây.

Nàng ngẩng đầu nhìn quanh, lại cúi đầu đọc địa đồ... Đoán chừng hướng tây hẳn là phương hướng chính xác, bèn đi theo mũi tên.

Không bao lâu sau, quả nhiên trước mặt lại có một gốc cây bị bóc vỏ, trên thân vẫn là một mũi tên.

Mũi tên này đã gợi lên hứng thú của Y Xuân, nàng cứ thế đi theo chúng, xem kết quả thế nào.

Chưa đến nửa canh giờ, trước mắt bừng sáng, nàng đã về lại bên hồ.

Ven hồ, trên gốc cổ thụ buộc một sợi thừng, thừng thắt vào một chiếc thuyền con. Mũi thuyền đặt một cái bếp nhỏ, bếp đang hấp một nồi cua to sắp chín, vỏ cua đỏ tươi.

Tiểu Nam Qua đã lâu không gặp đang vớt một vỏ Thiệu Hưng ấm được ngâm trong chậu nước nóng ra, rót đầy hai chén rượu nhỏ trên bàn, sau đó vô cùng tự nhiên vẫy tay về phía nàng: “Tỷ tỷ, đếnơi cua nhé?”

Y Xuân ngây ra.

Rèm thuyền được vén lên, Thư Tuyền lộ nửa người ra, đưa ánh mắt sáng rực tia khắp người nàng hồi lâu, sau cùng lại bùi ngùi thở dài.

Bắt chuyện một câu đi, hắn thôi thúc chính mình. Nói rằng đã lâu không gặp, ba lượng bạc nàng để lại khi trước quá ít, rõ là xem thường người khác, vậy nên ta đặc biệt đến tìm và trả lại tiền cho nàng, còn nữa, trên đời chẳng có việc gì không buông bỏ được, nên nhìn nhận sự việc đơn giản một chút, nàng vẫn còn bé, cuộc đời còn dài, sau này thế nào cũng sẽ gặp được người tốt hơn, ví dụ như ta này, nàng xem, có phải ta rất tốt không...

Nhưng, những lời này dường như chẳng dễ gì thốt ra được, nhất là thốt ra bằng miệng của hắn.

Vì thế, hắn trừng mắt hắn học nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng lại vẫy tay: “Qua đây qua đây.”

Y Xuân vẫn hơi kinh ngạc, ngỡ ngàng, chậm chậm đến gần, dường như chưa tin tưởng vào mắt mình lắm, ngạc nhiên hỏi: “Thư Tuyền? Thực sự là huynh?”

Hắn muốn bẹo má nàng vài cái, xem cuối cùng là thật hay giả.

Hơn nửa năm không gặp, hắn tìm rất lâu rồi, cũng đã chuẩn bị sẵn cách đối phó với bất kỳ phản ứng gì của nàng. Chỉ là không ngờ nàng lại gọi tên hắn nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, mỗi lần hắn bày tỏ là một lần nàng cự tuyệt, tựa hồ chưa từng xảy ra tình huống xấu hổ nào.

Y Xuân bỗng bừng tỉnh: “Mũi tên nọ là huynh vẽ! Huynh đã sớm nhìn thấy ta rồi? Sao không chào một tiếng? Lại lén lút làm việc xấu xa gì à?” Dứt lời lại cười sảng khoái.

Thư Tuyền cũng cười khẽ, nắm tay áo kéo nàng lên thuyền, chỉ vào nồi cua trên bếp: “Có làm gì đâu, mời nàng xơi cua luộc thôi mà.”

Rượu vừa ấm, cua vừa chín tới, Y Xuân nhướng mày, thoải mái ngồi xuống.

“Sao huynh lại ở đây? Đến chơi hử?” Nàng hỏi.

Thư Tuyền trước giờ thích du sơn ngoạn thủy, dù gì hắn cũng có tiền và thời gian, ngẫu nhiên gặp ở bất cứ nơi nào khắp năm sông bốn biển, đều là duyên phận. Xa nhau đã hơn nửa năm, hôm nay gặp lại hắn, thật sự chẳng có gì thay đổi, thân thiết như xưa.

Hắn “à” một tiếng, không rõ ý gì.

Tiểu Nam Qua bưng dấm gừng lên, cười khi: “Tỷ tỷ, bọn em cả nửa năm nay đều đi tìm tỷ! Không tin thì tỷ cứ hỏi chủ tử. Ngài ấy vì tìm tỷ mà sốt ruột đến cơm cũng biếng ăn, ngủ không ngon giấc, lúc nằm mơ đều gọi tên của tỷ cả!”

Chẳng dễ gì tròng phùng, cậu nhất định phải tạo cơ hội cho chủ tử! Tục ngữ nói Hảo nữ phạ triền lang(1), muốn buồn nôn bao nhiêu cứ buồn nôn bấy nhiêu, tiểu Nam Qua sôi sục ý chí.

(1): ý chỉ trai mặt dày bám riết lấy một cô gái, đến khi cô ấy quen với việc có người kia ở bên mình, không thể thiếu mình mới thôi.

Y Xuân cười không đáp, Thư Tuyền chậm rãi bóc vỏ cua, tựa như không ai bỏ vào tai lời nói dạt dào tình cảm kia của cậu.

Tiểu Nam Qua rời đi với tâm trạng hận sắt không rèn nổi thành thép.

“Nửa năm nay du ngoạn ở đâu thế?” Thư Tuyền rót đầy rượu Thiệu Hưng cho nàng, thuận miệng hỏi.

Lời vừa buông, không khí xấu hổ mập mờ khi nãy liền biến mất, Y Xuân nói cười liên mồm, khoa tay múa chân kể lại những chuyện thú vị về người và việc đã gặp trên đường, đôi lông mày xinh đẹp nhướng lên, gương mặt bừng sáng.

Thư Tuyền chăm chú lắng nghe, chốc chốc lại bồi vài ba câu, khiến nàng càng kể càng vui vẻ.

Cuối cùng kể đến địa đồ mình đang cầm trên tay, Y Xuân cười: “Ta vốn định đến Thiệu Châu xem thử, đây là quê nhà của Dương Thận, ai ngờ rẽ sai hướng, lại đến được Hành Châu kể bên. Lúc vượt sông gặp một cô gái mang hành trang toàn là tranh cuộn, ta thấy người ta vất vả quá bèn vác hộ, cô ấy vừa tốt lại vừa khéo miệng, biết ta muốn tìm Cự Hạ bang liền bảo mình biết đường, rồi vẽ tặng ta một tấm bản đồ. Tiếc là ta không biết xem, đã phụ lòng tốt của người ta rồi.”

Thư Tuyền lắm bầm: “Nàng đúng là may mắn, vậy mà lại bắt gặp cô nàng Trần Thiển kia. Biết bao nhiêu kẻ đánh nhau toát đầu chỉ vì muốn nhờ nàng ta vẽ một tấm bản đồ, nàng ta còn không chịu, thế mà lại tặng không cho nàng.”

Mắt Y Xuân sáng lên: “Huynh cũng biết người này hử? Cô ấy quả thực tên Trần Thiển, đúng là một người tốt!”

Người tốt tính nhất là nàng mới đúng, Thư Tuyền nghĩ thầm, cũng chỉ vì tính cách ấy, nàng mới có thể hành tẩu giang hồ trôi chảy đến vậy, mọi người đều không kìm nổi việc khoan dung đôi chút với mấy kẻ dị hợm như nàng.

“Nàng tìm Cự Hạ bang làm gì?” Thư Tuyền ra vẻ như vô ý thốt ra câu hỏi mấu chốt này.

Y Xuân chẳng chút nghi ngờ, sảng khoái đáp lời: “Thay Dương Thận báo thù cho người nhà.”

Hóa ra là vậy, Thư Tuyền đến tận giờ mới ngộ ra, tháo gỡ được mọi gút mắt. Yến Vu Phi từng bảo Dương Thận thân mang huyết hải thâm thù, hẳn cũng chẳng hỏi nhiều, hóa ra kẻ thù của y là Cự Hạ bang.

Hắn nhìn Y Xuân bằng thần sắc phức tạp, trên gương mặt nàng không hề có bóng dáng của thù hận, có lẽ trong lòng nàng, tìm Cự Hạ bang chẳng qua chỉ là giúp Dương Thận hoàn thành tâm nguyện, mục đích chỉ đơn giản vậy thôi.

“Chuyện này chẳng dễ dàng gì.” Thư Tuyền chậm rãi nói, chọn con cua to nhất trong nôi đưa cho Y Xuân, “Bang Cự Hạ không phải môn phái vô danh tiểu tốt, chỉ bằng mỗi mình nàng mà muốn giết thẳng vào trong, đi mười chết cả mười. Nàng cân nhắc kỹ lại thì hơn.”

Y Xuân gật đầu, nói: “Ta biết bọn chúng rất lợi hại, vậy nên lần này chỉ đến điều tra, hoàn toàn không có ý ra tay.”

Điều tra, Thư Tuyền kìm không nổi, bật cười. Lý do của nàng lúc nào cũng vô cùng kỳ quặc nhưng lại chính đại quang minh, khiến ai nghi ngờ nàng đều trở thành những kẻ xấu xa nham hiểm.

Hắn lại lựa vài con cua to đưa cho nàng, bỗng nói: “Nàng chỉ muốn điều tra, người khác lại chưa hẳn nghĩ như thế. Tốt hơn hết là đừng đi bây giờ.”

Y Xuân lắc đầu lia lịa.

Hắn thở dài một hơi, chống cằm nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: “Nếu nàng nhất quyết muốn đi, ta chỉ đành phải ngăn lại, không thể để nàng đến đây.”

Y Xuân hơi kinh ngạc, rượu suýt nữa đã sánh ra.

Thư Tuyền nhếch môi cười: “Dường như nàng đánh không lại ta đâu?”

Đôi mày nàng từ tốn cau lại, nhưng thần sắc chẳng có vẻ gì là nổi giận hay hoảng hốt vì bị lừa. Chén rượu điềm nhiên được đặt lại lên bàn, giọng nàng bình thản: “Tại sao? Huynh cũng là người Cự Hạ bang à?”

Thực ra Y Xuân chẳng biết tí gì về lai lịch của Thư Tuyền, có điều trước nay nàng kết giao bằng hữu đều dựa trên việc tính cách có hợp nhau không, nếu người ta không khai lai lịch, nàng cũng chẳng lắm mồm nhiều chuyện.

Thần sắc hắn hàm chứa ý khinh thường: “Sao có thể. Chỉ là ta nợ người một phần ơn nghĩa, không thể không trả, tạm thời trú lại đây. Cứ tưởng kẻ đến gây chuyện là Yến môn, không ngờ lại là nàng.”

Y Xuân thoáng dăm chiêu, rồi lập tức đứng dậy: “Nếu chuyện này khiến huynh khó xử thì ta xin cáo từ trước. Chờ huynh trả xong nợ thì ta đến sau.”

Muốn giữ nàng lại, nhưng không nghĩ ra được cớ gì hay. Thư Tuyền với tay, nắm lấy cổ tay nàng, vừa định lên tiếng, chợt thấy nàng ôm bụng, mặt cau chặt lại.

Lần này quả thực khiến hắn hoảng hốt: “Sao thế này?”

Nàng run giọng: “Bụng... Đau bụng!”

Thư Tuyền ngoái đầu nhìn nôi cua hấp trước mặt nàng, nhất thời vỡ lẽ: “Nàng ăn nhiều quá rồi.”

Cuối cùng Y Xuân chỉ có thể vô lực nằm dài trong khoang thuyền, thượng thổ hạ tả trọn một ngày, thân thể có làm bằng sắt cũng chẳng chịu nổi loại giày vò này, đừng nói đến chuyện tìm Cự Hạ bang, đến cả việc đi đứng còn khó khăn nữa là.

Thư Tuyền cực khổ ngày đêm túc trực chăm sóc, chốc chốc đổi khăn ẩm chườm đầu cho nàng.

Hắn chậm rãi buông lời: “Đây là do nàng xui xẻo, không liên quan gì tới ta.”

Y Xuân sắc mặt xám ngoét: “Huynh cũng ăn mà, sao vẫn khỏe mạnh thế kia?”

“Thuốc độc ta nuốt phải còn chẳng xảy ra vấn đề gì, huống hồ chỉ là hai con cua.”

Hắn thấy nàng hơi có vẻ không phục, mắt đảo một vòng, bỗng nảy ra một kế hay, rồi phủ người sát xuống, chống tay cạnh đầu nàng, thấp giọng: “Này nhé, tiểu Cát, chúng ta trao đổi đi, cả hai bên đều chẳng thiệt hại gì. Cái chỗ hoang vu đến độ chim không thèm ía này chán chết được, chỉ bằng nàng ở lại chơi với ta vài ngày, đổi lại ta sẽ bày cách đối phó Cự Hạ bang cho nàng. Thấy thế nào?”

“Vụ này... hình như huynh lỗ vốn đấy?” Y Xuân nhìn hắn với vẻ hơi cảnh giác, người này vừa tùy hứng vừa xảo quyệt, trước nay chưa từng chịu thiệt, không chừng sau đó lại đề ra yêu cầu lạ đời gì gì đấy bắt nàng trả nợ.

Thư Tuyền cười hì hì, bới một chiếc cần câu từ trong góc thuyền ra: “Nàng dạy ta câu cá, vậy thì ta không lỗ rồi.”

Thế là Y Xuân trú lại hồ Đông Giang với hắn, ban ngày rồi rã thì dạy hắn câu cá, đào đất tìm giun làm mồi, dọa hai chủ tớ bọn họ muốn trốn cũng không kịp.

“Tỷ tỷ! Sao tỷ dám cầm thứ kia trên tay chứ? Còn không mau vứt đi!” Tiểu Nam Qua ôm đầu hét ầm lên, làm như mấy con giun béo tròn này sắp bò thẳng lên mặt cậu ta vậy.

Y Xuân ù ù cạc cạc nhìn bọn họ: “Giun làm mồi câu cá là tốt nhất đấy, còn không thì dùng ấu trùng cũng được. Lẽ nào hồi trước các người không dùng những thứ này làm mồi à?”

Thư Tuyền nhìn đám giun lúc nhúc với vẻ tởm lợm, thấy Y Xuân bốc một con đưa đến, hắn nhanh chóng nghiêng người tránh, sắc mặt hiếm khi xám ngoét.

Y Xuân thấy bộ dạng hắn như thế thì hơi buồn cười: “Lớn vậy rồi mà còn sợ giun hả?”

Một Thư Tuyền ‘không sợ trời chẳng sợ đất, bốn bể chỉ có ta là nhất’, vậy mà giờ lại sợ con giun bé tí, đúng là khiến người ta dở khóc dở cười. Hắn vẫn cứng miệng: “Ta không sợ, chỉ là rất ghét, không muốn sờ vào.”

Y Xuân cố ý bắt con giun mập mạp nhất nhét vào tay hắn, lập tức thấy hắn đứng bật dậy chạy tóe khói, biến mất nhanh như chớp. Nàng không khỏi cười ha hả.

Đến khi Thư Tuyền vác cái mặt xanh lè về, tiểu Nam Qua đã chèo thuyền đến bờ bên kia, lấy bạc mua nước vo gạo rồi.

Y Xuân ngồi trên một tảng đá bên bờ, cầm cần nghiêm túc câu cá. Ánh nắng phủ lên người nàng một lớp vàng óng, dáng người tinh tế mềm mại, vài sợi tóc rối lóe ánh kim phát phơ theo gió, làm lòng hắn nhận nhạo lắm thay.

Hắn khề khàng đến gần, ngồi xuống, thấp giọng: “Này, nàng làm thầy giỏi thật ấy, học trò vừa nhập môn, phải kiên nhẫn mới đúng chứ.”

Y Xuân cười vang đưa cần trúc sang, một tay vịn cần, một tay nắm lấy tay hắn, lòng không tạp niệm, bảo ban: “Cổ tay phải vững, không cử động nhiều, nếu không, cá đến rồi huynh sẽ không phát hiện được. Câu cá là phải chuyên tâm và kiên nhẫn, nếu huynh không có lòng thì khó mà thành.”

Tội lỗi quá, nàng đúng là thầy tốt, song tên học trò lại chẳng tốt đẹp gì. Lời nàng dạy, dường như hắn chẳng bỏ vào tai nổi một chữ.

Hắn chỉ thấy độ cong đẹp đẽ của cằm nàng, chiếc mũi nhìn nghiêng thẳng thớm, hàng mi chớp động lên xuống, bên trong ẩn chứa đôi con ngươi lóe hàn quang khiến người người kinh hồn bạt vía. Trên cơ thể nàng chẳng vương mùi của bất kỳ loại huân hương nào, tóc buộc cao nhẹ nhàng khoanh khoái, trên cổ lấp lánh giọt mồ hôi, song chẳng những không khó ngửi, ngược lại còn quyến rũ mê người.

Chỉ muốn nuốt thẳng nàng vào miệng, đến xương cũng không nhả ra.

Thích nàng thật ư? Thư Tuyền tự hỏi mình.

Thực ra hắn cũng không thể phân biệt rõ rốt cuộc đây là cảm giác gì, chỉ biết rằng có một nỗi niềm thôi thúc hắn đến gần nàng, gần, lại gần hơn nữa. Nỗi niềm ấy mãi thì thâm, rằng vẫn chưa đến lúc buông tay, vẫn chưa đến lúc ly biệt, hắn thậm chí còn tham lam hơn, luôn cảm thấy rằng không đủ.

Có khi nghĩ đến nàng, lòng lại đau đớn dịu dàng, rõ ràng là đau, nhưng lại không tìm được hạnh phúc.

Có khi mơ về nàng, lòng lại khoan khoái chẳng gì sánh được, rõ ràng là khoan khoái, nhưng lại chua chát lắm thay.

Chẳng biết có phải thích hay không, nhưng lần đầu tiên trong cuộc đời mình, hắn lại bị kích động bởi một người con gái.

Loại kích động dường như vừa không, vừa có liên quan chặt chẽ đến thể xác, vừa đặc biệt, vừa mãnh liệt.

Nàng khẽ nhắc bên tai: “Cần câu rồi! Kéo nhanh lên!”

Thư Tuyền nhắc cần lên theo bản năng, vận nhiều lực, được một chú cá béo tròn bay lên, cái đuôi vung vẩy giữa trời vạch nên một đường cong tuyệt đẹp, nước cứ thế văng đầy vào mặt hai người.

Y Xuân hai mắt sáng rực, tán thưởng: “Không tồi đâu! Lần đầu đã thành công rồi! Huynh đúng là lợi hại!”

Giọt nước trên mặt nàng lấp lánh tựa thủy tinh, ánh sáng long lanh khúc xạ như chọc vào mắt hắn, đau đón hời hợt, hắn khép hờ mắt, rồi lại mở ra.

Nàng rất nguy hiểm, nhưng dù hiểu được điều này thì cũng đã chẳng thể làm gì. Chẳng thể làm gì được nữa.

“Đa tạ thầy dạy hay.” Hắn cười nghiêm túc, nâng ống tay áo lau nước trên mặt mình.

36. Q.2 - Chương 3

Con người Thư Tuyền rất thú vị.

Rõ ràng ở cùng với hắn thì chẳng có việc gì làm, thường ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, nhưng hắn lại có bản lĩnh khiến mỗi ngày trôi qua không buồn tẻ và vô vị như thế.

Mấy ngày trước hắn mê làm cần câu, ngày ngày kéo Y Xuân lên núi tìm cảnh trúc thích hợp, thuận đường thì dạo quanh động Tiên Nhân trừ danh với thạch nhũ Đầu Suất luôn, cả hai đi tìm thần tiên trong động, song không tìm thấy.

Hai ngày sau, hắn bỗng lại nảy ra ý nghĩ kỳ quái là dùng gỗ làm cờ vây, trong khoang thuyền trữ đầy phế liệu gỗ, mấy chục con cờ vây bằng gỗ do chính tay Y Xuân mài tròn, hai người cứ thế mà dùng cờ làm đạn bắn nhau, cực thắng thua.

Gần đây, hình như hắn lại mê chơi trò nấu cơm với Y Xuân.

Quê của tiểu Nam Qua ở Vô Tích, người Giang Nam nấu ăn thường có vị lạt và rất thích thêm đường. Y Xuân là người vùng Tương, ăn không hợp khẩu vị cho lắm, bèn cân nhắc việc tự chế biến thức ăn.

Tiểu Nam Qua vừa thấy nàng muốn làm cơm thì đau khổ, bĩu môi nói: “Lần trước ở biệt viện của chủ tử, tỷ tỷ chỉ làm món gà kho thôi mà suýt nữa đã đốt trụi phòng bếp. Bây giờ chúng ta đang ở ngoài, đi đường thủy chỉ dựa vào mỗi chiếc thuyền này, nếu tỷ cũng đốt nốt thì chúng ta phải tự bơi qua hồ Đông Giang hả?”

Y Xuân cầm dao thái củ cải, tặng cậu một lời cam kết mạnh mẽ: “Lần này ta nhất định sẽ cẩn thận, tuyệt đối sẽ không cháy nổ đâu!”

Trong lúc nàng ba hoa, Thư Tuyền gặm đào bước đến, tùy ý liếc thoáng qua đồng rau củ mà Y Xuân vừa thái xong, chẳng nề nang gì mà buông lời: “Kỹ thuật của nàng vẫn còn phải luyện dài dài.”

Sợi củ cải nàng thái dài ngắn không đều, thịt heo thì lát to lát nhỏ lạ lùng, có cả một thẻo cá vẫn chưa làm sạch vảy nhưng sắp được thả vào chảo rán.

Y Xuân ném dao sang cho hắn: “Bớt mạnh miệng dùm cái, huynh làm thử xem.”

Thư Tuyền vậy mà xắn ống tay áo bước lên thật, hắn vớt củ cải trắng vừa được rửa sạch lên rồi gọt vỏ. Đến khi hắn gọt sạch vỏ rồi, miếng củ cải mảnh mai chẳng lớn hơn ngón tay người là bao.

Tiểu Nam Qua lại nhú mày nhe răng, nói gì thì Thư Tuyền cũng là chủ tử nhà cậu, trước mặt Y Xuân đương nhiên phải giữ lại phần nào mặt mũi cho hẵn, cậu chỉ đành gật đầu thốt lên: “Gọt... sạch lắm.”

Không ngờ một câu khen bữa ấy lại tạo thành tai họa, hai tên ưa gây chuyện này cứ thế chiếm gian bếp luôn, có thể cho ra bất kỳ công thức kết hợp kỳ lạ nào, củ cải vốn nấu chung với thịt heo, giờ đã yên vị cùng với cá đang kho trong nồi, dưa leo thái lựu rồi cho vào chung nồi hầm với thịt, sản phẩm nát như dính dớp y như nước mũi, cuối cùng không tìm được nguyên liệu để nấu canh, Thư Tuyền dứt khoát thò tay vào áo lôi ra hai trái đào, thái lát rồi thả vào nước khuấy một lúc, làm tạm món canh hoa quả.

Bữa cơm ấy chỉ có mỗi Y Xuân tốt bụng ném thử một miếng, sau đó bị Thư Tuyền vớt thẳng xuống hồ.

Trong lúc đợi tiểu Nam Qua đi mua nguyên liệu về nấu cơm lần nữa, may mà còn có đào để ăn. Hai người ngồi xếp bằng, cúi đầu gặm đào trên tảng đá xanh ven bờ, Y Xuân nói: “May mà có tiểu Nam Qua, nếu người kỹ tính như huynh không có cậu ấy bên mình, chẳng biết sẽ trở thành cái dạng gì nữa.”

Thư Tuyền sớm đã gặm xong quả đào của mình, vươn tay ném hạt đào ra xa, rất lâu sau nó mới rơi xuống nước. Hắn không đáp lời, chỉ nhìn chăm chăm vào quả đào đã gặm mất một nửa trong tay Y Xuân.

Y Xuân bị hắn nhìn đến nổi gai ốc khắp người, chậm chạp giơ tay lên: “... Muốn ăn à?”

Hắn thản nhiên nói: “À, trái đào của nàng lớn hơn của ta, lại có vẻ hồng hào.”

Dứt lời liền cúi đầu xuống tay nàng, hạ răng xuống chỗ mà nàng đã gặm được một nửa. Đào nhiều nước, nước cốt chảy dọc theo ngón tay nàng, Y Xuân chỉ cảm thấy ngón tay út tê tê, hóa ra là hắn thuận miệng liếm qua hai lần.

Nàng chấn động mạnh, quả đào trong tay lăn xuống, được hắn chụp lấy, gặm vài miếng đã hết sạch.

“Ồ, đúng là ngọt thật.” Hắn ngược mắt lên khẽ cười với nàng, vẻ mặt ngây thơ, chẳng lộ một chút khác thường nào.

Nụ cười này chói mắt hơn cả ánh dương, Y Xuân không kìm nổi phải nheo mắt tránh né.

“Ta đi rửa tay.” Nàng nhàn nhạt buông lời, nhảy xuống tảng đá.

Lúc quay về, Thư Tuyền đang tựa vào gốc cây, cúi đầu dùng một con dao nhỏ khắc gỗ. Ngón tay hắn thon dài linh hoạt, chẳng bao lâu sau tượng gỗ đã thành hình, trông giống một mặt Quan Âm.

“Huynh tin phật?” Y Xuân thấy lạ, bước đến nhìn kỹ.

Hắn lắc đầu: “Qua mấy tháng nữa sẽ tặng cho người khác làm quà.”

Gương mặt của Quan Âm được hắn tỉ mỉ từng đao khắc nên, vừa đoan chính lại vừa quyến rũ, tuy thập phần xinh đẹp nhưng lại có vài nét khác với các vị Quan Âm được thờ trong chùa chiền, tựa hồ... nhiều hơn một phần khói lửa nhân gian, không cao cao tại thượng như thần phật bình thường.

Y Xuân cười hỏi: “Thư Tuyền trả xong ân tình rồi, định đến nơi nào du ngoạn đây?”

Hắn vừa tỉ mỉ khắc đôi mày của Quan Âm, vừa đáp lời: “Sang Tô Châu trước, tảo mộ cố nhân.”

Lòng nàng như bị thứ gì đẩy gõ vào, toàn thân run rẩy.

Tô Châu, Dương Thận, chàng được chôn ở đây.

Nàng khẽ nói: “Ta đi cùng huynh... Thư Tuyền, cảm ơn huynh thay Dương Thận lo liệu hậu sự.”

Hắn cười cười, ra chiều hồ hững: “Chẳng có gì phải cảm ơn cả, cũng đã từng quen biết nhau, ta cao hứng thì giúp.”

Trước nay hắn làm việc tùy tính, không theo lễ thường. Vì cao hứng mà nhảy vào vũng nước đục Yển môn này. Vì cao hứng mà cùng nàng trú lại hồ Đông Giang, ngày ngày vui vẻ.

Y Xuân không khách sáo nữa, ngắm hắn khắc Quan Âm một lúc, bỗng nói: “Không đúng, búi tóc của Quan Âm nương nương không phải thế này, huynh khắc nhầm rồi.”

Búi tóc của tượng gỗ Quan Âm này lỏng lẫ, bông bành như tiên, xinh đẹp vô ngần, nhưng càng nhìn càng không giống Quan Âm Bồ Tát.

Thư Tuyền thật lâu sau vẫn không tiếp lời, đến tận khi khắc xong búi tóc phức tạp hoa mĩ kia, hần mới thấp giọng đáp: “Không phải Quan Âm, là mẫu thân của ta.”

Vụ Mấn Quan Âm – Chân Tàn Tàn, vẻ đẹp chấn động tám phương.

Y Xuân chẳng biết phải nói gì. Thì ra trước giờ nàng chẳng biết tý gì về Thư Tuyền .

“Thư Tuyền, năm nay huynh có cần về nhà đón tết không? Nhà huynh ở đâu?”

Rốt cuộc vẫn hơi hiểu kỳ, không tìm được mà hỏi hần.

Hần “ừ” một tiếng, bỗng ngẩng đầu lên nhìn nàng, cười nói: “Muốn đến nhà ta chơi không? Hơi xa, gần Đại Tuyết Sơn(1) đấy. Mà cũng vắng vẻ lắm, chẳng có gì thú vị để chơi cả, chỉ có một ngôi mộ thôi.”

(1): là một dãy núi tại khu vực phía Tây của tỉnh Tứ Xuyên ở vùng tây nam Trung Quốc.

Y Xuân nửa năm nay phiêu bạt khắp nơi, ít nhiều cũng đã nghe đồn một số chuyện linh tinh trên giang hồ, chuyện biết chuyện không. Thỉnh thoảng nghe người ta nhắc đến tên Thư Tuyền, phần lớn đều thuộc dạng “kẻ này là một tên bại hoại, hoang dâm vô sỉ”.

Nghe đồn hần là một tên hái hoa tặc, chuyên cưỡng bức gái nhà lành, chơi xong thì vứt.

Nghe đồn nhà hần được xây trên núi vàng, bên trong chứa cả một biển đá quý.

Các loại tin đồn khác nhau bay ra từ những cái mồm nước bọt văng tung tóe, khiến người nghe đầu vầng mắt hoa.

Nhưng hần lại nói nhà mình trống vắng cô quạnh, chỉ có mỗi một phần mộ giản đơn. Tin đồn giang hồ, quả nhiên nhằm nhí phần nhiều.

Nàng đáp: “Ta thay người thân Dương Thận báo thù xong thì đến nhà huynh chơi.”

Thư Tuyền lạnh nhạt liếc thoáng nàng một cái: “Nhanh thế mà đã tin rồi, không sợ ta lừa nàng sao?”

Nàng lắc đầu: “Huynh không lừa ta đâu.”

Thư Tuyền không nói nữa, chuyên tâm khắc gỗ.

Tiểu Nam Qua mua thức ăn lần nữa mãi mà chưa về, mặt trời lên mỗi lúc một cao, tiết trời hơi nóng, lưng Y Xuân rịn một lớp mồ hôi.

Nàng đưa tay lên định lau trán, bỗng nghe tiếng gió bén nhọn vang lên sau lưng, như có thứ vũ khí sắc nhọn gì đó phá không bay đến.

Xuất phát từ bản năng, nàng nhanh như cắt lùi một bước, Thư Tuyền đứng đối diện lại không nhúc nhích, cứ thế mà để vũ khí bay xẹt qua bên tai, đâm thẳng vào thân cây phía sau, phát ra tiếng động mạnh.

Có kẻ đánh lén! Y Xuân rút kiếm muốn đuổi theo, Thư Tuyền kéo tay áo nàng: “Không sao, là một người quen cũ đến truyền tin thôi.”

Hần nhét tượng Quan Âm đã khắc được một nửa vào ngực áo, trở tay nhỏ mũi tên bằng sắt ra khỏi thân cây, trên tên quả nhiên có buộc một phong thư, miệng lá thư được dán kín, ấn ký là một đóa hoa mai.

“Ta có việc phải ra ngoài một chuyến.” Đọc xong thư, hần chỉ nói mỗi câu này, xoay người liền đi mất.

Đi được một lúc, hần chợt ngoái đầu dẫn: “Nàng không được đi lung tung, chớ để người bang Cự Hạ phát hiện ra mình, ngoan ngoan đợi ta trở về.” Dứt lời mắt lại đảo một vòng, tiếp: “Nếu nàng ngoan, về ta sẽ kể chuyện của Cự Hạ bang à nghe, nếu không một chữ cũng không tiết lộ đâu.”

Rõ ràng hần đối phó với nàng theo cách dụ dỗ con nít, Y Xuân dở khóc dở cười gật đầu, vội hỏi một câu: “Khi nào về?”

Hần ngẫm nghĩ một lúc: “Lâu thì ba ngày, nhanh thì một buổi.”

Đến tận khi tiểu Nam Qua mua xong thức ăn, chèo thuyền chậm rãi quay về, Y Xuân mới nhớ ra chuyện Thư Tuyền không có thuyền thì đi bằng cách nào.

“Tiểu Nam Qua, chủ tử nhà cậu ra ngoài rồi, phải mấy ngày sau mới về được.” Y Xuân ngồi trước mũi thuyền giúp cậu bóc vỏ đậu tương, thuật lại.

Tiểu Nam Qua chẳng có vẻ gì là kinh ngạc: “Em biết rồi, lúc nãy trên hồ đã gặp chủ tử rồi. Người còn dặn em phải chăm sóc tỷ cho tốt! Hôm nay tỷ tỷ muốn ăn gì cứ nói, tỷ không thích ăn ngọt thì em thêm ít muối là được chứ gì!”

Nàng lại giật mình: “Sao huynh ấy đi được? Bơi qua à?”

Tiểu Nam Qua cười khì, nháy mắt: “Tỷ tỷ, chủ tử nhảy bèn thế thì đương nhiên đã chuẩn bị trước rồi. Thực ra chúng em còn một chiếc thuyền đỗ dưới sườn núi bên kia nữa, trước đây không nói tỷ hay mà thôi. Sao nào? Có phải thấy chủ tử nhà em vừa thông minh vừa lợi hại không?”

Cậu rất thích khoe khoang về Thư Tuyền trước mặt Y Xuân, chủ tử trọng thể diện nên không cho phép cậu nói mấy lời buồn nôn, giờ hẳn không có ở đây, cậu nhất định phải tuôn cho bằng hết, không khiến Y Xuân động lòng thì không dừng!

Y Xuân gật đầu, nói: “Thỏ khôn có ba hang.”

Một câu đánh giá rất bình thường và tiêu chuẩn, tiểu Nam Qua buồn bực đến nổi bĩu môi liên tục, tới tận lúc dùng bữa vẫn không dứt.

“Tỷ tỷ ở chơi với chủ tử mấy ngày nay, lẽ nào không vui sao?” Ăn xong cơm, tiểu Nam Qua bắt đầu giặt đồ cho Thư Tuyền, tiếp tục ba hoa với Y Xuân. Nếu dễ dàng buông tha thì cậu không phải là tiểu Nam Qua nữa.

Y Xuân cân nhắc một lúc: “Không, thực ra rất vui, rất thoải mái, Thư Tuyền là một người rất thú vị.”

Tiểu Nam Qua cười đáp: “Đương nhiên rồi, thực ra con người chủ tử rất tốt. Tỷ đừng nghe mấy lời đồn đoán bậy bạ trên giang hồ, đều là đám chả hiểu gì về ngài ấy nên mới nói thế. Chủ tử trước nay chưa từng đùa bỡn mở ám với phụ nữ, chỉ là ngài đẹp trai lại dễ gần, khiến bọn họ thích tiếp cận. Nếu ngài là một kẻ hoang dâm thì sớm đã hưởng thụ rồi, hà tất phải bắt em cải trang thành nữ giải vây thay mình.”

Y Xuân lại gật đầu: “Không sai, trong lòng huynh ấy chỉ có tiền.”

Tiểu Nam Qua nhìn nàng bằng vẻ mặt kỳ lạ, thở dài một hơi: “Tỷ tỷ, chủ tử trong lòng tỷ bất kham như thế ư? Ngài ấy thích tích góp tiền cũng có phải khuyết điểm gì đâu, cũng như những người thích sưu tầm đồ gốm, sưu tầm tranh chữ, chủ tử chẳng qua chỉ là thích sưu tầm tiền tài thôi mà, sao lại kém hơn người khác được? Tuy em không biết rõ lắm, nhưng chủ tử trước đây từng phải trải qua những ngày khổ khó, từ nhỏ không cha không mẹ, bây giờ ngài có keo một chút thì cũng chỉ là thói quen.”

Y Xuân bật cười: “Cậu đúng là luôn nói tốt giúp huynh ấy.”

Tiểu Nam Qua vội đáp: “Lời em nói đều là thật cả!”

Nàng cho đậu tương đã sạch vỏ vào chậu nước, đứng dậy vươn vai duỗi lưng, phóng tầm mắt nhìn hồ Đông Giang mịt mờ khói nước, nghĩ đến thời gian gần đây ở cùng Thư Tuyền vừa vui vừa nhàn, kìm không nổi nụ cười trên môi, khẽ nói: “Huynh ấy là người tốt, ta biết. Huynh ấy sẽ mãi là bằng hữu tốt của ta.”

Bằng hữu tốt thì xong đời rồi! Tiểu Nam Qua lo lắng đến độ vò đầu bứt tai, vắt hết óc nghĩ cách dùng ưu điểm của chủ tử đánh bại nàng, nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng thể bói ra được ưu điểm gì thì không khỏi trách Thư Tuyền tính tình khó hiểu, thảo nào toàn bị vút lại.

Y Xuân bỗng chỉ tay về phía mặt hồ xa xa, khẽ hỏi: “Bên đấy... có phải có rất nhiều thuyền?”

Tiểu Nam Qua ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy có rất nhiều thuyền đánh cá buồm đen lơ lửng phía xa đang tiến về phía đảo Đầu Suất, nhìn xuyên sương mù thì không mấy rõ ràng, nhưng số lượng tuyệt nhiên không ít.

Thuyền đánh cá buồm đen tiến về phía nam của đảo Đầu Suất, vì thuận chiều gió nên tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt đã đến gần bờ, trong khoang thuyền xuất hiện vô số hắc y nhân, không một tiếng động bước lên đảo.

Tiểu Nam Qua hơi hoảng, thấp giọng nói: “Hồng rồi, chủ tử không có ở đây! Chắc là có người đến tìm Cự Hạ bang gây chuyện rồi!”

Y Xuân cầm kiếm định đuổi theo thăm dò, bỗng nhớ đến lời dặn của Thư Tuyền lúc sắp đi bèn ép mình dừng bước, ngoái đầu nói: “Tiểu Nam Qua, chúng ta chèo thuyền đến chỗ khuất, đừng để bọn chúng phát hiện.”

37. Q.2 - Chương 4

Y Xuân đẩy thuyền vào một khóm lau, có soi kỹ cũng không tìm ra dấu vết.

Tiểu Nam Qua ngồi xổm giữa bụi cây, thấp giọng: “Tỷ tỷ cũng phải trốn kỹ, em từng nghe chủ tử kể qua rồi, Yến môn vì xử lý Giảm Lan không tốt mà đứng không vững gót ở vùng Tương Tây, gần đây luôn cân nhắc xuống tay với các thế lực xung quanh. Sâm Châu này chính là hòn đá lót đường đầu tiên của chúng, vì thế mà Cự Hạ bang mới hốt hoảng lo sợ như vậy, không tiếc vùng tiền mồi cao nhân đến giúp, tìm đến chủ tử thay chúng chặn tuyến đầu. Nếu lần này kẻ đến tìm là người Yến môn thì tỷ nhất định phải cẩn thận.”

Y Xuân không đáp.

Mỏ núi đối diện đã có ánh lửa bùng lên, tiếng la hét kéo dài không dứt, hẳn là chúng đã đánh cho bang Cự Hạ không kịp trở tay rồi.

Tiểu Nam Qua lại nói tiếp: “Vậy cũng tốt, Cự Hạ bang bị tiêu diệt, thù của Dương công tử chẳng khác nào đã được báo, tỷ tỷ cũng không cần phải thân gái gian khổ hành tẩu giang hồ một mình nữa, nguy hiểm biết mấy.”

Cậu chờ một lúc lâu mà vẫn không nghe Y Xuân lên tiếng, không khỏi ngoái đầu lại nhìn, ấy vậy mà thấy nàng ngơ ngẩn dõi theo ánh lửa và khói đặc bốc lên phía xa, vẻ mặt kỳ lạ, cơ hồ mắt đã dán chặt vào khung cảnh ấy.

Cậu hốt hoảng, thấp giọng gọi: “Tỷ tỷ?”

Y Xuân lẩm bẩm: “Đến cuối cùng, ta vẫn không thể giúp đỡ chàng, dù chỉ là một việc.”

Nàng đang nói về Dương Thận.

Tuy tiểu Nam Qua không thích việc chót lưỡi đầu môi nàng luôn nhắc đến Dương Thận Dương Thận, Dương Thận chả có điểm nào hơn được chủ tử nhà mình cả, nhưng y đã chết rồi, có nói gì đi chăng nữa cũng vô nghĩa.

Hơn nữa, mắt nàng lại đang rung rung lệ.

Cậu vội vã chọc cười: “Dương công tử trên đường xuống suối vàng gặp được người của Cự Hạ bang thì chắc hẳn sẽ đẩy bọn chúng từ trên cầu Nại Hà xuống, cảnh tượng ấy quả là thú vị.”

Y Xuân cười nhạt, vẻ đau thương khi này đã biến đâu mất, nhẹ giọng: “Chàng bây giờ đã đoàn tụ với gia đình, chắc không nghĩ đến chuyện báo thù nữa đâu.”

“Đúng vậy đúng vậy, Dương công tử khôn ngoan sắc sảo, nói không chừng kiếm được chức quan to dưới địa phủ, sau này mọi người gặp nhau, có thể nhờ y cho đi cửa sau nữa là...”

Tiểu Nam Qua nói nhăng nói cuội.

Đang ba hoa đến độ nước bọt tung hoành, Y Xuân ấn đầu cậu xuống thấp: “Chớ có lên tiếng!”

Sau mỏm đá có bốn năm tên hắc y nhân vòng ra, cầm kiếm sáng loáng, trên kiếm loang lổ vết máu. Bọn chúng đi không nhanh, nhìn ngó tứ bề, cẩn thận dùng vũ khí rẽ cỏ dại và bụi cây dưới đất, tra xét xem có ai nấp bên trong không.

Y Xuân ôm tiểu Nam Qua, chậm rãi lùi về sau, im hơi lặng tiếng lặn xuống hồ Đông Giang, giấu mình sau chiếc thuyền con.

Một tên hắc y nhân lia mắt liếc thoáng sang, sau đó xoay đầu nói: “Bên đây là hồ rồi, hẳn là không có người.”

Lại có kẻ đứng phía sau lên tiếng: “Kiểm tra kỹ một chút! Không được để nửa tên Cự Hạ bang thoát ra ngoài, nếu không nhị thiếu và Mặc công tử nhất định sẽ tức giận.”

Kẻ nọ “Hừ” một tiếng: “Nhị thiếu lên tiếng chúng ta tất nhiên sẽ nghe theo! Nhưng tên họ Mặc kia là cái thá gì? Còn dám leo lên đầu người khác ngồi cơ đấy! Trước đây nhờ có Giảm Lan sơn trang nên được nhị thiếu cung phụng như nuôi một con chó, đầu nào giống người! Giờ đây sơn trang mất rồi, lại ngứa mắt ra mà bỏ dỡ, ngày thường cứ ra vẻ hổ báo trước mặt chúng ta, ai thêm xem trọng hẳn chứ! Theo ta, nhị thiếu quá mềm lòng, nên chém cái loại cặn bã này thành hai khúc cùng với thằng cha hèn nhát của hắn từ lâu rồi mới phải!”

Tay Y Xuân không khỏi run lên, hồ như sắp ôm không nổi tiểu Nam Qua nữa rồi.

Bên tai lại nghe thấy tiếng một người quát to: “Ở đây có thuyền!”

Theo sau đó là tiếng chân người sầm sập chạy đến, nòng hít mạnh một hơi, cả người lặn xuống đáy nước, tiếng nói chuyện trên bờ đã mơ hồ không rõ.

Chiếc thuyền bị chúng đập hai cái, lại bị đẩy ra, vài tên trong bọn ghé sát xuống mặt nước xem xét một hồi nhưng không ra manh mối, nghĩ đấy là thuyền mà Cự Hạ bang lưu lại để chạy trốn bèn đập vỡ tất cả nôi niu xoong chảo trên thuyền, bấy giờ mới nói nói cười cười đi mất.

Y Xuân vội vã trôi lên mặt nước, ném tiểu Nam Qua lên thuyền trước, sau đó cũng xoay người nhảy lên, thấp giọng: “Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!”

Tiểu Nam Qua vắt khô nước trên tay áo, cầu nhàu: “Đúng thật là bọn Yến môn rồi! Sao chủ tử lại nhầm ngay giờ phút quan trọng này mà rời đi chứ? Quả là kỳ lạ...”

Y Xuân lặng lẽ chèo thuyền, con thuyền ngược gió chậm chạp rời khỏi đảo Đầu Suất chưa được bao xa, bỗng lại có thêm một toán hắc y nhân xông ra từ sau mỏm đá, kẻ cầm đầu mặc kinh trang, tướng mạo khôi ngô, là gã Mặc Vân Khanh đã lâu không gặp.

Tiểu Nam Qua thấy tình hình không ổn bèn lặn thẳng vào trong khoang thuyền, có đánh chết cũng không chui ra.

Y Xuân cũng vớt mái chèo xuống, trở người lùi vào, ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy Mặc Vân Khanh đang sững sờ nhìn nòng, sau đó xoay đầu giả vờ như không trông thấy, lại hồ hững nói với đám hắc y nhân đằng sau: “Chỗ này có người lục soát rồi, không có nhân vật khả nghi, đi lên phía trước tra xét đi.”

Nàng nhẹ lòng đôi chút: Người này suy cho cùng cũng vẫn còn tí lương tâm.

Thế nhưng dường như đám hắc y nhân không phục gã cho lắm, lập tức có kẻ chỉ vào thuyền hét lớn: “Bên ấy có thuyền! Bọn Cự Hạ chạy trốn rồi!”

Mặc Vân Khanh nói: “Đấy không phải người của bang Cự Hạ mà là thuộc hạ được ta bố trí ở bờ bên kia hồ, đưa đồ đến cho ta.”

Gã lấp liếm như vậy, Y Xuân đành phải che mặt chèo thuyền về bờ, tiện tay vớ tấm vải rách gói thành một kiện hàng, về mặt phức tạp giao cho gã, làm ra vẻ đang truyền đạt thông tin.

Mặc Vân Khanh cúi đầu nhận gói đồ, bỗng thấp giọng nói: “Mau đi đi!”

Y Xuân thoáng nhìn gã một cái, cũng chẳng biết mình nên nói gì, đành phải chậm rãi chèo thuyền rời đi dưới ánh mắt nghi ngờ của đám hắc y nhân.

Thuyền con lướt ngược gió nên chậm vô cùng, vòng qua mỏm đá đã có thể nhìn thấy lửa lớn bao phủ cả khu rừng, bên bờ đây thì thể được xếp ngay hàng thẳng lối, hẳn là người Cự Hạ bang.

Yến môn bành trướng thế lực, phần lớn đều dùng biện pháp vu hời và tiến hành một cách bí mật, kiểu đại khai sát giới lộ liễu thế này là lần đầu tiên.

Tiểu Nam Qua hiếm khi chứng kiến cảnh máu tanh tàn nhẫn thế này, sắc mặt trắng bệch, khẽ nói: “May mà chủ tử đi trước rồi, nếu phải chính diện giao phong... cũng không nên giao phong cùng lũ điên này!”

Y Xuân lặng lẽ gật đầu, phân tranh quyền lợi giang hồ, người trong cuộc không thể tự phát giác, song trong con mắt người khác thì đây chẳng khác nào một đám chó điên đang cắn lộn lung tung.

Nàng cũng từng có ý định giúp Dương Thận trả thù, nhưng hôm nay thấy cảnh thi thể của Cự Hạ bang xếp thành từng hàng, bị đám hắc y nhân châm lửa thiêu rụi, khói đặc ngút trời, lòng lại khó kìm cơn ớn lạnh.

Trong đồng xác chết ấy thế nào cũng sẽ có người vô tội, có một gia đình ấm áp, con cái của họ sẽ giống như Dương Thận, phút chốc mất cha mẹ, từ đây vùi mình trong vô vàn thống khổ.

Tiểu Nam Qua ở phía sau bỗng hét lên một tiếng: “Tỷ tỷ! Bên kia có một chiếc thuyền lớn đang tiến đến đây!”

Y Xuân ngoảnh đầu, thấy trên mặt hồ đằng xa có một chiếc thuyền đang lướt nhanh đến, buồm căng xuôi gió như mũi tên phá sóng.

Nàng vội vàng chèo thuyền con nép sang bên cạnh, thế nhưng một chiếc thuận chiều, một chiếc lại ngược gió, thuyền con vừa chuyển hướng thì chiếc thuyền to kia đã đến ngay trước mắt.

Mũi thuyền có kẻ cao giọng quát: “Phía trước mặt, dừng lại! Trình lệnh bài lên mới được tiếp tục vượt hồ!”

Y Xuân như không nghe thấy, vẫn cứ chuyển hướng thuyền, ra sức chèo về phía bờ đối diện. Tiểu Nam Qua vừa ra sức khua mái chèo vừa sốt ruột nói: “Tỷ Tỷ! Chỉ sợ không kịp!”

Nàng ngoái đầu trông về, bỗng thấy một người đang đứng trên thuyền, áo khoác đen, đầu đội nón tre, dáng vẻ oai hùng.

Ấn tam thúc.

Ông ta cũng vừa lia mắt đã nhìn thấy Y Xuân, bỗng sững người ra, sau đó lập tức vung tay lên: “Ngăn chiếc thuyền đánh cá kia lại! Phóng tên! Phóng tên nhanh!”

Tiểu Nam Qua sốt ruột đến nghẹn ngào: “Tỷ tỷ! Không ngờ hai chúng ta lại phải chết chung một chỗ! Trên đường xuống suối vàng tuy có tỷ tỷ làm bạn thì cũng vui, nhưng chủ tử trên trần gian nhất định sẽ cho rằng em dụ dỗ tỷ cùng chạy mất!”

Y Xuân rút bội kiếm đeo bên hông ra, đứng lên trên đuôi thuyền, thấp giọng: “Cậu đừng xen vào, cứ chèo tiếp đi!”

Cậu có muốn xen vào cũng chẳng xen vào được mới đúng!

Tên bay đến như mưa, Y Xuân khua kiếm chém rơi từng mũi xuống, tiểu Nam Qua đến đâu cũng không dám ngoảnh lại, chỉ có thể nghe tiếng tên sắt rớt xuống sàn thuyền, tiếng rơi vang lên thì tim cậu lại nhói lên một cái, sắp vọt khỏi cổ họng rồi.

Bỗng nghe một tiếng “ư” khẽ vang lên, tiểu Nam Qua hét to: “Tỷ tỷ đừng chết đấy! Ngàn vạn lần đừng chết! Nhất định phải chống đỡ!”

Y Xuân rịt chặt vết thương bên sườn, nơi ấy đau đớn vô cùng, máu tươi nhanh chóng tuôn ra từ kẽ tay.

Ngẩng đầu nhìn Ấn tam thúc, ông dần nón tre xuống rất thấp, không thấy được vẻ mặt. Trước sau ông ta có rất nhiều người gương cung nhắm thẳng đến chiếc thuyền đánh cá đang run rẩy của họ, tên sắt bén ngót khiến lòng người sợ hãi.

Ông ta nói: “Cát Y Xuân, dừng lại đi, ta thấy ngươi rồi.”

Y Xuân đẩy người mờ hơi lạnh, siết chặt kiếm trong tay, bỗng ngoái đầu thấp giọng: “Tiểu Nam Qua, cậu biết bơi chứ? Một mình bơi từ đây lên bờ đối diện được không?”

Tiểu Nam Qua liên tục lắc đầu: “Em sẽ không vớt tỷ lại đây đâu! Em càng không thể chạy trốn một mình!”

Nàng hít một hơi, giọng càng thấp: “Nếu cậu có thể bơi thì nhớ cầm vật này theo, ngoài chủ tử cậu ra thì không được để bất cứ ai chạm vào!”

Dứt lời nhẹ nhàng rút Trảm Xuân kiếm giắt trên lưng xuống, vút đến chân cậu.

“Cùng Thư Tuyền đợi ta ở Tô Châu! Nếu đến ngày giỗ Dương Thận mà ta vẫn chưa đến thì đừng đợi nữa, cứ bẻ gãy Trảm Xuân trước mộ Dương Thận, xem như quà ta tặng cho chàng!”

Tiểu Nam Qua cầm Trảm Xuân kiếm lên, song không kịp giải thích cho nàng rằng kiếm bằng sắt thì chẳng thể nào bẻ gãy được.

Cậu cũng biết, hai người cùng ở lại thì cũng chỉ có đường chết.

Cậu cầm Trảm Xuân lặng lẽ lặn xuống hồ, ôm lấy gờ thuyền, không kìm được bật khóc một tiếng.

Y Xuân khẽ nói: “Nhờ các cậu vậy!”

Ấn tam thúc thấy thuyền đã dừng, Y Xuân đứng ở đuôi thuyền chẳng mấy may cử động, rịt chặt vết thương bên sườn, dường như đau đến độ khó mà dần xuống được, bèn nói: “Cuối cùng cũng tự biết mình là ai!”

Y Xuân buông tay, ngẩng đầu cười một tiếng kỳ lạ, song không đáp lời.

Sớm đã có hắc y nhân buộc thang dây sang thuyền cá, giắt lấy thanh kiếm sắt trên tay nàng, cung kính dâng cho Ấn tam thúc.

Ông ta cầm kiếm lên xem sơ, mày nhất thời nhú lại: “Trảm Xuân kiếm đâu?”

Y Xuân cười khì một tiếng: “Yến Vu Phi chẳng phải thông minh tuyệt đỉnh à, sao không đoán được Trảm Xuân ở đâu.”

Ấn tam thúc nhìn nàng bằng vẻ mặt âm trầm, hồi lâu sau phát tay: “Đưa nó đi. Hạ lệnh truy nã, tìm thẳng quỷ nhỏ ngồi cùng thuyền với nó vừa này!”

38. Q.2 - Chương 5

Y Xuân bị bịt mắt bằng vải đen, cả đường chỉ thấy xóc nảy lênh xuống, dường như lúc thì đường thủy khi lại đường bộ, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng trao đổi khẽ giữa Mặc Văn Khanh và Ấn tam thúc, song cũng chẳng rõ ràng được câu chữ.

Bằng trực giác, Y Xuân biết mình đã rời khỏi Cự Hạ bang, nhưng cụ thể là đang đi đến đâu thì nàng không biết.

May mắn là tuy đang bị trói nhưng nàng không phải chịu bất cứ hình phạt nào, Ấn tam thúc thậm chí còn sai một nữ tử đến rịt thuốc lên vết thương bên sườn nàng, đưa cơm một ngày ba bữa.

Do bị bịt mắt, không thấy được trời sáng hay tối, nàng chỉ có thể đếm ngày nhờ vào số lần đưa thức ăn.

Đại khái đến ngày thứ năm, xe ngựa cuối cùng cũng đã dừng lại, nàng được người khác lôi xuống xe, loạng choạng bước đi.

Ấn tam thúc đang nói chuyện với ai đấy, nàng thoáng nghe thấy vài câu như “Thiếu gia tạm thời chưa về”, có lẽ Yến Vu Phi vẫn chưa có mặt ở đây.

Ấn tam thúc ra lệnh: “Nhốt nó vào địa lao, đừng dụng hình vộ, chăm nom cẩn thận, chừa mạng lại chờ thiếu gia trở về.”

Y Xuân cứ thế mà bị tống vào địa lao.

Miếng vải đen bịt mắt được cởi ra, tuy ánh sáng bất ngờ ủa đến không quá chói nhưng vẫn khiến nàng phải nhắm mắt lại vì chưa thích ứng kịp.

Hai tên hắc y nhân đổi dây thừng thành còng tứ chi, trên còng chân còn treo cả một viên bi sắt to cỡ đầu người, dù nàng có bản lĩnh ngút trời cũng chẳng thể vác theo viên bi này chạy trốn.

“Vị... cô nương này cứ ở đây trước đã, thiếu gì cứ nói.”

Vì thái độ mập mờ của Ân tam thúc mà bọn thuộc hạ cũng không biết nên dùng thái độ gì với nàng, trái lại có vẻ nhả nhận ngoài ý muốn, còn dỗi rơm rạ mới phơi nắng xong vào phòng giam của nàng, rơm vừa xộp vừa mềm, thậm chí bên trên còn phủ thêm một tấm đệm thật dày.

Y Xuân đứng trong phòng giam nhìn trái ngắm phải, cuối cùng ngồi phịch xuống đệm giường.

Ánh sáng trong địa lao tối mờ, chỉ có bức tường đối diện phòng nàng treo một cây đuốc nhìn tương đối rõ mọi thứ, các vị bằng hữu ở những gian gần đây không tốt số đến vậy.

Trong bóng tối đặc quánh trộn lẫn tất cả các loại âm thanh, tiếng khóc la, tiếng lẩm bẩm rì rầm, tiếng thở gấp, thỉnh thoảng còn vang vọng vài tiếng gào thét xé ruột xé gan, chỉ khiến người ta rợn tóc gáy.

Y Xuân gối đầu lên cánh tay, ngửa đầu nhìn lỗ thông hơi nhỏ trên tường, cái lỗ không to hơn nắm tay người là bao, bên ngoài là một mảng trời xanh lam trong trẻo.

Tiểu Nam Qua giờ này chắc đã tìm thấy Thư Tuyền rồi, với sự sắc bén của mình, hẳn Thư Tuyền phải biết nàng đã bị Ân tam thúc giải đi, đây lại là địa bàn của Yến môn, xông vào cứu nàng căn bản là tự tìm đường chết.

Bởi vậy, căn cứ vào tác phong của Thư Tuyền, hẳn nhất định sẽ không tới cứu mà đến Tô Châu cùng tiểu Nam Qua để chờ nàng.

Nàng phải tìm cách thoát ra mới được.

Nàng đang vắt óc nghĩ cách thì cửa lớn ngoài kia đã được mở ra, có người tiến vào đưa cơm.

Bước đến phòng giam sát bên nàng, người nọ không đặt bát cơm bên ngoài như đã làm với các phòng khác mà mở cửa, đưa cơm vào tận bên trong.

Ánh lửa sáng lên, cảnh tượng bên trong phòng giam sát vách lập tức rõ ràng, tim Y Xuân đánh thịch một cái, nàng bật dậy khỏi đệm.

Trên tường treo một cơ thể gầy yếu rõ cả xương, là một nữ tử, đầu tóc rối bù che hơn nửa gương mặt.

Có hai sợi dây bằng đồng đâm xuyên qua xương bả vai ả, đến cử động một ngón tay thôi cũng không nổi.

Thuộc hạ đưa cơm nắm lấy cầm ả, đút qua quýt hai thìa cơm trắng, không đợi ả nhai xong đã lại đút thức ăn, nước canh vãi xuống đầy đất, còn nhiều hơn số thức ăn mà ả nuốt vào.

Tuy gương mặt ả vằn vện khó tả nhưng Y Xuân vẫn nhìn thấy rõ.

Là Ninh Ninh.

Một hộp cơm được đưa vào phòng giam của nàng, người nọ hạ giọng khách sáo: “Ăn cơm thôi, Cát cô nương. Ăn xong đặt hộp ngoài cửa là được.”

Ninh Ninh bất thành linh cử động, có lẽ đang kinh ngạc bởi ba chữ “Cát cô nương”.

Ả chặt vật xoay đầu sang, gương mặt khô gầy, chỉ có đôi mắt là vẫn sáng rực, tựa sao trời giữa đêm đen.

Nhìn chằm chằm Y Xuân một hồi lâu, ả bỗng bật cười một tiếng, giọng khàn khàn: “Người đến báo thù cho y à?”

Y Xuân không đáp, chậm rãi xoay người lại, không nhìn ả ta nữa.

Ninh Ninh lại phẩn chấn lạ kỳ, nói: “Không sai, là ta đã giết y. Y vốn không cần phải chết, các người có thể sống những ngày thân tiên quyền lữ, hơn nữa trong tim y chỉ có mỗi người, trung thành còn hơn cả chó. Sao nào, có phải ngươi hận ta muốn chết không? Ta đã để tên khổng lồ kia giết y đấy, cây rìu kia suýt nữa đã chém đôi y ra, lúc còn sống y luôn khinh thường ta, lúc chết còn chẳng nhếch nhác, chẳng quỳ dưới chân ta hay sao! Máu chảy mãi thành...”

Chưa dứt lời, Y Xuân cầm thìa ném mạnh sang, mặt ả lập tức máu chảy thành dòng.

“Câm miệng.” Y Xuân chỉ buông hai chữ.

Ninh Ninh vẫn đang cười, chất giọng lại trở nên mềm mại: “Ta không sai, ta chẳng làm sai gì cả, y chết là tốt nhất. Nếu không thì kẻ trắng tay cuối cùng cũng vẫn là ta, bảo ta nhìn y sống hạnh phúc ư, sao có thể... Bây giờ thì tốt rồi, ta đã chẳng còn gì cả, không phải gai mắt mỗi khi nhìn y và người bên nhau nữa, ta hă dạ biết bao, thoải mái biết bao.”

Y Xuân không phản ứng lại nữa, dù ả có nói gì, nàng cũng ra vẻ như không nghe thấy.

Ninh Ninh rút cuộc không cười nổi nữa, ả thở hổn hển, thấp giọng: “Người đến báo thù cho y chứ gì! Giết ta đi, giết rồi thì người mới thỏa nỗi hận! Nào giết ta đi!”

Y Xuân trầm mặc, rất lâu rất lâu sau mới lạnh nhạt buông lời: “Ta không giết người, một là tay ta sẽ bẩn mất, hai là nhìn người thế này có vẻ còn đau đớn hơn chết nữa.”

Ngày hôm ấy, tiếng thét chói tai của Ninh Ninh vang vọng ước chừng đến hơn một canh giờ, cuối cùng bị người ta dùng roi quất bất tỉnh.

Người nọ còn giải thích với nàng: “Con ả này không tuân mệnh lệnh, thiếu gia nhốt ả vào địa lao để tự kiểm điểm bản thân, ả lại ba lần bốn lượt muốn trốn ra ngoài, Ân tam thúc bèn khâu xương bả vai của ả lại. Hình như hai ngày trước cha của ả cũng chết rồi nên bây giờ mới điên điên khùng khùng thế này, Cát cô nương đừng quan tâm làm gì.”

Y Xuân nhìn gương mặt chần chịt vết thương của ả, bỗng nhớ lại cảnh tượng buổi đầu mình cứu ả ở Đàm Châu.

Lúc ấy Dương Thận cũng có mặt, là chàng phát hiện ra Ninh Ninh trước, chỉ hỏi một câu: Có phải người chết không?

Sau đó phát hiện ả vẫn còn hơi thở, chàng mới ngoái đầu lại nhìn nàng, hỏi: Cứu không?

Nàng đáp rất dứt khoát: Cứu!

Bắt đầu từ khoảnh khắc ấy, cỗ xe vận mệnh đã không đổi hướng được nữa rồi.

Y Xuân thấy mình không thể tiếp tục ở lại đây nữa, một khắc cũng không.

Đến chiều, cuối cùng cũng có người đến tháo còng tứ chi cho nàng, lại dùng khăn拭 tay thật sạch, bịt vải đen lên, giải nàng ra khỏi địa lao.

Đi qua sảnh là đến viện, gió đêm thoang thoảng mùi hoa quế và cả vị thanh thuần đặc trưng của ao hồ, tẩy sạch mùi máu tanh tươi trong địa lao.

Phía đối diện vang lên giọng nói ôn hòa của Yến Vu Phi: “Để nàng ta lại rồi lui xuống.”

Trước mặt là một đình viện trồng rất nhiều cây quế, bên cạnh có một đầm nước thông với ngoài phủ, ánh trăng đang rọi xuống mặt nước, trong suốt mênh mông.

Yến Vu Phi đứng dưới tán cây quế, áo trắng chính trực, dịu dàng hơn ánh trăng ba phần.

Hắn lạnh nhạt liếc thoáng qua Y Xuân, chỉ tay về phía bộ bàn đá trước mặt: “Ngồi.”

Y Xuân tự nhiên bước đến ngồi xuống, lẳng lẽ nhìn thẳng vào mắt hắn, không có vẻ gì khác lạ.

Hắn rót đầy một cốc trà xanh, đưa đến trước mặt nàng: “Cô bình tĩnh hơn so với tưởng tượng của ta.”

Y Xuân không đáp.

Cứ tưởng nữ tử thô lỗ này sẽ thét lớn rồi bỏ nhào đến xé xác hắn ra, hoặc giết quách Ninh Ninh đang bị giam trong địa lao để giải hận. Ân tam thúc cố ý sắp xếp cho nàng ta vào buồng giam sát vách Ninh Ninh, đại khái cũng hy vọng Yến môn không phải gánh nỗi oan giết Dương Thận.

Thực ra Ân tam thúc khá thích Cát Y Xuân, tuy ông không nói nhưng nhìn hành động cũng đủ biết ông vẫn còn muốn lôi kéo nàng ta.

Hắn vốn không hiểu sự cố chấp của Ân tam thúc, tuy Cát Y Xuân được trời phú cho tư chất tốt, võ công lại cao nhưng nàng ta lại không thông minh cho lắm, cũng không có nhược điểm gì để nắm thóp điều khiển. Loại người này là kiểu mà kẻ mạnh ghét nhất, vừa lỗ mãng vừa khó quản giáo.

Người mà Yến Vu Phi vẫn luôn muốn lôi kéo là Dương Thận.

Nhưng Dương Thận lại chết bởi một sơ sót nhỏ của hắn, hắn đã xem nhẹ độ điên cuồng của nữ tử khi yêu.

Hôm ấy về đến khách điểm, nhìn thấy Cát Y Xuân toàn thân đầy máu, hắn tưởng rằng lại sắp xuất hiện thêm một nữ tử điên cuồng, cứ giết phắt đi cho xong. Chẳng ngờ Thư Tuyền đến quấy rối, đưa người đi mất.

Sau đó Yến môn phái người xông vào Giảm Lan sơn trang, Trầm Xuân kiếm đã bị Cát Y Xuân đem đi mất, hơn nửa năm nay không rõ tung tích.

Thế lực cực khổ gầy dựng ở Tương Tây bắt đầu tan rã, các bang phái lớn nhỏ cho rằng Yến môn bức tử người kế thừa Trầm Xuân kiếm với ý đồ chiếm làm của riêng, gây rối hết đám này đến đám khác.

Hắn không thể không tạm bỏ mặc Tương Tây để nhúng tay vào các nơi xung quanh đây, thu phục tất cả về dưới trướng Yến môn để cô lập Tương Tây, cuối cùng mới một đao diệt gọn.

Mọi chuyện trên đời thường rất vừa khéo, ví dụ như trước đây Yến Vu Phi chỉ biết Dương Thận thân mang huyết hải thâm thù, song kẻ thù là ai thì không điều tra chi tiết.

Đến tận khi Dương Thận chết, vì nuối tiếc mà hắn điều tra kỹ càng mọi chuyện về y, thế mới phát hiện kẻ thù chính là Sâm Châu Cự Hạ.

Tương Tây Sâm Châu, chẳng còn nơi nào có thể phá tốt hơn nơi này.

“Cát cô nương, cô xuất hiện ở đảo Đầu Suất là để báo thù cho gia đình Dương thiếu hiệp nhỉ. Cự Hạ bang giờ đã bị diệt toàn bộ, huyết hải thâm thù mà Dương thiếu hiệp gánh trên vai cũng đã kết thúc rồi, nếu y dưới suối vàng biết được, hẳn sẽ lấy làm thanh thản.”

Yến Vu Phi nhẹ nhàng nói.

Y Xuân nhìn chăm chăm vào hắn, chậm rãi thốt từng chữ một: “Ta không cho rằng chàng sẽ thanh thản, bởi vì mối thù của chàng lại bị Yến môn lấy làm cái cớ để khuếch trương thế lực! Người đừng bảo cái chết của Dương Thận là do Ninh Ninh chứ chẳng liên quan gì đến Yến môn này nọ, chàng bị các người bức tử, chết rồi còn bị các người lôi thân thể ra để biện bạch lý do. Nếu là người, người thanh thản, người vui mừng nổi không?”

Diệt bang Cự Hạ, có thể quang minh chính đại lợi dụng mối thù của Dương Thận để kiến tạo thế lực, đánh bóng tên tuổi thanh bạch của Yến môn — Nhìn xem! Thực ra kẻ bức tử Dương Thận là Cự Hạ bang! Bọn chúng phạm tội ác ngập trời, vì vậy mà Yến môn mới thể thiên hành đạo, trừ gian diệt bạo. Cát Y Xuân người lại không chịu dăng Trầm Xuân kiếm lên, rõ một phường không biết trái phải, có mưu đồ riêng.

“Trơ tráo!” Y Xuân lần đầu tiên để lộ vẻ mặt căm thù và khinh thường, không ngần ngại đối mắt với hắn.

Sắc mặt Yến Vu Phi từ từ trầm xuống.

Sai rồi, đánh giá trước kia của hắn về nàng ta sai rồi.

Nàng ta không phải loại người lỗ mãng khó quản giáo, đôi mắt nàng thấu suốt, thủ đoạn xách động thường dùng chẳng có tí tác dụng trước mặt nàng, vừa liếc thoáng qua, nàng đã biết đâu là thật, đâu là giả.

Yến Vu Phi bỗng vỡ lẽ tại sao Ân tam thúc muốn lôi kéo nàng ta, nếu loại người này đối địch với Yến môn thì sẽ phiền to, rất phiền.

Nàng ta là cánh chim không cầm tù nổi, dù có bay đến vùng đất nào cũng sẽ cuốn hút người khác.

Không mềm thì cứng.

“Cát cô nương, xin cẩn trọng lời nói.” Hắn thấp giọng, song ngữ điệu lại không che giấu nổi sát ý cuộn cuộn — Phải giết nàng ta, không thể giữ lại.

Nhưng vẫn chưa biết tung tích của Trầm Xuân kiếm, giờ mà giết nàng ta, cả dải Tương Tây sẽ lại dậy sóng, bên phía môn chủ đã gửi rất nhiều thư đến chỉ trích vụ Giảm Lan.

Đương nhiên có thể dùng thủ đoạn trấn áp mạnh mẽ, giết sạch tất cả, đây là cách diệt khẩu tốt nhất.

Nhưng như thế thì đồng nghĩa với việc nhận thua nàng ta, thừa nhận Yến môn là phường hèn hạ.

Y Xuân lạnh nhạt buông lời: “Ta chỉ nói sự thực, người giết ta chỉ có thể chứng minh bản thân chột dạ, không chấp nhận nổi lời nói thật.”

Yến Vu Phi cúi kính một cách kỳ lạ, ánh trăng trải xuống bóng hình nàng, tựa như hòa làm một với hình bóng của người nào đó từ rất nhiều năm trước, cả hai đều ngay thẳng hào hiệp đáng ngưỡng mộ, bất tri bất giác lại hấp dẫn vô số người.

Vì muốn chinh phục loại người này, tiểu thúc đã trả giá bằng mạng sống của chính mình.

Hắn không thể đập vào vết xe đổ, nhưng nàng rõ ràng đã khơi dậy dự vọng chinh phục mãnh liệt ấy, khó mà không chế nổi cảm giác muốn đánh cược với nàng, muốn thuần hóa con ưng kiêu ngạo này thành chim sẻ, muốn cho nàng ta hiểu rõ bản thân mình chẳng là gì.

Giết nàng ta! Lý trí của hắn khuyên như vậy.

Yến Vu Phi phát ống tay áo, ấm trà nóng hổi bay thẳng đến trước mặt Y Xuân, nước nóng vãi đầy lên y phục nàng. Nói tiếp nước trà nóng chính là hai cây châm độc.

Thất lưỡng mãnh mai, nàng lắc mình nằm xuống, hung hiểm né được ám khí, trên tay lại không có vũ khí phản kích, bỗng nhớ lại câu nói của Thư Tuyển, bất cứ vật gì cũng có thể làm vũ khí, bảo toàn tính mạng mới là quan trọng nhất.

Mắt thấy có một nhánh cây ở cách mình không xa, nàng đá ngã bàn đá, cốc trà nảy lên lại rớt xuống đất vỡ toang, phúc chốc ngăn Yến Vu Phi lại.

Chỉ trong chớp mắt, Y Xuân đã lặn đi, bắt lấy nhánh cây trở tay đâm đến, cổ chột lạnh, hắn đã kề chủ thủ vào.

Mà mạch môn nơi tay trái của hắn đã bị nhánh cây đâm lên, nếu thứ trên tay nàng là kiếm, chỉ e tay trái đã bị nàng chặt phăng đi rồi.

Rầm rập, một đám hắc y nhân núp trong tối lao ra, vây quanh Y Xuân.

Yến Vu Phi đối mắt với nàng thật lâu, cuối cùng nhận thấy cổ tay trái đau đớn, e rằng đã chạm đến xương.

Bởi nỗi đau này mà sự cái kính bốc lên cuộn cuộn trong lòng dần lắng xuống. Hắn hít sâu một hơi, hối hận mình đã quá xúc động, trong tình huống này mà giết nàng ta mới là hạ sách, giữ mạng lại mới phải.

Hắn cất chủ thủ vào tay áo, xoay người, nhạt giọng: “Đưa Cát cô nương đến phòng khách, thết đãi tận tình, không được chậm trễ.”

39. Q.2 - Chương 6

Yến Vu Phi thi thoảng lại nhớ đến lời ngày ấy Ân tam thúc đã nói: Cường cực tắc nhục(1).

(1): càng cố chấp thì càng nhục nhã.

Phàm những chuyện quá mức thì đều không tốt. Có phải hắn đang quá rối rắm trong tất cả mọi chuyện? Trung nguyên rất rộng, chẳng cần phải quanh quẩn mãi ở chốn Tương Tây này. Dù Trầm Xuân kiếm có nổi danh hơn nữa, cũng chẳng thể thống lĩnh giang hồ.

Bình tĩnh lại mà nghĩ, cứ cho là hắn bỏ mặc Tương Tây thì mấy chục năm sau, ai còn nhớ nổi Giảm Lan sơn trang? Ai còn nhớ về Trầm Xuân kiếm?

Yến môn hành sự luôn lấy thận trọng vững vàng làm tôn chỉ để phát triển, Yến Vu Phi hắn lại càng là cao thủ cẩn trọng, đến cả môn chủ cũng khen ngợi cơ mà.

Nhưng bây giờ, hẳn rõ ràng giống một tên thiếu niên mười mấy tuổi ngây ngô, vừa dỗi là trì trệ lại, không muốn đi tiếp.

Hắn không muốn bại, nhất là bại dưới tay Cát Y Xuân.

Có lẽ trong tiềm thức hắn đã không còn xem sự tồn tại của nàng như hạt bụi, tiện tay phủi là bay nữa. Con đường họ đi hoàn toàn khác nhau, hoàn toàn trái ngược, nhưng hắn càng đi càng trĩu nặng đôi vai, nàng càng đi lại càng nhẹ nhàng tự tại.

Có lẽ ảnh hưởng từ chuyện của tiểu thúc quá lớn, đến nay, hắn vẫn không muốn tin người lại chết dưới tay một kẻ vô danh tiểu tốt như thế.

Hắn và tiểu thúc cùng phạm phải một sai lầm, rõ ràng đã biết đạo bất đồng bất tương vi mưu, thế mà vẫn ngoan cố tin vào năng lực bản thân mình.

Cái chết của tiểu thúc là một nỗi nhục, Yến Vu Phi không thể chết như vậy.

Đánh bại Cát Y Xuân, thu phục nàng ta, nếu làm được đến thế, thì có thể xem như đã rửa nhục cho tiểu thúc.

Tận sâu trong tâm khảm, hắn sớm đã gộp Y Xuân và kẻ giết tiểu thúc làm một.

Yến Vu Phi biết rõ nếu cứ tiếp tục tình trạng này thì sẽ chẳng có lợi gì cho Yến môn, nếu hắn cứ tiếp tục dây dưa ở Tương Tây thì sẽ là bỏ gốc lấy ngọn.

Phải kết thúc rồi.

Cửa được ai đó cung kính gõ hai tiếng, Mặc Vân Khanh trở mặt cười tí mắt bước vào.

Gã trai trông như thằng hề này, đến cả quỳ lễ cũng cường điệu hơn người khác, khuỷu gối thẳng tắp, hai tay dâng lên một xấp giấy, bẩm: “Thiếu gia, đây là thư tín qua lại trong hai tháng gần đây nhất của bang Cự Hạ, thuộc hạ thấy việc được bàn trong thư rất kỳ lạ, không dám tự ý làm chủ, mong thiếu gia xem xét.”

Yến Vu Phi đọc sơ, trong thư chẳng qua chỉ là công vụ thường ngày, điểm chung là đều đề cập đến bảy mỹ nữ Tây Vực được cống tặng cho Cự Hạ bang.

Hắn cười cười, tiện tay đặt thư lên bàn, bình thần nói: “Ân tam thúc đã thu xếp ổn thỏa cho chúng nữ, giờ này hẳn họ phải yên vị trong viện của người rồi chứ nhỉ?”

Mặc Vân Khanh mừng rỡ, lục tục hô “Thiếu chủ anh minh” bốn năm lần liền, cái vẻ khúm núm lấy lòng ấy, thậm không thể tả.

Trên đời, con đường mà mỗi người chọn không giống nhau, tỷ như vì mạng mình, gã trai này không ngại đóng vai hề, dù biết rõ hành động của mình vừa lỗ vừa nhạt, hắn vẫn mặc kệ.

Ở một phương diện nào đó mà nói, Yến Vu Phi rất thích cái cách hạ thấp bản thân để mưu cầu quyền sống của hắn.

“Mấy ngày trước có thuộc hạ đến biệt viện Đàm Châu, nghe nói Mặc phu nhân đã hạ sinh một vị tiểu công tử, quả rất đáng mừng. Lần này Mặc công tử có công càn quét bang Cự Hạ, sao không nhân cơ hội này về thăm phu nhân và con nhỏ, cả nhà đoàn tụ?”

Yến Vu Phi nhả nhận nói, khóe môi mỉm cười cảm thông.

Mặc Vân Khanh “hừ” một tiếng, ngoảnh đầu đi: “Có quý mới biết đó là dòng giống nhà ai! Ta trước giờ chưa từng chạm vào ả, bị cái thứ đàn bà chẳng có tí thể diện này quẩn lấy, đúng là phiền hà.”

Yến Vu Phi bật cười hai tiếng, đưa đẩy vài câu trách hắn phong lưu này nọ, rồi chợt bảo: “Chuyển đến hậu viện, giờ đây Cát cô nương hẳn rất buồn chán, nàng ấy và Mặc công tử từng là đồng môn, công tử rồi rã thì cứ đến trò chuyện với nàng, đừng để trong lúc chán chường nàng ấy lại làm những chuyện điên rồ.”

Mặc Vân Khanh có vẻ bức mình, khẽ cắn nhần rồi lui xuống.

Ân tam thúc bước ra từ sau tấm bình phong, lặng lẽ châm đầy trà cho Yến Vu Phi.

“Ăn tam thức, ông thấy hần ta thế nào?” Yên Vu Phi bỗng cất tiếng hỏi.

Ông thấp giọng thưa: “Kiểu cách giả tạo, có lòng bất lương, tài trí tầm thường. Từ trước đã có thuộc hạ bầm báo, ở đảo Đầu Suất hần có ý thả Cát Y Xuân, dụng tâm vô cùng xấu xa. Kẻ này miêng lúc nào cũng bảo trung thành với thiếu gia, thực ra lại là khẩu phật tâm xà, thiếu gia chớ lưu lại hần.”

Yên Vu Phi cười nhạt, đáp: “Vốn muốn giữ lại bên mình để giải trí, nhưng tiếc rằng giữ không nổi rồi. Hần đã có lòng khác, thôi thì giao cho Ân tam thức xử trí vậy.”

Hai ngày nay, Y Xuân được “sắp xếp” ở một gian khách phòng phía hậu viện — Chẳng thà nói bị giam lỏng thì đúng hơn.

Cửa và cửa sổ đều được đóng bằng những thanh sắt có đường kính to cỡ ngón tay cái, mấy cái khe hở được chừa ra thì đến chó mèo còn khó chui lọt, nằng to xác thế này, thôi chả trông mong thoát ra được.

Mỗi ngày có bốn đến sáu người canh phòng, nằng gắn thêm cánh cũng trốn không nổi.

May mà khách phòng rất thoải mái, một ngày ba bữa cũng đa dạng phong phú, Y Xuân cứ thế sống cuộc đời sâu gạo ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, thỉnh thoảng có vài món nằng không thích ăn được đem tới, vẫn có thể yêu cầu đổi món như thường.

Dù sao có buồn phiền cũng chẳng làm được gì, Thư Tuyền từng bảo, phiền não nhiều thứ quá sẽ rụng tóc, lúc già sẽ hói đầu, để không bị hói thì nên sống một đời thông dong vui vẻ, thỏa lòng mình mọi lúc mọi nơi.

Tuy hần có vẻ lập dị, nhưng câu này lại rất sâu sắc, Y Xuân khá là tán đồng.

Thức ăn được đưa đến hôm nay rất vừa miệng Y Xuân, nằng phá lệ ăn tận ba bát cơm to, sau đó xoa cái bụng căng tròn rồi trèo lên giường ngáp dài, nghe bọn áo đen ngoài kia tán thán: “À ta ăn còn nhiều hơn lợn nữa! Cứ cung phụng thế này, thiếu gia không chết vì phiền cũng sẽ chết vì sạt nghiệp mất thôi.”

Kẻ khác tiếp lời: “Thiếu gia dặn không được bạc đãi nằng ta, nằng ta thích ăn gì, cứ kêu phòng bếp nấu món đó nhiều một chút.”

Lời còn chưa dứt, Y Xuân đã cao giọng sai bảo: “Ta thích ăn gà kho, ngày mai nấu nhiều một chút.”

Bên ngoài im bật.

Y Xuân trở người ôm gối ngủ.

Chẳng biết đã qua bao lâu, bỗng có vật gì đập vỗ vỗ lên mặt, rất đau, Y Xuân lập tức mở bừng mắt, chỉ thấy trời đã sập tối, có kẻ nhào người bên ngoài cửa sổ, ném đá vào nằng.

“Cát Y Xuân! Cô là lợn à?! Dậy dậy mau!” Người nọ nén giọng gọi nằng.

Nằng trở mình, từ trên giường lao vèo đến, thế mà lại thấy Mặc Vân Khanh đang nhìn nằng với vẻ mặt sốt ruột, chốc chốc lại ngoái đầu nhìn xung quanh như sợ có người tự đứng đi ngang qua.

“Huynh...” Y Xuân nhất thời chả biết phải nói gì.

Mặc Vân Khanh thấp giọng: “Tranh thủ lúc bọn chúng thay ca, cô trốn mau đi! Ta lấy được chìa khóa rồi này.”

Y Xuân càng bất ngờ hơn: “... Huynh thả ta ra à? Huynh bây giờ... không phải đang làm việc cho hần ta ư?”

Hần căng thẳng dùng chìa mở khóa trên cửa sổ, nhưng khóa sắt đã cũ, bề mặt gỉ sét, trong lúc nhất thời không đút chìa vào được, hần sốt ruột đến cả người toát mồ hôi.

“Lúc đầu ta chỉ muốn tạo được nghiệp lớn khiến cha nhìn bằng cặp mắt khác xưa, trong lòng cha trước giờ chỉ có hai người bọn cô, rõ ràng ta mới là con trai độc nhất của ông ấy, nhưng ông ấy chưa từng xem trọng.” Mặc Vân Khanh vừa gắng sức mở khóa vừa nói, “Sau khi xuống núi thì gặp Yên Vu Phi, hần muốn kết giao với ta, đồng ý tài trợ cho Giảm Lan sơn trang, ta đương nhiên sẽ không từ chối. Cho đến khi bọn chúng

đánh gãy hai chân cha, ta mới vỡ lẽ ra rằng Yến môn có ý đồ nuốt trọn thế lực Giảm Lan sơn trang. Cha đã tàn tạ như thế, ta chỉ còn cách giả vờ vâng lời.”

“Rắc” một tiếng, cánh cửa sổ bằng sắt rốt cuộc đã mở, Y Xuân nhún người nhảy ra, chỉ nghe chất giọng buồn thương của hắn cất lên: “Cha bảo làm người phải tranh đoạt, nhưng ông ấy đã bị Yến Vu Phi giết rồi, nếu ta cũng đi theo ông ấy, Văn Tĩnh và con ta biết phải làm sao?”

Hắn cúi bệch kiếm giắt trên thắt lưng mình xuống đưa cho Y Xuân: “Cô cầm kiếm đi, nếu suông sẽ thoát ra được thì thay ta cứu Văn Tĩnh và con nhé, thay ta... chăm sóc cho họ thật tốt, xin cô!”

Y Xuân không biết lòng mình đang gợn lên cảm xúc gì, chỉ đành lặng lẽ gật đầu.

Mặc Vân Khanh thấp giọng: “Thay ta nói với Văn Tĩnh, không thể làm một người chồng, một người cha tốt, là ta đã phụ nàng. Y Xuân, tuy Dương Thận đã chết nhưng cô vẫn phải tiếp tục sống, Trầm Xuân kiếm nhờ cả vào cô rồi, đây là hy vọng cuối cùng của Giảm Lan sơn trang, chí ít cũng là minh chứng, minh chứng cho việc có những người như chúng ta đã từng tồn tại trên cõi đời này.”

Đồng dài đến tận đây, nỗi niềm bi thương lại dâng tràn.

Y Xuân cắn môi: “Huynh thả ta ra, Yến Vu Phi chắc sẽ không bỏ qua cho huynh đâu?”

Hắn lắc đầu: “Ta thường xuyên diễn hề trước mặt chúng, chẳng ai coi trọng ta, cũng biết ta chẳng có gan để làm việc như này, cô cứ đi đi, đừng lo gì cả.”

Lời vừa buông, bỗng lại nghe thấy một giọng nói trầm trầm vang lên từ góc khuất trong viện: “Ồ? E rằng không hẳn là thế đâu, Mặc công tử.”

Mặc Vân Khanh cứng người, ánh mắt ngơ ngẩn dõi theo Ân tam thúc chậm rãi bước ra từ bóng tối, sau lưng lão là đám thủ hạ áo đen vốn đến để thay ca.

“Gan người to ghê ấy nhỉ, đến tận hôm nay ta mới biết đấy.” Ân tam thúc cười lạnh.

Y Xuân không chờ lão nói hết đã rút kiếm đâm đến nhanh như chớp, nàng kìm chân đám hắc y nhân đang đồng loạt công lên trước, quát vội: “Huynh ngăn ra đây làm gì?! Chạy mau lên!”

Mặc Vân Khanh giật mình, để Yến môn lơ lửng cảnh giác với bản thân, hơn một năm nay hắn chỉ đắm chìm trong tử sắc, thể trạng kém hơn trước đây nhiều, chỉ vừa chạy đến cửa hậu viện đã bị Ân tam thúc ngăn lại.

Y Xuân phải bỏ qua việc quần lấy đám hắc y nhân, xoay người lao nhanh đến.

Kiếm lóe hàn quang, đâm thẳng đến án đường Ân tam thúc. Lão nghiêng người tránh, đọ vài chiêu với Y Xuân, khen một tiếng: “Hảo kiếm pháp! Tiến bộ hơn nhiều rồi!”

Y Xuân nhú mày không đáp, kiếm trên tay càng lúc càng nhanh, bóng hình dưới trăng thoát ẩn thoát hiện, uyển chuyển mà tàn nhẫn.

Dù là chiêu thức hay tốc độ, Ân tam thúc đều cảm thấy hơi kinh sợ, ai có thể ngờ được chỉ trong một năm, con nhóc tí này lại tiến bộ thần tốc như vậy, bây giờ vẫn có thể bắt nó một cách dễ dàng, nhưng độ hai năm nữa, nó trưởng thành rồi thì e là không ngon ăn thế nữa.

Lão thấy Mặc Vân Khanh định thừa cơ chạy trốn thì lập tức xé tay áo bọc tay lại, “keng” một tiếng, kiếm của Y Xuân bị lão bắt lấy, không thể nhúc nhích.

Bàn tay còn lại của lão thì chưởng về phía ngực Mặc Vân Khanh, nếu trúng chiêu, chỉ sợ hắn sẽ nát xương sườn mà chết ngay tại chỗ.

Chỉ trong chớp mắt, Y Xuân quả quyết buông lỏng thiết kiếm, một thanh chủy thủ bắn ra từ trong tay áo, hươ đến mặt lão.

Ân tam thúc bỗng thấy lạnh lạnh bên tai phải, cơn đau ập đến ngay sau ấy — Con nha đầu này thế mà lại dám dùng chủy thủ gọt một nửa tai phải của lão.

Lão không khỏi cau tiết, vung tay định đập nàng ra bã, song lời dặn dò của Yến Vu Phi như phảng phất bên tai, lão đành phải kiềm chế, nắm tay siết chặt đến gần như chảy máu.

Y Xuân gọi “Sư huynh” một tiếng, sau đó thuận tay kéo Mặc Vân Khanh, cất bước lao đi.

Bằng bằng một đường, kỳ lạ là sau lưng lại chẳng có người truy đuổi, tựa như Ân tam thúc và đám áo đen kia tự dưng biến mất cả.

Bỗng nhiên, Y Xuân dừng phắt lại.

Trước mặt là một tiểu viện trồng đủ giống hoa quế, dưới tàng cây là một cái đầm chảy thẳng ra khỏi phủ, ánh trăng mênh mông trùm lên mặt nước.

Yến Vu Phi đang đứng bên đầm, bình thản nhìn nàng.

Mặc Vân Khanh bắt giắc lùi ra một góc, trong tình huống này, hẳn chẳng thể giúp được gì.

Không ai lên tiếng.

Cũng chẳng cần nhiều lời.

Chủy thủ và ám khí sắc lạnh hồ như đồng thời phóng ra chỉ trong nháy mắt, ngân châm thật mảnh cắm phập vào người Y Xuân, nàng lại không ngừng lại, chẳng thể ngừng lại.

Nàng cúi thấp người, thấp đến nỗi lúc nào cũng có thể khuyu xuống, cổ chột lạnh, đoản kiếm của hắn đã xẹt qua, lần này máu quả thật đã vung thành một đường, bắn tung tóe.

Mũi chủy thủ cũng hướng xuống, đến khi sắp cắm vào mặt đất thì bất thành linh vọt lên.

Hồi Yên kiếm pháp chiêu thứ mười chín, Yến Hồi Hoàn.

Cánh tay và cổ tay trái của Yến Vu Phi rời khỏi nhau, đoản kiếm cũng theo đó mà bay nửa vòng trên không trung rồi đáp xuống đất. Hắn mất máu chẳng ít hơn Y Xuân là bao.

Y Xuân cười hắc hắc một tiếng, lòng vô cùng vui vẻ, đưa tay rịt chặt vết thương trên cổ, túm lấy Mặc Vân Khanh xoay người nhảy xuống đầm, nháy mắt đã mất tăm.

Yến Vu Phi bịt vết thương trên cổ tay trái, sắc mặt tái nhợt, không cử động.

Ân tam thúc nghe lời dặn, một khắc sau mới vội vàng đuổi đến nơi, vừa thấy yên vị trên thảm cỏ là một bàn tay, lão hoảng đến xanh cả mặt, sải bước xông đến, vội vã gọi: “Thiếu gia!”

Hàng mi Yến Vu Phi khẽ run, thấp giọng: “Lo làm gì? Việc ta dặn thúc làm xong chưa?”

Ân tam thúc nghiêng rằng “Dạ” một tiếng, ngoái đầu đi mất.

40. Q.2 - Chương 7

Sớm tinh mơ sương mù lãnh đăng, tiểu Nam Qua ôm bọc hành trang lững thững bước theo sau Thư Tuyền, khẽ cằn nhằn với vẻ không vừa lòng: “Chủ tử! Cát cô nương bảo rồi mà, tỷ ấy khuyên chúng ta đợi ở Tô Châu! Người lại chẳng biết tỷ ấy bị nhốt ở đâu, Yến Vu Phi tàn nhẫn thế kia, chúng ta nhanh chóng rời đến Tô Châu thì hơn! Nhờ tỷ ấy trốn tới Tô Châu mà không thấy chúng ta rồi nghĩ mình bị lừa, thế chả phải hỏng hết à?”

Chiếc trường bào màu tím nhạt của Thư Tuyền thoát mờ thoát tỏ giữa màn sương, hắn thờ ơ đáp: “Ồ, tìm thêm lần nữa rồi tới Tô Châu vậy.”

Tìm thêm lần nữa rồi lại lần nữa, chủ tử dùng mấy chữ này đáp lấy lệ với cậu đã vài ngày nay rồi, tiểu Nam Qua bó tay, chỉ đành tiếp tục lớn vồn khắp nơi cùng hắn.

Dưới dòng kênh bao quanh thành mịt mù sương bỗng vang lên tiếng bì bõm, như có thứ gì to lắm đang cố gắng bò lên bờ.

Tiểu Nam Qua sợ đến mức núp sau lưng Thư Tuyền, khẽ thốt lên: “Chủ tử! Có thủy yêu!”

Thư Tuyền nhú mảy liếc cậu một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn sang con kênh, quả nhiên trông thấy một bóng đen cặp gần bờ, đang gắng sức bò lên, động tác trông rất khiếm nhã.

Hắn càng nhìn lại càng nhú chặt mảy, rồi bất thành linh hải bước sang đây, khiến tiểu Nam Qua sợ đến mức đứng ngây ra, miệng thét gọi chủ tử chủ tử liên hồi.

Y Xuân gắng sức vác tên vịt cạn Mặc Vân Khanh bò lên bờ, hắn rất nặng, nặng hơn cả heo nái, ghì nặng đến mức vết thương trên người nàng như muốn rách toạc ra.

Bỗng dưng, trước mặt lại vọng đến một loạt tiếng chân, có một người xông ra từ màn sương dày đặc, trường bào tím nhạt sắc sỡ, mi mắt như tranh, hàng mảy cau chặt, vẻ mặt lạ kỳ, hiện đang nhìn nàng chăm chăm.

Y Xuân thở phào một hơi, đoạn cười khở, vẫy tay chào hắn: “Thư Tuyền, may mà ta vẫn chưa chết, lại gặp nhau rồi.”

Vết thương trên cổ nàng vẫn đang chảy máu, vô số vết thương lớn nhỏ trên người nàng vẫn đang chảy máu, lại thêm y phục ướt sũng, trông cứ như cả cơ thể nàng thấm đẫm máu và nước, kinh khủng lắm thay.

Tiểu Nam Qua chạy tới, hoảng sợ thét lên: “Tỷ tỷ! Sao tỷ lại thành thế này?!”

Nàng lại cười khở một tiếng: “Kể ra thì dài lắm, ai dìu huynh ấy giúp ta với, eo sắp gãy rồi.”

Tiểu Nam Qua đưa tay sang định đỡ hộ nàng, rồi lại ướm lời: “Vị này là...”

Chưa kịp dứt câu đã thấy chủ tử nhà mình ra tay nhanh hơn chớp, nắm lấy cổ áo vực Y Xuân dậy như xách một con lợn, mặt đối mặt, hỏi thẳng: “Gã này là ai?”

Y Xuân thành thực đáp lời: “Là sư huynh của ta.”

Hừ, sư huynh... Thư Tuyền đưa tay đặt lên trán nàng: “Trúng độc rồi.”

“Thế hở? Ta...” Y Xuân vừa thốt được ba chữ đã bị hắn ôm ngang người rồi xoay lưng bước đi, lời còn mắc lại cũng chẳng cách nào nói hết, vì hắn lướt đi rất nhanh.

Tiểu Nam Qua đáng thương tro tro lại phía sau, gắng sức kéo tên Mặc Vân Khanh hôn mê bất tỉnh theo mình, lòng nhắm mắt một câu: Thấy sắc quên nghĩa, thấy sắc quên nghĩa.

Ngân châm của Yến Vu Phi tương đối hung tàn, mỗi cây đều tẩm những loại độc khác nhau. Phía ngực phải của Y Xuân trúng một cây, dưới sườn trái lại thêm cây nữa, vết tím bầm nhanh chóng lan đến cổ.

Dần dà, hô hấp của nàng trở nên khó khăn hơn, trần trọc trở mình mãi trong khoang thuyền, đau đớn cực kỳ.

“Trảm Xuân... Trảm Xuân kiếm...” Nàng thì thào, “Dương Thận... Đưa kiếm... đến trước mộ chàng...”

Thư Tuyền không đáp, kéo xoẹt tấm màn che khoang thuyền lại, nhanh chóng cỡi y phục nàng ra, chợt không nghe thấy giọng nàng nữa, cúi đầu nhìn thử, hóa ra chỉ ngắt đi mà thôi.

Hắn thực sự chưa từng gặp một cô gái nào ấu tả như nàng, người mang bao nhiêu vết thương thế mà vẫn dám nhảy xuống nước, trúng độc mà vẫn có thể cống người lợi đâm, tuyệt nhiên chẳng xem trọng tính mạng bản thân.

Trước đây nhận được thư của người nọ, người nọ bảo nếu hắn đến tập hợp ở khách điểm Linh Yến vùng Sâm Châu thì món nợ kia xem như đã trả hết, việc tốt thế này, sao Thư Tuyền có thể bỏ qua.

Đi một chuyến đến Sâm Châu, lại được báo rằng Yến môn đến gây chuyện, không ngăn cản nổi.

Lúc ấy, Thư Tuyền biết sự thể bất ổn rồi.

Thứ nhất, không ngờ Yến môn có thể mua chuộc được vị tiền bối này, lâm trận trở giáo; thứ hai, nếu Y Xuân chạm mặt Yến môn, e rằng khó mà thoát khỏi lòng bàn tay Yến nhị thiếu.

Vội vã trở về lại gặp tiểu Nam Qua cải trang thành nữ, chỉ vì Yến môn phát lệnh võ lâm truy nã cậu.

Cậu khóc bù lu bù loa trình Trảm Xuân lên, trái tim tám trăm năm chưa một lần giật thót của Thư Tuyền, vào lúc ấy đã run rẩy đến ba lần, thật hiếm thấy.

Tiểu Nam Qua kinh hoàng hỏi hần: Chủ tử, Cát cô nương sẽ chết à?

Hần cũng chẳng biết đáp thế nào, chỉ cảm nhận được cơn giận dữ bốc lên từ tận đáy lòng.

Muốn động vào người của Thư Tuyền này ư, há lại dễ đến vậy?

Bồ cáo vô lâm truy nã tiểu Nam Qua đã biến mất chỉ sau một đêm, chẳng ai biết lệnh được hủy bỏ bằng cách nào, cũng chẳng ai dám hỏi vì sao lại bị hủy bỏ.

Thư Tuyền dắt tiểu Nam Qua về Hành Châu, cuối cùng, chưa kịp cứu Y Xuân thì nàng đã có bản lĩnh tự trốn thoát được, tuy cách trốn chẳng ra làm sao.

Ngón tay Thư Tuyền quấn nhẹ đai buộc ngực hơi cũ trên cổ nàng, mập mờ phe phẩy, cất tiếng thở dài: “Vì nàng, ta mất gần vạn lượng tiền nợ, nha đầu nàng phải trả ơn ta như nào mới tốt đây?”

Y Xuân đã ngắt, đương nhiên không thể trả lời.

Thế là, Thư Tuyền rất hảo tâm thay nàng tìm đáp án, chậm rãi cởi đai buộc ngực thắm máu kia ra.

Gầy, nhưng lại không phải dạng gầy trơ xương, thực ra mà nói, nàng, không còn nhỏ nữa.

Thư Tuyền chợt nhận ra mình hít thở hơi khó khăn, khoang thuyền bỗng nóng bỗng hần lên khiến hần từ từ bốc hơi, rất khó chịu.

Đây đương nhiên không phải cơ thể hoàn mỹ nhất, không được đầy đặn cho lắm, lại chẳng tinh tế gì, vết sẹo cũ chi chít khắp nơi, nàng vốn không xem mình là nữ nhân. Nhưng Thư Tuyền lại không nghĩ như thế, hần có thể đem một nữ nhân xinh đẹp ra đối đãi như nam nhân, song hần lại không thể xem nàng như nam nhân được, chỉ mỗi nàng.

Cơ thể căng tràn nhựa sống sức xuân này, khiến hần nôn nao.

“Ồ, thì ra nàng có dáng vẻ như thế...” Hần thăm thì, hoàn toàn không nhận ra bản thân đang nhân cơ hội hưởng lợi, tay phủ lên một bên ngực của nàng.

Trên ngực có một cây kim châm mảnh, vết tím bầm lốm đốm xuất phát từ nơi ấy, đã lan đến tận cổ.

Rút con dao nhỏ ra, thật cẩn thận rạch một đường trên da thịt, trích một ít máu ra rồi đưa lên miệng nếm thử— Độc này đơn giản, lúc nào cũng có thể giải.

Dưới sườn trái vẫn còn một cây châm, vết thương không có dấu hiệu lan rộng, nhưng bao quanh châm là một vùng xanh thẫm thật nhỏ.

Cũng trích máu rồi nếm thử — Cũng chẳng phải loại độc phức tạp gì, không đáng ngại.

Tay luyện tiếu không nở rời cơ thể ấy, thôi thì cứ để yên như vậy, da nàng trắng muốt, xúc cảm rất tuyệt.

Thư Tuyền điểm vài huyệt lên người nàng, sau đó cầm bút viết đơn thuốc, gọi: “Tiểu Nam Qua, đi bốc thuốc.”

Tấm màn được ai đó vén ra, Thư Tuyền nhanh chóng túm chăn trùm lên cơ thể nàng, trở tay giật màn xuống: “Ai bảo em vào?”

Giọng tiểu Nam Qua đầy vẻ oan ức: “Chủ tử, là người nợ... hần ta tỉnh rồi.”

Thư Tuyền ló đầu ra khỏi khoang, quả nhiên thấy Mặc Vân Khanh mang vẻ mặt hoang mang ngồi trước mũi thuyền, liên thanh hỏi nơi này là đâu, Y Xuân ở chỗ nào.

“Tốt nhất anh nên im lặng đi.” Hần lạnh nhạt buông lời.

Mặc Vân Khanh ngoái đầu, vừa thấy gương mặt thánh thiện xinh đẹp kia đã ngây ngẩn: “Cậu...”

Thư Tuyền tiếp: “Nếu anh còn ồn ào, ta lập tức vứt xuống sông, cả đời này khỏi trời lên làm gì.”

Quả nhiên, Mặc Vân Khanh khép chặt miệng, không nói thêm một chữ nào.

Cát Y Xuân, rốt cuộc trong khoảng thời gian xuống núi, cô đã kết bằng hữu với loại người quái đản gì thế?!

Tiểu Nam Qua cầm đơn vào thành bốc thuốc, Mặc Vân Khanh gà gât trước mũi thuyền, giả chết.

Chẳng ai làm phiền, cứ như vậy thì tốt biết bao.

Thư Tuyền kéo tấm chăn đang đắp trên người Y Xuân xuống, tiếp tục cởi thắt lưng nàng. Chợt khựng lại đôi chút, kề sát đến mặt nàng, thay nàng vén mở tóc rối ra sau, lặng lẽ ngắm gương mặt đã trắng hơn ấy, thấp giọng hỏi: “Ta làm thế này, không ổn lắm nhỉ?”

Vẫn chẳng ai đáp lời hắn, Thư Tuyền yên lòng cởi trọn y phục của nàng, vắt khăn nhúng nước tẩy rửa sạch sẽ những vết thương lớn nhỏ trên người nàng.

Thỉnh thoảng thở dài: “Ồ đây mà cũng có sẹo.”

Thỉnh thoảng tán thưởng: “Xinh xắn quá.”

Còn lại đa số thời gian hắn đều im lặng, kiểm soát không nổi hô hấp của bản thân.

Bôi thuốc rồi băng bó, cuối cùng, Thư Tuyền đỡ thân trên của nàng, luồn tay qua cổ thay nàng mặc áo, Y Xuân chợt “A” lên một tiếng, đôi mắt cứ thế mở choàng ra, đối diện với hắn.

Hắn chẳng chút nào chột dạ, lặng lẽ đối mắt cùng nàng, đôi chóp mũi gần nhau như vậy, tựa như hai gương mặt lập tức sẽ áp sát vào nhau.

Y Xuân ngơ ngẩn nhìn hắn, thật lâu thật lâu sau đó, thấp giọng: “Dương Thận, ta cũng rút được quả thượng thượng...”

Thư Tuyền nâng mặt nàng lên, kề sát trán mình lại: “Nàng gọi ai? Ta là ai?”

Hàng mi nàng run rẩy hai nhịp, dường như chợt nhìn rõ người đối diện mình, vẻ an tâm thấp thoáng hiện lên: “Ta lạnh quá, Thư Tuyền.”

Để nàng lạnh chết thì thiên hạ thái bình rồi.

Thư Tuyền nhìn gương mặt lại rơi vào trạng thái mê man của nàng, lòng rất khó chịu, loáng thoáng trong đó lại là đôi chút an ủi: Nói chung, nàng cũng đã nhận ra hắn rồi.

Giúp nàng thay y phục sạch sẽ, lại dè dặt thật kỹ, vết thương nàng đã ngấm qua nước, hắn sẽ lên cơn sốt, phải chú ý giữ ấm.

Không kềm lòng nổi lại ôm siết lấy nàng, khe khẽ hôn lên bờ môi nhạt màu đang mím chặt.

Là lỗi của hắn, không nên đột ngột rời đi, nếu nàng thực sự chết dưới tay Yến Vu Phi, hắn phải làm sao bây giờ?

Hắn chẳng thể nào thốt thành câu “Nàng cẩn thận một chút, nếu chết thì ta sẽ khó chịu” nữa.

Nếu nàng thực sự mất đi, há chỉ dùng hai chữ khó chịu này là có thể hình dung nổi.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng bò lên bờ con kênh ấy, tim hắn như ngừng đập, chỉ thấy cơ thể mình như bị từng cơn sóng lớn cán lướt, đến tận lúc này vẫn chưa thể phân tích chính xác được cảm giác ấy là gì.

Không muốn nàng chết, muốn ngắm nàng sống an nhàn tự tại, muốn cùng nàng... mãi mãi bên nhau.

“Xin lỗi,” Thư Tuyền gạt phần tóc trước trán nàng ra sau, hôn lên vầng trán đủ đầy của nàng, “Sau này, sẽ không bỏ nàng lại một mình nữa.”

Hắn khẽ khàng đặt nàng yên vị, dè dặt thật kỹ góc chăn, bấy giờ mới vén màn thong thả bước ra ngoài.

Mặc Vân Khanh ngồi ở đầu thuyền bất thành linh nhồm dậy, nhìn hắn bằng vẻ mặt phức tạp: “Muội ấy... sao rồi?”

Thư Tuyền ừ hử một tiếng, hơi mất kiên nhẫn: “Không chết được.”

Mặc Vân Khanh ngượng ngập gật đầu, cũng chẳng biết mình nên nói gì với cái người có vẻ gần gũi này.

Thư Tuyền nhảy xuống thuyền, đi lại hai bước trên bờ kênh, lạnh nhạt buông lời: “Các người chộc phải phiền phức không nhỏ, thế mà tìm được đến tận đây rồi.”

Là ý gì? Mặc Vân Khanh ngoái đầu nhìn hẩn với vẻ khó hiểu, bỗng thấy một bóng người ẩn hiện sau màn sương, chậm rãi bước về phía này.

Đây là một tên khổng lồ nom rất đáng sợ, trong tay lom lom một thanh rìu to, đầu tóc bết cả vào nhau, trông mắt trợn ngược, bọt mép sùi ra từ khoe miệng, nét mặt dữ tợn cực kỳ.

Phần thân trên của gã cường tráng rắn chắc, bắp thịt cuộn cuộn, trông như được đúc bằng sắt.

Điểm quái dị nhất là trên cổ gã đeo một sợi xích sắt, đầu còn lại của sợi xích nằm trong tay một người — Ân tam thúc. Nửa bên mặt lão còn vết máu chưa lau, tai trái được băng bó, thần sắc lạnh lùng.

Mặc Vân Khanh thấy mình như rơi xuống hố băng.

Thư Tuyền khoác tay sau lưng, không lên tiếng.

Trái lại, Ân tam thúc lại đánh giá hẩn từ trên xuống dưới một phen, buông lời: “Thiếu gia nói không sai, quả nhiên là người giỏi trò sau lưng, Thư Tuyền.”

Vì Cát Y Xuân không giữ Trầm Xuân kiếm, bất kể là giết hay giữ thì kiếm cũng sẽ chẳng tự đứng mà bỏ vào tay Yến môn được. Vì Giảm Lan sơn trang mà Yến Vu Phi đã tiêu tốn quá nhiều sức lực và thời gian, không muốn tiếp tục dây dưa nữa, dứt khoát bày kế thả bọn Y Xuân ra, đợi bọn chúng tập hợp lại rồi giết luôn một thể.

Chỉ là Ân tam thúc không ngờ rằng thiếu gia lại động võ, trực tiếp giao thủ cùng Cát Y Xuân. Chợt nhớ ra người vẫn chưa thể nào buông bỏ chuyện của tiểu môn chủ, vì thế không thể bình tĩnh trước nữ tử này.

Chặt một bàn tay phải, nữ nhân này có chết một ngàn lần cũng chẳng trả hết nợ.

Ân tam thúc nói: “Trầm Xuân kiếm hiện đang ở trong tay người, nộp nó ra đây, ngoài ra — cũng giao Cát Y Xuân ra luôn thể, rồi ta tha chết cho.”

41. Q.2 - Chương 8

Sớm tinh mơ sương mù lãnh đăng, tiểu Nam Qua ôm bọc hành trang lững thững bước theo sau Thư Tuyền, khẽ cằn nhằn với vẻ không vừa lòng: “Chủ tử! Cát cô nương bảo rồi mà, tỷ ấy khuyên chúng ta đợi ở Tô Châu! Người lại chẳng biết tỷ ấy bị nhốt ở đâu, Yến Vu Phi tàn nhẫn thế kia, chúng ta nhanh chóng rời đến Tô Châu thì hơn! Nhờ tỷ ấy trốn tới Tô Châu mà không thấy chúng ta rồi nghĩ mình bị lừa, thế chả phải hỏng bét hết à?”

Chiếc trường bào màu tím nhạt của Thư Tuyền thoát mờ thoát tỏ giữa màn sương, hẩn thờ ơ đáp: “Ồ, tìm thêm lần nữa rồi tới Tô Châu vậy.”

Tìm thêm lần nữa rồi lại lần nữa, chủ tử dùng mấy chữ này đáp lấy lệ với cậu đã vài ngày nay rồi, tiểu Nam Qua bó tay, chỉ đành tiếp tục lớn vồn khắp nơi cùng hẩn.

Dưới dòng kênh bao quanh thành mịt mù sương bỗng vang lên tiếng bì bõm, như có thứ gì to lắm đang cố gắng bò lên bờ.

Tiểu Nam Qua sợ đến mức núp sau lưng Thư Tuyền, khẽ thốt lên: “Chủ tử! Có thủy yêu!”

Thư Tuyền nhú mày liếc cậu một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn sang con kênh, quả nhiên trông thấy một bóng đen cặp gần bờ, đang gắng sức bò lên, động tác trông rất khiếm nhã.

Hẩn cằn nhằn lại càng nhú chặt mày, rồi bất thình lình sải bước sang đấy, khiến tiểu Nam Qua sợ đến mức đứng ngây ra, miệng thét gọi chủ tử chủ tử liên hồi.

Y Xuân gắng sức vác tên vịt cạn Mặc Vân Khanh bò lên bờ, hẩn rất nặng, nặng hơn cả heo nái, ghì nặng đến mức vết thương trên người nàng như muốn rách toạc ra.

Bỗng dừng, trước mặt lại vọng đến một loạt tiếng chân, có một người xông ra từ màn sương dày đặc, trường bào tím nhạt sặc sỡ, mi mắt như tranh, hàng mày cau chặt, vẻ mặt lạ kỳ, hiện đang nhìn nàng chằm chằm.

Y Xuân thở phào một hơi, đoạn cười khỏ, vẫy tay chào hân: “Thư Tuyền, may mà ta vẫn chưa chết, lại gặp nhau rồi.”

Vết thương trên cổ nàng vẫn đang chảy máu, vô số vết thương lớn nhỏ trên người nàng vẫn đang chảy máu, lại thêm y phục ướt sũng, trông cứ như cả cơ thể nàng thấm đẫm máu và nước, kinh khủng lắm thay.

Tiểu Nam Qua chạy tới, hoảng sợ thét lên: “Tỷ tỷ! Sao tỷ lại thành thế này?!”

Nàng lại cười khỏ một tiếng: “Kể ra thì dài lắm, ai dìu huynh ấy giúp ta với, eo sắp gãy rồi.”

Tiểu Nam Qua đưa tay sang định đỡ hộ nàng, rồi lại ướm lời: “Vị này là...”

Chưa kịp dứt câu đã thấy chủ tử nhà mình ra tay nhanh hơn chớp, nắm lấy cổ áo vực Y Xuân dậy như xách một con lợn, mặt đối mặt, hỏi thẳng: “Gã này là ai?”

Y Xuân thành thực đáp lời: “Là sư huynh của ta.”

Hừ, sư huynh... Thư Tuyền đưa tay đặt lên trán nàng: “Trúng độc rồi.”

“Thế hử? Ta...” Y Xuân vừa thốt được ba chữ đã bị hân ôm ngang người rồi xoay lưng bước đi, lời còn mắc lại cũng chẳng cách nào nói hết, vì hân lướt đi rất nhanh.

Tiểu Nam Qua đáng thương trở lại phía sau, gắng sức kéo tên Mặc Vân Khanh hôn mê bất tỉnh theo mình, lòng nhắm mắt một câu: Thấy sắc quên nghĩa, thấy sắc quên nghĩa.

Ngân châm của Yến Vu Phi tương đối hung tàn, mỗi cây đều tẩm những loại độc khác nhau. Phía ngực phải của Y Xuân trúng một cây, dưới sườn trái lại thêm cây nữa, vết tím bầm nhanh chóng lan đến cổ.

Dần dà, hô hấp của nàng trở nên khó khăn hơn, trần trọc trở mình mãi trong khoang thuyền, đau đớn cực kỳ.

“Trảm Xuân... Trảm Xuân kiếm...” Nàng thì thào, “Dương Thận... Đưa kiếm... đến trước mộ chàng...”

Thư Tuyền không đáp, kéo xoẹt tấm màn che khoang thuyền lại, nhanh chóng cởi y phục nàng ra, chợt không nghe thấy giọng nàng nữa, cúi đầu nhìn thử, hóa ra chỉ ngắt đi mà thôi.

Hân thực sự chưa từng gặp một cô gái nào ấu tả như nàng, người mang bao nhiêu vết thương thế mà vẫn dám nhảy xuống nước, trúng độc mà vẫn có thể công người lợi đâm, tuyệt nhiên chẳng xem trọng tính mạng bản thân.

Trước đây nhận được thư của người nọ, người nọ bảo nếu hân đến tập hợp ở khách điểm Linh Yến vùng Sâm Châu thì món nợ kia xem như đã trả hết, việc tốt thế này, sao Thư Tuyền có thể bỏ qua.

Đi một chuyến đến Sâm Châu, lại được báo rằng Yến môn đến gây chuyện, không ngăn cản nổi.

Lúc ấy, Thư Tuyền biết sự thể bất ổn rồi.

Thứ nhất, không ngờ Yến môn có thể mua chuộc được vị tiền bối này, lâm trận trở giáo; thứ hai, nếu Y Xuân chạm mặt Yến môn, e rằng khó mà thoát khỏi lòng bàn tay Yến nhị thiếu.

Vội vã trở về lại gặp tiểu Nam Qua cải trang thành nữ, chỉ vì Yến môn phát lệnh võ lâm truy nã cậu.

Cậu khóc bù lu bù loa trình Trảm Xuân lên, trái tim tám trăm năm chưa một lần giật thót của Thư Tuyền, vào lúc ấy đã run rẩy đến ba lần, thật hiếm thấy.

Tiểu Nam Qua kinh hoảng hỏi hân: Chủ tử, Cát cô nương sẽ chết à?

Hân cũng chẳng biết đáp thế nào, chỉ cảm nhận được cơn giận dữ bốc lên từ tận đáy lòng.

Muốn động vào người của Thư Tuyền này ư, há lại dễ đến vậy?

Bố cáo võ lâm truy nã tiểu Nam Qua đã biến mất chỉ sau một đêm, chẳng ai biết lệnh được hủy bỏ bằng cách nào, cũng chẳng ai dám hỏi vì sao lại bị hủy bỏ.

Thư Tuyền dắt tiểu Nam Qua về Hành Châu, cuối cùng, chưa kịp cứu Y Xuân thì nàng đã có bản lĩnh tự trốn thoát được, tuy cách trốn chẳng ra làm sao.

Ngón tay Thư Tuyền quẩn nhẹ đai buộc ngực hơi cũ trên cổ nàng, mập mờ phe phẩy, cất tiếng thở dài: “Vi nàng, ta mất gần vạn lượng tiền nợ, nha đầu nàng phải trả ơn ta như nào mới tốt đây?”

Y Xuân đã ngắt, đương nhiên không thể trả lời.

Thế là, Thư Tuyền rất hảo tâm thay nàng tìm đáp án, chậm rãi cởi đai buộc ngực thắm máu kia ra.

Gầy, nhưng lại không phải dạng gầy trơ xương, thực ra mà nói, nàng, không còn nhỏ nữa.

Thư Tuyền chợt nhận ra mình hít thở hơi khó khăn, khoang thuyền bỗng nóng bỏng hắt lên khiến hắt từ từ bốc hơi, rất khó chịu.

Đây đương nhiên không phải cơ thể hoàn mỹ nhất, không được đầy đặn cho lắm, lại chẳng tinh tế gì, vết sẹo cũ chi chít khắp nơi, nàng vốn không xem mình là nữ nhân. Nhưng Thư Tuyền lại không nghĩ như thế, hẳn có thể đem một nữ nhân xinh đẹp ra đối đãi như nam nhân, song hẳn lại không thể xem nàng như nam nhân được, chỉ mỗi nàng.

Cơ thể căng tràn nhựa sống sức xuân này, khiến hắt nôn nao.

“Ồ, thì ra nàng có dáng vẻ như thế...” Hắt thăm thì, hoàn toàn không nhận ra bản thân đang nhân cơ hội hưởng lợi, tay phủ lên một bên ngực của nàng.

Trên ngực có một cây kim châm mảnh, vết tím bầm lốm đốm xuất phát từ nơi ấy, đã lan đến tận cổ.

Rút con dao nhỏ ra, thật cẩn thận rạch một đường trên da thịt, trích một ít máu ra rồi đưa lên miệng nếm thử— Độc này đơn giản, lúc nào cũng có thể giải.

Dưới sườn trái vẫn còn một cây châm, vết thương không có dấu hiệu lan rộng, nhưng bao quanh châm là một vùng xanh thẫm thật nhỏ.

Cũng trích máu rồi nếm thử — Cũng chẳng phải loại độc phức tạp gì, không đáng ngại.

Tay luyện tiếu không nở rời cơ thể ấy, thôi thì cứ để yên như vậy, da nàng trắng muốt, xúc cảm rất tuyệt.

Thư Tuyền điểm vài huyệt lên người nàng, sau đó cầm bút viết đơn thuốc, gọi: “Tiểu Nam Qua, đi bốc thuốc.”

Tấm màn được ai đó vén ra, Thư Tuyền nhanh chóng túm chặn trùm lên cơ thể nàng, trở tay giật màn xuống: “Ai bảo em vào?”

Giọng tiểu Nam Qua đầy vẻ oan ức: “Chủ tử, là người nợ... hẳn ta tỉnh rồi.”

Thư Tuyền ló đầu ra khỏi khoang, quả nhiên thấy Mặc Vân Khanh mang vẻ mặt hoang mang ngồi trước mũi thuyền, liên thanh hỏi nơi này là đâu, Y Xuân ở chỗ nào.

“Tốt nhất anh nên im lặng đi.” Hắt lạnh nhạt buông lời.

Mặc Vân Khanh ngoái đầu, vừa thấy gương mặt thánh thiện xinh đẹp kia đã ngây ngẩn: “Cậu...”

Thư Tuyền tiếp: “Nếu anh còn ồn ào, ta lập tức vứt xuống sông, cả đời này khỏi trời lên làm gì.”

Quả nhiên, Mặc Vân Khanh khép chặt miệng, không nói thêm một chữ nào.

Cát Y Xuân, rốt cuộc trong khoảng thời gian xuống núi, cô đã kết bằng hữu với loại người quái đản gì thế?!

Tiểu Nam Qua cầm đơn vào thành bốc thuốc, Mặc Vân Khanh gà gật trước mũi thuyền, giả chết.

Chẳng ai làm phiền, cứ như vậy thì tốt biết bao.

Thư Tuyền kéo tấm chăn đang đắp trên người Y Xuân xuống, tiếp tục cởi thắt lưng nàng. Chợt khựng lại đôi chút, kè sát đến mặt nàng, thay nàng vén mở tóc rối ra sau, lặng lẽ ngắm gương mặt đã trắng hơn ấy, thấp giọng hỏi: “Ta làm thế này, không ổn lắm nhỉ?”

Vẫn chẳng ai đáp lời hắt, Thư Tuyền yên lòng cởi trọn y phục của nàng, vắt khăn nhúng nước tẩy rửa sạch sẽ những vết thương lớn nhỏ trên người nàng.

Thỉnh thoảng thở dài: “Ồ đây mà cũng có sẹo.”

Thỉnh thoảng tán thưởng: “Xinh xắn quá.”

Còn lại đa số thời gian hẳn đều im lặng, kiểm chết không nổi hô hấp của bản thân.

Bôi thuốc rồi băng bó, cuối cùng, Thư Tuyền đỡ thân trên của nàng, luồn tay qua cổ thay nàng mặc áo, Y Xuân chột “A” lên một tiếng, đôi mắt cứ thế mở choàng ra, đối diện với hẳn.

Hắn chẳng chút nào chột dạ, lặng lẽ đối mắt cùng nàng, đôi chóp mũi gần nhau như vậy, tựa như hai gương mặt lập tức sẽ áp sát vào nhau.

Y Xuân ngơ ngẩn nhìn hẳn, thật lâu thật lâu sau đó, thấp giọng: “Dương Thận, ta cũng rút được quả thượng thượng...”

Thư Tuyền nâng mặt nàng lên, kề sát trán mình lại: “Nàng gọi ai? Ta là ai?”

Hàng mi nàng run rẩy hai nhịp, dường như chột nhìn rõ người đối diện mình, vẻ an tâm thấp thoáng hiện lên: “Ta lạnh quá, Thư Tuyền.”

Để nàng lạnh chết thì thiên hạ thái bình rồi.

Thư Tuyền nhìn gương mặt lại rơi vào trạng thái mê man của nàng, lòng rất khó chịu, loáng thoáng trong đó lại là đôi chút an ủi: Nói chung, nàng cũng đã nhận ra hẳn rồi.

Giúp nàng thay y phục sạch sẽ, lại dèm chắn thật kỹ, vết thương nàng đã ngấm qua nước, hẳn sẽ lên cơn sốt, phải chú ý giữ ấm.

Không kềm lòng nổi lại ôm siết lấy nàng, khe khẽ hôn lên bờ môi nhạt màu đang mím chặt.

Là lỗi của hẳn, không nên đột ngột rời đi, nếu nàng thực sự chết dưới tay Yến Vu Phi, hẳn phải làm sao bây giờ?

Hắn chẳng thể nào thốt thành câu “Nàng cẩn thận một chút, nếu chết thì ta sẽ khó chịu” nữa.

Nếu nàng thực sự mất đi, há chỉ dùng hai chữ khó chịu này là có thể hình dung nổi.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng bò lên bờ con kênh ấy, tim hẳn như ngừng đập, chỉ thấy cơ thể mình như bị từng cơn sóng lớn cán lướt, đến tận lúc này vẫn chưa thể phân tích chính xác được cảm giác ấy là gì.

Không muốn nàng chết, muốn ngắm nàng sống an nhàn tự tại, muốn cùng nàng... mãi mãi bên nhau.

“Xin lỗi,” Thư Tuyền gạt phần tóc trước trán nàng ra sau, hôn lên vầng trán đủ đầy của nàng, “Sau này, sẽ không bỏ nàng lại một mình nữa.”

Hắn khẽ khàng đặt nàng yên vị, dèm thật kỹ góc chăn, bấy giờ mới vén màn thong thả bước ra ngoài.

Mặc Vân Khanh ngồi ở đầu thuyền bắt thành linh nhồm dậy, nhìn hẳn bằng vẻ mặt phức tạp: “Muội ấy... sao rồi?”

Thư Tuyền ừ hử một tiếng, hơi mất kiên nhẫn: “Không chết được.”

Mặc Vân Khanh ngượng ngập gật đầu, cũng chẳng biết mình nên nói gì với cái người có vẻ gàn dở này.

Thư Tuyền nhảy xuống thuyền, đi lại hai bước trên bờ kênh, lạnh nhạt buông lời: “Các người chộc phải phiền phức không nhỏ, thế mà tìm được đến tận đây rồi.”

Là ý gì? Mặc Vân Khanh ngoái đầu nhìn hẳn với vẻ khó hiểu, bỗng thấy một bóng người ẩn hiện sau màn sương, chậm rãi bước về phía này.

Đây là một tên khổng lồ nom rất đáng sợ, trong tay lom lom một thanh rìu to, đầu tóc bết cả vào nhau, tròn mắt trợn ngược, bọt mép sùi ra từ khóe miệng, nét mặt dữ tợn cực kỳ.

Phần thân trên của gã cường tráng rắn chắc, bắp thịt cuộn cuộn, trông như được đúc bằng sắt.

Điểm quái dị nhất là trên cổ gã đeo một sợi xích sắt, đầu còn lại của sợi xích nằm trong tay một người — Ân tam thúc. Nửa bên mặt lão còn vết máu chưa lau, tai trái được băng bó, thần sắc lạnh lùng.

Mặc Vân Khanh thấy mình như rơi xuống hố băng.

Thư Tuyền khoác tay sau lưng, không lên tiếng.

Trái lại, Ân tam thúc lại đánh giá hẳn từ trên xuống dưới một phen, buông lời: “Thiếu gia nói không sai, quả nhiên là người giỏi trò sau lưng, Thư Tuyền.”

Vì Cát Y Xuân không giữ Trầm Xuân kiếm, bất kể là giết hay giữ thì kiếm cũng sẽ chẳng tự dừng mà bò vào tay Yến môn được. Vì Giảm Lan sơn trang mà Yến Vu Phi đã tiêu tốn quá nhiều sức lực và thời gian, không muốn tiếp tục dây dưa nữa, dứt khoát bày kế thả bọn Y Xuân ra, đợi bọn chúng tập hợp lại rồi giết luôn một thể.

Chỉ là Ân tam thúc không ngờ rằng thiếu gia lại động võ, trực tiếp giao thủ cùng Cát Y Xuân. Chợt nhớ ra người vẫn chưa thể nào buông bỏ chuyện của tiểu môn chủ, vì thế không thể bình tĩnh trước nữ tử này.

Chặt một bàn tay phải, nữ nhân này có chết một ngàn lần cũng chẳng trả hết nỗi.

Ân tam thúc nói: “Trầm Xuân kiếm hiện đang ở trong tay người, nộp nó ra đây, ngoài ra — cũng giao Cát Y Xuân ra luôn thể, rồi ta tha chết cho.”

42. Q.2 - Chương 9

Bất ngờ rằng, khi bốn người Y Xuân vừa đến một khách điểm ở Đàm Châu đã nhận được một lá thư, người được đưa đến cùng với lá thư chính là Văn Tĩnh, mặt mày đầm nước mắt.

Lúc nhìn thấy Văn Tĩnh, Mặc Vân Khanh chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì nữa, cứ thế xông đến siết chặt tay nàng, chưa kịp lên tiếng thì lệ đã rơi.

Văn Tĩnh nghẹn ngào: “Cuối cùng Vân Khanh cũng đã đến đón hai mẹ con thiếp rồi, trước đây hà tất phải diễn kịch như thế, khiến thiếp sống không bằng chết!”

Hắn chỉ biết thở dài rồi rơi nước mắt, một lúc lâu sau, chợt hỏi: “Con trai đâu?”

Mọi người xoay đầu tìm kiếm, chỉ thấy một cặp nữ tử xinh đẹp đứng cạnh cửa vào, vẻ ngoài na ná nhau, cô thì mặc váy lam, cô thì mặc váy lục, ấy chính là Nại Nại và Mộc Mộc, hai thị nữ biệt viện đã lâu không gặp.

Mộc Mộc bế đứa bé được bọc trong tã lót, đang cúi đầu dịu dàng đùa với nó, thấy Mặc Vân Khanh bước đến thì giao cho hắn, khẽ dặn: “Cẩn thận, đừng làm đau thằng bé.”

Có vẻ đứa bé vừa đầy giấc, đôi mắt lúng liếng dán chặt vào mặt Mặc Vân Khanh, vừa hiếu kỳ lại có vẻ nghiêm túc.

Mặc Vân Khanh bế nó một cách vụng về, vô cùng xúc động: “Tiếc rằng cha đã không còn, nếu không, hẳn người sẽ vui lắm.”

Nhắc đến sự phụ, tâm trạng Y Xuân kém hẳn đi, xoay sang hỏi chuyện Văn Tĩnh: “Yến môn có làm khó muội không?”

Nàng lắc đầu, định lên tiếng thì Nại Nại nóng tính đứng phía sau đã cướp lời: “Làm khó cái gì? Cô nghĩ Yến môn là nơi dễ tiện trơ tráo vậy à?! Cũng đã chu đáo đưa người trao tận tay cô, chẳng mất một cọng tóc nào! Xin lỗi vì bọn ta không lột thịt hai mẹ con nàng ấy nhấm rượu nhé!”

Mộc Mộc nín tay áo con bé, ý bảo bình tĩnh lại, Nại Nại vẫn trưng ra vẻ mặt khó chịu, hầm hè nói: “Uổng công ta tận tâm chế ra biết bao nhiêu thuốc tốt, đúng là vứt cho chó dùng mà! Còn cho rằng nàng ta là người hào phóng rộng rãi cơ đấy!”

Y Xuân lặng im không đáp, tiểu Nam Qua đứng kế đấy âm ức chen vào: “Vô duyên vô cớ giam lỏng vợ con người khác là sự thật! Yến môn sao tự dừng lại tốt tính vậy? Hẳn là có trá!”

Nại Nại bực mình đến nổi mặt đỏ bừng cả lên, vừa định mở mồm tranh cãi thì Mộc Mộc đã lôi con bé đi, vừa đi vừa nói: “Những lời công tử muốn nói đều nằm cả trong thư, bọn tôi cũng chỉ là hai thị nữ bé tẻo teo, há có thể can dự vào việc lớn như vậy. Đã đưa người đến, cáo từ.”

Mặc Vân Khanh mở bức thư ra, chỉ thấy đọc một dòng: “Người về chốn cũ, hai mươi năm sau lại tranh đấu một trận rõ ràng.”

Chữ rất xấu, có lẽ tay phải đã cụt, hẳn vẫn chưa quen dùng tay trái viết thư.

“Hai mươi năm... là sao?” Mặc Vân Khanh biến sắc, lẽ nào hai mươi năm sau Yến môn sẽ lại đến đuổi tận giết tuyệt?!

Thư Tuyền liếc hẳn, mắt kiên nhẫn mà cười: “Thế lực của Yến môn đã rút khỏi đất Tương, ý là cho thêm hai mươi năm xem anh có thể chấn chỉnh Giảo Lan sơn trang hay không. Thiên hạ này vốn cá lớn nuốt cá bé, anh không làm được tất sẽ có người lên thay, không phải Yến môn cũng sẽ là ai đó khác.”

Nói xong lại có vẻ khinh thường, chỉ dựa vào sức của cái tên thiếu trang chủ bù nhìn này, chỉ e Giảo Lan sơn trang sẽ lâm vào nguy hiểm.

Mặc Vân Khanh cất kỹ thư, hẳn đã đoàn tụ với vợ con nên mặt mày cũng nhẹ nhõm đi nhiều, hôm ấy ngủ lại khách điểm trò chuyện cả đêm với Văn Tĩnh, xa cách đã lâu, vui buồn lẫn lộn.

Ngày hôm sau vợ chồng tỏ ý muốn quay về Giảo Lan sơn trang, qua vụ việc lần này, hai người đã trưởng thành hơn khi trước rất nhiều.

Văn Tĩnh nắm tay Y Xuân, không nỡ từ biệt: “Sư tỷ về Giảo Lan sơn trang với bọn muội nhé? Bên cạnh Vân Khanh chẳng ai đáng tin, đúng là chẳng an tâm cho nổi.”

Mặc Vân Khanh cũng gật đầu: “Đúng đấy, sư muội cùng về với chúng ta, đón cả cha mẹ nữa, chúng ta cùng phụng dưỡng họ.”

Ê nè, cái sơn trang rách rưới kia đã hoang tàn lắm rồi, còn muốn mượn tay người làm trâu làm ngựa ỉnh nữa hả?! Thư Tuyền nhủ vậy, rất muốn đá quách cái tên bù nhìn này về Giảo Lan, không hẹn gặp lại.

Y Xuân lắc đầu: “Ta không về đâu, cha mẹ hiện đang sống rất tốt ở Vĩnh Châu, không khiến sư huynh nhọc lòng.”

Dứt lời, nàng giao Trảm Xuân cho họ: “Trả kiếm cho sư huynh này, nó thuộc về Giảo Lan sơn trang, ta không cần nó.”

Mặc Vân Khanh vừa rối rắm vừa bối rối nhìn Trảm Xuân, nhận lấy rồi khê khằng rút kiếm ra — Vỗ kiếm đã gỉ, mãi mà không rút ra được, lại dồn thêm ít sức, chỉ nghe “keng” một tiếng, cuối cùng Trảm Xuân cũng đã hiện ra trước mặt mọi người, song cảnh tượng trước mắt lại khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Nam Qua bỗng nhớ lại chuyện ở hồ Đông Giang, Y Xuân bảo cậu bẻ gãy Trảm Xuân trước mộ Dương Thận, khi ấy cậu còn nghĩ kiếm bằng sắt thì bẻ thế quái nào được, đến hôm nay mới rõ ràng mọi sự.

“Đây... là Trảm Xuân kiếm?!” Mặc Vân Khanh choáng váng, hẳn quả thực đang cầm Trảm Xuân danh chấn thiên hạ, cả thân và chuôi kiếm đều xanh trong như nước xuân, song lưỡi kiếm lại loang lổ vết gỉ, sớm đã trở thành phế liệu.

Y Xuân nhàn nhạt cất lời: “Đã lâu đời rồi, lúc các sư tổ sử dụng nó hẳn cũng chẳng giữ gìn cẩn thận, đã gỉ đến mức chẳng thể sử dụng được nữa rồi.”

Trảm Xuân thực sự chỉ có thể làm biểu tượng, sự sắc bén ngày trước đã bị thời gian bào mòn, loang lổ vết gỉ theo tháng năm.

Mặc Vân Khanh bấy giờ mới hiểu tại sao trước giờ cha chưa từng muốn đụng vào Trảm Xuân kiếm, tại sao người luôn giắt Trảm Xuân bên eo mà chẳng khi nào sử dụng.

Hắn bưng tỉnh đại ngộ, thứ học được biết được trong một khoảnh khắc này không chỉ có bí mật của Trảm Xuân.

Hắn cười thư thái, dứt trảm Xuân vào vỏ rồi đưa trả Y Xuân: “Cô cầm đi, Giảo Lan sơn trang từ nay về sau chẳng cần đến nó nữa, chẳng bao giờ cần nữa.”

Dõi theo bóng chiếc xe ngựa chở Mặc Vân Khanh và Văn Tĩnh khuất xa, Y Xuân mãi mà không lên tiếng.

Vai bỗng được ai đó vỗ nhẹ, Thư Tuyền cúi đầu nhìn nàng: “Rồi tiểu Cát tính đi đâu?”

Y Xuân đáp chẳng chút do dự: “Đến Tô Châu, thăm Dương Thận.”

Xong lại khẽ cười: “Cũng muốn đến thăm nhà Thư Tuyền nữa.”

Thư Tuyền khoanh tay liếc nàng một cái, giọng có vẻ gian manh: “Dù nàng không mời bọn ta đi cùng, nhưng ta đây cũng sẽ chờ cho nàng một ít thể diện. Tiểu Nam Qua, chúng ta xuất phát thôi.”

Tiểu Nam Qua lần này lại vô cùng mừng rỡ mà đồng ý, Cát cô nương cuối cùng cũng đã thông suốt rồi! Mùa xuân của chủ tử đã về!

Cậu suýt nữa đã chảy nước mắt.

Thu qua đông tới, lúc đến Tô Châu vừa khéo tròn một năm kể từ ngày Dương Thận mất.

Một năm không gặp, mộ của Dương Thận đã được ai đó dọn dẹp sạch sẽ, trong chậu đồng vẫn còn tro vàng mã, lửa tàn chưa tắt.

Y Xuân nhìn Thư Tuyền, hẩn giấu cả hai tay vào tay áo, tựa như vô tình: “Nhờ một cụ hảo tâm coi sóc mộ phần, may mà cụ ấy không lười biếng.”

Nàng cười cười, cũng chẳng cảm ơn, chỉ cúi đầu lặng lẽ ngắm nhìn phần mộ nho nhỏ.

Năm nay Tô Châu không có tuyết rơi, bầu trời u ám, sương mù và mưa phùn dày đặc, mới đây thôi mà đã ướt tóc ba người.

“Chủ tử...” Tiểu Nam Qua kéo tay áo Thư Tuyền, bảo hẩn nói vài lời dịu dàng, hẩn lại lắc đầu rồi nhéo tai cậu, dẫn ra xa.

Y Xuân đưa tay sờ tấm bia ướt mưa, lúc y còn sống cũng chẳng phải nhân vật lẫy lừng, sau khi chết chỉ có thể khắc bốn chữ “Dương Thận chi mộ” lên ấy mà thôi.

Trong mắt người khác thì đây chỉ là một ngôi mộ bình thường, người chết rồi đều sẽ hóa thiên không. Bọn họ chẳng ai biết rằng, thiếu niên đang yên nghỉ bên trong đã từng sống cuộc đời gian nan thế nào, khát cầu hạnh phúc ra sao.

“Dương Thận, ta đến thăm chàng đây.” Nàng khẽ nói, “Đem cả quà tặng chàng này.”

Dường như lại thấy y đứng đối diện nổi cáu rồi thở dài, hàng mày chau lại: “Là Dương Thận, Dương Thận cơ! Phát âm tên người ta như thế, nàng đặc chí quá nhỉ!”

Y Xuân nhếch mép cười, nhẹ nhàng hạ Trảm Xuân kiếm đang đeo trên lưng xuống, chấp tay khẽ vái tấm bia: “Chúng ta lại luyện một bài Hồi Yến kiếm pháp nhé.”

Trảm Xuân rời vỏ, thân kiếm loang lỗ gỉ sét, chẳng chút khí thế.

Nàng thủ kiếm quyết, chợt hươ một đường hướng xuống, giọt mưa trong suốt như thủy tinh men theo lưỡi kiếm rơi xuống, đánh “độp” một tiếng lên tấm bia.

Hồi Hoàn, Tà Thích, Phi Thân Thụ Phách, Hồi Yến kiếm pháp tổng cộng gồm hai mươi một chiêu, chiêu chiêu liên hoàn, lưu loát tựa nước chảy mây trôi.

Nước mưa rét lạnh men theo gò má nàng chảy xuống cằm, như mồ hôi rơi lúc chăm chỉ luyện kiếm.

Trở về rồi, về lại Nhất Thốn kim đài nở đầy hoa sơn trà, ngọn gió vương mùi nhựa thông thơm ngát, kiếm sát va nhau vang lên tiếng lanh lảnh.

Dương Thận đang đứng đối diện, gương mặt đều cán, ánh mắt sáng bừng.

Trên vai áo y là một miếng vá to trông rất xấu xí, là tác phẩm của nàng, vẫn chưa kịp thay bộ đồ khác.

“Một ván thắng thua, người thua chung hai mươi văn tiền.” Y buông lời thản nhiên đến thế, nếu sư phụ nghe được ắt sẽ mắng một trận nên thân.

Y Xuân khẽ nói: “Chàng còn thiếu ta ba mươi lượng bạc đấy? Khi nào mới trả?”

Chẳng ai đáp lời nàng.

Chiều thứ hai mươi mốt của Hồi Yến kiếm pháp chính là Yến Bất Hồi, Trầm Xuân kiếm từ tay nàng phóng thẳng ra ngoài, cắm vào thân cây sồi sau ngôi mộ.

Sẽ chẳng bao giờ có ai trả nàng ba mươi lượng nữa, món nợ này bị quít rồi.

Y Xuân há miệng thở dốc, đứng thẳng trước mộ.

“Ta tặng chàng Trầm Xuân.” Nàng khẽ nói, tay nắm chuôi kiếm.

Trầm Xuân kiếm danh chấn thiên hạ, nháy mắt đã gãy thành ba bốn đoạn, rơi xuống bùn.

“... Tạm biệt.”

Nàng xoay người, gạt bỏ nước mưa vương đầy trên mặt.

Thư Tuyền và tiểu Nam Qua đang trú mưa dưới mái hiên phía xa, thấy nàng đi đến, tiểu Nam Qua vội vàng vẫy tay: “Tỷ tỷ tỷ tỷ! Qua đây nhanh lên!”

Y Xuân vừa sang đến đấy thì hắt hơi một cái rõ to, xoa mũi cầu nhàu: “Lạnh quá!”

Thư Tuyền giơ tay áo lên như muốn lau mặt hộ nàng, nàng bình thần lùi lại một bước, cười hỏi: “Khi nào mới đến nhà huynh? Có cần chuẩn bị quà không?”

Hắn thản nhiên bỏ tay áo xuống: “Lúc nào chả được, đừng lo vụ quà cáp làm gì. Nhưng trước khi đi nàng phải đem theo vài bộ y phục mùa đông, trên núi tuyết rất lạnh.”

Y Xuân lúng túng móc túi tiền ra, lật đếm một hồi.

Lần này ra ngoài, cha mẹ cho nàng năm lượng bạc, tuy trước giờ chưa từng ăn sang nhưng đã một năm rồi, năm lượng giờ chỉ còn chưa đến một hai.

Nếu mua đồ rét, thế cả mùa đông này nàng hít gió tây bắc mà sống à.

Đương lúc nàng lúng túng, phía đối diện bỗng chìa ra một túi tiền cũ, Y Xuân vội vàng nhận lấy, định thần nhìn kỹ thì phát hiện đấy là đồ lúc trước mình xài, bên trong là ba lượng bạc cùng một vài đồng lẻ, chẳng ít đi một xu.

Thư Tuyền gấp tay áo, nhướn mày: “Vật về chủ cũ, nể tình mới không tính thêm tiền lãi giữ đồ hộ đấy. Cầm đi.”

Y Xuân cười nhẹ nhõm, sau đó lại cau mày: “Chút xíu tiền này... vẫn không đủ. Sau này phải ăn uống hằng ngày nữa...”

Thư Tuyền khụ một tiếng, nghiêng đầu: “Có ta ở đây rồi.”

Nàng sợ sệt: “Huynh... ăn lời bốn phần?”

Thư Tuyền có vẻ giận, đưa mắt sang nhìn ngó khắp người nàng một lượt, nói: “Cho nàng mặt mũi, chỉ thu hai phần thôi, thiếu thì trích máu ra mà trả.”

Cuối cùng trong túi tiền Y Xuân lại tăng thêm mười lượng bạc mới cáu, sắc mặt cũng sáng sủa hơn nhiều.

Thấy trời đã tạnh mưa, nàng là người đầu tiên bước ra ngoài, cười rúc rích vẫy tay về phía họ: “Mau đi thôi! Thừa dịp trời còn sáng!”

Tiểu Nam Qua ở đằng sau kêu tai nhỏ giọng với chủ tử nhà mình: “Chủ tử, dù người có keo kiệt đến đâu cũng không thể thế này chứ! Mười lượng mà người vẫn thu tiền lời hả?!”

Thư Tuyền không đáp.

Phải đề nàng nợ hắn mới tốt, nợ càng nhiều càng vui. Chỉ có như thế nàng mới không thể bay đi, không thể không quay về.

Ta muốn nàng ngoái đầu lại nhìn ta.

Lần đầu tiên Thư Tuyền cảm thấy rằng bỏ tiền ra mà không thu lại cũng là một việc rất vui sướng.

43. Q.2 - Chương 10

Phía tây bắc tỉnh Điền có núi tuyết cao ngoài nghìn trượng, hiếm thấy dấu chân người.

Nhà của Thư Tuyền nằm trên đỉnh núi xa xôi lấp lánh ánh bạc ấy. Y Xuân rất nghi ngờ chuyện con người có thể trú tại nơi này, từ nhỏ nàng đã sống ở đất Tương ẩm áp, khó mà hợp với khí hậu buốt giá, thất chặt áo rét rồi mà vẫn cảm thấy gió như đang len lỏi vào trong, lạnh đến mức run cầm cập.

Ngoái đầu lại nhìn Thư Tuyền, hần khoác áo lông chồn, đang sai tiểu Nam Qua lấy y phục từ trong bọc hành trang ra.

“Áo rét không phải chỉ có mỗi loại lót bông vải.” Hần trùm chiếc áo khoác dài bằng lông cáo lên người nàng, đi kèm với nó là chiếc mũ cũng bằng lông cáo nốt, “Ở núi tuyết, chỉ có mặc đồ bằng da lông mới ấm nổi.”

“... Huynh không nói sớm.” Y Xuân chỉnh lại mũ ngay ngắn, run cầm cập.

Hần có nói sớm cũng thế thôi, chỉ chút tiền cốn con dó của nàng, đừng nói lông chồn lông cáo, ngay cả lông chó còn không mua nổi.

Giữa núi, mọi âm thanh đều biến mất, chỉ có tiếng ủng nỉ giẫm lên nền tuyết loạt xoạt, thỉnh thoảng có mảng tuyết lớn đọng trên cành cây rớt xuống, vang vọng vào lòng.

Thư Tuyền đi trước dẫn đường, luôn ngoái đầu lại trông chừng Y Xuân, nàng rõ ràng chẳng quen với địa hình đất tuyết, chân thấp chân cao, thở hồng hộc, hơi thở trắng xóa phủ mờ gương mặt.

Nàng vốn nhỏ người, chiếc áo choàng lông cáo khoác trên người loạt xoạt quét đất, cả gương mặt như lún vào giữa mũ lông cáo, vậy mà nhìn đáng yêu ra phết.

“Lạnh không?” Hần dừng lại dìu nàng rồi thuận thế nắm tay, không cho kháng cự.

Lên hết một sườn dốc, Y Xuân cuối cùng đã thở phào một hơi, phóng mắt nhìn ra xa, xung quanh chỉ một màu tuyết trắng, họ chỉ là ba chấm đen nhỏ bé giữa đất trời mênh mông.

Nàng cười, nói: “Phong cảnh nơi đây tuyệt đẹp, nhưng lạnh quá đi mất.”

Hần dứt khoát dùng tay bọc lấy hai bàn tay của nàng lại. Đôi tay trong tay hần không thể xem là mềm mại, ngón tay rất dài nhưng không mảnh dẻ, giữa lòng bàn tay đầy nốt chai, mu bàn tay dẽm sơ thôi đã được khoảng năm vết sẹo.

Hần nắm tay nàng ngấm nghĩa tới lui, kỹ đến mức Y Xuân khó hiểu: “Tay ta có vấn đề gì à?”

“Không.” Hần đáp nhàn nhạt, dắt tay nàng tiếp tục lên đường.

Trên đỉnh núi có một sân viện bị tuyết bao phủ hoàn toàn, tiểu Nam Qua rút chìa khóa mở cửa, vặn nửa ngày mới mở được ổ khóa đông cứng, đẩy cửa đánh két một tiếng, đồng tuyết trên mái hiên rơi xuống người Y Xuân.

Nàng giữ mũ nhưng không phải đi, đầy hiếu kỳ nhìn vào bên trong cánh cửa — Không có nhà vàng biển đá, sân trước trồng huơ, chỉ trồng vài cây thông, đằng sau là một dãy nhà, hành lang đồ thắm bị tuyết trắng che phủ, chẳng có vẻ gì là nguy nga lộng lẫy.

Lạ lùng nhất chính là có một ngôi mộ dưới gốc thông, xây mộ trước nhà dưới cây là điều cấm kỵ, nhưng dường như Thư Tuyền không quan tâm.

Hần đi sang đây, gạt lớp tuyết bám trên bìa ra, trên bìa cũng chỉ có bốn chữ “Thư Sướng chi mộ”.

“Cha, con về thăm cha này.” Thư Tuyền buông lời rất tự nhiên, vỗ vỗ tấm bìa như đang chào hỏi, “Trời lạnh lắm, con vào nhà uống chén trà nóng rồi lại ra hóa vàng mã cho cha.”

Y Xuân đi theo hần vào nhà, khẽ hỏi: “Đây là mộ của cha huynh? Sao lại... chôn ở đây?”

Thư Tuyền ậm ừ một tiếng, có vẻ như không muốn trả lời.

Cửa chính sảnh vừa mở ra, một luồng khí ấm áp hòa cùng mùi huân hương thanh nhã bất ngờ phả thẳng vào mặt, Y Xuân định thần nhìn lại, mới thấy bên trong khác hoàn toàn với vẻ tiêu điều ngoài này, trên tường treo một bức Hoàng Đình tiên nhân, ngoài sàn nhà chỗ gần cửa lộ ra nền đá xanh sáng bóng, những nơi khác đều được trải thảm trắng mềm mịn.

Có trướng rủ nhuộm sắc đình hương, khói nhẹ nhàng vờn quanh lư hương ngọc li, ngọt ngào thanh tân, hẳn là hương thanh mộc.

Viên đá Thái hồ bảo bối hẳn giành được năm trước đang yên vị trên giá kê ở góc tường, sạch sẽ tinh tươm, chẳng vương chút bụi.

Y Xuân nhìn trái ngó phải, không khỏi kinh ngạc.

Tiểu Nam Qua dâng hai đôi dếp lông dày mịn lên cho họ thay, cũng hỏi nàng: “Tỷ tỷ thích dùng trà gì? Thiết Quan Âm? Lão Quân Mi? Quân Sơn Ngân Châm? Hay chè xanh Lục An?”

Y Xuân mờ mịt: “Ta... uống gì cũng được...”

Tiểu Nam Qua vĩnh mũi cười: “Giờ chúng ta đã về đến nhà, tự khắc sẽ không như ngoài kia, tỷ tỷ muốn ăn muốn uống món nào cũng được, cứ việc nêu ra, đừng khách sáo làm gì.”

Thư Tuyền thấy nàng cau có mặt mày thì hỏi: “Đây là nhà ta, nàng thấy thế nào?”

Y Xuân thành thật đáp: “À, rất giàu. Nhưng hơi lạ...”

“Lạ cái gì?”

“Chẳng ai ở nhà, sao lại sạch sẽ đến vậy.” Lư hương cũng đã được châm, góc phòng đặt lò sưởi, thể lửa đang thịnh.

Thư Tuyền cười mà không đáp, chỉ kéo nàng ngồi xuống ghế, chẳng bao lâu sau tiểu Nam Qua đã bưng trà lên, bữu môi phàn nàn: “Chủ tử, đám lùn kia lười biếng, trên bếp vẫn sót tro than đấy ạ!”

“Người lùn?” Y Xuân lại mù mờ.

Tiểu Nam Qua cười nói: “Tỷ tỷ không biết đấy chứ, vẫn còn rất nhiều người định cư trên núi tuyết, mảnh đất đối diện ngọn núi này có vài người lùn sinh sống, họ rất nổi tiếng trên giang hồ, cứ mỗi năm lại đến tìm chủ tử luận bàn võ nghệ, năm nay họ vẫn thua, vậy nên tháng nào cũng phải đến đây quét dọn nhà cửa cho chủ tử, chuẩn bị mọi thứ tinh tươm.”

Y Xuân cũng cười, nghiêng đầu nhìn Thư Tuyền: “Vậy nếu huynh thua, có phải sẽ thay họ dọn nhà y như thế?”

Thư Tuyền chống cằm, uể oải đáp: “Ta đương nhiên không thua được, họ năm người, năm căn nhà, xét theo hướng nào cũng là ta lỗ vốn.”

Trong nhà rất ấm, Y Xuân cởi áo khoác và mũ lông cáo ra, vuốt tóc mai ướt nước hai bên tai. Lạnh nóng luân phiên nhau, tay hơi ngứa, nàng gãi vài cái, cũng chẳng để ý nhiều.

Thư Tuyền đặt chén trà xuống, đứng dậy dặn tiểu Nam Qua mấy câu, cậu gật đầu rồi đi ngay, Thư Tuyền cũng đi theo vào nội thất.

“Ta ra ngay, tiểu Cát cứ đợi đấy nhé.”

Rất nhanh sau đó, tiểu Nam Qua đã cầm một vật đi ra, lèm bèm: “Sao chủ tử vẫn chưa chịu ra! Để tỷ đứng đây đến khô cả người, thật chẳng tâm lý tý nào!”

Nàng cười cười, không để tâm lắm.

Tiểu Nam Qua đưa cho nàng một cái ống tre cầm tay bọc da sóc, bên trong có lớp kép đặt lò sưởi tay cỡ nhỏ, có lẽ đã bỏ sẵn bánh hương hoa mai vào, mùi thơm dịu ngập tràn khoang mũi.

“Cái này là chủ tử bảo em đưa cho tỷ, sau này ra ngoài thì cầm theo nó, nếu không ngoài quá lạnh trong lại quá ấm, tay tỷ sẽ bị ngứa.”

Y Xuân đút tay vào, đúng là ấm áp mềm mại, rất thoải mái, lại nhớ đến chuyện Thư Tuyền cầm tay mình lên ngắm nghía trái phải lúc này, nàng đã hiểu ý hân.

“... Cảm ơn.” Y Xuân cúi đầu, tay vân vê mái tóc da sọc mềm mịn nhẵn bóng, chẳng biết phải nói gì.

“Ồn nghĩa gì, chủ tử rất sẵn lòng, tỷ mà có mở miệng xin toàn bộ gia sản nhà người, người chắc chắn chẳng buồn nhú mày, tặng ngay!”

Tiểu Nam Qua quá cường điệu rồi.

Lời vừa buông, cửa nội thất mở ra, Thư Tuyền đã thay một bộ trường bào màu trắng, hẳn trước giờ yêu thích cái đẹp lại ở sạch, hẳn là lúc này đã làm vệ sinh cá nhân luôn rồi, khoan khoái bước đến.

“Toàn bộ gia sản, ta sẽ nhú mày.” Hân nói như thật như đùa, “Một nửa thì có thể cân nhắc.”

Tiểu Nam Qua làm mặt quỷ với hân rồi vào bếp nấu cơm chiều.

Trên núi tuyết trời tối rất nhanh, lúc tiểu Nam Qua làm cơm xong, bên ngoài đã tối hẳn.

Thư Tuyền xách một vò rượu đến cạnh ngôi mộ dưới gốc cây, đổ rượu xuống bia, khẽ nói: “Cha thích Thiệu Dao Tử, hôm nay cho uống một bữa thật say nhé.”

Cổ hân quàng khăn choàng da chồn đen, phản chiếu ánh tuyết trắng phủ đầy mặt đất, bỗng khiến Y Xuân như thấy nét tiêu điều hiện rõ trước mắt.

Nàng chậm rãi bước đến, không biết phải nói gì.

Thư Tuyền lại rút từ ngực áo ra một túi tiền, bên trong chẳng có gì ngoài tượng gỗ Quan Âm được hân dùng dao nhỏ khắc từng nét bên hồ Đông Giang khi ấy, đến giờ đã thành hình. Vị Quan Âm ấy búi tóc như mây, hoa phục trường bạch, tuy chỉ là một bức tượng điêu khắc bằng gỗ nhưng vẫn rất sống động, xinh đẹp tuyệt trần.

Hân ngồi xổm xuống, chậm rãi gạt sạch tuyết đọng trước mộ, dưới chân mộ có mười mấy tượng Quan Âm bằng gỗ, hình dáng khác nhau, hoặc vui hoặc giận, hoặc vấy dãi hoặc kinh trang, nếu phóng to vài lần, thực sự có thể khiến người ta ngỡ là tiên nữ giáng trần.

“Con đưa mẹ đến thăm cha này.”

Thư Tuyền nhàn nhạt buông lời, cầm tượng gỗ mới xuống đất tuyết, sau đó quỳ xuống dập đầu ba lần.

Y Xuân vội vàng khom lưng thi lễ, nếu cứ ngày người ra thì không hay cho lắm.

Thấy Thư Tuyền dập đầu xong, đứng dậy định đi, nàng tò mò hỏi: “Huỳnh... không hóa một ít vàng mã à?”

Nụ cười hân mang vẻ trào phúng: “Người này trước giờ thanh cao, ví tiền tài danh lợi như rác rưởi, có lẽ dưới đó cũng chẳng thèm tiền.”

Y Xuân hoàn toàn không nắm bắt được lẽ sống của hân, chỉ đành ngẩn ngơ đứng đấy.

Thư Tuyền thở dài đàng đẵng, hơi thở trắng xóa nương gió bay đi.

“Vào đi, chúng ta uống rượu.”

Rượu là rượu Thiệu Dao Tử cay xé người, Y Xuân thỉnh thoảng có uống một ít rượu nhạt như Thiệu Hưng hoặc rượu ủ hoa lê, chẳng thể nào vừa miệng loại này, cầm chén mà không dám đưa vào miệng.

Thư Tuyền nhạt giọng: “Nàng cũng biết, Yến môn từng có một tiểu môn chủ, là đệ đệ của môn chủ hiện thời và là tiểu thúc của Yến Vu Phi. Đây là một người tương đối lợi hại, tiếc rằng nghiệp lớn chưa thành đã qua đời, lúc chết cực kỳ bi thảm.”

Nàng lặng lẽ gạt đầu, nhấp một ít Thiệu Dao Tử.

“Người ấy chết trong tay Thư Sướng, Thư Sướng là cha ta.”

Nói đến đây, hân cười khê, ánh mắt sáng sủa: “Ông là một người rất kỳ lạ.”

Chỉ ít cũng là một — hiệp khách giang hồ thanh bạch, khoái ý ân cừ.

Tuy việc ông chết chẳng đánh động gì giang hồ, nhưng những việc ông làm lại khó mà tưởng tượng nổi. Ví như giết tiểu môn chủ Yên môn, ví như tống thiếu quá thì giết cả nhà họ Thiệu giàu nhất phủ Bình Giang để vợ ết ít của cải, đến tận bây giờ quan phủ vẫn chưa điều tra nổi hung thủ là ai.

Ông có thể phun ra vài lời như “Thiếu niên tử đệ giang hồ lão, chỉ muốn tìm vui giữa ánh đao bóng kiếm thôi”, lúc nói, mặt mày tự nhiên, ánh mắt trong trẻo.

Lúc buồn chán cũng có thể cuộn tròn người trước đồng rác, thậm chí “Khoái ý ân cừ chẳng là gì, chỉ có tiền tài danh lợi mới là lẽ sống” giữa mặt đất bốc mùi như thế.

Lúc còn là thiếu niên anh hùng, ông hăm hở đến nương nào, đến cả Vụ Tấn Quan Âm Chân Tàn Tàn xinh đẹp chân động bát phương thể nguyên sống chết kết thành phu thê với mình, ông cũng chẳng hề để trong lòng.

Họ cho ra đời một đứa con trai.

Khi con trai lên mười, ông vẫn nghèo túng chán nản, ngày ngày cầm kiếm phiêu bạt bốn phương, sống cuộc đời thần tiên hiệp khách, thậm chí cự tuyệt lời mời của Yên môn, giết luôn cả tiểu môn chủ nhà người ta rồi khiến toàn gia họ khôn đốn, để khỏi bị đuổi giết.

Võ nghệ tuyệt thế như ông, lại không muốn xông xáo đời thường, lại cự tuyệt cuộc sống thế tục giản đơn.

Chân Tàn Tàn vứt chồng bỏ con đi mất, khi ấy, giữa biển người mênh mông chẳng thể nào tìm thấy bóng hình của Vụ Tấn Quan Âm nữa.

Với nữ tử mà nói, có thể ngày ngày ăn bữa cơm rồi ngủ một giấc bình yên thì an lòng hơn phiêu bạt chân trời biết bao nhiêu.

Nhà chẳng còn gạo, con trai đói chỉ biết khóc. Nhà không có tiền, con trai bệnh chỉ biết nằm cuộn tròn run rẩy trong chăn.

Đến năm mười ba tuổi, con trai đói xui, ông xuống núi trộm hai cái bánh bao lên, chia cho nó một.

Hôm ấy, Thư Sướng khóc cả đêm.

Hôm sau xuống núi, một tháng nữa lại về, người đầy vết máu khô, ánh mắt đờ đẫn, sau lưng có bốn năm cái rương to, bên trong đầy vàng bạc châu báu.

Cuối cùng đã khỏi phải trộm bánh bao, cuối cùng đã khỏi phải xuống núi nhặt lá rau nát bét nấu cháo nữa.

Lúc con trai mười bốn tuổi đã cao lớn gần bằng ông, gương mặt rất giống mẹ nó, tính khôi xinh đẹp.

Thư Sướng lúc nào cũng thở dài cùng kiếm của mình, xong lại ngẩng đầu nhìn con trai, khẽ nói: Tàn Tàn, ta đã làm việc xấu, giết cả những người không biết võ công, ta không tài nào sống tiếp nữa.

Khi con trai mười lăm, Thư Sướng dùng kiếm tự vẫn, lúc chết chỉ để lại một lá thư, muốn chôn trước cửa nhà, để Tàn Tàn quay về có thể nhìn thấy ông ngay.

Rượu cạn, Thư Tuyển đặt chén rượu xuống rồi ngẩng đầu nhìn Y Xuân, nàng đã chệnh choáng, uống nhiều nên mặt hồng hào, song lại giữ im lặng, không thốt một chữ.

Hắn lại tiếp lời vừa nãy: “Ông là một người rất kỳ lạ — Ngoài ra cũng chẳng có gì hay mà kể, làm chồng làm cha, làm gì cũng thất bại.”

Chỉ đánh giá chung chung về cha mình như thế rồi không nói gì khác nữa, Y Xuân chẳng biết phải đỡ lời như thế nào.

Một lúc sau, nàng mới khẽ bảo: “Chỉ ít... ông ấy có một đứa con ngoan.”

Thư Tuyển bật cười, gương mặt đào hoa xinh đẹp, có lẽ cũng uống nhiều rồi, ánh mắt sáng bừng kỳ lạ.

“Chẳng phải ta cũng là quái nhân đấy thôi?” Hắn hỏi đùa.

Y Xuân thật thà lắc đầu: “Không, huynh là người tốt.”

Thư Tuyền chắc chắc hai tiếng, nét cười bỗng biến mất. Hắn chống cằm nhìn nàng chăm chăm, khẽ thốt lên: “Ta thích nàng bảo mình khôn nạn.”

Tại sao? Huynh có phải người xấu đâu?

Về nghi hoặc trên gương mặt Y Xuân chỉ hiện lên phút chốc dưới ánh đèn, rồi nền chợt tắt. Cả căn phòng rơi vào màn đêm.

Một đôi cánh tay ôm chặt lấy nàng, cả người chìm trong vòng ôm vững chãi ấm áp.

“Đừng cử động, nàng ngốc này.”

Bờ môi còn vương hương rượu mềm mại mà nóng bỏng, trong khoảnh khắc, hắn tưởng chừng chẳng thể kiềm chế nổi nữa rồi, vòng tay siết chặt như muốn vò nát rồi khảm nàng vào người mình.

Muốn nàng cam nguyệt lọt vào lưới mình, cứ thế mà cất kỹ vào tay áo.

Ngón tay nóng rẫy của hắn vô thức luồn vào mái tóc dày của nàng, hôn thôi chưa đủ, chỉ một nụ hôn nóng bỏng vương hương rượu thôi thì chưa đủ.

Rất muốn nuốt trọn nàng, không chừa xương lại.

Hắn hẳn đã say, say mê cuồng dại.

44. Q.2 - Chương 11

Tiểu Nam Qua đã mất tăm tích từ đời nào. Phòng tối đen, tối đến mức kỳ lạ, trong khi ánh tuyết ngoài cửa sổ hãy còn lấp lánh.

Có lẽ Y Xuân cũng đã uống quá nhiều nên mới bị bóng đêm nồng nàn ôm trọn lấy, không thể thoát ra. Đến cả đầu ngón tay cũng rã rời, đáng nhẽ phải mạnh mẽ mau lẹ, nhẹ nhàng phớt qua đã có thể làm đứt cổ tay của một nam tử.

Yếu mềm, không vận nổi sức — Với nàng, việc này vốn chưa từng xảy ra.

Thế này là sai, sự tình không thể phát triển theo chiều hướng này, phải đẩy huynh ấy ra, đẩy huynh ấy ra.

Tay nàng chống trước ngực hắn, nhưng thế lại càng toát ra vẻ yếu đuối bé nhỏ. Bờ môi nóng bỏng, lòng bàn tay lạnh dần, cảm giác ý loạn tình mê lạ lùng khiến nàng điên đảo.

Hắn khiến nàng ngạt thở, chẳng thể tự giải thoát cho bản thân.

Tựa như nắm rõ tất cả điểm nhạy cảm trên người nàng, thậm chí không cần hỏi một câu, mái tóc rối được hắn vén ra sau tai, cánh môi mềm mại da diết lần từ mặt xuống cổ, chạm khẽ lại rồi ra, chất chứa ý vị thăm dò giao hoạt.

Ngay sau đó, cảm nhận được cơn run rẩy thoát nhiên của nàng, có lẽ luồng cuống lại mang phần bối rối, Thư Tuyền cứ thế cắn nhẹ vào cổ nàng, đầu lưỡi khẽ khàng mơn trớn, làn da trắng mịn ấm áp, hẳn vì lạ, hẳn vì căng thẳng và men say, nàng sởn gai ốc cả.

Y Xuân lắc đầu định tránh đi, tay chân đều đang chôn chặt trong lòng hắn, cứ như trầm mình xuống đáy đại dương mênh mông, cảm giác tuyệt vọng vì giây mãi chẳng ra không ngừng xâm chiếm.

Gắng gượng thốt lên: “Chúng ta đều say rồi...”

Lời chưa dứt đã bị chen ngang, hắn trao nụ hôn chẳng chút nào kiềm chế, như thực sự muốn nuốt trọn nàng, dư vị của Thiết Dao Tử ngập tràn khoang miệng, đắng cay chất chứa, song hơi thở hắn lại ngọt ngào thơm mát, làm người ta say.

Tranh đấu giữa người với người đầy gió tanh mưa máu, bóng đao ánh kiếm, thuốc độc mê hương, đủ mọi hình dạng, mọi cách thức.

Y Xuân cảm nhận rõ rệt ngay tại lúc này, nàng cũng đang tranh đấu, nhưng chẳng có gió tanh mưa máu hay đao kiếm vô tình, chỉ có bờ môi chót lưỡi khiến nàng mềm yếu, đầu ngón tay khiến nàng rã rời, lồng ngực khiến nàng trầm luân.

Môi và môi quện chặt vào nhau, đầu lưỡi tựa rắn tìm mọi cách cùng dây dưa lưu luyến, quần quýt chẳng rời.

Giữa cơn mê đắm, buộc tóc nàng như đã bị kéo xuống, mái tóc đen dày được hất nâng niu trong tay, vuốt ve mãi. Đôi tay ấy quện luyến trượt dài theo chiều tóc, bỗng ôm lấy eo nàng, tựa hồ muốn khảm vào cơ thể.

Muốn giữ chặt lấy nàng, nếu đôi mắt trắng đen rõ ràng ấy chỉ chuyên chú nhìn mỗi hấn, thì sẽ thế nào nhỉ? Đừng bay cao đến vậy, đừng thờ ơ như thế, đừng — đi rồi xa mãi.

Hấn sẽ không trở thành gánh nặng phải vứt bỏ, sẽ không trở thành chướng ngại ngăn cản nàng tiến lên, càng không làm lui bỏ đi một mình, nhìn nàng bằng ánh mắt cao cao tại thượng. Như hôm ấy nàng đã nói, ước nguyện của nàng, hai người bình đẳng, không cao không thấp, tựa đôi cánh chim sánh vai bay lượn, lẽ nào không được?

Nếu tình yêu quả thực phải sắp xếp theo thứ tự, thì những gì Dương Thận có thể cho nàng, hấn cũng đều có thể cho nàng, những gì y không thể cho, hấn lại càng đủ sức tặng.

Hấn từng nói với tiểu thư Tiêu Dao môn rằng, ai thích hấn thì chỉ được phép thích hấn mà thôi, nếu không, hấn sẽ chẳng thêm để mắt đến người ấy. Khi đấy hấn lạnh lùng đến nhường nào, trịch thượng đến nhường nào. Hóa ra khi bản thân yêu một ai đó, mới thấm nhuần cái ý vị của tình yêu.

Xinh hay xấu gì cũng thế, giàu hay nghèo cũng vậy mà thôi, những điều này chỉ như tro bụi mỏng manh ảm đạm.

Tựa hồ cả thế gian chỉ có mỗi hai màu đen trắng, chỉ có nơi nàng đang đứng là rực rỡ sắc màu, vậy nên chẳng thể nào không ngắm nhìn, không theo đuổi, không muốn trao tặng nàng hạnh phúc.

Đúng thế, lần này hấn không trốn chạy nữa, cũng chẳng mập mờ nước đôi, làm lơ cảm xúc tự tận đáy lòng.

Hấn thích nàng, là vậy đấy.

“... Y Xuân, ở bên ta.” Thư Tuyền nói.

Nàng không có đường lui, không thể nào có, vì một khi Thư Tuyền thích ai thì cả đời sẽ không buông bỏ.

Giữa mắng mịt mờ, Y Xuân như được một cơn gió ôm trọn lấy, cuộn xoáy, mát hoa, tâm thần mê mẩn. Bóng đêm như tầng tầng lớp lớp sa trường, hương đêm thoang thoảng, quần quýt bên họ.

Tiếng tước vải vang lên khe khẽ trên đầu, có lẽ một mảnh lụa mỏng vừa được xé ra, nhẹ nhàng phủ xuống gương mặt của Y Xuân, gián đoạn hơi thở.

Dưới mặt đất, ngoài những mảnh lụa thì còn cả áo ngoài của nàng.

Không còn y phục hấn sẽ lạnh, song nàng lại ngày càng nóng, Thiết Dao Tử xộc lên đầu, nặng trĩu.

Giường rất to, nhưng lăn qua lộn lại, nàng thấy mình dường như sắp rơi xuống, chơi vơi lo lắng. Thỉnh thoảng nhìn xuyên qua tấm lụa, chỉ có thể thấy đường nét cơ thể mơ hồ của hấn, tinh tế hữu lực, đôi tay áp sát cơ thể nàng, tóc dài đen như mun tựa thác đổ, rũ xuống người nàng.

Cảm giác lạ lùng không tên bỗng ủa đến với Y Xuân, nàng cảm thấy xa lạ, với người ấy, với chuyện này.

Hơi thở gấp gáp bỗng đến gần mảnh lụa, hấn áp trán mình vào trán nàng, sóng mắt mênh mông chất chứa ngọn lửa đang bùng cháy.

“Ta làm vậy, không hay lắm nhỉ?” Thư Tuyền khàn giọng, khẽ hỏi nàng.

Nàng cũng thở dốc, tay chân hai người vẫn quần quýt không rời, chẳng thể phân ly. Cơ thể hấn nóng hơn cả mỏ hàn, dấu hiệu nguy hiểm nào đó áp sát vào người nàng, khiến nàng tự dưng hoảng hốt.

Rất lâu sau đó, nàng mới buông lời, giọng rất nhẹ: “... Tại sao lại... thế này?”

Câu hỏi lạ lùng, song hắn đã hiểu ý nàng ngay lập tức, đưa tay vén tóc nàng ra sau, lộ trán.

Hắn đáp: “Vì ta yêu, còn nàng?”

Nàng vẫn im lặng thật lâu, cuối cùng cầm tay hắn, khẽ khàng: “Ta không biết, cho ta đôi chút thời gian.”

Hắn bật cười lại như thờ dài, cơ thể khẽ run, giọng nói cũng thế: “... Vậy bây giờ thế này... phải làm sao? Có thể tiếp tục không?”

“... Ta không biết.”

Có lúc nàng lại gian xảo đến mức khiến người ta nghiêng rằng trêu trọc.

Thư Tuyền hít sâu vài lần, đưa tay nhấc tấm lụa vứt xuống giường, sau đó trở người nằm cạnh nàng, một hồi lâu sau hô hấp mới trở lại bình thường.

“Nàng không nguyện ý, ta cũng sẽ không.” Hắn dùng chân quắp tấm chăn, trùm lên cơ thể trần trụi của nàng, mình thì xoay mặt sang một phía khác, không nhìn nàng nữa.

Không khí trong phòng bỗng rất lắng, lắng đến lạ kỳ, nàng chẳng thốt lên nổi lời nào.

Thư Tuyền bỗng xoay người sang, hỏi nàng: “Đang nghĩ gì thế?”

Y Xuân đáp rất thành thực: “Nghĩ về huynh.”

Hắn lại cười, xoa trán nàng: “Nghĩ cái gì về ta? Kể nghe xem.”

Y Xuân nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, chậm rãi từng chữ: “Đang nghĩ có phải vì ta nợ huynh nhiều món như vậy, tiền bạc, nhân tình, nên huynh đang bắt ta trả lại chẳng?”

Tay hắn bỗng chốc trở nên lạnh lẽo, rụt lại khỏi trán nàng.

“Thì ra là thế.” Hắn nói, dứt lời bèn nhảy khỏi giường, không ngoảnh đầu lại, đi thẳng ra ngoài.

Sau khi hắn đã đi xa, Y Xuân bỗng cảm thấy căn phòng này lạnh thấu xương, lạ lùng làm sao, lò sưởi rõ ràng đang cháy, vừa nãy rõ ràng nóng đến toát mồ hôi.

Nàng cuộn tròn mình trong chăn, song vẫn chẳng thể giảm cơn lạnh.

Đó là cảm giác thấu xương lan tràn ra từ tận sâu trong tâm hồn, không rõ nguyên nhân, nhưng nó khiến nàng đau lòng đến tuyệt vọng, như vừa đánh mất bảo vật trân quý.

Y Xuân chợt bật dậy khỏi giường, nhanh chân nhấc từng manh áo rơi dưới đất lên mặc lại, đẩy cửa đuổi theo.

Gió tuyết to quất vào mặt nàng từng trận, bất chợt khiến nàng run rẩy, suýt nữa đã lùi lại vài bước.

Nàng khum tay trước miệng, lớn tiếng gọi: “Thư Tuyền! Xin lỗi, ta không cố ý làm huynh giận đâu!”

Âm thanh được cơn gió dữ dẫn cuốn đi thật xa, nhưng chẳng ai đáp lại. Y Xuân choàng thêm áo khoác, xông xáo khắp nơi tìm người, nhưng tất cả các phòng đều tối đèn, đẩy cửa từng gian, song chẳng thấy được nửa người.

Nàng gọi to vài tiếng Thư Tuyền và tiểu Nam Qua, nhưng chẳng ai đáp lại.

Y Xuân bỗng cảm thấy mọi sự đều rất hoang đường, hắn bảo đến là đến, đi là đi, cứ như gương mặt tuấn tú lại ác ý chơi xấu người khác, dệt một giấc mộng đẹp, nàng vẫn chưa say đắm thỏa thuê đã lại vội vàng cướp mất.

Lại tìm khắp phòng một lượt, vẫn chẳng có ai. Đứng giữa sân vườn trong gió tuyết, tựa một con quái thú lạ lùng.

Y Xuân thở gấp vài hơi, xoay đầu lạy ngôi mộ trước cửa ba cái.

Nàng nên rời khỏi đây, thực ra, chẳng thể nào tiếp tục ở lại nữa. Nàng thậm chí không thể khẳng định đó chỉ là một cơn mơ lúc say, sau khi tỉnh rượu lại lộn xộn đến vậy hay không, cũng chẳng biết mình nên đối mặt với mọi thứ như thế nào.

“Xin lỗi... Thư Tuyền, ta đi đây.”

Nàng thít chặt kiếm, xoay người nhanh chân rời khỏi sân viện, xuống núi ngay trong đêm.

Sau khi giận dữ đánh như tử năm tên lùn núi tuyết ghé thăm giữa đêm, cơn bực tức của Thư Tuyền vẫn chưa nguôi.

Nói cho cùng thì đêm nay vẫn còn trong tầm kiểm soát, hay là về phân phải trái với nàng một phen nhỉ, hẳn chẳng biết nên làm thế nào nữa. Rốt cuộc ông trời sao mà nặn ra được một con người như nàng ấy vậy? Đúng là không ưa nổi, ưa rồi có khi bị chọc tức đến ộc máu mất.

Thư Tuyền đẩy cửa phòng, cuối cùng vẫn quyết định trở về tìm nàng, tiếc rằng thứ đón chào hẳn chỉ có mỗi chiếc giường trống trơn, những mảnh lụa tã tơi vẫn phủ đầy đất, người thì biến mất rồi.

Giải lăm, dứt khoát chạy trước cơ đấy.

Tiểu Nam Qua lăm lét đưa đầu vào trong, hạ giọng như sợ quấy rầy hẳn: “Chủ tử, năm tên lùn này xử trí thế nào đây? Theo lời người, bắt chúng dọn bếp lần nữa hả?”

Thư Tuyền giật mình, quay đầu nhanh chóng rời khỏi phòng. Năm gã lùn bị buộc thành một hàng, ngờ nghếch quỳ dưới tuyết ngẩng đầu nhìn hẳn.

Hắn cười lạnh một tiếng, lần đầu tiên cảm nhận được nộ khí xung thiên là gì.

“Lóc thịt chúng hầm canh, vứt cho chó ăn!” Dứt lời, hẳn đóng sầm cửa lại, suýt nữa đã đập bể cả khung cửa.

Tiểu Nam Qua hoảng hốt: “Hầm, hầm canh?! Chủ tử! Không phải thật chứ? Chủ tử?!”

Lần này mặc kệ cậu có hét có gọi thế nào, Thư Tuyền cũng không đi ra nữa, cứ như đã chết dí trong phòng luôn vậy.

Một lúc sau, hẳn bất thành linh xông ra khỏi cửa, áo khoác và mũ đội chỉnh tề, chẳng nói một lời, sầm mặt đuổi theo xuống núi.

Tiểu Nam Qua bấy giờ mới thấy lạ, khe khẽ đưa đầu nhìn vào phòng, quả nhiên, Y Xuân không có mặt. Chắc là do chủ tử mượn rượu giở trò bức bách rồi, cuối cùng khiến con gái nhà người ta xù lông chạy xuống núi ngay trong đêm, dục hỏa chưa tắt, thế là đuổi theo.

Ầy, không sai được, nhất định là thế! Tiểu Nam Qua tám tắc thở dài rồi lắc đầu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Cậu ngồi không trước cửa cả đêm, đến khi trời sáng, tay chân lạnh cóng, năm tên lùn quỳ dưới đất kia thì mặt mày tái mét hơn hẳn, vì bị Thư Tuyền điểm huyết nên không thốt nổi một lời, chỉ có thể lặn qua lộn lại dưới đất tỏ ý bất mãn.

Tiểu Nam Qua giận dữ nói: “Còn lần nữa thì tôi lóc thịt mấy người xuống rán dầu thật đấy! Cũng tại đám lùn các người cả! Chủ tử mà không đuổi kịp cô nương, chúng ta xong đời cả nút!”

Lời vừa dứt đã thấy Thư Tuyền chậm rãi trở về, một mình.

Cậu trở mình bò dậy, khởi động tứ chi lạnh cóng, bước đến liếc trộm trái phải, không thấy bóng dáng Y Xuân đâu.

“À, chủ tử ơi...” Tiểu Nam Qua thử dò ý, Thư Tuyền đã thấp giọng buông lời: “Sao vẫn chưa đem đám khốn khiếp đi hầm canh?”

Cậu lắp bắp: “Chuyện này... Phải hầm thật à?”

Thư Tuyền không đáp, căn bản là hẳn chẳng đặt lòng mình vào vấn đề này, một lúc lâu sau mới nói: “Thu xếp một chút, sắp phải đi rồi. Nàng ấy... tạm thời để nàng vi vu hai năm vậy.”

Hẳn là tìm không thấy, nên người mới kiêu lời đến vậy.

Tiểu Nam Qua mếu máo lắc đầu, chẳng nghĩ ra được câu an ủi nào, đành phải vâng lời hắt đi thu dọn đồ đạc.

Rừng xanh ngậm thay lá, nhụy hồng cứ nở hoa. Bấy giờ vừa lúc xuân hạ giao mùa, khí hậu Dương Châu ẩm thấp, chỉ cần đứng lâu một chút trước mũi thuyền đã cảm thấy lưng mình như rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Thuyền phu chậm rãi khua mái chèo phía trước, con thuyền dập dờn giữa gợn sóng xanh, hai bờ liễu rủ, e ấp như cô thiếu nữ đương độ xuân thì, đích thị là vẻ kiều diễm của cảnh sắc Giang Nam.

Ông vừa chèo thuyền vừa cười nói: “Chư vị ngẩng đầu mà trông, Dương Châu nhị thập tứ kiều* không phải thứ có thể dễ dàng chiêm ngưỡng ở nơi khác. Sử sách có rất nhiều nhà thơ lớn làm thơ vịnh về hai mươi bốn chiếc cầu này, Núi non sông nước mờ xa, Giang Nam thu hết cỏ hoa úa tàn, Cầu nằm giải ánh trăng vàng, Dạy tiêu người ngọc giờ đang chốn nào? Chư vị hân đã nghe qua bài thơ này?”

[*Ý chỉ hai mươi bốn chiếc cầu, là cảnh sắc nổi tiếng ở Giang Nam]

[**Đây là bài Ký Dương Châu Hà Xước phán quan, nguyên tác: Đỗ Mục]

Y Xuân nghe thế bèn nhắc cao nón tre, làn da rần rỏ hiện ra, dõi theo chiếc cầu dài trông như cầu vòng lặng yên bên sông nước cả một lúc lâu, gật gù: “Đúng là rất đẹp.”

Thuyền phu cười đáp: “Hôm nay hơi xui, không thấy họa sư ra chơi, nếu may mắn thì đã có thể bắt gặp chúng họa sư am hiểu vẽ vời tụ tập nơi đây vẽ tranh, rẻ thì mấy văn tiền, mắc thì mấy lượng bạc, chư vị có thể vào tranh chung với nhị thập tứ kiều đấy.”

Ngồi cùng thuyền còn có vài người khách sang sông, ai nấy đều hỏi lão xem có họa sư nào nổi tiếng không, mồm năm miệng mười vô cùng náo nhiệt.

Y Xuân lặng lẽ ngắm nhị thập tứ kiều ngày càng xa mình, chiếc thuyền khe khẽ đong đưa, chẳng hiểu sao lại khiến nàng nhớ đến những ngày ở cùng Thư Tuyền ở hồ Đông Giang dạo ấy.

Nếu bây giờ có mặt ở đây thì huynh ấy sẽ nói gì? Nhưng trước nay huynh ấy luôn tao nhã, chắc cũng chẳng muốn giới thiệu cảnh sắc này kia cho nàng mà sẽ ôm đàn tam huyền, từ tốn cất lời ca.

Rất nhiều lúc trông huynh ấy có vẻ lảm lì ít nói, tuy mặt lúc nào cũng hồ hững nụ cười nhưng lại luôn cự tuyệt người khác bước vào thế giới của mình.

Nhưng hôm ấy, rõ ràng người ta đã mở cửa đón chào, nàng lại khiến người ta nổi giận.

Người ta đúng là rất giỏi, cợt nhả nàng rành rành là lỗi của người ta, thế mà cuối cùng người ấy náy lại là nàng.

Thế là thế nào? Y Xuân chẳng tài nào hiểu nổi.

Trước giờ nàng không thích tự tìm phiền phức, nghĩ không thông thì cứ thế bỏ qua, lại cười ha hả nghe thuyền phu cao giọng ngâm vài điệu Dương Châu, rồi nghe tiếng reo hò khen hay của những người khác.

Đi được một đoạn, bỗng nghe tiếng khóc la và tiếng một vật gì đó rơi xuống nước vọng lại, thuyền phu ngừng hát, chống thuyền, ngừng giữa dòng.

Mọi người hốt hoảng lo đầu nhìn thì thấy chỗ không xa phía trước cũng có một con thuyền chở khách bị bao vây bởi vài chiếc thuyền mũi đen, khách trên thuyền rên la ầm ĩ, bị một đám đàn ông vạm vỡ ngăn lại trấn lột tài sản, không nộp thì bị ném xuống nước.

“Đúng là xui xẻo, đụng phải đám giặc nước này!” Thuyền phu run cầm cập, vội vã quay đầu thuyền.

Y Xuân thấp giọng hỏi: “Cụ ơi, bọn chúng là ai? Trời còn sáng mà ngang nhiên cướp đoạt, quan phủ không sờ gáy à?”

Thuyền phu than thở: “Quan phủ làm sao mà thèm để ý mấy chuyện con con này, đám giặc nước ấy mỗi đầu thàng là lại cúng tiền uống rượu cho tụi bồ khoái, ai mà chả để mặc chúng chứ! Báo lên trên mấy lần,

bên trên đáp xuống là chẳng có ai là giặc cướp cả, trái lại đánh những người báo quan một trận no nê, bảo họ tà thuyết mị dân. Đám giặc này không phải dân Dương Châu, xem cái vóc người ấy kìa! Chắc là dân Bắc, dữ dằn ghê gớm.”

Đương lúc họ nói chuyện, đám thuyền mui đen kia hẳn đã phát hiện ra ở đây còn một con cá béo, lập tức đuổi theo sau.

Mọi người hoảng hốt, bán mạng thét bảo chèo nhanh lên nhanh lên, nhưng đám thuyền đen kia lại được mười mấy gã đàn ông to khỏe hợp sức chèo, lướt trên mặt nước nhanh như sao băng, tựa hồ chỉ trong nháy mắt đã quây con thuyền này lại.

Một gã đàn ông cường tráng khoanh tay đứng trước mũi thuyền quan sát họ, phân bấp tay lộ ra được xăm hình mãnh hổ, nom rất hung tợn.

“Muốn giữ mạng thì nộp tiền ra đây, còn thêm chết cứ tự mình nhảy xuống nước!” Gã khinh khỉnh ra lệnh, ngắn gọn rõ ràng.

Người trên thuyền ào ào móc túi tiền ra, không dám thốt dù chỉ một lời. Lại có hai gã lực lưỡng khác lên thuyền, một thu tiền một soát người, một bà thím giấu mấy đồng bạc lẻ trong yếm bị chúng moi ra, bà tái mét mặt, muốn khóc mà chẳng khóc nên tiếng, nhìn rất đáng thương.

“Túi tiền!” Một kẻ đến trước mặt Y Xuân, đưa tay gạt phăng nón tre của nàng, chợt nhận ra đây là một cô gái trẻ, trông cũng tạm được, không khỏi cười cười: “Là một cô bé con! Còn non lắm!”

Dứt lời liền sáp đến xét người, ngón tay vừa chạm vào eo nàng, cổ bỗng lạnh, một thanh kiếm sắt đã gác lên.

“Hắn là phải làm ngược lại rồi, các người nộp hết túi tiền cho ta mới đúng.” Y Xuân cười hì hì, khoe hàm răng trắng sáng.

Gã đàn ông giơ tay chực đẩy nàng, song nàng lại lắc mình tránh được, tay lại chộp lấy mấy túi tiền trong tay gã, ngáng chân một cú, gã ngã thẳng xuống nước.

“Muốn làm phản à?!” Đám giặc nước trên thuyền mui đen thấy đồng nghiệp rơi xuống nước, lũ lượt xông đến bắt nàng.

Y Xuân cướp túi tiền trước rồi đẩy người ta xuống nước, cả chuỗi động tác trôi chảy chẳng gì sánh nổi, có lẽ non nửa năm nay đã tích lũy được không ít công phu cướp tiền, đến cả vòng ngọc người ta đeo trên tay cũng chẳng chịu bỏ qua, hốt gọn một mẻ.

Đám giặc nước kia thấy nàng lợi hại như thế, bèn lặn xuống nước ra sức lắc thuyền, có ý lật thuyền, chỉ cần nàng rơi xuống nước thì chẳng làm gì nổi bọn chúng nữa.

Y Xuân nhún người nhảy đến, vững vàng hạ xuống ngay bên cạnh đầu lĩnh đám giặc, trừng mắt nhìn gã.

Gã ta nom cũng có vẻ dày dạn, hỏi thẳng nàng: “Cô muốn thế nào?”

Việc Y Xuân thích làm nhất chính là trao đổi với những người thẳng thắn, nàng cười đáp: “Trả tiền lại cho họ, rồi lại nộp hết tiền của các ông cho ta, từ đây đường ai nấy đi.”

Đầu lĩnh đám giặc nước không lên tiếng, phất tay bảo bọn chúng trả tiền lại cho khách, sau đó ném túi tiền của mình vào lòng nàng — Nặng trình trịch, bên trong hẳn chứa không ít bạc.

“Chỉ có thể cho cô túi của ta.” Gã nói.

Y Xuân gạt đầu, nhét túi vào ngực áo, lại nhảy trở về thuyền, thuyền phu vội vã chèo thuyền quay về, gắng hết sức để thoát khỏi vòng vây đám giặc nước quỷ sứ ấy.

Gã đầu lĩnh kia bỗng lạnh lùng cất tiếng: “Bọn ta là bang Trung Hưng Dương Châu, xưng tên đi.”

“Ta là Cát Y Xuân.” Nàng đáp thẳng thừng, “Ai không phục, cứ đến tìm ta bất cứ lúc nào.”

45. Q.2 - Chương 12

Trên giang hồ, việc lấy tài chế chúng và phát ngôn cay độc vốn là chuyện thường, lúc đầu Y Xuân chẳng quan tâm mấy.

Nhưng bốn ngày liên tiếp bị kẻ khác sáng khiêu khích tối ám sát, đến cả ăn ngủ tiêu tiểu riêng tư cũng chẳng yên bình được một khoảnh khắc, cuối cùng nàng cũng đã ngộ ra, mình vướng phải đồng rắc rối to rồi.

Cửa sổ khách điểm đã cũ, không cài then được nên khi ngủ Y Xuân thường dùng ghế chốt chặn, giữa đêm khuya lặng tiếng, quả nhiên lại nghe tiếng ghế bị ai đó khe khẽ dời đi.

Người nọ nhẹ nhàng xoay mình tiến vào từ cửa sổ, hơi có vẻ chần chừ, sau đó chậm chậm tiếp cận giường ngủ.

Y Xuân nhắc kiếm, mắt vẫn lười mở, chìa thẳng kiếm vào họng kẻ ấy, thấp giọng hỏi: “Tính tới tính lui thì ta chỉ lấy có ba mươi lượng bạc của các ông, lý trí một chút được không? Ba mươi lượng bạc mà vẫn bám mãi không buông à?”

Giọng nói người nọ toát lên vẻ giận dữ và nổi nhục nhã khi bại dưới tay một thiếu nữ: “Việc này liên quan đến thể diện của bang Trung Hưng! Đâu chỉ đáng ba mươi lượng bạc!”

Y Xuân mở mắt, than thở: “Vây rối cuộc các ông muốn thế nào? Dùng hết mọi cách để truy sát ta?”

Người nọ phẫn nộ đáp: “Bại bởi cô là do ta học nghệ không tinh! Có bản lĩnh thì tối nay đến Tổng đường bang Trung Hưng với ta, đầu lĩnh đang ở đấy chờ, có gan đơn đấu với ngài ấy không?!”

“Xong chuyện thì không gây rắc rối cho ta nữa chứ gì?”

“Không sai! Còn tùy cô có đủ can đảm hay không thôi!”

Y Xuân lật mình trở dậy, rút kiếm vào vỏ: “Đi thôi.”

Đáp rất sáng khoái, trái lại khiến đối phương khó chịu: “Cô... thực sự muốn đi?”

“Chuyện này còn phải bàn thật giả nữa à?” Y Xuân cười cười, “Nhưng ta không biết Trung Hưng bang nằm ở đâu, ông phải dẫn đường đấy.”

Người nọ khựng lại một hồi rồi dẫn đầu nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ.

Đường thủy quanh co chẳng chịt, đi hơn nửa canh giờ mới thấy trước mặt có ánh lửa, bờ sông dài khoảng mấy trượng, cứ cách ba bước lại đắp một cái bệ bằng đá cắm đuốc, ánh lửa phản chiếu xuống mặt nước trải dài như một con rồng.

Bên bờ có người đứng chờ, trông thấy Y Xuân thì vẻ mặt hơi kỳ lạ, song không có thái độ thù địch, chỉ nói: “Vây mà đưa được nó đến thật à.”

Người đi theo phía sau thấp giọng hỏi: “Đầu lĩnh còn chờ không?”

Đối phương gật đầu, chẳng nói lời nào đã đưa Y Xuân vào Tổng đường, bên trong cũng trang hoàng ánh lửa, phía sau cửa chính là một khoảng không gian trống, xung quanh cắm đuốc, đầu lĩnh đã gặp trên sông vài ngày trước đang khoanh tay đứng chờ, trên vai xăm một con mãnh hổ, dưới ánh lửa bập bênh nom có vẻ dữ tợn.

“Gan cô lớn lắm.” Đầu lĩnh có chất giọng rất trầm, hơi lộ vẻ tán thưởng.

Y Xuân lười thừa lời với hắn, rút kiếm khỏi vỏ ngay: “Đánh thế nào?”

Biểu cảm của đầu lĩnh hơi khác trước, hắn nhìn nàng một lúc, nói: “Dừng đúng lúc, không tổn hại đến tính mạng. Niệm tình cô còn bé, lại là nữ, ta nhường năm chiêu, nếu cô thắng, Trung Hưng bang chẳng những không làm khó mà còn dốc sức tương trợ nếu có ai gây rắc rối cho cô trên cái đất Dương Châu này. Còn nếu cô thua, cứ tự bẻ kiếm rồi đập đầu lạy ta ba cái!”

Y Xuân vút bao kiếm xuống đất, khẽ cười: “Ta mười tám tuổi, đã không còn bé nữa rồi. Chẳng cần ông nhường!”

Vừa dứt lời, bóng kiếm đã đến trước mắt hắn.

Nhanh, độc, chuẩn. Thư Tuyền từng nói, tuy động tác của nàng nhanh nhưng lại không đủ tàn nhẫn, hai năm trôi qua, kiếm thuật của nàng sớm đã thay da đổi thịt, e rằng khi có dịp diện kiến, Thư Tuyền cũng chẳng dám phê bình như thế nữa.

Muốn chần, chần không kịp. Muốn tránh, cả người đều bị bao phủ bởi ánh kiếm, có tránh đi đâu cũng sẽ bị thương.

Nàng chừng như bóng ma, hoàn toàn không nhìn thấu bước tiếp theo sẽ làm gì, thấy kiếm sắp lia đến vai trái, đầu lĩnh nghiêng người né, siết chặt nắm tay, định dùng sức đánh bay nàng.

Nắm đấm trúng mục tiêu, đầu lĩnh hớn hờ, chẳng ngờ khi nhìn kỹ lại thì thấy một chân nàng đang đưa lên chặn nắm đấm, khí lực của cả nắm đấm xông thẳng lên trời, phí hoài vô ích.

Đường kiếm tựa rồng bạc trong tích tắc đã dừng lại, vũng vàng cách mi tâm hắn bốn tấc, mũi kiếm khê dao động.

Y Xuân thở gần, thấp giọng: “Là ta thắng.”

Đầu lĩnh chết đứng một hồi lâu, gương mặt đầy sọc dần hiện nét cười.

“Không sai, cô thắng rồi.” Giọng hắn ấm áp, “Muốn cùng ta uống một chén không?”

Thấy Y Xuân hơi do dự, hắn nói tiếp: “Nếu có việc không tiện ở lâu, mời cô nương tùy ý.”

Y Xuân nhe răng cười: “Không, rượu ấy, không phải Thiết Dao Tử nhỉ? Loại đó... ta không thích uống.”

Đầu lĩnh cười sang sảng: “Không phải Thiết Dao Tử, danh tửu ở Quảng Lăng là Quỳnh Hoa Lộ, cô nương có nể mặt không?”

Ban đầu khi rời khỏi Giảm Lan sơn trang thì Y Xuân vẫn chưa biết uống rượu, nhưng hành tẩu giang hồ hai ba năm, dần cũng ngấm thói uống rượu thông dong, bốn năm chén không thành vấn đề.

Nàng rất hiếm khi để bản thân say mềm thất lễ, cạn ba chén nhưng đầu lĩnh vẫn muốn rót tiếp cho nàng, nàng uẩn chuyển ngăn lại: “Tửu lượng ta kém, chẳng phải từ chối hảo ý mà thực sự hết nổi rồi.”

Đầu lĩnh không ép buộc, không khỏi xúc động khi nhìn nàng: “Ta có một đứa con trai, nếu bây giờ vẫn còn sống thì chắc cũng cỡ tuổi Cát cô nương đây. Tiếc rằng thằng lỏi ấy vô dụng bất tài, gây chuyện khắp chốn, cuối cùng vướng vào án mạng, bị quan phủ chém đầu. Ta vốn là người phủ Hưng Nguyên, có ở lại đây cũng chỉ thêm phần tức cảnh sinh tình nên dứt khoát rời đi, đến Dương Châu này lại kết giao được với nhiều hảo huynh đệ. Trong mắt cô nương, bọn ta hẳn không tốt đẹp gì, giặc nước cướp bóc cũng chỉ là một trong muôn vàn cách tồn tại dưới gầm trời này, bọn ta hiếm vì miếng cơm manh áo mà thôi.”

Thấy Y Xuân không tiếp lời, có vẻ không đồng tình cho lắm, hắn lại nói: “Cô nương đừng quá bận lòng, hôm nay chẳng qua cảm xúc bỗng dưng trỗi dậy. Huynh đệ bọn ta cũng đã kiếm đủ tiền, vài ngày sau rời Dương Châu, tìm một thôn trang an bình cây ruộng cưới vợ sinh con. Cướp bóc chiếm đoạt, sau này không làm nữa. Chỉ khuyên cô nương một câu, gần đây Dương Châu không yên, thân thủ cô nương tốt như thế nhưng cây non không chọi được với gió rừng, kéo gây chuyện thị phi lại rách việc. Vẫn nên rời khỏi đây thì hơn.”

Y Xuân ngạc nhiên: “Có chuyện gì à?”

Đầu lĩnh khẽ giọng như sợ người khác nghe thấy: “Cô nương có từng nghe đến Yến môn?”

Tất nhiên là đã nghe qua, hai chữ này quả thật như sấm dội bên tai. Nàng cúi đầu không đáp, cũng hiểu đại khái hắn muốn nói gì.

“Năm ngoái chúng võ mộng đất Tương, bèn dời sự chú ý sang vùng Giang Nam này. Giang Nam là vùng đất bấu, tuy nhiều bang phái nhưng lại rất lộn xộn, cũng chưa từng có bang phái nào lớn mạnh, những hội tập nham như bọn ta nhiều đến nổi chất thành đống. Bang phái đã đông nên lòng người càng phức tạp, nếu có thể tập hợp lại đánh nhau so tài một trận thì vui biết mấy, nhưng số người dám đứng ra lại ít, toàn là bọn trông chờ kẻ khác bán mạng ỉn! Ta thấy nơi này sớm muộn cũng sẽ bị Yến môn thấu tóm, một ngày nào

đó hẳn nổi hứng dứt lút ít tiền cho quan phủ thì tôm tép bọn ta làm gì còn chỗ dung thân? Cô nương còn nhỏ đã có bản lĩnh như thế, thật hợp khẩu vị Yến môn. Vị tam thiếu gia gì đó của bọn chúng, mấy năm gần đây thích thú với việc bồi dưỡng một lớp gọi là Thu Phong gì đó, chỉ chuyên thu gom hiệp khách tuổi trẻ tài cao, nếu bọn chúng ngổ lờ, cô mà đồng ý gia nhập thì thể nào cũng sẽ phải bán mạng cả đời, chẳng biết mình vì sao mà chết. Giả như không chịu, kết cuộc cũng chỉ có chết mà thôi. Cô nương nên thận trọng.”

“Tam thiếu gia?” Y Xuân ngẩn người một lúc mới nhớ ra vị môn chủ Yến môn đó có đến bốn người con, Yến Vu Phi chẳng qua chỉ đứng hàng thứ hai, trên có một đại ca bị người chặt chân, dưới còn hai đệ đệ.

Nàng liếm môi: “... Đa tạ đã nhắc nhở, ta sẽ cẩn trọng.”

Đến Dương Châu chơi thôi mà cũng đụng phải Yến môn, đúng là âm hồn bất tán.

Sau khi rời khỏi Trung Hưng bang, Y Xuân về khách điểm thu dọn hành trang, ngay đêm đó thuê thuyền định rời khỏi Dương Châu. Nàng không phải kiểu người thích dây vào rắc rối, dù sao cũng từng trải qua khoảng thời gian không vui vẻ gì mấy với Yến môn, bàn tay phải của Yến Vu Phi do chính nàng chặt, nếu lại giáp mặt thì thể nào cũng nổi sóng, thôi cứ rời đi là thượng sách.

Vì đã khuya nên chèo thuyền phu nào đồng ý chèo thuyền cho nàng, Y Xuân đành phải bỏ tiền thuê đứt một chiếc, tự thân lợi sông.

Nàng chèo thuyền không thạo lắm, phí sức chín trâu hai hổ mới tạm điều khiển thuyền lướt được giữa sông. Khi ấy trăng sáng giữa trời, tiếng nước róc rách, Y Xuân dứt khoát buông mái chèo, đứng trước mũi thuyền mặc nó trôi theo dòng.

Gió đêm mát lành lướt nhẹ qua người, phảng phất tiếng đàn ca hát xướng vọng lại từ chốn trăng hoa ngoài xa, nơi có đại quan quý nhân giàu có vùng tiền như rác, nơi mà họ lưu luyến thâu đêm suốt sáng, cho rằng ấy là chuyện thanh nhã.

Bỗng nhớ tiểu Nam Qua từng bảo, chốn phù phiếm Dương Châu có vài cô nương trứ danh say đắm chủ tử nhà cậu ta, nhưng chủ tử nhà cậu lại thủ thân như ngọc, lúc nào cũng cự tuyệt, thế là khiến họ đau lòng thiếu nữ, hận hấn thấu xương.

Trước mặt nàng, tiểu Nam Qua rất thích tâng bốc Thư Tuyền thành nhân vật trên trời có dưới đất thì không, chợt thấy buồn miệng, nàng không khỏi phá ra cười.

Xoay đầu lại nhìn, chỉ có thể thấy từng đốm sáng mơ hồ phản chiếu trên mặt nước, thuyền khẽ rẽ lối, ngoài ánh trăng thì chẳng còn trông thấy gì khác.

Đi được khoảng nửa dặm, bỗng thấy trước mặt có vài chiếc thuyền đỗ giữa dòng, tình huống có vẻ lạ lùng.

Bị vài chiếc thuyền đánh cá mũi nhọn vây lại ở giữa là một chiếc thuyền hoa không to lắm nhưng lan can điêu khắc, bậc thềm bằng ngọc, đèn đuốc sáng trưng, rõ vẻ xa hoa.

Nay thuyền hoa bị chúng quây lấy, không thể cự quây là vì phần đuôi của đám thuyền đánh cá ấy nối với một sợi xích, xích móc vào liễu mọc hai bên bờ, đồng nghĩa với việc phong tỏa luôn mặt sông, chẳng những thuyền hoa không đi nổi mà đến cả thuyền con của nàng cũng qua không lọt.

Y Xuân cầm mái chèo xuống lớp bùn dưới đáy sông, cau mày trông sang, chỉ thấy trong thuyền hoa có ba người đang ngồi ngay ngắn, một già hai trẻ, thuyền bị bao vây nhưng họ lại không nao núng, trái lại còn có vẻ bình thản.

Ngoài ra còn có vài kẻ mặc đồ đỏ tía cầm vũ khí lớn tiếng quát nạt, mặt mũi hung tợn, ba người vẫn chẳng mảy may nhú mày, tựa như hoàn toàn không nghe thấy.

Cuối cùng, tên cầm đầu hẳn là đã sôi máu, đưa tay đẩy ngã một trong hai thanh niên nọ, cụ già ngồi cạnh vội vàng đứng dậy như muốn đỡ lấy, song cũng bị kẻ khác đá thẳng vào ngực, ngã xuống, chẳng hay sống chết thế nào.

Y Xuân không thể cứ thế mà xem nữa, bèn chèo nhanh thuyền đến, sau đó nhún người vọt đến thuyền hoa, chẳng chờ ai phản ứng đã rút kiếm đánh “keng”.

Vài kẻ mặc áo tía khác đứng gác lập tức nhào đến cản trở nhưng đều bị nàng đá lọt xuống sông, lũ còn sót lại trên thuyền nhìn nàng bằng vẻ mặt kỳ lạ rồi nhanh chóng trao đổi khẽ vài câu với nhau, Y Xuân loáng thoáng nghe chúng nói “Có người phá đám, chưa rõ tình hình, rút lui là nhất!” gì gì đó.

Trong đám có một kẻ cầm kiếm ra vẻ như muốn chém cụ già, Y Xuân vội vã lao ra ngăn cản, người nọ bỗng nhanh nhẹn thu kiếm rồi cùng đám còn lại lắt mình nhảy khỏi thuyền hoa, xích sắt được gỡ khỏi liễu hai bên bờ rồi thu về đánh tiếng ầm ầm, mấy chiếc thuyền đánh cá mũi nhọn kia lướt đi rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã thuận dòng trôi mất, không rõ tầm hơi.

Y Xuân thu kiếm, đi đến đỡ cụ già dậy, khẽ hỏi: “Không sao chứ ạ?”

Cụ lắc đầu, bỗng ngược mặt lên, ánh mắt hiền hậu đảo một vòng quanh nàng, chẳng có vẻ gì là kinh sợ.

“Đa tạ cô nương trượng nghĩa tương cứu.” Giọng cụ trầm lắng, nom rất vững vàng.

Y Xuân hẳn là không ngờ bọn họ bình tĩnh như thế, trái lại khiến việc ra tay giúp người của mình trông có vẻ hơi nhiều chuyện. Chợt thấy người thanh niên bị xô ngã dưới đất kia vật vã muốn đứng dậy, người còn lại lập tức chìa tay kéo hắn, tấm chăn che chỗ chân vô tình rơi xuống đất, nơi ấy trống rỗng — Là một người khuyết tật.

Khi hai vị trẻ tuổi nọ cùng cảm tạ, Y Xuân quan sát kỹ càng một phen mới thấy cả ba có khí chất hơn người, thấp thoáng nét gì đó đã từng gặp.

Cụ già tuổi chừng sáu mươi, râu tóc hoa râm nhưng chẳng mấy may lộ vẻ mắt mờ chân chậm, nom có vẻ quắc thước khỏe mạnh lại toát ra khí chất không giận mà uy, nhất là đôi mắt như áp ủ tất cả nhuệ khí cùng quang hoa kia, trái lại hiện lên nét hiền hòa đặc biệt.

Vị trẻ tuổi khuyết tật nọ trên dưới ba mươi, dáng dấp hệt như ông cụ, có điều lại hơi u ám, sau lời cảm tạ thì không nhìn đến nàng nữa, chỉ xoay đầu trông sang mặt nước đen ngòm, chẳng hay đang chờ gì.

Thanh niên còn lại nhỏ hơn một chút, chắc độ chỉ trên hai mươi, vóc người hơi đậm, gương mặt tròn trịa, có vẻ thân thiện.

Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt hứng thú, tán thưởng: “Cô nương thật là có bản lĩnh, sư phụ cô là ai?”

Y Xuân vừa định đáp lời, cụ già lại thấp giọng trách: “Vu Đạo, sao có thể vô lễ như thế!”

Đoạn cụ chấp tay thi lễ với Y Xuân, hòa nhã nói: “Khuyển tử vô lễ, cô nương chớ bận lòng. Lão phu họ Yến, dám hỏi phương danh cô nương?”

Y Xuân không chấp nhận, cười bảo: “Cụ chớ đa lễ, ta tên Cát Y Xuân, tình cờ rẽ ngang mà gặp. Các vị nếu đã không sao nữa thì ta xin cáo từ vậy.”

Nàng xoay người định đi, bỗng nghe thanh niên mặt tròn kinh ngạc thốt lên: “Cát Y Xuân?! Cô là cái cô Cát Y Xuân ấy à?!”

Nàng chững lại một lúc, cụ già kia quát: “Vô Đạo!”

Y Xuân ngoái đầu nhìn thì thấy vẻ mặt cả ba người đều đã thay đổi, ngay cả thanh niên khuyết tật khi nãy này còn ngẩng mặt nước đầm đẫm cũng đã ngược đôi mắt sáng rực lên nhìn nàng chăm chăm. Ánh mắt ấy, thật khó miêu tả ý vị ẩn chứa, Y Xuân bị nhìn đến độ nổi cả da gà, gượng cười một tiếng: “Có gì thất thố ư?”

Cụ già nhìn nàng một lúc, hòa ái đáp: “Cát cô nương lòng dạ hiệp nghĩa khiến lão phu bái phục bội phần. Hôm nay cô cứu mạng ba cha con nhà này, ngày sau lão phu nhất định sẽ ân tình hoàn đủ.”

Y Xuân phát tay lia lịa: “Chẳng hề gì, chỉ là chuyện nhỏ!”

Cụ già nhắc ấm trà trên bàn lên, rót một chung trà xanh rồi đưa đến trước mặt nàng bằng hai tay, mỉm cười: “Trên thuyền đơn sơ, chẳng thừa rượu biếu, duy chỉ biết kính một chung trà thơm tổ lòng cảm tạ.”

Vì thái độ kỳ lạ của họ, Y Xuân bỗng dấy lên nỗi hoài nghi, chỉ mong mình sớm rời khỏi nơi này. Nhưng cụ già nhiệt tình vô cùng, nàng cũng ngại từ chối nên đành nhận chung trà, chợt nghe sau lưng lại có tiếng nước róc rách, mười mấy chiếc thuyền đánh cá mũi đen chỉ chớp mắt đã quây lấy chiếc thuyền hoa này, hai

người trung niên dẫn đầu nhảy lên thuyền rồi lao vội đến trước mặt cụ già, quỳ thẳng xuống, mặt hoảng hốt giọng run run: “Thuộc hạ đến trễ! Xin môn chủ trách phạt!”

Cụ ấy thế mà lại là môn chủ gì gì đó à? Không phải chỉ là một ông chủ giàu có bình thường đưa con trai ra ngoài du sơn ngoạn thủy sao?

Y Xuân lặng lẽ lùi lại hai bước, định bụng thừa dịp họ không để ý đến để rút lui.

Cụ ông cất giọng ôn hòa: “Lão Từ, lão Lâm, đứng lên mau đi! Lần này là do lão phu tùy hứng, thuở trước nghe thiên hạ đồn nhị thập tứ kiều Dương Châu ngây ngất lòng người bèn thừa dịp đêm khuya đi ngắm thử, ai ngờ lại bị đám giặc kia hạ độc, bằng không há có thể dễ dàng cho chúng đến gần.”

Bọn họ nghe ba người bị hạ độc thì vội vã đẩy một vị đại phu áo thắm màu lên trước. Y Xuân càng nhìn càng thấy vị đại phu này quen mắt, dường như trước đây từng gặp ở đâu rồi? Song lại chẳng thể nào nhớ ra.

Đại phu bắt mạch cho ba người, lại rút một con dao nhỏ ra rạch tay thử máu, bấy giờ mới cười nói: “Không sao cả, chỉ là Mông Hãn Được thông thường, hắc đám giặc xuống tay cũng chỉ là bọn rơm rạ giang hồ.”

Lão Từ quỳnh quáng hô: “Khâu đại phu, ông chắc chứ! Thực sự chỉ là Mông Hãn Được tầm thường ư?”

Khâu đại phu lại cười: “Cứ an tâm đi.”

Y Xuân nhìn gương mặt tươi cười kia, bất chợt rung mình, bừng tỉnh.

Khâu đại phu! Chẳng phải là lão đại phu năm ấy khử độc ám khí cho Yến Vu Phi ở trấn Hiền Đức sao?! Lão là người Yến môn! Thế thì, cụ già này chính là môn chủ Yến môn! Yến Vu Phi từng kể mình có một vị đại ca bị phái Vạn Hoa đất Ba Thục chặt chân, từ đấy chỉ có thể khuyết tật vĩnh viễn, quả nhiên không sai một ly một tấc nào!

Chẳng trách khi nghe đến tên nàng mà họ lại phản ứng lạ như thế, chẳng trách khí độ quần quanh người họ lại quen thuộc đến vậy, Yến Vu Phi cũng tựa tựa đấy thôi.

Y Xuân ngoảnh mặt định nhảy xuống, chợt nghe cụ già sau lưng lên tiếng: “May mà có Cát cô nương đây trợ giúp, bằng không tính mạng của ba cha con chúng ta rơi thẳng vào tay giặc rồi.”

Nhất thời mọi người đều đánh mắt sang phía này, Y Xuân lúng túng, không thốt nổi một lời.

Thanh niên mặt tròn — bây giờ thì biết tên hán rồi, Yến Vu Đạo, chỉ không rõ là thứ ba hay thứ tư — cười khì nói: “Uầy, chắc nhận ra rồi nhỉ! Chúng ta là kẻ thù lâu năm đấy, Cát cô nương.”

Y Xuân thấy hán nói rõ ràng gãy gọn như thế thì bình tĩnh lại, thấp giọng đáp: “Không sai, các người tính sao?”

Yến Vu Đạo cười ha hả, nom có vẻ thật thà phúc hậu, chỉ có đôi mắt là lập lòe sáng rực, đặc điểm của Yến môn, hán mềm mỏng nói: “Đó là ân oán giữa cô và nhị ca, Yến môn ta trước nay rạch ròi lắm, thù ai ai tự báo, chả liên quan gì tới bọn ta. Nghe đồn bàn tay lợi hại nhất của nhị ca bị người ta chặt mất, ta còn nghĩ chả biết là nữ hiệp lợi hại nào, chẳng ngờ chỉ là một cô nhóc như cô. Sao nào? Ta thấy cô rất có tiềm chất, gia nhập Thu Phong bang nhé! Bảo đảm không xử tệ cô đâu.”

Y Xuân không đáp, có vẻ như không nghe thấy.

Yến Vu Đạo vẫn muốn khuyên lơn, môn chủ bỗng buông lời: “Cát cô nương, lão phu đề rằng cô có ở lại đây cũng chẳng lấy làm thoải mái. Dù sao chẳng nữa, ba cha con chúng ta cũng đã nợ vài phần ân tình của cô, ngày sau gặp nạn, xin chớ ngại ngần. Ngoài ra... vẫn còn một chuyện muốn thỉnh giáo cô nương.”

Y Xuân lặng lẽ gật đầu, lại nghe cụ hỏi: “Thư Tuyền đang ở đâu?”

Lòng nàng bỗng hẫng một nhịp, sức nhớ đến thù sâu oán nặng giữa Yến môn và cha của Thư Tuyền, nay cụ ta hỏi, hán là muốn gây phiền phức cho huynh ấy.

“... Ta không biết.” Y Xuân lạnh nhạt đáp.

Yến Vu Đạo cười khi lắc đầu: “Ngoài kia đều bảo Thư Tuyền và cô như uyên ương cùng tổ, sớm đã thành đôi thần tiên quyến lữ tình sâu ý nặng, hẳn ở đâu sao cô lại không biết được?”

Y Xuân nhướn mày: “Ta đáp rồi, không biết!”

Dứt lời cũng chẳng muốn dây dưa cùng họ, trở người nhảy khỏi thuyền hoa, vũng vàng đáp xuống thuyền mình, khua mái chèo, vụng về đưa thuyền lướt xa.

46. Q.2 - Chương 13

Trên đường, Y Xuân từng có ý định quay về núi tuyết tìm Thư Tuyền thuật lại chuyện Yến môn, dấu sao cha nợ con trả đã là việc quá ư bình thường trên giang hồ, Thư Sướng giết tiểu môn chủ của người ta, món nợ này thế nào cũng sẽ “được” đổ lên đầu hắn.

Nhưng thứ nhất là sợ Yến môn phái người lén theo dõi mình, quay lại thì chẳng khác nào tiết lộ nơi ở của Thư Tuyền, có thể sẽ rắc rối về cho hắn. Thứ hai, nàng không chắc Thư Tuyền vẫn còn ở Tuyết sơn, người này trước giờ vẫn rày đây mai đó, chẳng hay hiện tại đang chơi bởi vui vẻ ở chốn nào?

Xuân qua hạ tới, Y Xuân đến thành Kiến Khang đã là tháng sáu.

Hành trình này cũng chỉ như một chuyến dạo chơi, tiện đường thì bóc lột ít của cải của bọn sơn tặc thủy quái chuyên cướp dân lành, ngày tháng dần qua cũng tích góp được mười mấy lượng, đủ để tiêu xài thoải mái.

Nhưng đã quen sống kham khổ, “tiêu xài thoải mái” cũng chỉ là ghé sạp ven đường nhìn ra hai văn tiền mua hai cái bánh trứng nóng hổi được bọc trong giấy dầu, béo ngậy thơm ngon.

Đây là “ước mơ có dính dáng đến thức ăn” duy nhất của Y Xuân lúc còn bé, khi đói nàng từng phát thệ, có tiền rồi thì mỗi ngày sẽ mua mười cái bánh trứng, ngấu nghiến đến chết vì no mới thôi.

May mà đến hôm nay, dù nàng đã từ bỏ rất nhiều ước mơ nhưng vẫn nhớ mãi điều này.

Y Xuân cầm bánh như đang nâng niu một món báu vật, môi khe khẽ mân mê, nóng nên chưa dám ăn nhưng vẫn không cưỡng lại được mùi thơm ấy, thế là cắn một miếng nhỏ, miệng bỗng mảy châu.

Ngã rẽ phía trước còn một cái chợ lớn, tiểu nhị khách điếm đã bày cho nàng, ở đây có thể mua được áo quần giày dép vừa rẻ vừa bền. Giờ nàng đang có tiền có thể, định bụng phung phí một phen.

Vừa rẽ lối đã nghe tiếng cãi vã vọng ra từ con ngõ bên cạnh, chất giọng lạnh lạnh lộ vẻ giận dữ của một cô gái cất lên: “Các người muốn tìm Thư Tuyền, tự đi mà tìm! Có gì cứ mãi quần lấy ta?! Lẽ nào ta là cái gì của hắn à?”

Nghe đến hai chữ Thư Tuyền, Y Xuân không khỏi ngừng chân.

Loáng thoáng có giọng nam rất trầm, ngắt quãng bảo gì mà “bà chủ phối hương Tô Châu”, “không lo làm ăn mà chạy đến thành Kiến Khang, tất có sự lạ”, “đừng cho rằng trả dứt nợ cho Yến nhị thiếu rồi muốn làm gì thì làm”, kiểu kiểu vậy.

Cô gái nọ giận dữ nói: “Ta có làm ăn hay không, Yến môn cũng muốn nhúng tay vào? Quần rộng quá rồi, ta lại chả nhớ mình từng bán cái gì cho Yến môn đấy.”

Y Xuân bước đến thò đầu vào nhìn, vừa khéo đối mắt với cô gái nọ, cả hai đều sững ra.

Đây là một mỹ nhân mặc y phục màu tím, đẹp tựa một nhành lan, quả thực khiến người ta khó mà dời mắt nổi. Nàng ta vừa thấy Y Xuân, mắt lập tức sáng rỡ, ngoảnh lại lớn tiếng nói: “Người ta đợi đã đến rồi, chứ vị cứ tùy ý, đừng đến làm phiền ta nữa!”

Dứt lời bèn đến bên cạnh Y Xuân, khoác ngay lên cánh tay nàng, khẽ giọng: “Cát cô nương, giúp ta chút chuyện, ta biếu cô hai mươi lượng bạc.”

Hai mươi lượng bạc! Động tác thụt lùi của Y Xuân chuyển phát sang điệu bộ xuôi theo, ngẩng đầu nhìn vài thiếu niên trong ngõ, chúng cũng nhìn với ra, lộ vẻ dè phòng. Người đứng cuối cùng khẽ nói: “Cứ lui trước đã.”

Chúng hậm hực rời đi, chốc chốc ngoái đầu nhìn Y Xuân, ánh mắt chẳng lành.

Cô gái áo tím thở hắt ra, nắm lấy bàn tay bóng mỡ của Y Xuân, dịu giọng bảo: “Cảm ơn cô, Cát cô nương.”

Y Xuân thấy lạ: “Cô... sao lại biết ta? Chúng ta từng gặp nhau à?”

Cô gái nọ hơi lúng túng, đại khái không ngờ có người từng gặp mà quên được mình, nàng ta cười gượng một tiếng, chất giọng tinh tế, có phần hổ thẹn: “Đấy không phải ký ức tốt đẹp gì, cô nương không nhớ cũng là chuyện bình thường. Tô Châu Hương Hương trai, cô nương hẳn còn ấn tượng chứ?”

Y Xuân cau mày nhìn nàng ta một chốc, bỗng chốc bừng tỉnh: “À! Là cô! ... Chủ tiệm!” Nàng không nhớ nổi tên, cũng hơi khó xử.

“Gọi Túy Tuyết là được rồi.” Túy Tuyết lại cười, “Cô nương không hiềm oán cũ, khiến ta kính nể biết bao. Ngày trước ta cũng chỉ vì phải trả ơn người, không có ý làm khó, mong cô nương chớ bận lòng.”

Ánh mắt nhìn Y Xuân của nàng ta rất kỳ lạ, cứ như muốn nhìn thấu cả người nàng, ánh mắt sáng rõ làm người ta khó mà thoải mái nổi.

Y Xuân thầm sinh nghi, chỉ đáp: “Ta còn có việc, phải đi rồi. Cô đừng khách khí như thế, hai mươi lượng bạc đâu?”

Túy Tuyết bật cười: “Cô nương đúng là một người thẳng thắn, Túy Tuyết có lời mời, chẳng hay có nề mặt không?”

Y Xuân vốn muốn từ chối, nhưng vì nàng ta vẫn chưa trả hai mươi lượng bạc ỉnh, giục giã thì không hay, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Đi thẳng hướng tây, cảnh sắc bên đường phồn hoa, khác hẳn so với những nơi còn lại.

Đạp vào mắt là dòng sông trong vắt lập lờ trôi dưới chân cầu, hai bên bờ toàn là nhà ngọc tường trắng ngói xanh, hiên nhà treo lồng đèn hồng đung đưa theo gió, ngẫu nhiên bắt gặp các cô bé bước từ trong lầu gác ra rửa chậu nhỏ, đa số hầy còn ngái ngủ, áo quần xộc xệch.

Trời đã sáng rõ, ngoài đường lại chẳng một ai. Bên bờ có rất nhiều thuyền hoa tinh tế đỗ lại, rèm buông trướng rũ, không rõ cảnh tượng bên trong.

Y Xuân khẽ hỏi: “Nơi này là...?”

Túy Tuyết cười bí hiểm: “Cô nương chỉ cần theo ta, đừng lo.”

Điểm dừng cuối cùng là một quán trà, bên trong hồ như không có ai cả.

Gần cửa sổ là một chiếc thuyền lớn, Túy Tuyết dịu dàng khẽ gọi: “Đỗ gia ca ca, khách đến rồi.”

Vừa dứt lời, một chàng trai cao gầy đã xông ra, hần mặc quần áo ngắn bằng vải thô, đầu buộc khăn lau mồ hôi ố vàng, nom có vẻ tục tằn. Đáng sợ nhất là gương mặt của hắn, vết đao đan khắp, căn bản không nhìn rõ diện mạo ban đầu.

Thấy Túy Tuyết, hắn dường như hơi xúc động, giọng run run: “Túy Tuyết, cô đến thật rồi... Ta... Ta hầy còn đang dọn dẹp...”

Túy Tuyết cười vang bước đến, dịu dàng rút khăn tay ra lau mồ hôi cho hắn, mềm mỏng cất lời: “Ta là ai chứ? Đã bảo đến thì dù phải vượt qua núi đao biển lửa cũng sẽ đến. Nhưng trên đường lại gặp phải vài phiền phức nhỏ, may mà có vị Cát cô nương này giúp đỡ, bằng không chẳng biết còn phải dằng dẳng mất bao lâu.”

Chàng trai họ Đỗ gật đầu với Y Xuân tỏ ý cảm tạ, ánh mắt lại chẳng rời gương mặt Túy Tuyết dù chỉ một chốc, khẽ nói: “Vậy... có thể rời đi bất cứ lúc nào...”

Túy Tuyết lắc đầu: “Gượng tỳ, ta mời Cát cô nương đây uống một chén trà trước đã. Đừng khách sáo, có loại trà nào ngon mau dọn ra đây.”

Trà nhanh chóng được dọn lên, là Long Tĩnh mới hái năm nay.

Túy Tuyết lấy một chiếc túi nhỏ bằng vải bố ra khỏi bọc hành trang, đẩy đến trước mặt Y Xuân: “Thân gái hành tẩu giang hồ một mình không dễ, đây chỉ là tấm lòng mọn của ta, cũng là để bồi thường cho những gì Túy Tuyết đã từng làm ngày xưa, nếu cô nương chịu mở lòng khoan dung thì đừng từ chối.”

Bạc trong túi tuyết đối vượt quá hai mươi lượng, ước lượng sơ cũng phải hơn năm mươi. Đây là lần đầu tiên Y Xuân cầm một số tiền lớn như vậy, khó tránh tình trạng tim đập tay run, dè dặt mở túi, lấy khoảng hai mươi lượng bạc ra rồi đẩy túi về: “Vô công bất thụ lộc, đã giao trước là hai mươi lượng rồi. Cũng đừng nhắc lại chuyện trước kia nữa.”

Túy Tuyết cười cười, không ép uống nàng.

Y Xuân hỏi nàng ta: “Bọn Yến môn tìm cô để dò xét chuyện của Thư Tuyền à? Cô... không làm ăn ở Tô Châu nữa? Sắp đi rồi ư?”

Túy Tuyết gật đầu: “Yến môn giờ đã tới, ta đương nhiên phải đi, chẳng nhẽ lại chịu cảnh bị vờn? Bọn chúng hỏi ta về Thư Tuyền, ta làm sao mà biết được. Ha ha, ta sớm đã chẳng còn là cô gái ngốc nghếch nhưng nhớ Thư Tuyền cả ngày của trước kia rồi.”

Nàng ngoái đầu nhìn chàng Đỗ, ánh mắt chất chứa tự hào: “Trên đời, ngoài hấn ra chẳng còn người đàn ông nào tốt ư? Đương nhiên có người sẽ vì ta mà chung thủy một lòng, tâm hồn điên đảo.”

Lời đã nói khó mà khiến người ta không thấy lạ, vương chút giận hờn, thấp thoáng ý rằng dù hấn không cần ta, vẫn có kẻ yêu ta đến chết đi sống lại, ta phải sống thật tốt, khiến hấn hối hận.

Y Xuân cười ha hả, chẳng biết nên tiếp lời ra sao.

Túy Tuyết lặng lẽ nhìn nàng một lúc, chợt hỏi khẽ: “Cô... ở bên Thư Tuyền nhỉ?”

Y Xuân bỗng chốc ngậm ngẩn.

Túy Tuyết cắn môi: “Ta... cũng đã nghe đồn, hấn luôn ở bên cô, yêu chiều như báu vật... Ta biết, người hấn tìm kiếm chẳng thể nào là kiểu như ta, bao năm nay chẳng qua là do ta luôn mơ mộng hão huyền. Thực ra đầu chỉ riêng ta, rất nhiều nữ tử trót gặp hấn đều dột cùng giấc mộng, ai bảo hấn xuất trần như thế.”

Nàng ta như đang chìm vào hồi ức, vẻ mặt dịu dàng, cuối cùng còn khẽ thở dài một tiếng.

“Lần đầu tiên ta gặp hấn là năm năm trước. Ở An Tú phường phủ Lâm An bày tiệc phẩm hương, trước nay ta chế hương rất cừ, cũng được mời đến. Sau đó... ta đã gặp hấn.”

Hôm ấy, hấn là ánh nhìn đầu tiên của đa số người đều chỉ hướng đến hấn.

Hấn vận trường bào xanh nhạt, thông dong mà tao nhã, tay cầm một hộp hương thủ nhỏ nhỏ đưa lên mũi khẽ ngửi, sau cùng lại hơi nhíu mày: “Đã cho thêm đinh hương, ta không thích mùi này.”

Chủ nhân của An Tú phường rất khách sáo với hấn, vội vã giới thiệu thêm vô vàn loại hương mới phối, tựa như nếu được hấn chấm một hai đã là vinh hạnh cực cùng. Hấn nhiên sau này Túy Tuyết mới biết, ấy là vì chủ nhân An Tú phường bấy giờ nợ hấn năm ngàn lượng bạc, trông thêm cái ách lãi nặng, tạm thời chưa trả nổi nên đành khúm núm cúi đầu.

Túy Tuyết chẳng kìm nổi đã bước đến, đưa cho hấn lọ hương mình mới chế, khẽ bảo: “Anh thử mùi này xem.”

Hấn ngược mặt lên đánh giá nàng một lượt, ánh mắt ngăm vương nét cười giấu cợt, lần đầu tiên Túy Tuyết có cảm giác mặt mình ửng đỏ như ráng chiều, cảm lòng không đành đã cúi đầu, chân khẽ run.

Hấn đưa lên mũi ngửi thử vài lần, nở nụ cười: “Ồ, có thêm hương hoa giọt tuyết, hấn là cả hương linh lảng. Không tồi, ta thích mùi này, cô khéo tay lắm.”

Như vô số thiếu nữ khác, Túy Tuyết ngỡ hần là công tử quý tộc, thân thể bí ẩn, mặt mày khôi ngô, ngữ điệu hòa nhã, nhiều tiền đa tình.

Hội phẩm hương kết thúc, nàng đánh bạo thổ lộ sự ái mộ của mình dành cho hần, thậm chí chẳng tiếc mặt mũi đưa lời, chỉ qua đêm cùng nàng thôi cũng được. Với những thiếu nữ giang hồ không bị trói buộc bởi lễ thói, như thế đã đủ rồi.

Nụ cười dưới trăng của Thư Tuyền thoáng vẻ mỉa mai, chấp tay sau lưng hỏi nàng: “Cô cho rằng ta là ai? Hoàng thất nhân việc rồi sự đạo quanh? Hay là thiếu gia phú hộ đa tình? Ta hỏi cô, nếu ta không tiền bản thủ, hôm nay cô có còn đứng đây dài dòng với ta chăng?”

Túy Tuyết vội phân bua: “Ta trước giờ chưa từng nghĩ như vậy...”

“Khi ánh mắt cô vừa hướng vào ta, ta đã nhìn thấu lòng dạ cô rồi.”

Ngón tay ấm áp của hần chợt chạm lên mi mắt nàng, khe khẽ lăm thay, Túy Tuyết buộc phải nhắm mắt, như mê đắm, lại tựa xót xa.

“Ta đã nhận quá đủ ánh mắt thế này rồi, tránh xa một chút, đừng khiến ta phải ghét bỏ, rõ chưa?”

Hần nhẹ giọng thì thầm.

Cảm giác ấm áp trên mắt đã không còn, Túy Tuyết mở bừng mắt như chẳng thể nào tin được, nhưng ngập tràn đầy mắt chỉ có ánh trăng lạnh lẽo, hần biến mất rồi.

“Hai ba năm sau, ta đã ngán cảnh một thân một mình vẫy vùng trong chốn giang hồ, với một cô gái mà nói, đơn độc tranh quyền đoạt lợi với cả đám đàn ông chẳng phải là chuyện vui vẻ gì. Bèn gom tiền mở một hiệu chế hương, sau đó lại gặp hần.”

Túy Tuyết cười cười, có vẻ không cam tâm: “Ta biết hần không phải quý tộc, chỉ là một kẻ giàu sang có thân thể bí ẩn, hơn nữa còn hành nghề khá thấp kém, chuyên cho người ta vay nặng lãi. Ta mượn hần hai ngàn lượng bạc mở Hương Hương trai, cũng có ý bảo rằng, dù hần có là gì, ta cũng chẳng quan tâm đến. Ta càng không lo đến chuyện có mãi mãi ở bên hần hay không, chỉ cần một đêm là đã mãn mộng đẹp.”

Túy Tuyết khi ấy đã vô cùng tự tin, hai ba năm đó nàng đã dốc sức nắm bắt tin tức về Thư Tuyền, biết được rằng số phụ nữ dấn đầu vào lửa như nàng không ít, cũng chẳng có trường hợp ngoại lệ nào, đều bị cự tuyệt một cách lạnh lùng.

Điều này khiến nàng vui vẻ lạ kỳ, đại khái là do người bị phũ không chỉ có mỗi mình mình, cũng vớt lại được một ít danh dự.

Gặp hần, nàng nói: “Chàng có thể tính lãi năm phần, sáu phần, bảy phần mỗi năm, chẳng làm sao cả. Chàng biết thứ em muốn là gì.”

Thư Tuyền rút cuộc đã hơi động lòng, khe thở dài rồi ngoảnh mặt đi, lạnh nhạt nói: “Ta không tốt lành gì, chẳng thiết phải làm như thế.”

“Em không quan tâm.” Nàng vẫn ngoan cố như vậy.

Hần chợt như nổi giận, hàng mày nhíu lại, cất giọng lạnh lùng: “Dành phần ngoan cố của mình cho những thứ đáng hơn đi! Đừng làm phiền ta nữa!”

Dứt lời đã đứng dậy định đi, Túy Tuyết vẫn không cam lòng, đuổi theo hỏi: “Rút lại, phải thiên tiên như nào mới lọt được vào mắt thần của chàng?”

Hần nghiêm túc suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn nở nụ cười mỉa mai hờ hững.

“Không biết nữa.” Hần nhún nhún vai, “Chắc phải là tiên nữ thật. Phải đẹp nhất thiên hạ, phải có nhiều tiền, ta ghét nhất là bọn khổ rách áo ôm.”

Dễ nhận ra rằng nàng không đạt dù chỉ một điều kiện, đành ủ ê rút lui.

Nàng đã từng nghĩ Thư Tuyền sẽ cứ thế mà sống hết đời, mập mờ với những cô gái khác nhau, ôm núi vàng rồi mục ruỗng đến chết.

Nhưng cuối cùng lại không như thế, đã có người lọt được vào mắt thần của hắn thật rồi, không phải tiên nữ, e rằng đến cả hai chữ mỹ nữ cũng chẳng liên quan gì đến nàng ta cả, hơn nữa... nàng ta lại còn rất nghèo, ung dung thưởng thức bánh trứng đến độ mỡ chảy đầy hai tay, thô lỗ cực cùng.

Túy Tuyết thở dài, lòng vẫn đương chua xót.

Đáng buồn chắc cũng chỉ như này mà thôi, phụ nữ cuối cùng vẫn không tránh được việc xử sự theo tình cảm, Yển môn tam thiếu rành rành đang truy quét những kẻ có quan hệ với Thư Tuyền khắp nơi, nàng nên nhanh chóng rời khỏi Kiến Khang, tìm một nơi an toàn cư ngụ mới phải.

Nhưng lại nghe từng chữ rõ ràng từ miệng mình thốt lên: "... Cát cô nương, theo cô, Thư Tuyền là người như thế nào?"

Y Xuân cầm khăn ướt lau tay, vẻ mặt tự nhiên, chẳng có chút gì gọi là đắm chìm trong mộng tưởng, chỉ lộ ra nỗi niềm thân thiết như khi đang bàn về một người bạn cũ, cười đáp: "Huynh ấy à, là một kẻ lập dị, nhưng tính tình lại rất tốt."

Chỉ thế thôi?

Túy Tuyết không tin.

"Hắn... khô ngô tuấn tú, giàu có sung túc..." Không kìm nổi mà nhắc nhở nàng đôi câu.

Y Xuân gạt đầu: "Ừ, về ngoài không tệ, lại có tiền, nhưng kệt xỉ quá."

Túy Tuyết chẳng biết phải nói gì nữa.

Thư Tuyền bảo vệ nàng ta, giúp đỡ nàng ta, lẽ nào chỉ là vì nàng ta cục mịch hơn những người bình thường khác?

Không, không phải thế.

Có vô vàn người con gái, mỗi lần đề cập đến Thư Tuyền thì câu đầu đều sẽ khen hắn rất đẹp, rất điển trai, xấu xa đến nao lòng người.

Trước giờ chưa ai bảo hắn là một người tốt.

Vì dựa trên tất cả các cách hành xử của hắn, căn bản không bóí ra được điểm nào tốt, cũng chẳng kém gì câu hình dung xấu như bôi dầu*.

[*Ý là làm việc xấu trơn tru lắm.]

Thư Tuyền cũng bảo với người khác rằng mình rất xấu xa, bằng một thái độ tự hào.

Túy Tuyết tiếc rằng mình không có được một đôi mắt tinh tường như nàng ta, nhìn xuyên qua lớp sương mù bên ngoài, thấy cả nội tâm.

Nàng, phút chốc đã hiểu tại sao Thư Tuyền lại xem trọng một người như Cát Y Xuân.

"Phải sống thật tốt nhé... Cô và hắn."

Túy Tuyết chợt đứng dậy, nhún người ra khỏi cửa sổ như một chú bướm khổng lồ màu tím, khe khẽ đáp xuống bên cạnh chàng Đỗ.

Sợi thừng buộc thuyền được chặt đứt bằng rìu, thuyền đã thuận dòng trôi xa. Y Xuân đứng bên cửa sổ nhìn nàng vẫy tay tạm biệt, chợt thấy Túy Tuyết khum hai tay bên miệng, nhẹ nhàng khuyên nàng: "Đi tìm Thư Tuyền mau lên! Chậm chân hắn lại bị người khác cướp mất thì cô đừng có mà khóc đấy nhé!"

Nghĩa là sao? Y Xuân nghếch ra.

Lại thấy Túy Tuyết bày ra vẻ gian xảo, chỉ về phía tòa lầu hoa lệ bên bờ, dùng ánh mắt bảo: Thư Tuyền bấy giờ đang quanh quẩn ở chốn má đào đấy.

Nàng ta rõ ràng là biết Thư Tuyền đang ở đâu! Bị bịp rồi!

Y Xuân suýt nữa đã vọt ra ngoài cửa sổ, đuổi theo moi cho bằng được chỗ mà Thư Tuyền đang ở, song sau lưng bỗng vọng lại một hồi tiếng bước chân, có rất nhiều người xông vào quán trà bao vây nàng.

Nàng lập tức rút kiếm ra, ngoái đầu lại nhìn thì chỉ thấy một đám thiếu niên lạ, người nào người nấy giắt trường kiếm, đứng đẵn oai hùng, rõ ràng đều là người luyện võ, hơn nữa thân thủ khá tốt.

Chúng thiếu niên vây quanh bên một thanh niên bước đến, vóc người hơi đậm, mặt tròn, nụ cười rất thân thiện.

“Khéo thật, chúng ta lại gặp nhau rồi, Cát cô nương.” Hắc cười khi nói tiếp, “Khi này ôn chuyện thường trà với bạn cũ à?”

Y Xuân nhú mày chán chường, không muốn nói dù chỉ là một chữ với chúng. Nàng bỗng ngoái đầu, trừng mắt liếc Túy Tuyết càng đi càng xa, nụ cười của nàng ta hết như của một con hồ ly: Ngốc à, sao ta lại dễ dàng cho cô và tên khốn Thư Tuyền ấy chấp tay liền cánh chữ, tự mà giải quyết rắc rối đi!

Nàng lạnh lùng buông lời: “Nàng ta đi rồi, sao ngươi không đuổi theo?” Yến Vu Đạo cười như Phật Di Lặc: “Có cô ở đây thì cũng thế. Trước giờ ta luôn biết cô nương là một người nghĩa hiệp, sẽ không làm khó ta, hẳn sẽ báo ta biết nơi Thư Tuyền đang trốn, đúng không?”

Nàng xoay người rời đi: “Ta bảo rồi, không biết!”

Chúng thiếu niên tức khắc đã chặn nàng lại, bao vây kín kẽ như tường đồng vách sắt, chẳng tiến thêm được bước nào.

Yến Vu Đạo vẫn đang cười: “Cô nương biết nhưng lại không muốn báo ta biết, vì giữa ta và cô nương không có giao tình. Túy Tuyết chỉ tốn hai mươi lượng bạc đã có thể gạt bỏ ân oán, ta nguyện bỏ ra hai trăm lượng, chỉ mong cô nương giúp mỗi việc này.”

Y Xuân hít sâu, ngoái đầu nhìn hắc với ánh mắt khó tin, một lúc sau, chợt hỏi: “Sao ngươi muốn tìm Thư Tuyền?”

Yến Vu Đạo cười đến mức mắt híp lại thành một đường: “Không phải ta, mà là cả Yến môn đang tìm hắc. Cô nương chỉ cần ban ơn cho ta, có sao không làm?”

Nàng “keng” một tiếng rút kiếm ra, lạnh lùng nói: “Ta đã bảo mình không biết Thư Tuyền đang ở đâu, bây giờ thì dù có biết ta cũng sẽ không khai ra! Để ta đi! Bằng không đừng trách đao kiếm vô tình!”

Yến Vu Đạo thoáng biến sắc, cuối cùng lại vẫn trưng ra mặt cười thân thiện, lùi hai bước rồi mềm mỏng buông lời: “Cô nương tội gì phải cố chấp như thế.”

Lời vừa dứt, chúng thiếu niên rút kiếm cùng tiến lên giao thủ với nàng, bàn ghế lẫn trà cụ bằng gốm sứ trong quán nát hết cả, trông rất lộn xộn.

Y Xuân chẳng mấy may sợ hãi, một mình đối mặt với đông đảo hảo thủ dùng kiếm, vậy mà vẫn không rơi vào thế hạ phong.

Yến Vu Đạo híp mắt nhìn nàng nhảy lên thụp xuống, động tác nhanh nhẹn, lòng không kìm được mà thâm tán thưởng.

Hắc xưa nay quý mến thiếu niên anh tài, không kìm nổi lại nói: “Cô nương tài nghệ khá tốt, cân nhắc thêm về chuyện gia nhập đội Thu Phong của ta nhé? Ta cho cô làm đội trưởng, tuyệt không xử tệ.”

Nàng chỉ hừ một tiếng, chẳng thèm ngoảnh đầu lấy một lần, hươu ngang kiếm phá vỡ vòng vây của chúng thiếu niên, sải dài bước định xông ra.

Yến Vu Đạo vội vã quát với theo, lập tức có vài người phóng ám khí.

Y Xuân múa kiếm như đang điều khiển rồng bạc, nhẹ nhàng gạt bỏ hết đám ám khí, chẳng ngờ trong số đó có một lọ thủy tinh đựng đầy độc được treo trên một con dao nhỏ, kiếm vừa khua tới lọ đã vỡ, chất lỏng văng tung tóe lên cổ nàng, nhất thời cơn ngứa vừa đau vừa tê kéo đến.

Nàng hoảng hốt giận dữ, bắn mạnh kiếm về phía Yến Vu Đạo, định bụng lợi dụng khoảng trống tấn ra lúc bọn chúng gấp gáp cứu người để chạy trốn.

Ai ngờ Yến Vu Đạo lại hoang mang, không tránh cũng chẳng né, ngây ngẩn đứng im, mặc cho kiếm đâm vào sườn, đau đến độ kêu rên thảm thiết.

Yến môn tam thiếu vậy mà lại không có công phu!

Y Xuân không dám nán lại lâu, nhảy từ cửa sổ ra ngoài rồi trèo lên nóc nhà, nhác thấy đối diện mình có một chiếc thuyền hoa đang đỗ, nàng nhún người vọt tới, lại lấy đà nhảy đi, cho đến khi đặt chân xuống mái ngói lưu ly của một tòa lầu bên bờ.

Thoáng nghe thấy tiếng truy đuổi của chúng thiếu niên phía xa, nàng không ngừng lại một khắc nào, từ trên nóc nhà lại chạy thực mạng.

Chất độc trong lọ thủy tinh ấy khá lợi hại, chỉ trảy lên da đã có hiệu quả nhanh chóng, Y Xuân dần cảm thấy cổ họng mình đau đớn như đang bị lửa thiêu, mắt nổ đom đóm.

Tiếng bước chân của bọn người kia ngày càng gần, nàng chỉ có thể gắng gượng nhảy lên một nóc nhà khác, nhìn quanh tìm chỗ trốn.

Có kẻ nhảy lên tóm nàng, Y Xuân vùng vẫy thủ tạm đỡ chiêu, chẳng ngờ kẻ kia lại vận lực mạnh quá, vừa đáp chân lên mái lưu ly đã khiến nó vỡ vài miếng, Y Xuân hẫng một nhịp, từ lỗ hổng ngã mạnh xuống đất.

Trong phòng có hai người, một nam một nữ, hẳn là đang uống rượu, bấy giờ đã ngừng động tác, chăm chú nhìn nàng.

Cô gái như sợ hãi, hét khẽ một tiếng, bò ra phía sau người đàn ông, không dám lộ diện.

Y Xuân bất chấp ánh mắt, trở người búng lên khỏi mặt đất, thấp giọng: “Xin lỗi!”

Dứt lời đã xấu hổ chạy đi.

Eo bỗng dưng siết chặt, thế mà bị ai đó ôm vào lòng, Y Xuân kinh hãi, chưa kịp nói gì đã nghe tiếng than nhẹ vang lên phía sau: “Sao vẫn chưa thành đại hiệp? Lại chặt vật thể này.”

Nàng sững sốt ngoài đầu, quả nhiên trông thấy vẻ mặt như bất đắc dĩ, lại như vô cùng mừng rỡ của Thư Tuyền.

47. Q.2 - Chương 14

Hành lang ngoài kia trở nên âm ỉ, có người gõ cửa, vốn vã hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Thư Tuyền ôm ngang eo Y Xuân, lòng vui sướng vô chừng, cười đáp: “Không có chuyện gì cả, đừng vào quấy rầy.”

Dứt lời đã đặt Y Xuân xuống một góc giường lớn, xoa đầu nàng: “Lại trúng độc rồi, nàng vẫn chẳng khiến ai bớt lo được.”

Y Xuân ngẩn ngơ nhìn hẳn, chưa kịp phản ứng, lời như mắc lại, trông như cô ngốc.

Mỹ nhân trốn sau bàn khẽ gọi: “Thư công tử... Nàng... Nàng ấy là?”

Thư Tuyền: “Là vợ ta.”

Mỹ nhân có vẻ sắp ngất.

Hắn lại nói: “Thế này nhé, Tổ Cô, bây giờ cô đi bốc thuốc hộ ta, tiện tay đun ấm nước mang về, ta có thể giảm nửa khoản nợ cho cô, thỏa đáng chưa?”

Lúc cầm đơn thuốc đi ra, sắc trắng xanh trên mặt Tổ Cô cứ lồng cả vào nhau, chẳng biết đang cười hay khóc.

Y Xuân nắm áo Thư Tuyền, khẽ nói: “Huynh... trốn đi! Đừng để bọn Yến môn bắt gặp!”

Hắn gỡ từng ngón tay của nàng ra, vẻ mặt lạnh nhạt mà ngạo mạn: “Bắt gặp ta? Bắt gặp ta thì sao nào!”

Vừa dứt lời, cửa sổ bị ai đẩy đập vỡ từ bên ngoài, có khoảng bốn năm thiếu niên cầm kiếm xông vào, thấy Thư Tuyền thì ngây ra hồi lâu, sau lại mừng hóm.

Thư Tuyền tước chủy thủ của Y Xuân, kéo màn chắn tầm mắt của nàng, chủy thủ xoay một vòng trong tay, hất chậm rãi đi ra.

Y Xuân chỉ nghe thấy vài tiếng rên đau đớn, sau đó lại chẳng còn tiếng gì nữa, nàng chống người ngồi dậy, tấm màn bỗng lại được ai đó vén lên, Thư Tuyền trả chủy thủ cho nàng rồi thả nghiêng người xuống đệm, chỉ ngắm nàng mà chẳng nói lời nào.

Về bối rối bấy giờ đã dần lui, Y Xuân bỗng thấy lúng túng vô chừng, môi mấp máy định lên tiếng thì hán đã nói: “Đêm hôm ấy, năm tên lùn đột kích.”

Y Xuân chỉ biết cười đỡ lời: “... Ồ.”

Hán nghiêng đầu, thấp giọng hỏi: “Sao nàng lại ở đây?”

“... Đến chơi.” Nàng đáp chẳng chút giấu diếm, “Còn... huynh thì sao? Vẫn đi đòi nợ khắp nơi à?”

Vừa này nghe hán và cô Tú Cô gì ấy bàn chuyện trả tiền, Túy Tuyết bảo hán đang say giữa chốn má hồng, Y Xuân rất hiểu người này, lòng dạ hán đã ném cả vào tiền tài, đoán chừng chẳng còn thừa sức để đắm chìm vào nơi chốn ấy nữa.

Thư Tuyền hừ một tiếng, không đáp.

Một cách chậm rãi, tay hán lại đặt lên đầu nàng xoa nhẹ, ngón tay dịu dàng ấm áp.

“Lần sau...” Giọng hán thật trầm, “Lần sau nếu muốn đi, nhớ nói trước với ta một tiếng, đừng im lặng như thế.”

Tim nàng bỗng chốc đập nhanh, nhanh đến khó mà chịu đựng được. Nàng thậm chí không phân biệt rõ đây là do tác hại của độc hay vì thứ gì khác, ngay cả cổ tay cũng không kìm nổi mà run nhẹ.

Nàng siết chặt lấy một góc áo, như thể nếu làm thế sẽ buộc trái tim đang đập điên cuồng của mình ngừng lại được.

“... Ta không cố ý làm huynh giận, xin lỗi.” Ma xui quỷ khiến, có vẻ thời gian đã quay về cái đêm tuyết rơi nhiều ấy, nói tiếp những lời chưa kịp thốt lên.

Thư Tuyền cười cười, tay vỗ nhẹ vào trán nàng, “bộp” một tiếng: “Chọc giận ta không phải việc to tát gì.”

Bên ngoài có tiếng gõ cửa khê khàng, là Tổ Cô đem thuốc và nước vào.

Xa xa, Y Xuân thoáng thấy một bóng hình kiều diễm bên cửa, nàng rất đẹp, đẹp chẳng kém gì Túy Tuyết, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra nàng không còn trẻ nữa, khóe mắt ẩn hiện nếp nhăn.

Tổ Cô cũng đang tò mò nhìn nàng, chưa được bao lâu thì Thư Tuyền đã sập cửa lại.

“Tổ Cô là tú bà ở đây, cô ấy đã mượn ta bốn ngàn lượng bạc để xây tòa Nhuyễn Ngọc lâu này.” Thư Tuyền vắt khăn lau sạch mồ hôi bùn đất trên tay và mặt nàng, vừa lau vừa nói, thần thái tự nhiên, tựa mọi việc vẫn luôn xảy ra như thế.

Dứt lời, bưng bát thuốc vừa sắc lên ném thử một ngụm, khẳng định không có gì khác thường mới đỡ nàng dậy, chậm rãi bón thuốc.

“Tiểu Nam Qua đâu?” Dùng hết thuốc, Y Xuân lại nằm xuống giường, chân tay rệu rã, khê hỏi hán.

Thư Tuyền buông màn xuống, nằm nửa người bên nàng, đáp: “Cậu ta nay đã mười lăm, cũng đến tuổi bươn chải một mình rồi, không thể cứ ở bên ta cả đời làm kẻ ăn người ở được.”

Mười lăm tuổi, mười lăm tuổi nàng cũng đã xuống núi lịch luyện, đây là một mốc thời gian quan trọng, đánh dấu thời khắc vĩnh biệt thuở niên thiếu, đương lúc rèn luyện sẽ dần trở thành một thanh niên có thể đảm đương mọi thứ.

“Ngủ đi nào, đây là một phòng dành cho khách bình thường, không có nhiều thành phần từng đến, không bẩn.”

Nhuyễn Ngọc lâu đầu sao cũng không phải là nơi phụ nữ bình thường nên đến, hấn vỗ về nàng.

Thư Tuyền dèm chăn gọn gàng cho nàng, lại sờ trán, kê người xuống hôn nhẹ một cái: “Thức dậy rồi sẽ không còn ở đây nữa.”

Y Xuân cứ thế chậm rãi thiếp đi, tay phải được hấn nắm trong lòng bàn tay mình, mạch của hai người gần nhau như vậy, dường như ngay cả tim cũng đập cùng một nhịp, vững chãi an tường.

Lúc thức dậy trời sáng lờ mờ, Y Xuân tạm thời không phân biệt được đây là hoàng hôn hay bình minh. Chiếc giường đang nằm không mềm mà cứng chắc, nàng thử duỗi tay chân, đã không còn tê như lúc trứng độc nữa, chỉ hơi hệt sức.

Xốc chăn ngồi dậy, tức thì nhận ra đây không phải Nguyễn Ngọc lâu. Qua tấm màn thêu đầy hoa văn, có thể lờ mờ thấy được song cửa sổ bằng gỗ chỉ mở một cánh, cơn gió nhẹ nhàng lay động ống tay áo của người đang ngủ dưới cửa sổ.

Y Xuân khẽ khàng vén màn lên, dè dặt đánh giá xung quanh.

Đây hẳn là một khách điểm bình thường, bày biện đơn giản. Dưới cửa sổ có một chiếc ghế dài, Thư Tuyền đang ngủ ở đây. Vóc người cao gầy bị bó buộc trên ghế, khó tránh khỏi việc phải nằm nhín lại, vậy mà hấn vẫn ngủ được, lại còn ngủ rất say, hơi thở trầm dài.

Y Xuân rón rén xuống giường, không muốn làm hấn thức giấc. Đến đóng cửa sổ lại, tuy đang vào hạ nhưng ngủ phơi gió vẫn không tốt cho sức khỏe.

Chân trời bỗng bình từng đám mây ngũ sắc, cách một lớp giấy cửa sổ, ráng chiều tươi đẹp vẫn có thể ánh vào, phủ lên gương mặt say ngủ của ai kia.

Y Xuân nín thở lặng lẽ ngắm hấn, gương mặt đang ngủ này vừa thiện lương lại hiền lành, gọi vạn phụ nữ lại nhìn, thì đã có đến chín ngàn chín trăm chín mươi chín cô sinh lòng yêu thương rồi, người còn lại không mù cũng ngốc.

Nhưng khi đôi mắt ấy mở ra thì đã khác hoàn toàn, thực ra hấn rất xấu tính, tùy hứng và quái gở, có bảo là quái nhân cũng chẳng sai.

Nàng kéo một tấm chăn ra khe khẽ đắp cho hấn. Góc chăn mới chạm vào người, hấn đã mở bừng mắt, vẫn còn hơi mơ màng vì vừa thức giấc, chưa phản chấn như thường ngày.

“... Giờ nào rồi?” Thư Tuyền day day trán, khàn giọng hỏi nàng.

“Chắc sắp tối rồi.” Y Xuân thấp giọng đáp. Ráng chiều ngàn dặm ngoài kia không phải cảnh bình minh nên có, chỉ hoàng hôn mới tươi đẹp yêu kiều thế thôi.

Thư Tuyền nhanh chóng trở người ngồi dậy, dường như ngủ chưa đầy giấc, duỗi lưng xoắn eo, ngáp dài một tiếng.

“Nàng thấy sao rồi?” Hấn hỏi, cầm chén trà lạnh bên cạnh lên uống.

Y Xuân cười ngược: “Ta khỏe rồi, cảm ơn huynh, lúc nào cũng phiền huynh chăm sóc.”

Ánh mắt lưu chuyển, hấn hờ hững đáp: “Ồn cái gì, ta thích thì giúp thôi.”

Y Xuân kéo một cái ghế ra ngồi đối diện hấn, ngẫm nghĩ rồi nói: “Hình như Yến môn đã biết cha huynh giết tiểu môn chủ của bọn chúng rồi, thế nên đang tìm huynh khắp nơi đây. Đám đuổi theo ta là đội Thu Phong dưới trướng Yến môn tam thiếu. Hấn quây âm ỉ lắm.”

Thư Tuyền lạnh nhạt “Ờ” một tiếng, căn bản không xem là gì.

Y Xuân đành nói tiếp: “VẬY... Tóm lại, huynh phải cẩn thận.”

Hấn cười cười mà chẳng tỏ rõ ý kiến, lặng lẽ nhìn nàng: “Bàn mấy chuyện nhạt nhẽo đó làm gì, sau này nàng muốn đi đâu?”

Y Xuân khựng lại một chút, khẽ hỏi: “VẬY huynh muốn đi đâu?”

“Ồ lại thành Kiến Khang, số người thiếu nợ ta sống ở đây là nhiều nhất.”

Y Xuân cũng “ừ” một tiếng, không nói gì nữa.

Trong phòng bỗng vô cùng yên tĩnh, không ai lên tiếng, bầu không khí này khiến nàng chẳng biết phải làm sao, bản năng lại nhắc nàng cẩn thận.

Nàng ngắm các vật dụng bày biện trong phòng, cuối cùng chỉ vào họa tiết thêu trên tấm màn, cười gượng: “Họa... Họa tiết trên tấm màn kia rất độc đáo.”

“Đấy chỉ là hoa lan.” Thư Tuyền đáp thật.

Y Xuân vô cùng lúng túng, đứng lên: “Ta đi đây, à... Thư Tuyền, cảm ơn huynh đã giải độc cho ta.”

Nàng xoay người đi được mấy bước, bỗng nghe Thư Tuyền cất tiếng sau lưng: “Đi đâu? Lại muốn im hơi lặng tiếng trốn đi à?”

“Ta... chỉ muốn thuê thêm một phòng nữa, đây hẳn là chỗ của huynh...” Lời có vẻ lộn xộn.

Thư Tuyền tựa vào tường, nhú mày, lát sau chợt cười uể oải, ngược mắt lên nhìn nàng chăm chăm, trầm giọng hỏi: “Nàng đang sợ gì?”

“Ta... không sợ.” Lời phản bác có vẻ yếu ớt.

“Ta sẽ ăn thịt nàng à?”

“Không, ta đương nhiên không có ý này...”

“Nàng lo thế cũng chẳng sai, ta quả thật sẽ ăn thịt nàng, có một đạo ta luôn nghiên cứu xem nên xắt nàng thành từng miếng bằng cách nào, để có thể nuốt trọn cả vào bụng.”

Hắn cười phá lên, cười mà như than thở, giọng rất trầm.

Y Xuân ngoái đầu nhìn hắn, hắn vẫn đang nhìn nàng như vậy. Hai người bốn mắt, ánh mắt như chất chứa ngàn vạn lời nói muốn gửi cho nhau, lại tựa trốn trốn, chẳng biểu lộ điều gì.

Rất lâu sau đó, Y Xuân chậm chạp rút một chiếc túi bằng vải bố trong ngực áo ra, là hai mươi lượng bạc mà Túy Tuyết gửi nàng. Nàng nhẹ nhàng đặt bạc lên bàn, thấp giọng: “Khoản này, bạc trả huynh, cả vốn lẫn lãi là hai mươi lượng, đủ chưa?”

Hắn không đáp, ánh mắt dần rét lạnh.

“Gần đây ta cũng biết cách kiếm tiền rồi, không còn nghèo như trước nữa, thế nên...”

Y Xuân chưa nói hết, bỗng nhận ra cánh tay mình bị ai đó siết chặt, hắn cứ như tung nàng lên trời, cuối cùng đẩy một cái, lưng nàng đập mạnh vào tường phát ra tiếng rất lớn, nàng đau đến đứng không vững nữa, đầu gối nhũn ra, lúc sắp khuỵu xuống lại bị hắn xách cổ xốc lên, không thể động đậy.

Thư Tuyền giận rồi, là lần đầu tiên thể hiện cơn giận trước mặt nàng.

Hắn không nói một lời, chỉ nhìn nàng chòng chọc, đôi mắt sẫm đen sâu thẳm, không nhìn rõ đáy. Nét mặt chẳng biểu lộ điều gì.

Bỗng nhiên, hắn thấp giọng hỏi: “Nàng nợ ta quá nhiều rồi, thực sự cho rằng mình trả nổi sao?”

Bàn tay bóp cổ nàng nháy mắt buông lỏng, Y Xuân loạng choạng một chút, gượng người đứng ngay.

Hắn nói: “Ta không cần nàng trả, cầm tiền nàng, đi ngay đi.”

Thư Tuyền xoay người đối diện với cửa sổ, không ngoái đầu lại nhìn nàng dù chỉ một lần.

Y Xuân tựa người vào tường, khó tin nhìn bóng lưng hắn, lòng bỗng nổi lửa, chỉ trong chốc lát lửa đã lan khắp người. Nàng cầm túi vải, ném mạnh vào người hắn, giận dữ nói: “Trả cho huynh! Ta mới là người không cần!”

Thư Tuyền trở tay nhận túi, vẻ mặt phức tạp lại âm trầm, nhìn bạc lộ ra khỏi túi, lại nhìn nàng rồi ném trả về: “Ta bảo nàng đi!”

“Ta cứ thích ở lại đây! Cũng chẳng phải nhà của huynh!” Y Xuân dứt khoát ném ấm trà sang.

Gân xanh trên trán Thư Tuyền đã sắp trời cả lên, xắn tay áo: “Muốn đánh nhau?”

“Ta không thêm đánh với huynh!” Y Xuân đau lòng nhìn hấn, “Được, ta đi!”

Nàng sải từng bước dài, mở cửa phòng sắp chạy ra ngoài thì sau lưng bỗng xuất hiện một lực lớn, túm eo nàng kéo về phía sau. Cửa gỗ “rầm” một tiếng đóng lại, lại chẳng có tiểu nhị nào dám lên thăm dò tình hình.

“Tiền vẫn chưa trả.” Thư Tuyền siết chặt lấy eo nàng, lạnh lùng nói.

“Chính huynh bảo không cần mà!” Y Xuân giận dữ, con người này sáng nắng chiều mưa, đúng là đã nhện đến mức tận cùng rồi mà.

Nàng trở tay đập vào vai hấn, Thư Tuyền lùi hai bước, chợt đưa chân quắp chân nàng lại, Y Xuân tức khắc đổ người xuống, nàng không muốn bị hấn quật ngã dễ dàng như vậy, vỗ hai tay xuống đất, người như biến thành một nàng cá uyển chuyển nhanh nhẹn, chốc lát đã bật lên.

Hấn dang tay đón ngay trước mặt, không thể không bỏ thẳng vào lòng.

Vùng vẫy giãy dụa, vận dụng tất cả chiêu thức cùng sức mạnh đối phó hấn, vậy mà chẳng có tí tác dụng nào. Y Xuân thấy người trước mắt như đã biến thành dã thú, mình cũng sắp bị lay mất rồi, trở thành dã thú không còn lý trí nữa.

Bờ môi nóng rẫy dán vào nhau như đang trên chiến trường tanh máu, môi hấn tựa như đã rách, nàng cũng chẳng may mắn thoát được.

Nàng cắn hấn một cái, hấn sẽ cắn trả; nàng xé rách tay áo hấn, hấn cũng tức đại lưng phục thù.

Áng mây chiều rực rỡ tươi xinh như đã nở rộ giữa hoàng hôn, Y Xuân vừa nóng vừa ngạt thở, đắm chìm đến nỗi quên cả suy nghĩ. Nàng sắp bị vò nát rồi, thực sự vỡ tan thành từng mảnh, rồi bị hấn nuốt trọn từng chút một.

Chẳng biết sao lại dây dưa đến tận trên giường, tay chân nàng như đã bị thùng buộc chặt, chẳng còn cử động nổi, tất cả những hồi ức chưa trọn vẹn trong đêm tuyết ấy bỗng lướt ngang qua đầu, khiến nàng thở dốc từng hơi, tựa như sắp tuyệt mệnh.

Thư Tuyền bỗng dừng hết tất cả các động tác thô lỗ, hấn chống bên người nàng, hơi thở nóng bỏng dồn dập, con ngươi đen thẫm, đen như màu sắc của buổi đêm trầm lắng nhất.

Hấn đặt tay lên vai nàng, ngón tay như muốn khảm vào xương cốt, siết chặt.

“Y Xuân, mở mắt ra.” Hơi thở của hấn phả vào trán nàng, nóng bỏng vô chừng, “Mở mắt ra nhìn ta.”

Y Xuân bất thành linh mở bừng mắt, hung tợn trừng hấn, đôi con ngươi cũng đen thẫm cuốn hút như hấn, khổ sở kiềm nén ngọn lửa đã nhen nhóm tận trời.

“Buông ta ra!” Giọng nàng khàn khàn, lạnh lùng, nhưng lại giống nham thạch nóng cháy ẩn giữa lớp băng, đã sắp sôi trào.

Thư Tuyền nhìn nàng thật lâu, tay phải dần buông nàng ra, ngón tay quyen luyến nơi cổ tay, rồi lại cầm tay nàng lên hôn khẽ.

“... Tấm lòng của người khác lúc nào cũng bị nàng chà đạp, tựa như nàng chẳng lưu luyến một thứ gì.” Hấn trầm giọng nói, “Nàng không nợ ta bất cứ gì cả, là ta đã nợ nàng, thế nên những gì nàng đã làm, ta đều sẽ bỏ qua hết, nàng không tổn thương ta nổi nữa rồi.”

Hấn sẽ không giận, mà có giận thì cũng chẳng phải việc gì to tát, dù có bị đâm một nhát, cũng chỉ thế mà thôi.

“Nàng muốn đi, được thôi. Ta buông tay ngay đây rồi.”

Thư Tuyền chậm chậm buông cổ tay nàng ra, ngồi dậy. Áo khoác hồ trên vai trượt xuống, một bên ngực lộ ra, ánh cam dưới ánh hoàng hôn rực rỡ.

“Lần sau gặp lại, ta sẽ xem như không quen biết nàng.” Hấn vén màn, định nhảy xuống.

Đang sau, Y Xuân kéo tay áo hấn.

“Ta không đi nữa.” Nàng nói.

Thư Tuyền cúi đầu nhìn nàng, Y Xuân và hấn nhìn nhau thật lâu, nàng lặng lẽ nói: “Ta bảo rồi, không đi nữa.”

Hấn chợt động, đưa tay đỡ sau gáy nàng, chỉ thấy lòng mình cuộn trào khó nén, tựa như trái tim cũng sẽ bị nhấn chìm.

Màn thêu lan xanh rũ xuống, ngăn cách ánh sáng lấp lánh ngoài kia.

Bên tai, hấn nỉ non lời gì nghe chẳng rõ, du dương tinh tế, tay khẽ mân mê đôi gò má nàng rồi dần lướt xuống, ôm chặt nàng vào lòng.

Y Xuân như biến thành một nàng cá cố gắng bơi giữa làn nước ấm áp, vẫy vùng lại vẫy vùng, chốc chốc uốn lượn, không ngơi nghỉ được, cũng không thể ngơi nghỉ, hấn thì bám riết lấy phía sau.

Cuối cùng vẫn bị hàm răng sắc nhọn của hấn cắn lấy, đau đớn đến run rẩy, máu tươi đầm đìa.

Đôi bàn tay Y Xuân vặn xoắn chiếc khăn trải giường đã nhăn nhúm cả, khổ sở hít sâu. Muốn rộng lòng ôm trọn lấy hấn không phải là chuyện dễ dàng, nàng như đang phải tiếp nhận một món đồ bén nhọn, đủ để khiến bản thân trào máu.

Sau rốt lại không kìm nổi mà hét thật to, tựa như sắp khóc rồi. Thư Tuyền nâng gương mặt đang giãy dụa kia lên hôn thật sâu, bọn họ thân mật đến thế, mỗi một tác động đều khớp với nhau, tận mạch đập nơi sâu kín nhất cũng kề cận mà hóa lên điệu vũ nồng nàn, như tiếng gọi thầm muốn rời xa, đừng bao giờ lùi lại.

Không kìm được nữa, hấn khẽ nhích người, nàng phản ứng kịch liệt, túm chặt tóc hấn, run rẩy thốt lên: “Đừng... Đừng chuyển động!”

Bờ môi miết sát, chiếc lưỡi lưu luyến từng đường nét mềm mại tinh tế của người kia, cuốn lấy nhau triền miên không dứt.

Đôi chân nhễ nhại mồ hôi của nàng hóa thành đường cong trên người hấn, bối rối bất an, mũi chân thỉnh thoảng lại giật nhẹ, chẳng biết nên làm sao mới phải.

May mà hấn nhận ra đôi chút xấu hổ ấy, đưa tay lên phủ kín mắt nàng, để nàng khỏi phải nhìn cảnh ân ái nồng nàn giữa ánh hoàng hôn, chiều tà buông xuống.

Y Xuân chỉ nghe thấy mỗi tiếng thở dốc của chính mình, ngày càng gấp gáp, tim như thót lên đến tận cổ họng, không khống chế nổi.

Nàng bỗng siết chặt hấn như ôm lấy cọc gỗ cứu mạng, mưa rền gió dữ, nàng không nghe được giọng nói của chính mình, chỉ biết thầm thì mãi tên hấn, liên miên không ngắt.

Ráng đỏ cuối trời dần đậm, hóa màu điều nhân nhật giữa tầng không.

Kiều diễm đến tận cùng lại trở về với vẻ bình phàm.

Cả đời này, trong lòng nàng mông trời hồng ấy mãi không phai.

Quá mệt mỏi, Y Xuân rơi vào giấc ngủ nửa tỉnh nửa không, nhưng chẳng tài nào thoát ra nổi.

Thư Tuyền ôm riết lấy nàng, khẽ khàng rất nhiều điều, nàng lại không nghe rõ, chỉ thấy rất nóng, mồ hôi sớm đã rịn ướt cả khăn giường, chẳng thoải mái gì cho cam.

Mồ hôi của hấn rơi xuống ngực và lưng nàng, tựa như màn mưa nóng bỏng.

Hấn nhiệt tình tựa lửa, hấn đây đưa chẳng ngừng.

Y Xuân chỉ thấy mọi cảm giác như rời mình ngày càng xa, ánh sáng le lói trước mắt dần biến mất, màn đêm vô cùng tận trở về.

Nàng mơ một giấc mộng, trong mộng hoa đào vẫn chưa nở, rừng đào sau núi chỉ tro trọi từng chạc cây, mưa róc rách nhỏ xuống, long lanh trong suốt.

Dương Thận ngồi dưới gốc cây mỉm cười nhìn nàng. Y trưởng thành rồi, tóc buộc gọn, vầng trán nhẵn nhụi tròn đầy.

Vẫn cười như một tên đểu, tà tứ vô chừng.

Y Xuân bước đến ngồi đây, vỗ vỗ tảng đá bên người, nhẹ giọng: “Ngồi đây. Đã lâu không gặp, đệ vẫn khỏe chứ?”

Y cứ thế ngồi xuống bên nàng, áo quần sạch sẽ tinh tươm, không vá chẳng vá đụp như trước nữa, cười rạng rỡ.

Nàng khẽ nói: “Gia đình chăm sóc đệ thật tốt, ta an tâm rồi.”

Dương Thận nắm tay nàng, bàn tay ấm áp, giọng y thật trầm: “Tỷ cũng vậy, trông tốt hơn trước rất nhiều.”

Bỗng chốc chẳng còn lời gì để nói, Y Xuân lặng lẽ ngắm y, y cũng im lặng nhìn nàng, hồi lâu, cùng cười.

Giữa rừng đào như có ai khẽ gọi tên y, Dương Thận đứng lên, nói: “Ta phải đi rồi, người nhà gọi.”

Y Xuân vội bảo: “Gượng đã Dương Thận! Ở lại lâu một chút, không được ư?”

Y xoa xoa đầu nàng: “Đừng ngốc nghếch nữa, cuộc đời dài lắm, còn rất nhiều nơi tỷ chưa từng đặt chân đến. Chẳng phải muốn làm đại hiệp ư?”

Y Xuân lặng lẽ nhìn bóng hình y biến mất giữa rừng đào, lòng bỗng ngổn ngang cảm xúc.

Giọt mưa trên cành đào chợt đậu trên mặt nàng, chậm rãi lăn xuống, tê tái nhẹ nhàng, Y Xuân bất thành linh tỉnh lại, đưa tay lên sờ, thế mới biết chỉ là mồ hôi.

Một giấc mộng, một giấc mộng chân thật đến nhường nào.

Màn vẫn buông, nóng khiến nàng như ngạt thở, mồ hôi tuôn như mưa.

Trở tay sờ giường, Thư Tuyền đã đi đâu mất, Y Xuân chẳng biết mình đang cảm thấy thế nào, nổi mất mác và hoang mang rõ ràng vây lấy nàng, bỗng nhận ra mình đã làm một việc rất đáng sợ, rất quá mức.

Nàng chợt vén màn, gió đêm trút vào, cuốn lấy rèm thành từng cơn sóng nhẹ.

Vẫn là khách điểm ấy, áo ngoài của Thư Tuyền vắt trên thành giường, mùi đinh hương nhạt, tươi đẹp phong tao. Nhưng chàng đâu rồi? Sao bỗng dưng không thấy nữa?

Y Xuân bắt đầu tìm quần áo của mình trên giường, khó khăn lắm mới thấy được đồ lót ướt rượt lại bốc mùi mồ hôi, áo ngoài vo lại ở góc giường đã dẫm dỏ cả, không mặc được nữa.

Đại khái là lại sợ nàng trốn mà không chào, lúc ra ngoài, Thư Tuyền cầm theo hành trang của nàng, trần trụi thế này chạy chẳng được bao xa, tên ác ôn này hẳn đã nghĩ vậy.

Y Xuân chỉ đành quần áo ngoài của hắn, cỡ lớn nên rộng thùng thình, phải xắn vài vòng tay áo mới thấy được tay mình.

Trên bàn chỉ có một ấm trà lạnh và một tờ giấy, Y Xuân cầm lên đọc, chỉ đọc một dòng chữ như rồng bay phượng múa: “Ra ngoài tìm thức ăn, chốc nữa sẽ về, đừng lo.”

Nàng tự rót ỉnh một chén trà, chưa được hai ngụm cửa đã mở, Thư Tuyền cầm một hộp thức ăn bằng gỗ sơn bước đến, mặt mày phơi phới, ánh mắt sáng rõ lạ kỳ.

“Ta tưởng nàng sáng mai mới dậy nổi.” Hắn nói, ôm ngang eo Y Xuân rồi nhấc nàng lên, ngược đầu cười lớn, nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Đang nghĩ gì thế?” Hắn nhẹ nhàng hỏi.

Nỗi buồn bực vô cớ bỗng đâu mất tích, Y Xuân nhìn hẩn hồi lâu, cười ái ngại: “Muốn ăn cơm, ta đói rồi.”

Thư Tuyền mỉm cười, mắt đảo hai vòng: “Chẳng nhẽ không phải đang tìm cơ hội trốn biệt à?”

Y Xuân lắc đầu, đưa tay vuốt má hẩn, tuy đang đùa đấy, nhưng tận nơi đáy mắt vẫn lấp ló nỗi lo, lo rằng nàng sẽ hối hận rồi bỏ đi, thậm chí cả đời không gặp lại.

“Ta không đi nữa.” Nàng bình thản đáp, bốn chữ* vững vàng chắc chắn.

[*Nguyên văn là ba.]

Thư Tuyền ngẩng đầu khẽ khàng hôn lên đôi môi đỏ mọng, ngón tay len lỏi vào mái tóc dày, trầm giọng: “Y Xuân, chúng ta sẽ sống, sống thay cả phần y.”

Nàng ôm cổ hẩn, chậm chậm gật đầu.

“Chúng ta sẽ trở thành một đôi phu thê giang hồ chuyên cướp sơn tặc. Nếu nàng còn chạy, tiền ta cướp được sau này sẽ không chia cho nàng một cắc.”

Hẩn lại nói nửa thật nửa giả, đùa đùa vậy thôi mà Y Xuân cũng bật cười: “Cái tên vắt cổ chày ra nước nhà chàng.”

Hẩn mân mê gò má nàng, thấp giọng : “Chúng ta mãi không chia lìa.”

Y Xuân xúc động, câu nói này, đã lâu không gặp. Nàng từng muốn đáp, nhưng lời chưa buông thì mắt đã phải trần trần nhìn thiếu niên nọ héo tàn trước mặt.

Nàng và Thư Tuyền sẽ sống, sẽ sống đến già, dù cuộc đời vấp phải bao nhiêu nỗi buồn hay nhận được bao nhiêu niềm vui, cũng sẽ cùng nhau đón lấy.

Nhưng thiếu niên ấy đã vĩnh viễn dừng lại, giữa một ngày đông năm mười lăm tuổi. Ấy là người nàng từng muốn sống bên cả đời.

Muộn rồi, tất cả đã quá muộn. Cũng qua rồi, tất cả đã qua.

Nàng gật đầu, nhẹ nhàng đáp: “Ừm, chúng ta mãi không rời xa.”

48. Q.2 - Chương 15

Tháng chín Giang thành có đại hội phẩm hương, dù là người văn nhã hay trưởng giả học làm sang, thì đều bị những màn đại hội dùng để thể hiện thân phận và sở thích này thu hút. Chủ tiệm điều hương cũng mong ngóng chen chân, vì nghe đồn các đại hội kiểu này thường có quý nhân bí mật tham gia, một khi hương mình chế lọt vào mắt họ thì kiếm được ổi tiền. Năm ấy bà chủ của Hương Hương trai ở Tô Châu cũng vì tài điều hương tinh tế mà kiếm được mấy ngàn lượng chỉ trong mấy tháng, người người hâm mộ.

Người tổ chức đại hội chọn riêng một biệt viện mới mua, hồ Đông Lâm. Giữa hồ bắt đầu xây vài bệ đá trắng khổ to, lòng hồ dùng thuyền hoa đưa rước.

Nước hồ xanh biếc, bệ đá sắc trắng như ngọc, vài mỹ nhân vận sa mỏng uyển chuyển nhảy múa, tiếng cầm tranh tỳ bà lảng đãng trên mặt hồ, khiến một ngày đầu thu có phần oi bức trở nên kiều diễm.

Dứt bài, chúng mỹ nhân bắt đầu đãi khách, dàn hàng nom tựa những nàng bồ câu bé nhỏ, mỗi người cầm một hộp hương mẫu, nhẹ nhàng đặt xuống chiếc bàn dài. Trên bàn sớm đã có giấy liệt kê, nhà ai chế hương, nguyên liệu gồm những gì, tên thể nào, mọi người chỉ cần chọn là được.

Trên bệ đá người người chọn hương phẩm hương ồn ã, chủ hội bên kia lại đang nhòai người ra bực cửa sổ trên tiểu lâu trong biệt viện, trông về phía xa.

Sau lưng bỗng có người đẩy cửa bước vào, thấp giọng nói: “Người đó vẫn chưa đến.”

Chủ hội lạnh nhạt đáp: “Không nay thì mai, nó trước giờ ung dung tự tại vô chừng, trò vui sao lại bỏ qua? Chỉ cần đứng gác ngoài cửa là được.”

Dứt lời, ông ngoái đầu lại nhìn sóng nước dập dềnh, trời ráo nắng, ánh vàng lóng lánh trên mặt hồ như muốn chọc thủng mắt người khác. Ông khẽ nheo mắt, trước ngực cất thứ gì đó cồm cồm, ông chậm rãi lấy ra, mân mê.

Đây là một phong thư, có lẽ bên trong còn chứa vật nặng, rất cứng. Con dấu niêm phong là một chú chim yến đang tung cánh, người bôn tẩu giang hồ thoáng liếc mắt đã nhận ra con dấu này, sau đó, đa số sẽ chọn cách lạng lẽ tránh đi.

Thư của Yến môn chủ, sẽ viết những gì? Lão đã biết thân phận của Thư Tuyền, lần này, là họa hay là phúc?

Ngón tay miết khe vật chứa bên trong vài lần, phỏng đoán trong phong thư cất chứa bí mật gì. Ông hơi hồi hận, đáng nhẽ không nên nhận lời Yến môn, cũng không nên mời Thư Tuyền tham gia đại hội phẩm hương của giang hồ, nhưng việc cũng đã làm, không còn chỗ để hối hận nữa rồi.

Ông từng là hiệp khách, nay là thương nhân, thương nhân không thể bỏ qua chữ tiền được. Ngàn tốt vạn tốt, chỉ có bạc là tốt nhất.

Ông thở dài, vô thức chống tay xuống ghế định đứng dậy, vừa nhúc nhích mới nhớ mình đã mất cả đôi chân. Bao năm nay, đã là như thế.

Vài tiếng đàn tam huyền vọng lại từ phía hồ, phóng khoáng nhàn nhã, là phong cách đặc trưng của Thư Tuyền, hẳn quả là người thích khoe thói hư vinh thế đấy.

Rất nhiều người trên bệ đá quay đầu lại nhìn, một chiếc thuyền con rẽ sóng lướt đến, mũi thuyền có một người cao gầy, đầu đội đầu lạp đang ngồi, vì đầu lạp kéo thấp nên không rõ là nam hay nữ, chỉ có vài lọn tóc dài xõa ngang lưng khẽ bay theo gió.

Thoáng chốc, tiếng đàn tam huyền ngưng lại, sau đó rèm che khoang thuyền được ai đó vén lên, Thư Tuyền bước từ trong ra. Hôm nay hẳn vận sa đỏ, dáng người cao ngất như ngọc, đứng trên mũi thuyền lấp lánh ánh nước, như một vị thần thanh nhã tuần tú.

Người tham gia đại hội là chỗ quen biết, đều gật đầu cười nhẹ, lòng thầm cân nhắc xem vị đội đầu lạp là ai. Tuy Thư Tuyền có một tùy tùng nhỏ tuổi, nhưng trước giờ hẳn không đưa nó đến hội phẩm hương, lại thấy Thư Tuyền quá là thân mật với người nọ, nắm tay, kể tai trò chuyện, có vẻ lạ lùng.

Đến gần thêm chút nữa, người nọ bỗng cởi đầu lạp ra làm quạt, ngoái đầu nói gì đó với Thư Tuyền, rồi bị hẳn hôn đều một cái lên mặt.

Làm thế trước mắt mọi người, tên này quả là mặt dày.

Mặt dày hơn nữa, đối phương thế mà không thẹn chẳng bực, nhường mày cười với hẳn, làn da màu bánh mật, hàng mi cong cong, vóc người mềm mại, là một thiếu nữ, không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, cũng chẳng có vẻ gì là người phú quý giàu sang, là kiểu “người qua đường”. Điểm đặc biệt ở nàng hẳn là vẻ lạnh lợi sáng khoải hơn người, mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười của nàng đều khiến người ta cảm thấy dễ chịu, không mấy may giả tạo. Nàng giắt một thanh kiếm trên thắt lưng, hẳn là hiệp nữ hành tẩu giang hồ. Thiên hạ ngày nay, không còn nhiều hiệp nữ có khí chất như vậy nữa.

Y Xuân thấy rất nhiều người trên bệ đá không lo phẩm hương mà chỉ trợn mắt ngó sang đây, không kìm được bật cười: “Họ quen chàng cả? Chàng vừa đến, mọi người đều nhìn.”

Thư Tuyền chẳng thèm ngẩng đầu, gục xuống vai nàng, khẽ nói: “Để ý làm gì, chúng ta lo làm chuyện của mình là được. Chốc nữa ta lựa vài món cho nàng, hương nào sáng khoải tinh thần ấy.”

Y Xuân cố ý cúi đầu ngửi mùi hương trên người hẳn, bĩu môi cười nhẹ: “Nam nhân thơm phức thế này, chẳng thích tý nào.”

“Một nữ nhân thói hoắc mới là đáng sợ.” Hẳn vuốt mặt nàng, “Nhưng nàng không khó ngửi đâu, ta yêu mùi của nàng.”

Nàng đưa tay khẽ dí lên mặt hẳn, ý bảo nên bớt mấy động tác buồn nôn lại. Thư Tuyền không cam lòng ngồi xuống, thấy bệ đá đã gần ngay trước mắt bèn ôm lấy eo nàng, nhún người nhảy lên.

Có vài người muốn đến chào, nhưng thấy Thư Tuyền ôm Y Xuân cứ như xung quanh chẳng còn ai khác, cả người được bao phủ bởi hơi thở “chớ làm phiền ta”, họ đành nhìn thoáng qua rồi bỏ đi, làm tiếp việc phẩm hương của mình.

“Không ai đến chào cả, danh tiếng chàng đúng là chẳng tốt đẹp gì.” Y Xuân cười tít mắt, đi đến cầm một hộp hương mẫu lên, kê sát mũi ngửi, rút cuộc lại hắt xì vài cái, “Mùi kỳ quá!” Nàng vội vã đặt hộp xuống.

Thư Tuyền cầm hộp lên, đưa khẽ dưới mũi, nhắm mắt nhắm đọc: “Dung hương, long não... Có công dụng thanh trí, là hương tốt, chỉ thiếu một chút gì đó...”

Hắn đang định cầm một hộp hương khác lên, chợt nghe tiếng đàn sáo lại vang, mỹ nhân khoác sa mỏng chậm chậm múa, trong số đó có một người vận y sam trắng thuần, tay áo dài uốn lượn, chiếc eo mềm mại như rắn, những đóa hoa mai như nở rộ dưới chân váy xoay tròn, hương thơm dịu dịu tức khắc tràn ngập khoang mũi của mỗi người.

Y Xuân hiếm khi được chiêm ngưỡng cảnh kiều diễm này, nhìn đến say sưa, hít sâu vài hơi, khen: “Thơm quá.”

Mỹ nhân có hàng mày dài chấm tóc mai, ánh mắt lúng liếng, chẳng hay đã khuynh đảo biết bao nhiêu nam tử chốn này. Nàng lại chỉ nhìn mỗi Thư Tuyền, khoe môi khẽ nhếch, một nụ cười quyến rũ dịu dàng hé nở.

Thư Tuyền cúi đầu ghé vào tai Y Xuân, “Thích mùi hương trên người nàng ta?”

Y Xuân gật đầu, sau lại lắc, “Rất thơm, nhưng chỉ có mỹ nhân như nàng mới xứng với nó.” Thư Tuyền hừ một tiếng, “Nàng ta mà xứng là mỹ nhân sao...”

Mỹ nhân càng múa càng đến gần, chẳng biết từ khi nào mà trong tay nàng lại có một hộp hương mẫu, khẽ khom người về phía trước. Như một nàng hạc trắng vừa thu cánh, đưa hộp hương đến trước mặt Thư Tuyền, rồi cười rạng rỡ, dịu dàng nói: “Thư Tuyền, vẫn khỏe chẳng?”

Hắn cầm hộp hương nhưng không đáp lời, chỉ để dưới mũi ngửi một hơi, nói: “Mùi này không tệ, tên gì? Do ai phối?”

“Hương Ngọc Túy.” Mỹ nhân cười khê, “Là ta phối đấy, chàng tin không?”

Thư Tuyền lạnh nhạt đáp: “Cô mà đủ khả năng để phối được mùi này thì đã không ở đây bán nghệ. Năm trăm lượng nợ ta năm trước, bây giờ tính sao?”

Mỹ nhân bĩu môi, vô cùng hờn dỗi: “Mỗi khi gặp nhau, câu đầu tiên chàng nói luôn đề cập đến tiền, không lãng mạn gì cả.”

Thư Tuyền đặt hộp hương mẫu vào tay nàng, gật đầu nói: “Ta hiểu rồi. Năm nay vẫn chưa gom đủ, lãi vẫn thế, năm sau ta lại tìm cô.”

Hắn kéo Y Xuân xoay người dậm bước, mỹ nhân vội vã đuổi theo, tủi thân nói: “Nam tử vô tình biết bao, hàn huyền với ta thêm vài câu thì chàng sẽ chết ư? Hương này không phải do ta phối, là công thức bí mật của chủ hội, hương trấn cửa của năm nay. Nếu chàng mua nó, khoản mà ta đã nợ chàng là phân nửa giá trị của nó... Chàng đừng cau mày, là chủ nhân bảo thế, không liên quan gì đến ta.”

Nói đến đây, nàng ta lại cười, ánh mắt tinh ranh, xoay hai vòng trên người Y Xuân, rồi lại nở nụ cười thân thiết, kéo lấy tay nàng, dịu giọng: “Vị muội muội này xinh đẹp quá, đứng cùng Thư công tử như đất trời nên đôi. Chỗ ta còn vài loại hương khác, muội muội thích hộp nào cứ nói với ta, xem như là quà gặp mặt.”

Thư Tuyền đứng chắn trước mặt Y Xuân đang muốn mở lời, lắc đầu nói: “Bớt đi, tiền là tiền, hương là hương, cô đừng dụ dỗ vợ ta.”

Mỹ nhân bĩu môi đi mất.

Y Xuân khê nói: “Chàng hung dữ với người ta quá, sao thế?”

Hay là có vợ ở đây, mới cố ý xem người ta là kẻ qua đường giáp? “Nàng cho rằng nàng ta là người tốt?” Thư Tuyền lườm nàng, “Hâm hại lừa đảo chẳng món nào thiếu mâm nàng ta cả, đem nàng đi bán, có khi nàng còn cảm kích nàng ta cả đời.”

Y Xuân cười cười, “Nàng có đang lừa ta hay không, ta biết. Chàng đừng cứ mãi lo ta sẽ gặp chuyện nữa.” Thư Tuyền không khỏi véo khẽ mặt nàng, “Nàng thỉnh thoảng ỷ lại vào ta sẽ chết sao? Chẳng lãng mạn gì cả.”

Đang trò chuyện, chợt thấy một gia nô áo lam vội vã chạy đến, cúi đầu thưa: “Thư công tử, chủ nhân nhà tôi chờ đợi đã lâu, xin đi theo tiểu nhân.”

Thư Tuyền gật đầu, nắm tay Y Xuân, cười nói: “Đi thôi, chủ hội này là một trưởng bối của ta, ta đưa nàng đến bái kiến ông ấy.”

Vật rừng giữa biệt viện rất um tùm, râm mát, chủ nhân đang ngồi trong một tòa lầu nhỏ, áo vải trâm đồng, trên bàn gỗ lim có một ấm trà, và ba chung trà ngọc xanh.

Thấy hai người Thư Tuyền bước đến, ông ngồi thẳng dậy, chỉ cười mỉm, gật đầu ý bảo họ ngồi xuống. “Cuối cùng con cũng đưa vợ đến thăm ta.” Chủ nhân cười khẽ, nếp nhăn chỉ chút nơi khóe mắt, tóc đã hoa râm, chẳng hay vì sao thần thái luôn có vẻ uể oải, khiến người ta bất giác lo cho sức khỏe ông ấy.

Nếu nhìn từ ngực xuống, có thể thấy rất rõ ông quần trắng rỗng của ông, và chiếc xe lăn bằng sắt dưới người, hóa ra, là một người khuyết tật.

Y Xuân chần chừ hành lễ với ông. Song vẫn chưa biết phải xưng hô thế nào, Thư Tuyền thấp giọng: “Gọi Ông thúc, người giúp đỡ tài chính cho ta xưa kia là ông ấy.”

Y Xuân cung kính gọi một tiếng: “Ông thúc.”

Ông thúc lại cười, lấy một hộp gấm từ ngực áo ra đưa cho nàng, “Vội vàng đến đây, không mang theo thứ gì trân quý, thôi thì nhận vật này nhé.”

Trong hộp gấm là một cặp vòng ngọc bích có màu xanh đậm như nước hồ xuân, tuy Y Xuân không hiểu lắm về đồ ngọc, nhưng vẫn có thể nhận ra đây là ngọc thượng hạng, giá trị xa xỉ. Y Xuân hơi do dự, theo bản năng muốn từ chối phần trọng lễ này. Thư Tuyền lại không khách khí mà lấy vòng ra đeo vào cổ tay nàng, nhìn trái ngắm phải, cười nhẹ, “Đẹp quá, phải cảm ơn Ông thúc rồi.”

Ba người dùng trà một chốc, hàn huyên vài mẩu chuyện đời thường, Y Xuân đã cố nén vài cái ngáp — Ở đây mệt mỏi quá, cũng chẳng biết trong lư hương đang đốt hương gì, khiến người mềm nhũn cả, rất muốn đánh một giấc ngay. Chợt nghe Ông thúc sắc giọng: “Con trước giờ thông minh, mạnh mẽ hơn cha mẹ mình đâu chỉ gấp bội. Đã thông minh, hẳn phải biết khi để lộ thân phận sẽ dẫn đến hậu quả gì, cứ tránh mặt mãi như thế, không phải là cách.”

Lời này vô cùng đột ngột, lại chẳng đầu chẳng đuôi, Y Xuân nhất thời ngẩn ngơ.

Thư Tuyền lộ vẻ mỉa mai, dừng dừng buông lời: “Ông thúc, chuyện ngày ấy ở hồ Đông Giang khiến con rất ngạc nhiên, một tiền bối như người, từ khi nào đã trở thành tay sai cho Yến môn vậy?”

Ông thúc chậm rãi lắc đầu, giọng rất khẽ, “Thế gian có ai qua nổi chữ tiền?”

Thư Tuyền bất đắc dĩ nhìn ông, lại thấy ông cười cười, hơi lộ vẻ ranh ma, nói: “Con yên tâm, có cho chú nhiều bạc hơn nữa, chú cũng chẳng đến mức tiết lộ tung tích gia đình con cho chúng biết.”

“... Lão quỷ tham tiền này!”

Nếu bảo trên đời có người yêu tiền hơn cả Thư Tuyền, ấy chính là ông.

Ông thúc cười ha ha, cuối cùng rút một phong thư ra từ ngực áo, tiện tay vút cho hắn, “Thư Yến môn chủ gửi con.”

Thư Tuyền không kiêng dè ông, nhanh chóng bóc thư, bên trong có một tờ giấy, hai tờ ngân phiếu ngàn lượng, còn một miếng ngọc nứt làm hai mảnh. Động tác đầu tiên của hắn là dùng hai ngón tay kẹp tờ ngân phiếu lên để trước mặt soi cho kỹ, cười đến mắt híp lại, “Yến môn chủ quả biết cách làm việc, rộng rãi vô cùng.”

Sau đó liếc sang miếng ngọc nứt hai lần, môi hắn khẽ nhếch như trẻ con đang dối, hơi dăm chiêu cầm hai mảnh ngọc lên, rồi nhanh chóng cho vào ngực áo.

Cuối cùng mới gỡ bức thư ra.

Thư rất ngắn, chỉ mỗi hai dòng ghi thời gian địa điểm, có lẽ là lời hẹn gặp của Yến môn chủ. Dòng cuối của bức thư còn một hàng chữ tinh tế: Từ biệt hơn mười năm, cổ nhân khỏe chứ? Vật cũ xin hoàn, Mộc Hương kính chờ thiếu hiệp đại giá.

Hắn tiện tay xé thư vớt ra sau đầu, lặng lẽ kéo Y Xuân đứng dậy.

Uông thúc nói: “Xe ngựa ở hậu viện, lão Từ đợi con cả buổi sáng rồi.”

Thư Tuyền thở dài, ngoái đầu nhìn ông, “Chú đã bán con rồi mà còn thẳng thắn hùng hồn như thế, bản lĩnh này con quả rất bội phục.”

Uông thúc cười cười, ánh mắt dần sắc bén.

“Thư Tuyền,” Ông nói, “con cứ mãi trốn không phải là cách, chúng ta đều rõ việc này là cha con đã gây ra, không liên quan gì đến con, nhưng ai bảo con xui xẻo có một người cha như vậy. Trước đây con hành tẩu một mình, thoải mái ung dung, tất sẽ chẳng quan tâm đến gì cả. Nhưng nay đã có vợ, sau này có con, cũng muốn mang cả nhà lẫn trốn như cha mình à?”

Ông hít một hơi, lại tiếp: “Việc rồi cũng phải giải quyết, con có bản lĩnh, không nên trốn chui trốn lủi thế này mà nên nghênh tiếp, nói rõ ràng với họ!”

Thư Tuyền mang vẻ mặt lạ lùng nhìn ông. “Chú khéo nói thế cơ đấy, nhưng chú nhầm một chuyện, con trước giờ chưa từng phải trốn Yến môn.”

Hắn cúi đầu nhìn Y Xuân, Y Xuân cũng ngẩng mặt nhìn hắn, đáy mắt hai người có cùng một thứ: Ngạo khí.

“Chúng muốn gặp con, trước tiên phải có bản lĩnh tìm ra con, mời nổi con đã. Nếu ngay cả việc ấy còn làm không được, dựa vào đâu mà đòi Thư Tuyền này dâng mình lên cửa?”

Uông thúc phút chốc chẳng biết nói gì.

Ở hậu viện quả thật có một cỗ xe ngựa, người đánh xe là một nam tử trung niên họ Từ, Y Xuân đã từng gặp ông một lần ở Dương Châu.

Lão rất khôn khéo khiêm nhường, gật đầu khom lưng trước mặt hai tiểu bối, không ngớt lời: “Môn chủ vẫn chưa đến Giang thành, còn khoảng nửa ngày một ngày nữa, công tử và cô nương có tính đi đâu chơi không? Nếu có, xin đừng khách sáo, chỉ cần nói với lão.”

Thư Tuyền cười đáp: “Nghe nói Giang thành Hoàng Hạc lâu tiếng tăm lẫy lừng, đã đến đây, không đi thưởng thức một phen chừng như đáng tiếc?”

Lão Từ cười ha hả đánh xe ngựa đến, có vẻ không lấy gì làm tức giận. Uông thúc tiễn hai người lên xe, bỗng sực nhớ đến điều gì, nói: “Hương Ngọc Túy kia, con lấy không?”

Thư Tuyền vốn định từ chối, chợt nhớ Y Xuân bảo mùi đó thật thơm, vẻ mặt say mê. Lòng chợt mềm nhũn, gật đầu đáp: “Cũng được, đưa con.”

Uông thúc cười xảo quyết, “Đã thế, một ngàn lượng thôi. Hương ấy ta phải chế ròng rã năm năm mới tinh diệu được như vậy, dùng để an thần thư giãn là tốt nhất. Vốn muốn bán hai ngàn lượng, nhưng món nợ của con bé họ Ngôn kia do ta trả, giảm giá một nửa cho con, còn một ngàn lượng, cứ xem như nó đã dứt nợ con nhé.”

Bất chợt, trăm phần là bất chợt. Thư Tuyền hắn đi khắp đại giang nam bắc, chưa từng thấy có hộp hương nào được bán với giá hai ngàn.

Hắn lập tức buông rèm, “Thôi khỏi nữa. Lão Từ, đi thôi.”

Uông thúc vội tóm lấy bậu cửa sổ, “Một ngàn năm trăm lượng.”

“Lão Từ đi nhanh lên!”

“Một ngàn lượng!”

Thư Tuyền ngoái đầu nhìn ông, cười nhe răng, “Con bảo, chắc giá mười lượng, bán không?”

Ông thúc ném một hộp hương cho hắn, “Thành giao!”

Y Xuân lập tức phục sát đất bản lĩnh trả giá của Thư Tuyền.

Xe ngựa rớt cuộc cũng chậm rãi chạy xa, Y Xuân ló nửa đầu ra, nhìn Ông thúc ngồi trên chiếc xe lăn bằng sắt, ánh mắt bám riết đến đây, hồ như có chút gì không ổn.

Thư Tuyền ôm nàng từ phía sau, nhẹ giọng: “Nhóc con, nàng đừng lo lắng.”

Nàng chậm chậm gật đầu, xoay người cười cười, “Ta không lo đâu, lần này, chúng ta bên nhau mà.”

Hắn siết tay nàng, không đáp.

Khoang xe rộng rãi thoải mái, điểm tâm trà nóng đầy đủ, trong góc phòng thậm chí có cả một vò rượu ngon.

Y Xuân xé niêm phong, bê lên ngửi khế, “Ấy? Là Quảng Lăng Quỳnh Hoa Lộ.”

Thư Tuyền chọc trán nàng một cái, như cười như không, “Con nhóc nhà nàng, lang bạt một mình vài ngày, xem ra cũng hiểu biết thêm đôi chút. Yên tâm về Yến môn thế ư, không sợ họ hạ độc vào thức ăn à?”

“Có chàng ở đây.” Nàng đáp chẳng chút nào do dự. Thiên hạ này cơ hồ không loại độc nào làm khó được Thư Tuyền, nên nàng không lo lắng dù chỉ một tẹo.

Hai người chốc ăn chốc uống, no nê đến độ ngay cả đi cũng hết nổi rồi, vén rèm cửa sổ ngắm phong cảnh trôi vụt qua.

Xe ngựa rời khỏi phố thị phồn hoa ồn ã, bắt đầu đến đường núi thưa thớt người, Thư Tuyền buông rèm, chỉ chừa một khe nhỏ, gió núi hiu hiu vờn lấy tóc mai bên tai Y Xuân, hắn nhìn mà nhộn nhạo, đưa tay kéo nàng về phía mình, xúc động đến độ muốn hôn lên bờ môi vương hương rượu.

Xe ngựa bỗng thẳng gấp, tuấn mã hí dài một tiếng, hồ như bị ai siết chặt dây cương. Y Xuân sờ bội kiểm giắt bên eo theo bản năng, Thư Tuyền trao nàng một ánh mắt ý bảo an tâm, mình tựa vào vách xe, uể oải hỏi: “Chuyện gì thế?”

Lão Từ vén rèm lên trước hết, mặt mày ngờ vực, không có vẻ giả vờ.

“Con đường phía trước hơi lạ, như có ai vẩy mỡ heo lên. Đây là vách núi, nhờ xe bị trượt, ngã xuống thì không phải chuyện đùa nữa. Xin công tử và cô nương chờ một chút, lão đi xem tình hình.”

Hai người mở cửa xe thò đầu nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy một đoạn đường núi dài trước mặt sáng lóa, như mỡ heo đông đặc, rất dày. Đừng nói là xe ngựa, chỉ e những võ lâm cao thủ như họ cũng sẽ bị trượt ngã nếu đi qua đoạn đường này.

Y Xuân tròn tròn mắt, đảo vòng, dùng khẩu hình hỏi hắn: “Sơn tặc?”

Đáy mắt nàng sáng rỡ hy vọng và hứng chí, với nàng, gặp sơn tặc vốn chẳng phải chuyện nguy hiểm gì, ngược lại gặp sơn tặc còn có nghĩa túi tiền sắp được rủng rỉnh, Y Xuân khá là chờ mong.

Thư Tuyền lắc đầu không đáp, quan sát lão Từ lão đảo đi trên lớp mỡ heo, nhìn dáo dác khắp nơi như sợ mình bỏ sót mất điểm nào kỳ lạ, sau đó mới gian nan chạy về chấp tay nói: “Vẫn xin hai vị chờ một chút, để lão dọn sạch mỡ heo trên đường.”

Lời chưa kịp dứt, hai bên đường có mười mấy người bay ra nhanh như chớp, kỳ lạ là mỗi người tay xách một thùng gì đó, lão Từ kinh hãi, chỉ kịp rút vũ khí phòng thân ra rồi đứng nhìn bọn chúng xối ào ào mỡ heo nóng lên khắp xe ngựa.

Biến cố xảy ra trong thoáng chốc, chẳng biết ai đã vút một cây đuốc sang, thành linh, thể lửa mạnh mẽ như rồng cuộn bốc lên tận trời, sau đó nương theo mỡ heo vãi đầy đất mà nhanh chóng thiêu đốt, chỉ trong chớp mắt, cả con đường núi rực đỏ, lão Từ chỉ kịp hét thảm một tiếng, rất nhanh sau đó đã bị rán thành người lửa, lăn vài vòng dưới đất rồi nằm im bất động.

Y Xuân chỉ thấy trước mắt đỏ lên, ngọn lửa mãnh liệt ủa đến mình từ bốn phương tám hướng, nàng theo bản năng chồm đến chộp lấy Thư Tuyền, ai ngờ lại tóm vào khoảng không, lòng nàng trầm xuống, rút kiếm chém nát vách xe đang bốc cháy, liều mạng xông thẳng ra ngoài.

Lửa lửa lửa, khắp nơi đều là lửa, khói đặc che kín tầm nhìn của nàng, khiến nàng không thể hô hấp, nhưng vẫn chẳng thiết gì mà mở miệng gọi to: “Thư Tuyền!”

Không ai đáp lời, ở phía xa xa hồ như vọng lại từng hồi tiếng đánh nhau, cùng tiếng thét thảm thiết của những kẻ bị lửa thiêu, Y Xuân hãi hùng lo sợ.

Là chàng? Là chàng? Chết tiệt, đừng là chàng!

Sau lưng thốc đến tiếng xé gió, có người cầm đao chém đến, Y Xuân đưa kiếm lên đỡ theo bản năng, sức của người nọ lại rất mạnh, một đao này như khiến nàng phải lảo đảo vài bước, cả người ngã vào biển lửa, chỉ thấy da thịt cả người sắp nát tan rồi.

Y Xuân đau đến độ hét ầm lên, sau lưng có người túm cổ áo nàng, mạnh mẽ vực dậy. Sau đó gạt đá, dập lửa.

“Không sao chứ?” Là giọng của Thư Tuyền, đây là lần đầu tiên hắn thất thố và lo lắng như thế.

Y Xuân bất thành linh quay phắt người lại ôm riết lấy hắn, từ đầu xuống chân hắn đều đen, tóc cũng bị cháy ngót nửa, nhếch nhác vô cùng.

Nàng hé môi muốn nói, hắn đột nhiên cúi đầu hôn phớt lên môi, thấp giọng: “Mau lên cây! Không được xuống!”

Dứt lời vận sức tung nàng đi, Y Xuân như bay lên trời, đáp xuống cành hòe cao to đối diện, nàng tay chân mau lẹ, lập tức bấu vào cành, lắc mình một cái đã lật người nhảy lên cành cao nhất. Lửa, bỗng dừng từ dưới đất bùng lên, sau lưng bỗng đau một mảng, Y Xuân thở hắt ra hơi lạnh, xoay phắt người, lại thấy ngọn lửa đã cao đến mấy trượng, khói mịt mù bốc lên, hồ như che khuất cả nửa bầu trời.

Nàng tiến lên một bước theo bản năng, suýt nữa đã rơi từ trên cây xuống.

“Thư Tuyền!” Nàng hét to nhưng chẳng ai đáp lời, giữa ánh lửa thấp thoáng vài bóng người lao đến bên vách núi, có kẻ vừa trượt chân một cái đã ngã xuống dưới. Y Xuân lại gọi một tiếng: “Thư Tuyền!” Vẫn chẳng ai đáp lời, nàng chỉ thấy ruột gan mình như đã nứt ra, liều mạng nhảy xuống đất, hạ xuống đồng mõ heo, lăn xa vài thước, hận không thể xông vào lửa tìm người.

Ngọn lửa chói lòa, tựa như thiêu đốt cả mắt, đau đớn vô chừng. Bóng đao ánh kiếm loe lóe bên người, nàng chỉ trở tay đỡ theo bản năng.

Quét ngang, đâm chéo, chém ngược, máu tươi bắn lên mặt, Y Xuân giơ tay lau, chân chợt trượt một cái, nàng ngã uỳnh xuống đất. Tất cả đao kiếm đồng loạt chĩa tới, muốn xuyên thủng người nàng.

Nàng cứ thế lăn trên mặt đất, đến tận bên vách núi.

Ngọn núi này không cao, rơi xuống chưa đến nỗi sẽ chết.

Thế nên, Thư Tuyền, nếu chàng rơi xuống, nếu chàng chết, ta sẽ khinh bỉ chàng, một đời một kiếp!

Nàng không do dự gì mà tung người nhảy xuống, gió chẳng mấy chốc đã ôm nàng vào lòng, người va quệt vào cành lá sum suê mọc bên vách núi, thời khắc này, khuôn mặt bị những chiếc lá mềm mại kia phớt qua cũng đau tựa sắp rách. Y Xuân bảo vệ đầu, cuộn mình hết sức có thể, lúc rơi có thể cảm nhận được thân mình va đập vào cành cây, cánh tay trái đau đớn, có lẽ đã gãy xương.

Cuối cùng, cơ thể đáp huyếch xuống một vật rất mềm, đầu lại đập mạnh vào thứ gì đó rất cứng, mắt nổ đom đóm, Y Xuân rên lên một tiếng rồi bất tỉnh.

Hôm ấy, vì việc rất nhiều bang phái ở Dương Châu giải tán không ai hay biết chỉ trong một đêm mà Yến Vu Phi đi tìm môn chủ bàn bạc. Yến môn có mưu đồ bành trướng thế lực Giang Nam, nhưng đối phương có vẻ không chịu nể mặt, các môn phái lớn nhỏ nơi này không chống đối dữ dội như Ba Thục đất Tương

song lại chơi chiêu co đầu rút cổ, phân nhỏ thể lực chỉ trong một đêm, chấp tay dâng cả miếng mồi Giang Nam to tướng ngon lành.

Biết rõ cái đạo dù miếng thịt có thơm ngon đến đâu đi nữa cũng không thể nuốt trọng, khi Yến môn đạt được mục đích cũng chính là lúc phải trả giá gấp hai gấp ba, số tiền đứt lót cho quan phủ nơi ấy không nhỏ, dân chúng càng chẳng có hứng thú gì với Yến môn mới đến. Nếu có người nhân cơ hội tập trung phản công, kế hoạch của Yến môn rất có thể sẽ thất bại trong gang tấc ở mảnh đất Giang Nam này.

Từ sau khi Yến Vu Phi mất tay phải, Ân tam thúc vì hấn mà đi khắp năm sông bốn biển, tìm bằng được gỗ hương ngàn năm, mời thợ thủ công tốt nhất để bàn tay giả khớp với cánh tay thật. Tay giả làm giống in, đến cả vân tay cũng như thật, ngoài việc nó không thể cử động, nhìn thoáng qua thì chẳng khác gì tay của người bình thường.

Lúc này đây hấn đang dùng bàn tay giả ấy gõ cửa, bình thường thì tầm giờ này môn chủ luôn ở thư phòng phê duyệt công văn.

Chưa gõ đến lần thứ hai, lão Lâm – thuộc hạ thiếp thân của môn chủ đã mở cửa, cung kính hành lễ với hấn, “Nhị công tử, nay môn chủ không có mặt trong phủ, trước khi đi có dặn, việc quan trọng sẽ do đại công tử và nhị công tử quyết định, nửa tháng sau người mới quay về.”

“Môn chủ có bảo là đi làm gì không?” Yến Vu Phi thấy lạ, giờ đang là thời khắc quan trọng của việc chuyển giao thể lực Giang Nam, sao môn chủ có thể không nói tiếng nào đã đi mất?

“Người không dặn lại, chỉ bảo sự vụ Giang Nam có đại nhị công tử lo là được.” Yến Vu Phi chau mày rồi rời khỏi sân viện của môn chủ, vừa bước đến rừng trúc, chợt nghe tiếng cười của ai đó vang lên: “Nhị ca, ta biết cha đã đi đâu đấy, cần ta tiết lộ không?”

Hấn điềm nhiên quay lại, Yến Vu Đạo quả thật đang đứng trong rừng cao giọng cười, vài ngày trước, chẳng biết hấn từ đâu bị thương nặng, tỉnh dưỡng nửa tháng trên giường mới khỏi, khuôn mặt tròn trịa ban đầu đã hóp bớt, hơi xấu.

Yến Vu Phi chẳng có thiện cảm gì với đứa em cùng cha khác mẹ này, chỉ đáp: “Giờ này không đi huấn luyện đội Thu Phong của mình mà đến viện của môn chủ làm gì?”

Yến Vu Đạo cười bảo: “Nhị ca, ta biết trước giờ huynh rất bình tĩnh, không dễ để người khác thao túng. Cũng không thể trách cha thường bắt công, huynh và đại ca quả thật tháo vát, nhưng mà, các người tài thì cao, trí lại thấp.”

Yến Vu Phi chẳng có hứng thú nghe hấn lảm nhảm, xoay người muốn đi, chợt nghe hấn lại buông lời: “Nhị ca, nữ nhân chém phăng bàn tay phải của huynh, ta đã gặp rồi! Huynh yên tâm, ta sẽ báo thù thay huynh!”

Yến Vu Phi sững sờ một chốc, ngay sau đó đáy lòng lại kích động, tựa như ký ức cổ xưa đột nhiên cuộn trào trỗi dậy. Hấn quay phắt lại, nhìn Yến Vu Đạo chằm chằm, thấp giọng: “Ý đệ là?”

Yến Vu Đạo cười ha hả: “Ta biết cha đi đâu làm gì, cha nhờ người gửi một bức thư cho Thư Tuyền, bảo muốn gặp hấn. Nữ nhân ấy chẳng phải luôn ở bên Thư Tuyền sao? Hơn nữa, Yến môn chúng ta có huyết hải thâm thù với cha của Thư Tuyền, sao phải ra vẻ trưởng giả làm cao, giết phút đi cho xong chuyện. Đội Thu Phong của ta, giờ hấn đã tìm thấy chúng rồi.”

Yến Vu Phi bấy giờ mới kinh hãi, “Đệ phái người theo dõi giám thị nhất cử nhất động của môn chủ?”

“Đừng nói khó nghe như thế, cái gì gọi là theo dõi giám thị? Cha đã là chủ của một môn phái, làm việc đương nhiên càng phải thận trọng hơn, ta chẳng qua chỉ san sẻ với người...”

Chưa dứt lời, bỗng thấy Yến Vu Phi phăm phăm ra khỏi rừng trúc, hấn đứng sau lưng nói với theo: “Nhị ca! Huynh yên tâm đợi ta mang đầu hai kẻ đó về nhé!”

Yến Vu Phi rẽ lối, thoát cái đã biến mất ngoài cửa viện.

Đi chưa được bao lâu, hấn chợt thấp giọng: “Ân tam thúc!”

Một bóng người lặng lẽ xuất hiện trước mặt hấn, đầu đội đầu lap, chân chậm rãi quỳ xuống, chính là Ân tam thúc đã lâu không gặp. Lão cúi đầu nói: “Thuộc hạ đã dò được tin, lời tam thiếu gia là thật, môn chủ

hiện đang ở Giang thành, Thư Tuyền và Cát Y Xuân cũng đang ở đây, đội Thu Phong của tam thiếu gia cũng tập trung ở Giang thành.”

Yến Vu Phi chợt siết chặt nắm đấm, phần da thịt chỗ cổ tay bị cụt co rút lại, vết thương nơi ấy đau nhức khiến hần nhớ lại khoảnh khắc bàn tay phải rời khỏi người mình.

Hần nghiêng rằng dần từng chữ một: “Chuẩn bị đi, đến Giang thành ngay.”

Niềm kiêu hãnh giấu trong lòng đang trời dậy. Cát Y Xuân, có chết cũng phải chết trong tay mình. Con ưng ngạo nghễ nhất, há lại để kẻ khác nhúng chàm!

Trên đoạn đường núi nhỏ nhỏ chẳng còn ai cả, chỉ để lại vết tích của một trận hỏa hoạn, cỗ xe ngựa nát vụn đổ đống bên vách núi, có thể nhận ra một cách mơ hồ đây là xe của môn chủ.

Ân tam thúc quệt một ít đất lên ngửi, “... Thiếu gia, dường như có kẻ đã đổ mỡ heo xuống đường rồi châm lửa.”

Yến Vu Phi cau chặt mày, thấp giọng: “Sao tam đệ lại ẩu tả như vậy!”

Hần nhìn vài vết chân sát vách núi, xoay người bước đi, “Xuống núi xem sao! Nàng ta... Nàng ta không thể nào chết dễ thế này được.”

Ân tam thúc muốn nói lại thôi, chỉ đành kéo đầu lập xuống thấp, cùng hần trèo xuống tìm người.

Ngọn núi này không cao lắm, người có võ nhảy xuống chẳng thể nào mất mạng, Yến Vu Phi gạt đám lá cây chắn tầm nhìn ra, chẳng biết nổi sốt ruột từ đâu kéo đến như một cái nồi đang sôi lục bục trong lòng hần, không dễ chịu chút nào. Hần thậm chí không rõ tại sao lại thành thế này, thỉnh thoảng lại nghĩ nếu một khắc sau, gạt tầng tầng lớp lớp cành lá này ra, bắt gặp cảnh tượng cơ thể nàng ta khét rã thành từng mảnh thì mình phải làm sao?

Chỗ tay cụt không bị động đến nhưng lại đau đớn khó kiềm, nó như nhắc lại nỗi nhục nhã của tiểu thúc, nỗi nhục nhã của bản thân.

Cát Y Xuân, sao cô có thể chết như vậy?! Chết một cách chẳng ra sao, chẳng tiếng tăm thế này!

Phía trước không xa vọng lại tiếng bước chân chập chững, rất khẽ, Ân tam thúc hành động rất nhanh, thoáng cái đã chắn trước mặt Yến Vu Phi, song kiếm trong tay tức thì rời vỏ.

Bụi rậm chậm chạp tẻ ra làm đôi, một tiếng bốp khẽ vang, một bàn tay dơ bẩn dính đầy máu đang bám vào cành hòe, đầu tóc bù xù che khuất mặt, quần áo rách nát, cánh tay trái quắp lại trước ngực với góc độ lạ lùng.

Nàng như một con thú hoang, chặt cây chém cành xuất hiện trước mắt hai người, nhếch nhác vô cùng, nhưng đôi mắt vẫn sáng trong như cũ.

Ân tam thúc nhướng mày định rút kiếm, chợt nghe Yến Vu Phi khẽ nói: “Ân tam thúc, người lui xuống.” Lão ngoái đầu nhìn hần với vẻ khó tin, hé miệng định nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn nén lại, lặng lẽ lùi sang một bên.

Yến Vu Phi tiến lên hai bước, không chớp mắt nhìn nàng, rất lâu sau mới thăm thì: “Cát Y Xuân, cô chưa chết.”

Hần vô cùng vui sướng, tất cả nỗi niềm ủ rũ mất mát ban nãy biến mất ngay lập tức.

Trước mắt Y Xuân là một mảng trắng xóa, nàng nằm dưới đây một ngày một đêm, cuối cùng cũng gom đủ sức để đi tìm Thư Tuyền. Nhưng nàng quanh quẩn trong rừng đã lâu lắm, Thư Tuyền rốt cuộc đang ở đâu?

Cây, cây, cây, trước mắt lúc nào cũng là cây tiếp cây, vạt rừng lặng vắng, chẳng ai có thể báo nàng biết Thư Tuyền đang ở đâu cả. Tiếng lá cây quệt vào áo quần vang lên tiếng sột soạt, nàng chợt nhớ đến những buổi đêm Thư Tuyền đã thì thầm bên tay mình.

Chúng ta sẽ mãi ở bên nhau, sống thay Dương Thận.

Chàng gạt người ta... Y Xuân thầm nói, chết xàm thế này, chàng có còn là Thư Tuyền không đấy? Nếu chàng chưa chết, sao ta lại không thấy chàng?

Nàng đã gần như kiệt sức, chỉ qua hơi thở cuối cùng này thôi sẽ lại ngất đi.

Nàng gạt vạt lá chắn tầm nhìn ra, sâu trong ánh sáng mặt trời, chợt thấy Thư Tuyền đang đứng thẳng người cười với mình, vẫy tay: “Tiểu Cát, sao lại nhếch nhác thế này?”

Y Xuân khẽ rên một tiếng lạ lùng, nhảy phốc đến như một con thỏ. Ân tam thúc hốt hoảng, định rút kiếm nghênh tiếp theo bản năng, nhưng thiếu gia nhà lão lại không nhúc nhích gì cả, có lẽ là đang sửng sốt, để mặc nàng ta bỏ nhào vào lòng rồi ôm chặt cứng, cái đầu bần thủ dụi vào ngực hần, hần hơi chấn động, nhưng vẫn đứng im.

“Thư Tuyền!” Nàng khẽ gọi, bám riết tay áo hần, “Chàng là tên khốn, lạnh lặn thế này!”

Yến Vu Phi ngẩn ra, cúi đầu nhìn gương mặt bần đến độ không thấy mũi miệng ấy, chỉ có đôi con ngươi đen trắng rõ ràng mới khiến hần nhận ra đây là Cát Y Xuân. Ánh mắt nàng đầy ấp niềm vui, sau đó ôm chặt cổ hần, khẽ nói: “Chàng lạnh lặn thế này!”

Chưa kịp dứt lời, người đã mềm nhũn, ngất đi.

Yến Vu Phi đỡ khóc đỡ cười xách cổ áo nàng, chẳng tốn mấy sức đã nhấc lên được, nàng gầy đến nỗi bất ngờ, một kẻ nhìn có vẻ một đám là tan như này, thực sự là người đã chặt tay mình ư?

Hần vẫn chẳng thể nào tin nổi.

Cát Y Xuân rất mạnh, là người không thể thua một cách dễ dàng. Trong lòng hần, nàng vẫn luôn là người như thế, mất mũi nàng thế nào, hần không nhớ rõ, nhưng chỉ cần nàng đến gần, khí chất ấy khiến hần phấn chấn, là loại phấn chấn khi gặp được một đối thủ mạnh.

Chẳng rõ vì sao, hần chợt nhấc tay áo lên lau gương mặt bết bác của nàng, hóa ra nàng trông thế này, cái mũi đôi môi hàng mày như vậy. Gương mặt mơ hồ trong trí nhớ bấy giờ đã được thay thế bởi gương mặt trước mắt — Nàng là một nữ nhân, tuổi còn nhỏ, nàng có người yêu, ngoài võ công và trái tim không gì trói buộc nổi kia, nàng chẳng khác gì với tất cả những nữ nhân trên đời này.

“... Ân tam thúc.” Rất lâu sau đó, hần khẽ gọi một tiếng, “Chúng ta về thôi.”

Ân tam thúc cuối cùng không kìm nổi nữa phải nói: “Thiếu gia... Đem nàng ta về Yến môn có hơi bất tiện...”

Yến Vu Phi quay phắt đầu, vẻ mặt kỳ lạ, sắc mặt tái xanh, nhưng đôi mắt lại sáng rõ lạ lùng, cứ như có hàng ngàn con sóng to đang vỗ vào người, không thể bình tĩnh.

Hần khẽ nói: “Ta bảo... về thôi.”

Ân tam thúc lặng lẽ gật đầu, hắng giọng hai tiếng, xoay người đi trước.

Mấy năm nay Yến Vu Phi thường có một giấc mơ, chẳng biết nên gọi nó là ác mộng hay là thứ gì khác.

Trong mơ hần chỉ là người ngoài cuộc, gương mặt đã mờ nhạt qua từng ấy năm của tiểu thúc lại rất rõ ràng. Sâu trong đình viện, bát ngát ánh trăng, tiểu thúc rút chủ thủ so chiêu với ai đấy. Người nọ thoát ẩn thoát hiện, nhẹ nhàng khó đoán, đoán đao lóe sáng gào thét xông đến, thần tốc vội vàng, ngập tràn sát ý.

Mới đầu hần còn hô hào bên cạnh, nhưng rất nhanh sau đó đã nhận ra chẳng ai nghe thấy.

Hần chỉ có thể chăm chăm nhìn ánh sáng rít gào kia chặt đứt tay phải của tiểu thúc, máu tươi đậm đặc, màu đỏ sậm gần tím, rơi như mưa.

Tay phải của hần cũng chợt trống rỗng, cúi đầu nhìn, chẳng biết cổ tay mình đã cụt từ khi nào, da thịt co rút, đau đớn không gì sánh được.

Yến Vu Phi bùm chặt vết thương, sắc mặt nhợt nhạt như muốn rên lên từng tiếng nao lòng, nhưng mãi vẫn không âm thanh nào lọt ra nổi.

Tiểu thúc ngã phịch xuống đất, ngực người bị kiếm khoét thành một cái lỗ to, trọng thương không chữa khỏi. Đình viện với ánh trăng mênh mông, chợt biến thành hậu đình tươi thắm sắc xuân, hung thủ áo vải, mái tóc dài tán loạn choàng lên vai người ấy.

Gã cười dài một tiếng, rút kiếm về, chén rượu trên bàn bay lên, rượu rót vào miệng gã, chẳng giọt nào rơi ra ngoài.

“Mười năm một kiếm thôi, gió sương chưa từng thử. Nay tỏ bày cùng ai, người nào cần lẽ phải?”

Người nọ cười to, thu kiếm vào vỏ, từng giọt máu li ti rơi xuống đất, rơi xuống mặt Yến Vu Phi, vừa bông vừa lạnh, khiến hấn chẳng tài nào hô hấp được.

Gã hát vang rời khỏi, không ai dám ngăn. Yến Vu Phi như nát tan cõi lòng, đôi chân không kìm được mà đuổi theo thật nhanh, giang tay chắn trước mặt người nọ

“... Ông đấu với ta!” Hấn liền linh buông lời.

Người nọ đặt tay lên kiếm cười vang, hậu đình sắc xuân lồng lộng, chẳng biết từ khi nào đã lại trở về đình viện rực rỡ ánh trăng, đứng trước mặt hấn không phải ai khác, mà là Cát Y Xuân.

Nàng nhỏ nhắn nhưng sống lưng rất thẳng, cổ nghênh cao, khoe môi như cười như chẳng, ánh mắt còn sáng hơn cả sao trời.

“Các người thích nhất là ép kẻ khác nghe lời mình, ta lại rất ghét như thế.”

Cứ như bị một thứ gì đó vô hình nhưng bén nhọn đâm sâu vào người, hấn không chịu nổi đã phải lùi lại hai bước. Thi thể của tiểu thúc lẳng đặng sau lưng, khe hở hấn hết lần này đến lần khác: Vu Phi, Vu Phi, sao không báo thù cho ta? Giết ả giết ả giết ả...

Yến Vu Phi lặng lẽ cúi đầu, nhìn vết thương gớm ghiếc trên cổ tay phải, hấn chợt cảm thấy, trong tim mình cũng có vết thương như vậy, to hơn, sâu hơn.

Ngày ngày đêm đêm, lúc nào cũng đau đớn vì vết thương ấy, chỉ cảm thấy đau mà chẳng biết vì sao lại đau.

Giọng của tiểu thúc cứ vắn vít bên tai, xót thương buồn khổ: Vu Phi, giết ả, báo thù cho ta. Hấn không khỏi do dự.

Ân tam thúc quỳ gối, trầm giọng: Thiếu gia, cường cực tác nhục. Thiếu gia mong muốn điều gì?

Lúc Yến Vu Phi thức giấc, cả người đầy mồ hôi lạnh, cổ họng như bị ai đó thít chặt, không thể thở được. Hấn day ấn đường, trở người, nằng mai yếu ớt xuyên qua lớp giấy cửa sổ rơi xuống án.

Trên án có một hộp bằng thủy tinh, bên trong chứa bàn tay phải của hấn.

Yến Vu Phi ngồi bên mép giường, lặng lẽ nhìn cái hộp ấy, thật lâu thật lâu.

Hóa ra, đến tận bây giờ hấn vẫn chưa từng buông bỏ.

Dù là bàn tay cụt, hay là tiểu thúc.

Câu hỏi của Ân tam thúc trong mơ không sai, thứ hấn muốn, rốt cuộc là gì? Có lẽ lòng hấn biết rõ mình muốn gì, chỉ chợt nảy sinh nghi ngờ mà trước giờ chưa từng có với hướng đi của mình.

“Tiểu thúc...” Hấn thở dài một tiếng thật khê, như thì thầm bên tai. Nhị công tử Yến môn, là đại ma đầu giết người không chớp mắt trong ấn tượng của vô số người, rốt cuộc cũng chỉ yếu đuối bất lực thế thôi, “Tiểu thúc, nếu người còn sống, thì sẽ báo cháu làm gì?”

Chẳng ai trả lời hấn, Yến Vu Phi cười tự giễu, tiện tay rung cái chuông bên giường, gia nô nhanh chân bưng nước nóng vào hầu hấn rửa mặt chải đầu.

“Thiếu gia, cô nương người mang về đã tỉnh, đại phu bảo bệnh rất nặng, phải coi sóc cẩn thận.” Nô bặc bẩm chuyện đêm qua cho hấn, “Ân tiên sinh chăm sóc cho cô nương một đêm, giờ đang dặn bếp sắc thuốc.”

Yến Vu Phi hơi ngẩn ra, Ân tam thúc đích thân chăm sóc Cát Y Xuân? Lão có ý gì, chắc chỉ mình lão biết.

Xếp-chữ viên: Vì đây là phần bổ sung trong sách xuất bản nên rất dài, gấp 4 lần một chương thường, mong các bạn không trách mình đã bỏ bê nó đến một tháng nhé...

Trong sách xuất bản, chương này là chương mười bốn, nhưng để theo đúng mạch trước giờ, mình mạn phép sửa lại thành chương mười lăm.

49. Q.2 - Chương 16

Y Xuân quả đã tỉnh lại, nhưng tình trạng lúc mới tỉnh khá chật vật, cả người quần kín băng, để lại mỗi đôi mắt. Nàng tưởng chừng xương cốt toàn thân đã vỡ vụn hoặc da thịt đã nát tan, nếu không sao trông mình lại đáng sợ đến vậy?

Trong phòng rất tối, mùi thuốc ả nóng chập chờn xung quanh khiến nàng tê cả người, không thể cử động dù chỉ là một ngón tay, nàng sốt ruột đến độ sắp điên mất rồi.

Miệng quần một lớp băng thật dày, nàng cứ thế tước băng rằng, gằn giọng gọi to: “Thư Tuyền!”

Chưa dứt lời đã nghe giọng nói trầm thấp vọng lại từ ngoài cửa — “Tỉnh rồi? Thoải mái nhỉ, người đứng là mạng lớn!”

Giọng nói này khiến nàng hoảng hốt, tay chống xuống giường, suýt nữa đã xoay người chụp ếch, cuối cùng lại động phải vết thương bên tay trái, đau đến mức làm nàng phải thốt lên “ai da”.

Ân tam thúc bước đến, nhắc mũi chân khê đá cơ thể lệch ra khỏi giường của nàng về vị trí cũ, không động đến cái tay đang gãy của nàng. Lão đánh mặt ngồi xuống chiếc ghế kê bên giường, bưng một bát thuốc chẳng ra ngô khoai gì, cũng không có ý đưa nàng uống, chỉ dùng ánh mắt như muốn róc xương lóc thịt nhìn nàng.

Y Xuân không chút sợ hãi, cứ chòng chọc nhìn trả, hồi lâu sau mới hỏi: “Thư Tuyền đâu?” Ân tam thúc lạnh lùng đáp: “Dưới sườn núi chỉ có mỗi người. Nếu không vì thiếu gia tốt bụng, người mà còn nước kiêu ngạo thể này à!”

Nàng không đáp lời, chậm rãi khép mắt lại, vẻ mặt bình tĩnh. Dự hội phẩm hương với Thư Tuyền, nhận thư của Yến môn chủ, đánh xe đến Hoàng Hạc lâu, bị tập kích, chưa rõ Thư Tuyền sống chết thế nào đã mất tích... Một chuỗi sự kiện trong quá khứ như nước xuôi dòng rót vào đầu nàng, từng lần từng lần một.

Ân tam thúc cất giọng lạnh nhạt, lộ rõ vẻ rất không cam lòng, “Thiếu gia lúc nào cũng nhân hậu, niệm tình người là nữ tử, nhường nhịn mãi, lại vì kiếm thuật của người hơn người, mới hạ mình chào mời. Nếu vẫn ngu ngốc cứng đầu, dù thiếu gia có tha, song kiếm của lão phu cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

Lão cho rằng Yến Vu Phi cứu nàng vì có ý đồ khác, giờ đang là lúc Yến môn chiêu tuyền nhân tài mọi nơi, dốc hết sức mở rộng phạm vi thế lực, Cát Y Xuân có kiếm thuật cao minh, lại trẻ tuổi, đương nhiên sẽ là hạt giống tốt, tuy tính tình kỳ quặc cứng đầu, nhưng giờ đây thiếu gia lại cứu mạng nàng, ân oán trước đây đã có thể bỏ qua, nàng hẳn sẽ chẳng còn lý do để cự tuyệt.

Tuy trong lòng Ân tam thúc có một vụn ý nghĩ không muốn, lão mãi chẳng thể quên được tay phải của thiếu gia bị cụt oan ức và đột ngột đến mức nào, có chặt Cát Y Xuân thành ngàn mảnh cũng không thể bù đắp được sự tổn thất của thiếu gia. Nhưng thiếu gia muốn thành nghiệp lớn, há lại dây dưa mãi với những ân oán cá nhân này, Ân tam lão đây cũng chỉ có thể tác thành cho người.

“Lão phu quả thực rất muốn chặt cả hai tay của người!” Lão cau mày, cau kính nói.

Y Xuân từ từ mở mắt, không giận, cũng chẳng sợ. Nàng dùng ánh mắt thản nhiên nhìn Ân tam thúc, chỉ đáp một câu: “Các người mơ đi.”

Ân tam thúc đưa tay muốn rút song kiếm ra, ngoài cửa bỗng có người nhẹ giọng: “Ân tam thúc, khổ cho lão rồi.” Lão nhanh chóng thu thế, vội vàng xoay người lại, “Thiếu gia! Lão phu vô cùng không tán thành hành vi của người, nữ nhân này, giữ lại tất thành tai họa!”

Dứt lời, lão hung tợn hừ một tiếng, rảo bước ra cửa, không cả hành lễ. Yến Vu Phi thấy lão vọt thẳng một đường ra ngoài đình viện, nghĩ thầm chả biết hôm nay có bao nhiêu thuộc hạ phải “hưởng” lửa giận của Ân tam thúc, không tìm được mà mỉm cười, nhưng nụ cười ấy biến mất rất nhanh.

Hắn thấy, tuy Y Xuân bị băng bó đến mức không thể nhìn rõ mặt mũi nhưng đôi mắt dưới lớp vải trắng kia vẫn rõ ràng đen trắng, ngay thẳng trong sạch. Chẳng hiểu vì đâu, hắn lại chợt nhớ đến ánh mắt điên cuồng hoang mang của nàng lúc còn ở dưới vách núi.

Có lẽ khi ấy, nàng mới thực sự giống một nữ nhân, không còn là một hiệp khách tự do tự tại như mây bay ngang trời nữa. Yến Vu Phi bước đến, bưng chén thuốc đã bị Ân tam thúc hất mất phần nửa lúc nãy lên, khẽ thổi hơi nóng còn đọng lại trên mặt, thấp giọng: “Bọn ta tìm không thấy Thư Tuyền, nhưng với bản lĩnh của hắn, chẳng dễ gì mà chết được.”

Y Xuân đáp: “Các người không chỉ am hiểu mỗi việc giết người lung tung, còn cả sở trường giả vờ giả vịt nữa! Người dám vỗ ngực khẳng định chuyện này chẳng can hệ gì đến Yến môn không?”

Yến Vu Phi lắc đầu, “Quả chẳng thể phủ nhận, việc này do tam đệ của ta tùy hứng làm càn...”

Chưa kịp dứt lời đã thấy nàng bật người dậy nhanh như chớp, chén thuốc vẫn chưa vững trong tay hắn đã bị nàng hất thẳng ra ngoài, xoảng một tiếng vỡ tan. Sau hồi kinh ngạc, Yến Vu Phi định thần nhìn lại, thấy nàng sớm đã cởi sạch băng gạc quấn trên đầu, gương mặt đỏ trắng lẫn lộn hiện ra, trên mặt có rất nhiều vết xây xước nhỏ, vì được bôi thuốc nên da có màu khá lạ, trông như kếp hát xước xước tuồng.

Nàng điềm nhiên nói: “Phóng hỏa giết người, qua lời các người thì chỉ là tùy hứng làm càn! Chẳng có kiểu tùy hứng làm càn nào như thế cả! Giết người thì đền mạng thôi!”

Yến Vu Phi chỉ thấy hòng mình đáng ghét, thật muốn thuận theo tâm tính thường ngày, dùng loạn kiếm xé xác nàng phút đi mới là cách giải quyết đơn giản, nhanh chóng nhất. Trên thực tế, hắn vốn nên giết nàng từ lâu, nhưng cứ dây dưa mãi đến tận giờ, càng để lâu, hắn càng không muốn xuống tay.

Môn chủ từng bảo, nữ tử này không đơn giản, những nhân vật tựa ưng tựa diều sau này tất sẽ gạt hái thành công, có thể lôi kéo về làm việc cho ta, đương nhiên là tốt, nhưng nếu không thể thì cũng không nên làm khó nàng ta, phải đối đãi tốt, thuận hòa hữu hảo.

Nghĩ đến đây, hắn chỉ biết cười khổ, ngay cả nếu không có một kiếm chặt tay kia, không có cái chết đột ngột của Dương Thận, hắn và Cát Y Xuân vẫn vĩnh viễn không thể làm bạn. Một khi hắn vẫn còn nhớ về tiểu thúc, thì việc trở thành bạn bè chỉ là lời nói mơ.

“Cô dường như trước đi, với thể lực của Yến môn, việc tìm thấy Thư Tuyền không phải là khó.” Yến Vu Phi không muốn đồng dài với nàng, đứng lên cất bước.

Y Xuân bỗng kéo tay áo hắn, “Yến Vu Đạo đang ở đâu?”

Nàng hỏi như một lẽ dĩ nhiên, không khách khí gì như thế, Yến Vu Phi hơi giận, cau mày đáp: “Đừng quên đây là Yến môn, Cát cô nương giữ ý một chút thì tốt hơn.”

Y Xuân buông hắn ra, cất bước muốn xông ra ngoài, nàng không phải một người thích cãi lý, trước giờ nàng vẫn thích động tay động chân hơn.

Yến Vu Phi chưa kịp cản nàng lại, nhìn nàng chạy được vài bước đã xiêu vẹo ngã xuống, thậm chí dù gì vết thương vẫn chưa lành, khi này cũng chỉ là cố gượng thôi.

“Ta... Ta muốn đi tìm Yến Vu Đạo!” Mặt nàng tái xanh, co người dưới đất, thì thào.

“Cát cô nương chú ý sức khỏe, cứ xem như là để gặp lại Thư Tuyền đi.” Yến Vu Phi chìa tay định đỡ, chẳng biết tại sao lại rút về, đi thẳng ra ngoài, đóng cửa lại. Bóng hình run rẩy của nàng cũng biến mất sau cánh cửa.

Yến Vu Phi chấp tay sau lưng với vẻ đăm chiêu, liếc xéo lên ngọn cây đối diện, tức khắc có thuộc hạ vọt ra từ chỗ khuất, quỳ bên chân chờ lệnh.

“Đi tìm tam thiếu gia, chẳng phải nó luôn muốn đối phó với thủy tặc ở vùng Dương Châu ư, lần này cứ nó đi, không thành sự thì khỏi về nữa.”

Dù thế nào, cứ để Yến Vu Đạo rời Yến môn ngay thì hơn.

Ân tam thúc mặt than rất cuộc đã chủ động ra mặt, lão gắng nén đầy một bụng tức, trầm giọng nói: “Sách lược của thiếu gia đương nhiên là tốt, thuộc hạ nông cạn, chẳng hay thiếu gia định giữ nữ nhân kia bằng cách nào?”

Câu hỏi này, Yến Vu Phi đã tự vấn lòng mình rất nhiều lần, nhưng mãi vẫn chẳng có câu trả lời. Hắn thở dài, đặt chiếc bút lông sồi xuống kệ, dưới ống tay áo dài là một bức tranh, nét mực hazy còn mới, tranh vẽ hàng hà đóa cúc mùa thu, sắc màu thuần chất, nho nhã thanh cao.

Hắn cất giọng rất nhẹ, “Ân tam thúc, từ nhỏ, trong Yến môn đã có rất nhiều người khen ta có tài, giống hệt tiểu thúc quá cố, đến nỗi ta cũng cảm thấy mình là người, ta và người, đã không tách khỏi nhau được nữa rồi.”

Ân tam thúc nhất thời không liệu được hắn khi không lại xúc động thế này, ôn tồn: “Thiếu gia và tiểu môn chủ tài cán như nhau, ấy là chuyện tốt.”

Yến Vu Phi cười cười, “Cả lão cũng nói thế, đủ thấy cả đời này ta không tài nào thoát khỏi cái bóng của tiểu thúc được.”

Ân tam thúc gắt giọng: “Sao thiếu gia lại nói thế!”

Yến Vu Phi ngăn những lời tiếp sau của lão lại, nhạt giọng: “Vậy nên ta mới không muốn làm một tiểu thúc thứ hai, Yến Vu Phi là Yến Vu Phi, khác với Yến tiểu môn chủ. Những việc người có thể làm, ta cũng làm được; những việc người không làm nổi, ta vẫn có thể làm. Người là thợ săn giỏi nhất, chết dưới vuốt của con ưng hung hãn nhất, ta thì không như thế, ta sẽ không chết... Ân tam thúc, ta sẽ không chết, cũng sẽ không bị thương một chút nào.”

“Thiếu gia...” Ân tam thúc không tiếp lời.

“Lão đừng lo cho ta.” Hắn cười cười, phác bóng mờ quanh đóa cúc thu, “Dù có thế nào, lão cũng đừng lo.”

Thực sự không cần lo lắng ư? Ân tam thúc nhìn hắn thật sâu, nếu thực sự ổn, tại sao thần thái trong đôi mắt cậu lại khác thường ngày? Tại sao... cậu hoàn toàn không giữ được vẻ chừng chặc lạnh nhạt thường ngày?

Cát Y Xuân, chỉ vì nữ nhân này, mất một bàn tay rồi vẫn chưa đủ sao? Rốt cuộc, ả đáng giá thế nào, đáng được coi trọng đến mức ấy sao?

“Thiếu gia, cũng chỉ là một ả đàn bà.” Ân tam thúc lạnh lùng nói, “Chỉ là một ả đàn bà, thiếu gia từ nhỏ đã tự hạn chế mình, hiếm gần nữ sắc, gặp được người đặc biệt một chút khó tránh khỏi thăng thốt. Nếu thiếu gia thích ả, đó là phúc phận của ả đàn bà giang hồ đó, đêm nay lão lập tức sai người khiêng ả vào phòng thiếu gia.”

Yến Vu Phi sững sốt hồi lâu, chợt phá lên cười, trở tay nhàu nát giấy vẽ trên án, thấp giọng: “Lão không hiểu ý ta, Ân tam thúc, trước nay, lão chưa từng hiểu ta...”

Tâm tư phức tạp rắc rối này, há có thể khái quát chỉ bằng một từ sắc dục giản đơn.

Nếu nàng là cánh ưng kiêu ngạo, hắn sẽ là tay thợ săn lợi hại nhất; nếu nàng là đám mây không gì quản thúc nổi, hắn sẽ là một trận cuồng phong; nếu nàng là đóa hoa an nhiên nở rộ giữa vùng sơn dã, hắn sẽ là kẻ chuyên hái hoa.

Không liên quan gì đến tình yêu nam nữ, chỉ muốn chinh phục. Việc mà tiểu thúc không làm được, hắn chưa chắc cũng làm không được. Không, hắn sẽ không bao giờ bị che khuất bởi bóng ma của tiểu thúc nữa, hắn là hắn, hắn có cách làm của riêng mình.

Cát Y Xuân, kẻ chém đứt bàn tay phải của hắn, là hình bóng duy nhất có thể khiến Yến nhị thiếu này khắc ghi vào tận đáy lòng.

Ta muốn người sống, người bắt buộc phải sống. Ta muốn người chết, người cũng chỉ được chết trong tay ta.

Trước giờ, vết thương của Y Xuân lành khá nhanh, chưa được mấy ngày đã bắt đầu chạy nhảy lung tung. Sau lần thứ mười bảy đã thương thủ hạ canh cửa mưu đồ trốn chạy nhưng xôi hỏng bỏng không, trước cánh cửa sổ phòng của nàng chỉ trong một đêm đã được lấp song sắt, mỗi sợi dày độ một ngón tay, nàng cứ thế bị Yến Vu Phi dùng biện pháp mạnh giam lỏng.

Mấy ngày đầu, nàng náo loạn rất âm ỉ, Ân tam thúc thậm chí phải đặt biệt danh “cọc cái” cho nàng, trừ song sắt ngoài cửa sổ không bẻ gãy được, những vật có thể đập, quăng, giẫm đều đã bị nàng hành hạ đến chẳng ra hình dạng gì. Một chiếc giường êm đẹp, vậy mà bị nàng dỡ thành từng mảnh gỗ chỉ trong một buổi sáng, khiến bọn canh gác sợ đến đờ mắt lú lười.

Chiều, Yến Vu Phi chậm rãi đi đến, không câu không cau mày, đứng cách chần song nhìn nàng bước tới bước lui trong phòng, tay trái vẫn im lìm treo trước ngực nhưng tay phải lại cầm ba bốn mảnh gỗ vụn nện xuống đất, quả rất giống một con hổ không chịu yên phận, hẳn không kìm nổi cảm giác muốn phá lên cười.

“Thả ta ra!” Y Xuân vừa thấy hẳn đã xông đến. Bọn thuộc hạ tuy biết nàng không xỏ ra ngoài được, nhưng ai nấy đều đã hoặc đang tận mắt thấy bản lĩnh của nàng, tất cả không khỏi hoảng hốt, theo bản năng đứng chần trước mặt Yến Vu Phi.

Yến Vu Phi nói: “Cát cô nương trọng thương chưa lành, để cường kiện thân thể thì nên chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn.”

“Yến Vu Phi!” Y Xuân không kìm nổi quát to, nàng chưa từng ghét một ai như thế, dù trước đây, khi biết Mặc Vân Khanh phản bội sư môn, ép nàng và Dương Thận phải đấu đá lẫn nhau, nàng vẫn chưa từng căm thù huynh ta sâu sắc, “Nếu muốn giam lỏng ta thì tốt hơn hết người phải cẩn thận nhiều vào, giam ta cả đời, bằng không, ta ra được nhất định sẽ lấy đầu người!”

Một lời vô cùng ác độc thốt ra, Ân tam thúc ở phía sau tức khắc cau chặt mày, bụng dạ lại bắt đầu âm ỉ nhộn nhạo chuyện giữa thiếu gia và Cát Y Xuân, hận không thể tự mình ra tay giết phút nàng đi.

Yến Vu Phi không mấy may vọng động, xoay đầu ra hiệu thuộc hạ dâng lên một chiếc áo khoác khét đen, mặt vải loang lổ vết máu, đông lại thành một vệt đen và rách lỗ chỗ, hồ như không còn nhận ra sắc đỏ thắm lúc đầu nữa.

“Ta phái thuộc hạ tìm khắp sườn núi, chỉ tìm thấy chiếc áo này, có lẽ Thư công tử có bản lĩnh trác tuyệt, sớm đã thoát khỏi hiểm cảnh rồi. Chiếc áo này, giao cho Cát cô nương vậy.”

Y Xuân chậm chạp giơ tay đón lấy chiếc áo khoác rách nát ấy, lặng lẽ lật cổ áo ra, trên vạt lụa bên trong cổ áo bỗng hiện ra hai chữ xiên vẹo theo bằng chỉ đỏ: “Thư Tuyền”. Ấy là vào một hôm nào đó, chàng than rằng áo mình thủng một lỗ nhỏ, định mang đi vá, sau đó mình chợt nổi hứng vá lại cho chàng.

Y Xuân không biết nhiều chữ, viết lại càng khó coi, theo ròng rã hai ngày mới thành công, chiếc áo này cũng trở thành chiếc mà Thư Tuyền thích nhất, lúc nào cũng mặc, mặc rồi lại cười khì.

Tim nàng bất thành linh bị một thứ vũ khí sắc bén đâm phải, đau đớn đến độ nước mắt tuôn ra ồ ạt, có làm sao cũng không kìm lại nổi. Nàng cắn chặt môi, đè nén tiếng nấc nghẹn, không muốn để bất cứ kẻ nào ở đây nhìn thấy vẻ yếu đuối của mình.

Trong lòng nàng, trước giờ chưa từng phải lo lắng cho Thư Tuyền, chàng quá mạnh mẽ, dù là thể xác hay tâm hồn đều không đến lượt nàng phải lo lắng. Thư Tuyền cũng thường cảm khái: Cả đời ta lại bại dưới tay một con nhóc, tình cảm của ta dành cho nàng, thể nào cũng nồng cháy hơn của nàng dành cho ta. Y Xuân, có khi nào ta chỉ là một kẻ thay thế không?

Nàng chưa từng trả lời, hoặc trong tiềm thức, nàng thực sự cho rằng chàng là một kẻ thay thế, chàng mạnh mẽ, vui tính, thú vị, ở bên chàng nhẹ nhõm lắm thay, chẳng phải sợ hãi điều gì. Nhưng, nàng mãi chẳng có cảm giác tìm được tình yêu đích thực, lo được lo mất, nương tựa vào nhau như khi ở cùng Dương Thận.

Nhưng đến hôm nay nàng biết bản thân lầm rồi, chàng trong lòng mình lại quan trọng như vậy. Khoảng khắc mất chàng, tim nàng như ngừng đập.

Thư Tuyền thỉnh thoảng thở dài: “Y Xuân, ý lại vào ta nhiều hơn một chút sẽ chết à? Nàng không muốn dựa vào ta, vậy để ta nương tựa vào nàng cũng được.”

Không thể nào, sao chàng có thể là kẻ thay thế, nàng là một con ngọc, chẳng qua, mãi không nhận ra mà thôi.

Ý lại vào chàng, tin tưởng chàng, có gì không tốt? Cho chàng dựa dẫm, tin tưởng mình, lẽ nào lại không được?

Thư Tuyền và Dương Thận vốn là hai người khác nhau, nàng lại mãi lẫn lộn, làm chàng cũng chỉ có thể nương theo ý mình, chịu biết bao nhiêu ầm ỨC. Nàng giờ đây rất muốn nhìn thấy chàng, ôm lấy chàng, không nói gì cả, chỉ cần ôm thôi đã đủ.

Nhưng chàng đang ở đâu? Tại sao, con người mãi đến khi mất đi mới nhận ra sự quan trọng của đối phương chứ?

Yến Vu Phi thấp giọng: “Chỉ còn mỗi áo, việc này chứng tỏ Thư công tử vẫn còn sống, Cát cô nương có thể an tâm rồi.”

Y Xuân siết chặt tấm áo trong tay, trầm giọng: “Yến môn bọn người truy sát chàng, hà cớ gì người phải nói những lời giả mù sa mưa này?”

“Môn chủ tìm Thư công tử không phải là để báo thù.” Yến Vu Phi rõ ràng không định nhiều lời với nàng, “Cô không tin cũng được, tóm lại, chú tâm dưỡng thương đi.”

Hắn xoay người muốn rời đi, lại nghe Y Xuân hỏi với theo sau lưng: “Yến Vu Phi, rốt cuộc người muốn gì? Lôi kéo ta? Lấy lòng ta? Hay buộc ta làm con tin để bắt Thư Tuyền?”

Hắn không xoay đầu, đứng lặng hồi lâu, rồi đáp: “... Ta cũng không biết, ta chỉ biết trước khi mình ngộ ra được, ta không thể để cô đi.”

Y Xuân nắm song sắt, tiếp tục quát to: “Được thôi, người giữ ta lại, chỉ ít cũng phải đối đãi tử tế một chút. Cái giường này nát rồi, người đổi cái mới cho ta đi, nếu không sao mà ngủ?”

Lần này Yến Vu Phi lại ngoái đầu, nhìn nàng bằng ánh mắt đậm nhạt, nói: “Không, giường là cô tự phá nát, hẳn là cô thích ngủ trên dầm vụn, ta nào dám cướp đoạt cái sở thích nhỏ nhỏ ấy?”

Thói đời thay đổi rồi, đến cả một người thành thật lương thiện như Cát Y Xuân mà cũng biết lừa người, ánh mắt nàng rõ ràng đang viết: Thừa lúc người mở cửa đổi giường, ta sẽ biến ngay.

Nếu hắn không nhìn ra thì đã không phải là Yến môn nhị thiếu.

Thế là lần này đến lượt Y Xuân dờ mắt lú lười nhìn bóng lưng hắn biến mất trong sân, có lẽ vẫn còn chưa hết bờ ngỡ với bốn chữ “tự làm tự chịu”.

Cuối cùng vật dụng trong phòng vẫn được đổi hết, chỉ trong một đêm. Điều khiến Y Xuân sờn gai ốc là, nàng nhớ rõ ràng mình đã nằm ngủ trên một đồng vụn gỗ, trong phòng lộn xộn bừa bãi, nhưng đến ngày hôm sau thức giấc mình lại được chuyển lên một chiếc giường to còn mới, vụn gỗ tạp nhạp đã được dọn sạch và thay bằng vật dụng mới toanh, còn chuyện mọi thứ được đổi vào lúc nào, nàng lại không hề hay biết.

Nhưng nhờ thế mà nàng đã ngộ ra, nếu Yến Vu Phi thực sự muốn giết nàng thì chẳng có gì là khó. Vậy thì, không gặp hai ba năm, lúc gặp lại hắn chợt dùng biện pháp cường chế để giam lỏng nàng, rốt cuộc là vì sao?

Câu hỏi này e rằng không có lời đáp.

Y Xuân đã chán việc đập đồ nổi điên và bắt đầu cuộc sống của một con sâu gạo, mỗi ngày có một người đưa thức ăn ngon đến, chắc là để xương tay nàng liền sớm một chút nên một ngày hầm ít nhất bốn phần canh cho nàng. Vậy mà đã qua già nửa tháng, Y Xuân bị giam lỏng trong căn phòng nhỏ ấy chẳng những không suy sụp hao gầy mà lại mập lên một vòng, cũng đã làm quen được với mấy cậu gác cửa, ngày nào cũng vui vẻ sáng láng tán chuyện trên trời dưới đất với họ, hai loại cảm giác “tuyệt vọng” và “bất lực” dường như chẳng đến gần nàng được.

Nàng khoan khoái như một chú ghé đang chạy phăm phăm trên ruộng.

Ân tam thúc thỉnh thoảng lại đến ngằm giám thị nàng một ngày, lúc quay về luôn lắc đầu thở dài, luôn miệng bảo mình già rồi, không tài nào hiểu nổi suy nghĩ của bọn trẻ. Suy nghĩ của thiếu gia lão không hiểu thì cũng thôi, bây giờ ngay cả suy nghĩ của một “con gà” giang hồ mà cũng không lý giải nổi, lão quả thực đã già rồi.

Lại nửa tháng trôi qua, Yến môn chủ vẫn mất tích, Yến Vu Đạo từ Dương Châu khai hoàn quay về, hẳn là vì muốn khoe mẽ uy phong nên lệnh thuộc hạ xách đủ hai bao bố chứa thủ cấp vào nhà, chốc lát đã dọa bọn tỳ nữ xám cả mặt, mùi máu tươi tràn ngập Yến môn.

Đại ca chỉ ngồi một chút đã cau mày lăn xe đi mất, chỉ chừa mỗi Yến Vu Phi cố chịu mùi máu tanh, nán lại đại sảnh nghe tam đệ thổi phòng sự sáng suốt quyết đoán của mình lúc ở Dương Châu một cách trắng trợn, nhìn nó cứ một chốc lại moi một cái đầu ra làm bóng ném.

“Nhị ca, sao nào? Huynh bảo xem kế sách lần này của ta có phải quá hay quá tài không?” Cuối cùng Yến Vu Đạo cũng đã mệt sau khi tuôn một tràng với bộ mặt hớn hờ, cúi đầu uống trà. Lựa lúc này, Yến Vu Phi nhanh chóng sai người ném đồng thủ cấp kia ra ngoài, chôn bằng sạch.

“Đừng có cứng nhắc như thế chứ!” Vì chẳng ai lên tiếng, Yến Vu Đạo lại cười ha hả nói tiếp, “Lão tứ cũng không còn nhỏ nữa, nên để nó làm quen với đời rồi. Người đâu, mời tứ thiếu gia và môn chủ đến đây!”

Yến Vu Phi gờ tay ngăn lại, “Không cần, lão tứ không khỏe, không chịu được mùi máu tanh. Cha cũng không có ở nhà, chẳng biết đã đi đâu rồi. Ta nghĩ chuyện này đệ hẳn phải rõ hơn ta chứ.”

Yến Vu Đạo cười đáp: “Nhị ca sao phải xa cách thế, ta sai một lần, chẳng nhẽ lần nào cũng sai? Cha vắng nhà thì thôi, vụ Dương Châu lần này đã tạm thỏa, xem ra cha cũng đã đặt được một tảng đá to trong lòng xuống rồi.”

Người giết nhiều người như thế, tự cho là vùng thật nhiều tiền ra là dọn dẹp được quan phủ, làm gì dễ dàng đến vậy? Giải quyết hậu quả e rằng còn khó gấp ba bốn lần, tảng đá lớn trong lòng cha đặt được xuống đâu đây? Yến Vu Phi thầm nghĩ, không nói.

Yến Vu Đạo bình thường rất hòa nhã, nhưng hẳn biết quá rõ đằng sau vẻ hòa nhã ấy ẩn giấu một con rắn độc đến mức nào, bị đại ca nhị ca chèn ép lâu ngày, tính tình gã đã hơi vụn vụn, đến cả môn chủ cũng khá kiêng kỵ gã, nhưng hiềm vì gã cũng là con ruột của mình nên không thể hiện quá rõ, chỉ dặn ba anh em còn lại phải cẩn thận lão tam.

Gã không phải kẻ có thể thành đại sự, nhưng đáng sợ ở chỗ lúc nào cũng nghĩ mình có thể làm đại sự.

“Đã không còn chuyện gì nữa thì đi nghỉ sớm đi.” Yến Vu Phi không muốn nhiều lời với gã, đứng dậy định đi. Đằng sau, Yến Vu Đạo cười khì gọi với theo: “Nhị ca, ta vốn muốn thay huynh báo thù mà sao huynh lại từ chối tình cảm của ta, nhốt con bé kia vào phòng mình để xài? Nếu huynh sớm bảo mình thích thân xác nó, ta đã không ra chiều độc đến vậy, chỉ sai người tắm rửa sạch sẽ rồi khiêng lên giường huynh, thế chẳng phải tốt hơn sao?”

Yến Vu Phi khựng lại một chút, ngoái đầu liếc gã chăm chăm, lạnh nhạt đáp: “Đệ đừng đụng vào nàng ta nữa, ta chỉ tha cho lần này, cũng là lời cảnh cáo cuối cùng, đệ nhớ cho rõ.”

Gương mặt bầu bĩnh của Yến Vu Đạo càng cười hòa nhã thân thiện hơn, “Đàn bà của nhị ca, ta sao dám gấp ghé, nặng lời rồi.”

Yến Vu Phi cuối cùng cũng rời đi, chất giọng trầm trầm của Ân tam thúc vang vọng bên tai — “Thiếu gia, người không tự xuống tay được thì để tam thiếu gia giải quyết con ả ấy đi, chẳng phải tiện hơn sao?”

Ánh mắt hắn lóe lên, vẻ mặt cuối cùng đã trầm xuống.

“Ân tam thúc, ta không định giết nàng.” Hắn nhạt giọng, “Ta cũng không muốn thuộc hạ của mình cả ngày cứ tìm cách giết người.”

Ân tam thúc lặng lại, một lúc lâu sau, có vẻ rốt cuộc lão cũng đã ngộ ra, ánh mắt sáng lên, ngay sau đó lại ảm đạm hẳn, ép giọng xuống cực thấp, nói: “Thiếu gia, Ân tam đầu sao cũng đã trông người lớn lên, là một nửa trưởng bối rồi. Hôm nay lão chỉ muốn hỏi người một câu, thiếu gia thích Cát Y Xuân phải không?”

Thích? Thích.

Yến Vu Phi tựa như không thể lý giải rõ ràng ý nghĩa của từ này, hấn bỗng ngẩng đầu, ngơ ngàng nhìn về phía trước, bước chân chậm rãi dừng lại, khẽ khàng hỏi: “Ăn tam thức, lão... nói gì?”

Ăn tam thức bước đến trước mặt hấn, đôi mắt hấn nếp nhăn nhìn chăm chăm hấn, thấp giọng: “Thiếu gia, năm mười ba tuổi người từng rất thích một cô em họ, nắm tay con bé kéo đến trước mặt môn chủ đòi cưới, môn chủ chỉ nói một câu không môn đăng hộ đối, người đã liền buông tay con bé kia, mặt không đổi sắc. Sau này môn chủ từng cảm khái nói với lão rằng, thằng con này lạnh lùng, tất thành người tài. Nhiều năm qua, bên người chưa từng thiếu tỷ nữ xinh đẹp, hành tẩu giang hồ thuở thiếu thời được biết bao quý nữ danh môn, hiệp nữ giang hồ yêu thương nhưng nhớ, lão cũng chưa từng thấy thiếu gia dao động. Nhưng bây giờ, thiếu gia lạ quá, người bảo vệ ả ta, ép ở lại mà không giết, theo lão thấy thì chỉ có một nguyên nhân — Thiếu gia, người đúng là đã thích Cát Y Xuân rồi.”

Yến Vu Phi cau mày, đôi mắt đen như mực tối sầm, chỉ muốn bác bỏ nhưng lời đến miệng lại không thể nào cất lên.

Thích, là loại tình cảm mà một người đàn ông dành cho một người phụ nữ. Là cảm giác hừng hực, trên đời chỉ có một hình bóng, là sự giao hòa giữa dịu dàng vô hạn và chiếm hữu tuyệt đối — Ấy là thích một người.

Hấn chậm rãi lắc đầu, gương mặt tuấn tú lại lộ vẻ mờ mịt hiếm thấy, nhẹ giọng: “Ăn tam thức, ta không biết... Ta không biết thích một người là cảm giác thế nào, ta... trước giờ chưa từng thích ai.”

“Ta không giết nàng, chỉ vì không muốn giết. Đúng, ta muốn lôi kéo nàng, nàng là người có tài, nên ta không thể giết, ta sẽ giữ nàng lại, giữ lại Yến môn.”

Hấn rút cuộc cũng tìm ra được một cái cớ tốt, vừa lòng thỏa ý.

Ăn tam thức không hỏi hấn nữa, lão chỉ lặng lẽ cười, vương nét bi thương và thối tở, lui ra sau lưng Yến Vu Phi.

Một tháng này, Y Xuân sống rất ổn, mỗi ngày Yến Vu Phi lại đưa đến ba bốn phần canh đại bổ, chẳng những làm chỗ xương tay bị gãy kia lành lại mà cả người như mập thêm một vòng tựa quả bóng da được thổi lên, nếu Thư Tuyền trông thấy nàng lúc này, thể nào cũng sẽ híp mắt cười chọc má, bảo nàng đã biến từ sườn lợt thành thịt viên.

Không chỉ béo lên mà tinh thần tràn trề lúc trước tựa như cũng biến đi đâu mất, mấy ngày gần đây Y Xuân rất hay mệt, lạ thật, cả ngày chỉ ăn rồi ngủ ngủ lại ăn, sao lại mệt được chứ?

Y Xuân phát hiện ra, câu “lười biếng sẽ khiến con người ta sa đọa” mà sư phụ dạy khi trước rất đúng.

Vì sợ nàng chạy trốn, bội kiếm của nàng đã bị Yến Vu Phi quăng vào một xó nào đó từ lâu, nàng phải đến một tháng không múa đao luyện thương rồi, phòng rất bé, đến cả một bộ quyền pháp cũng chẳng thể nào luyện hoàn chỉnh được. Mới đầu Y Xuân vẫn kiên trì luyện công mỗi ngày, nhưng dạo gần đây hay mệt, luyện mãi sẽ bị sốc hông, bao tử cũng đau dữ dội. Chẳng lẽ tên tiểu nhân Yến Vu Phi này đã hạ độc mãn tính vào thức ăn nước uống của nàng?

Y Xuân nằm mãi trên giường, hơi chán, chỉ biết nghịch tua rua trên bức màn, nhớ Thư Tuyền để giết thời gian.

Bên cửa sổ có người đang đứng, lần này Yến Vu Phi đích thân mang hộp thức ăn đến, đưa vào phòng qua chấn song.

“Cát cô nương, ăn cơm thôi.” Chẳng biết có phải tai nàng cũng có vấn đề hay không mà hôm nay nghe giọng hấn có vẻ là lạ, hình như... nhũn hơn nhiều lần, cái ngữ điệu vênh vác cao cao tại thượng trước đây chẳng biết đã chạy đi đâu rồi.

Hôm nay Y Xuân gắng gượng tập cho xong một bộ quyền pháp, bụng vẫn còn đau, mặt trắng bệch, chẳng còn sức để nói chuyện, “Giờ ta không muốn ăn, người để đấy rồi đi đi.”

Nhưng hấn không rời đi mà tựa vào cửa sổ, có vẻ muốn nói lại thôi. Y Xuân lạ lùng ngẩng đầu nhìn hấn, chợt phát hiện ra vị công tử thường ngày lạnh lùng như băng, dù thái sơn có sụp đổ trước mắt cũng không

biến sắc này hôm nay lại trưng ra vẻ mặt kỳ lạ như hồn bay đầu mất, ánh mắt rời rạc, tựa hồ trong lòng đang giấu bí mật tâm sự nào đó, giày vò hấn trần trở bất an.

“Cát cô nương...” Yến Vu Phi cúi đầu, hàng mi dài khê run, nhẹ nhàng nói, “Hôm nay ta đến, là để mời nàng gia nhập Yến môn.”

Y Xuân hơi chững lại, “... Ta không nghe nhầm chứ? Người nói lại lần nữa.”

“Ta mong Cát cô nương gia nhập Yến môn, sau này cùng nhau khai phá bờ cõi, nhất thống giang hồ.” Rốt cuộc thì câu này cũng đã trôi chảy hơn một chút, Yến Vu Phi ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn vào mắt nàng.

Y Xuân ngây ra nửa ngày, bỗng bật cười, “Yến Vu Phi, người ầm đầu rồi à? Nếu người cần câu trả lời thì ta đã trả lời từ sớm, hôm nay người hà tất phải quay lại phí lời?”

Yến Vu Phi thản nhiên đáp: “Ta biết Cát cô nương từng từ chối, nhưng khi ấy là khi ấy, lúc này là lúc này. Thật không dám giấu, Thư Tuyền mãi mà không có tin tức, Yến môn chủ của chúng ta cũng chẳng biết đang ở nơi nào, nếu ta không nhầm thì hai người này hẳn đã gặp nhau, chưa biết chừng còn đang bàn bạc về tương lai của Yến môn nữa kìa.”

Y Xuân vẫn cười, chậm rãi nói: “Không thể nào, người xem thường Thư Tuyền quá rồi.”

“Ồ? Nam tử hán đại trượng phu sống ở trên đời, há không ôm hoành đồ vĩ nghiệp? Cát cô nương thân là nữ tử, chưa chắc đã hiểu được.”

“Chàng có hoành đồ vĩ nghiệp hay không ta không rõ, nhưng ta chắc chắn, hoài bão của Thư Tuyền và của Yến môn tuyệt đối không giao nhau.”

Yến Vu Phi trầm mặc, một lúc lâu sau, hấn khê hỏi: “VẬY... Các người muốn làm gì?”

Y Xuân nhàn nhạt đáp: “Câu này đáng nhẽ phải là ta hỏi người mới đúng, Yến Vu Phi, rốt cuộc người muốn làm gì?” Yến môn nhị thiếu vang danh thiên hạ, lần đầu tiên bị lúng túng bởi một câu hỏi. Hấn muốn gì? Hấn muốn gì?! Hấn hoàn toàn không biết. Như một tên ngốc lạc mất mục tiêu, chỉ biết thuận theo trực giác, những việc nguy hiểm và mất giá thể này khiến con người ta xấu hổ đến mức nào!

Thứ hấn quan tâm, là cái bóng của tiểu thúc, là hoành đồ đại triển của Yến môn, hay là điều mà Ân tam thúc đã nói — thích?

Không kiềm chế nổi, hấn chợt thốt ra lời chót lưỡi — “Cát Y Xuân, cảm giác thích một người là như thế nào?”

Y Xuân khó hiểu, dập tắt nụ cười, “Người hỏi ta?”

Hấn cũng ngừng cười, đúng vậy, sao phải hỏi nàng, sao phải hỏi nhau, hấn ngốc thật rồi à?

“Cát Y Xuân,” Hấn nhẹ nhàng đặt lớp phòng vệ đã nhiều năm xuống, nói ra những khốn hoặc trong lòng, tựa như đang đối diện với một người bạn lâu năm, “Nàng từng rơi vào khoảng thời gian hoang mang bối rối chưa? Không chắc con đường mình đi có đúng hay không, không biết bước tiếp theo phải rẽ về lối nào, thậm chí hoài nghi đến cả ý nghĩa của từng ấy năm cuộc đời, nàng từng thế chứ?”

Y Xuân không tìm được ngắc đầu nhìn hấn, lần này nhìn thật lâu rồi mới chậm rãi đáp: “Có, nhưng ta chỉ biết một mục tiến về phía trước.”

Yến Vu Phi kinh ngạc thở hắt ra, ngược hàng mi dài lên nhìn nàng chăm chăm, cứ như đã sống hơn hai mươi năm, đây là lần thứ hai nhìn thấy dáng vẻ của người bên cạnh, ánh mắt chuyên chú nghiêm túc đến vậy.

Không, nàng không nói dối, càng không phải lời ứng đối qua loa, ánh mắt nàng nói cho hấn biết, lời nàng nói là thật.

Hấn chậm rãi trút ra một hơi ứ đọng nơi ngực áo, tựa như chậm rãi trút ra nỗi hoang mang từ rất lâu rồi, đầu óc dần thanh thản, con đường mờ sương lóe ánh hào quang.

“Ta...” Hấn thốt ra được một chữ, liền sau đó biến hấn sắc mặt, cơ thịt toàn thân căng cứng, xoay phắt người lại thì chỉ thấy bóng người chợt lóe lên trên tường rào, dường như sợ hãi phải nhanh chóng rút lui khi bắt gặp hấn.

Một luồng sương màu tím tràn ra từ sau gốc cây, bị gió thổi tan tác, ngẫu nhiên lướt qua nhánh cây ngọn cỏ nào thì nhánh cây ngọn cỏ đẩy đều từ màu xanh biếc mà chuyển thành héo rữa.

Mùi trong ngọt có đắng nhanh chóng tràn khắp đình viện, Yến Vu Phi bịt chặt mũi và miệng, lùi thật nhanh một bước, thấp giọng bảo: “Đóng cửa sổ lại mau!”

Y Xuân khá nhạy, chưa đợi hần dứt câu đã phịch một tiếng, đóng cửa sổ lại.

Yến Vu Phi đưa tay ra trước mặt, chà xát rồi khê ngửi, đây là bí độc mà đại ca đã điều chế năm năm trước, có thể khiến người ta chết mà thần không hay quỷ không biết, tuy độc tính cực mạnh nhưng lại có một nhược điểm chí mạng: Sợ nước. Đợi sương tan, chỉ cần vẩy nước khắp phòng hai lần, độc đã hoàn toàn vô hại.

Ân tam thúc sớm đã dùng ám hiệu gọi thuộc hạ đến cứu viện, mình thì phi thân lên tường rào, tóm tên thích khách xui xẻo động đến Yến Vu Phi vào viện, bấy giờ trong đình viện đã được người vẩy nước khắp cả, độc đã giải trừ.

Yến Vu Phi giựt phắt mặt nạ của kẻ đó ra, sau đó lại giật nảy người, “Trần ngũ thúc? Sao có thể là lão!”

Yến môn chủ có bốn trai hai gái; hai đứa con gái không học võ, được nuôi dạy ở chốn khuê phòng chờ ngày gả đi; bốn đứa con trai mỗi đứa đều có một hộ vệ trung niên riêng mình, dù là ra ngoài hành sự hay ở tại Yến môn đều bảo vệ sát bên người, thân phận của bốn người này đều cực kỳ đặc biệt.

Ví như bên người Yến Vu Phi có Ân tam thúc, bên người Yến Vu Đạo có Trần ngũ thúc vậy.

Những người này, đến cả môn chủ cũng phải chừa cho ba phần thể diện, nay lại chạy đến đây giở trò ám sát, Yến Vu Phi chỉ thấy khó mà tưởng tượng nổi.

Trần ngũ thúc có vẻ ngoài nhỏ thó, nhưng thân thủ cũng thuộc hàng nổi trội trong Yến môn. Giờ khắc này, lão đã hơi tái mặt, hồi lâu sau mới thở dài một hơi: “Oan nghiệt.”

Yến Vu Phi thấp giọng, hỏi: “Là Vu Đạo sai lão đến?”

Trần ngũ thúc cười khổ: “Ngoài ngài ấy thì còn ai? Chỉ lệnh lão trừng trị một nữ tử ở hậu viện, lại không ngờ nhị thiếu cũng có mặt, may mà chưa thành họa lớn, bằng không, lão phu còn mặt mũi nào mà sống trên đời?”

Ân tam thúc sầm mặt, nghiêm nghị quát: “Lão Trần, thôi bịa chuyện đi! Người chẳng phải loại ghé con mới chào đời, lẽ nào trước khi hạ độc lại không nhìn xem trong viện còn ai khác không? Người rõ ràng thấy nhị thiếu cũng ở đây mà vẫn ra tay, sau khi bị phát hiện lại tùy cơ mà trốn! Người có biết tội mình phạm phải hôm nay đủ để mình chết mười lần không?! Tới nước này mà người vẫn bao che cho thằng ranh con kia!”

Trần ngũ thúc than thở: “Ân tam, lão hà tất phải làm khó ta? Lão cũng có chủ tử của lão, lẽ nào lại không thể hiểu cho ta? Người kia, ta đã nhìn ngài ấy trưởng thành, ta sao có thể... Chuyện hôm nay cứ đổ hết lên đầu ta là được, đừng gây phiền phức cho tam thiếu.”

Yến Vu Phi đứng phắt người dậy, vẻ mặt lại bình thản đến không ngờ, chỉ ra lệnh cho thuộc hạ, “Đưa Trần ngũ thúc về viện của tam thiếu, tiện thể chuyển lời cho đệ ấy, giờ Tuất đêm nay, đến thư phòng ta một chuyến.”

Trần ngũ thúc sốt ruột đến mức hô ngay: “Nhị thiếu! Nhị thiếu đừng làm khó dễ ngài ấy! Xem như lão phu cầu xin người đi!” Yến Vu Phi lắc lắc đầu, phất tay cho người dìu lão ra ngoài. Cửa sổ phòng Y Xuân vẫn khép chặt, chẳng mấy may tiếng động, Yến Vu Phi bước đến đẩy cánh cửa sổ bằng gỗ ra, hỏi: “Không sao chứ?”

Đáp lời hần lại là một tràng tiếng nôn khan, hần không khỏi sững người, thấy nửa người Y Xuân tựa bệt vào ghế, nôn như không muốn sống nữa, nôn đến mức chỉ còn lại nước chua, vẫn không ngừng lại. Hộp thức ăn trên bàn đã được mở ra, cơm canh chỉ mới dùng được đôi chút, vì nàng thích ăn thịt nên hôm nay hần dọn riêng đầu bếp nấu món gà kho cho nàng. Yến Vu Phi nhất thời kinh hãi, ngoái đầu lạnh giọng: “Nhanh vội đại phu! Ân tam thúc, lão lập tức giải Yến Vu Đạo đến trước mặt ta! Nếu nó chống đối, giết không hạch tội!”

Dứt lời một tay nhanh chóng phá tan chấn song bằng sắt, tung người nhảy vào, khê khàng dìu Y Xuân dậy.

Ân tam thúc lại nhú mày nhưng không lên tiếng, xoay người đi mất. Nhị thiếu hiềm khi vừa sợ vừa giận, xem ra lần này là thật, e rằng tam thiếu gặp nguy rồi.

Đi bắt Yến Vu Đạo, đương nhiên lại là một màn khóc lóc ẩu đả loạn tùng phèo, đến khi Yến Vu Đạo tím bầm cả mặt được giải vào thư phòng Yến Vu Phi, gương mặt vốn tròn vo của hắn lại như tròn gấp đôi, chẳng khác gì đầu heo.

Lúc diện kiến Yến Vu Phi, hắn không cười, cũng chẳng nói lời khách khí, chỉ lạnh lùng buông lời: “Là ta sai Trần ngũ thúc hạ độc, con ả đó chẳng phải đã chặt mất tay huynh sao? Thế nào, hận quá hóa yêu à?! Huynh sáng mắt ra cho ta nhờ! Không nhìn xem ả là ai, huynh lại là ai!”

Ân tam thúc nhú mày: “Tam thiếu, khi ấy nhị thiếu cũng có mặt, chuyện này để môn chủ biết thì không ổn.” Yến Vu Đạo cười hung ác: “Biết thì không ổn cái gì? Nếu ta thực sự muốn giết huynh ấy, sao có thể để huynh ấy phát hiện! Trần ngũ thúc có bản lĩnh thế nào, nếu thực sự muốn hạ độc còn để các người bắt được chắc? Các người còn nhớ lúc nhỏ cha thường lắp các loại cơ quan trong viện để kiểm tra năng lực phản ứng của chúng ta không? Uống công huynh lớn già đầu, lại mang cái danh Yến môn nhị thiếu lừng lẫy giang hồ, ai gặp cũng khen, chẳng ngờ giờ đây đầu óc lại hóa gỗ, vì một ả đàn bà mà thụt lùi vô số bước! Ta hỏi huynh, ả đàn bà ấy quan trọng hay Yến môn quan trọng?”

Đại khái là vì thấy hắn nói đúng và trong lòng cũng thầm nghĩ như vậy nên Ân tam thúc dứt khoát giữ im lặng.

Rất lâu sau đấy, Yến Vu Phi mới thấp giọng nói: “Ân tam thúc, lão ra ngoài trước.”

Ân tam thúc đành phải xuôi tay bước ra, gác ngay trước cửa định dài tai nghe ngóng, thế mà chẳng nghe thấy gì, khoảng nửa canh giờ sau lại nghe Yến Vu Đạo hét thảm một tiếng, lão hoảng đến khắp người trút mồ hôi lạnh, cho rằng nhị thiếu quả thật ám đầu đến mức giết phút em trai ruột rồi.

Cửa bỗng được người bên trong mở ra, nửa bên người Yến Vu Đạo toàn là máu, mặt mày chán nản, ánh mắt lại sáng đến dọa người, thậm chí khóe miệng lại hơi nhếch lên cười. Hắn giữ rịt lấy tay trái, máu tươi không ngừng chảy ra từ khe hở, có lẽ đã bị chặt mất một ngón tay.

Hắn lớn tiếng: “Hay lắm! Nhị ca, ta tin huynh! Ngón tay này, cụt không hồn!”

Dứt lời ngửa mặt cười to, đến tận khi đi xa vẫn không quay đầu.

Ân tam thúc dù có cả một bụng thắc mắc cũng không biết phải hỏi từ đâu, chỉ đành chậm chạp đưa đầu vào cửa, khê gọi: “Thiếu gia...”

Yến Vu Phi chấp tay sau lưng bước ra, trên áo bào lấm tẩm vết máu nhưng cả người lại sáng khoái đến bất ngờ, tựa như chợt giải được nan đề từ rất nhiều năm qua, đến cả sống lưng cũng thẳng hơn trước, có vẻ cao lớn hơn biết mấy.

Mặt nở nụ cười hiềm thấy, ung dung bình thản, nói: “Lão tam hành sự lỗ mãng kích động, hơn nữa lại không chừa đường sống, ta chỉ giáo huấn nó một bài thôi, tin rằng về sau nó sẽ chừng mực hơn.”

Ân tam thúc nhất thời không kịp phản ứng, máy móc gật gù, lẩm bẩm: “Đúng rồi, đại phu đã đến...”

Yến Vu Phi xoay người bước về phía hậu viện, đáp: “Cũng tốt, nàng hắn không trúng độc, phải khám xem ấy là thế nào.”

Tình hình quả ngoài dự đoán, Y Xuân không trúng độc, cũng không phải đau bao tử, mà là có thai rồi.

Lão đại phu vuốt râu, mắt già tai yếu chúc mừng Yến Vu Phi: “Chúc mừng nhị công tử, phu nhân có tin vui rồi, cái thai chưa đến hai tháng, may mà phu nhân trước nay khỏe mạnh, có lẽ trước đây bị kinh sợ nên thai nhi không ổn định lắm, mấy ngày gần đây lại ăn uống quá bổ, thế nên đến tận bây giờ mới có triệu chứng nôn ọe. Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại.”

Ân tam thúc dựng thẳng mày rậm, quát lên: “Nói bừa gì đấy! Con mắt nào của lão thấy ả là phu nhân gì gì ấy!” Dọa lão đại phu lộn nhào, chạy thẳng ra ngoài.

Y Xuân vẫn đang trong trạng thái kinh hoàng, ngây người nửa nằm trên giường nhìn nóc màn, đến cả chớp mắt cũng không làm được. Có thai rồi, nàng có thai rồi! Trong bụng có một sinh linh bé nhỏ! Đây là một trải nghiệm mới lạ nhiệm màu đến bậc nào! Con, con của nàng và Thư Tuyền... Trời ạ, nhanh thế mà nàng sắp làm mẹ rồi ư? Sẽ có một đứa bé bỏ nhào đến gọi nàng là mẹ, gọi Thư Tuyền là cha... Đây là một cảnh tượng lạ lùng thế nào!

Trong khoảnh khắc này, những ý nghĩ báo thù rửa hận, bầm Yển Vu Đạo thành từng mảnh nhỏ, thiêu trụi Yển môn gì gì đó đều biến mất cả, chỉ còn nỗi vui mừng và kinh ngạc khi lần đầu làm mẹ ở lại. Như bỗng nhiên cảm nhận được ngọn nguồn của sinh mệnh, sự huyền bí và bao dung đó khiến nàng ngỡ như mình có thể không quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa, chỉ muốn bảo vệ đứa bé này.

Yển Vu Phi cũng hơi ngạc nhiên, nhưng đã nhanh chóng thư thái trở lại, hần bước đến bên giường, thấp giọng nói: “Cát cô nương, nàng đã làm mẹ, có thể chăm sóc tốt cho mình và cả đứa bé không?”

Hỏi một lúc lâu mà Y Xuân vẫn không đáp, rõ ràng là thần trí nàng vẫn còn bay bổng trên bầu trời không tên nào đó, vẫn chưa quay lại.

Ăn tam thức thấy cảnh này, chắc hẳn thiếu gia có lời muốn nói với Cát Y Xuân, mình ở lại không tiện lắm, dứt khoát xoay người rời đi.

Lão tin tưởng thiếu gia, Yển môn nhị thiếu, tuyệt đối không phải hư danh. Bên nào nặng bên nào nhẹ, mình nên chọn con đường nào, người nhất định sẽ biết.

Y Xuân ngây ngốc nhìn đỉnh màn, chẳng biết phải qua bao lâu sau mới thở dài một hơi, khẽ nói: “Trời ơi... Mình có con rồi...”

Bên cạnh lập tức có một giọng nói dịu dàng khẽ chen vào, “Không sai, Cát cô nương sắp trở thành mẹ rồi, Yển mỗ xin chúc mừng tại đây.”

Y Xuân xoay phắt đầu lại, tức thì nhìn thấy Yển Vu Phi, hần biết mình mang thai. Tâm trạng cực tốt, nàng không giận, chỉ cười híp mắt gật đầu, “Cảm ơn người.”

Yển Vu Phi cũng cười cười. Chắp tay sau lưng đến bên cửa sổ, nhìn một góc nguyệt quế trong vườn, hần thấp giọng: “Cát cô nương, cho dù gặp phải bất cứ chuyện gì, nàng vẫn sẽ chọn cách kiên trì đến cùng, ngay cả khi nàng không biết con đường mình chọn đúng hay sai, có sai càng thêm sai không ư?”

Nàng sờ cái bụng vẫn bằng phẳng như trước của mình, cảm thấy kỳ diệu khi có một sinh mệnh đang nảy mầm trong người mình, một lúc sau mới đáp: “Không một ai có thể mãi đi đúng đường, luôn sẽ có lúc bị lạc. Nhưng cha ta từng nói, lạc đường lung tung còn hơn đứng im bất động. Lời người muốn nghe, có phải lời này? Có giúp ích được gì không?”

Yển Vu Phi lặng lẽ gật đầu, đột nhiên xoay người, thấy Y Xuân vén chăn ngồi dậy, buột chặt giày, kiểm và hành trang của nàng đều để trên bàn, là thứ mà hần đã dặn khi này.

Nàng rời giường, đeo bọc hành trang lên lưng, kiểm buộc ngang hông. Giãn cơ vai cơ chân, dáng vẻ tự do tự tại chẳng gì trói buộc khiến người ta ngưỡng mộ vô ngần.

Hần không khỏi bật cười, hỏi: “Cát Y Xuân, nàng muốn làm gì?”

Nàng trả lời vẫn dứt khoát như thế, “Ta muốn làm đại hiệp, còn người?”

Hần thoáng híp mắt lại, sau đó khẽ khàng mà vô cùng kiên định, đáp: “Ta làm anh hùng, hoàn thành đại nghiệp thống nhất giang hồ.”

Y Xuân nhún vai một cái, “Được, người làm anh hùng ta là đại hiệp, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, đạo bất đồng bất tương vi mưu. Cáo từ.”

Nàng bảo đi là đi ngay, nhắc chân liền bước ra khỏi cửa, đuổi người một cái dưới ánh mặt trời, dường như cả một tháng bị giam lỏng này hoàn toàn chẳng ảnh hưởng gì đến nàng. Đúng vậy, nếu một con người có trái tim luôn hướng về tự do, thì ngay cả cái lồng kiên cố nhất thế gian cũng không nhốt nổi họ.

Yển Vu Phi lặng lẽ nhìn theo bóng lưng nàng, từ tận sâu đáy lòng, cuối cùng cũng nảy sinh một cảm giác kỳ lạ. Hần kiểm không nổi gọi một tiếng: “Cát Y Xuân.”

Nàng ngạc nhiên xoay đầu, “Sao?”

Hắn lại không nói gì cả. Thực ra có rất nhiều lời muốn nói với nàng, về bàn tay đã đứt ấy, về tiểu thúc của mình, nửa đời trước hắn luôn sống dưới cái bóng của tiểu thúc, không rõ mình đang ở đâu, thường thấy khói mù của quá khứ vương vấn quanh nàng. Nhưng sau này đã khác, sau này đã khác.

Nếu hỏi nàng có thể ở lại không, lời đáp chắc chắn là một câu phủ định.

Nếu nói với nàng, dường như hắn đã hơi hơi hiểu được ý nghĩa của từ “thích”, nàng có bật cười thành tiếng không? Một người đàn ông thích một người phụ nữ, không sâu lắng cũng chẳng nồng nhiệt, thậm chí còn pha một chút hoang mang và không muốn thế, hắn vẫn chưa thể hiểu nổi phần tình cảm này có ý nghĩa hay không, có lẽ cả đời cũng không hiểu nổi.

Nhưng chắc hẳn hắn sẽ nhớ bóng lưng của nàng ngày hôm nay, nhớ cả đời, bóng lưng như hòa làm một cùng ánh nắng, bóng lưng như thật sự mọc ra đôi cánh vàng, lập tức sẽ bay đi thật xa, bay đến chân trời mà hắn sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy nữa.

Con đường họ chọn trái ngược nhau. Chỉ mờ nhạt giao nhau ở một điểm, từ nay trời cao biển rộng, cả đời chẳng gặp.

Cho nên, Yến Vu Phi lắc đầu, lạnh nhạt đáp: “Không có gì, cơ thể nàng không tiện lắm, cần ta sai thị nữ chăm sóc dọc đường không?”

Y Xuân chưa kịp đáp lời, đầu tường đã có một giọng nói lâu ngày không gặp đáp dồn nàng, “Vợ của ta, không cần ai quan tâm hộ...”

Y Xuân giật nảy người, ngẩng phắt đầu, quả nhiên nhìn thấy một Thư Tuyển nạn lớn không chết, chàng khoác áo ngoài màu xanh nhạt, nghiêng đầu, cười híp mắt vẫy tay với nàng. Con người này lúc nào cũng xuất quỷ nhập thần, cũng chẳng biết chàng đến từ khi nào, càng không hay chàng chui vào bằng cách gì. Nhưng dường như Y Xuân chẳng nghĩ được nhiều như vậy.

Nàng tựa hồ muốn xông về phía chàng theo bản năng, cơ thể vừa nhảy lên, ngón tay vừa chạm vào y phục chàng, một khắc sau cả người đã được chàng ôm trọn vào lòng, siết chặt.

“Nha đầu này, nàng béo lên không ít.” Chàng giả vờ chê trách, vén một lọn tóc rối của nàng ra sau tai, “Từ bộ xương biến thành quả bóng da rồi.”

Y Xuân chẳng kịp được ha ha cười lớn, nước mắt lại không tự chủ mà dâng lên.

Con người khi vui đến cực điểm, thì ra sẽ rơi nước mắt.

Nàng có nhiều chuyện tốt đẹp muốn chia sẻ cùng chàng như vậy, nàng có nhiều tâm sự vội vàng muốn thổ lộ cùng chàng như thế, đúng rồi, nàng còn một bí mật đẹp đẽ nhất thế gian muốn tiết lộ cho chàng hay.

Thánh thần ơi, chàng sẽ có phản ứng gì?

Y Xuân vùi đầu vào ngực chàng, mừng vui mà rơi nước mắt. Cuối cùng cũng có nơi để nước mắt xuôi dòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-xuan>